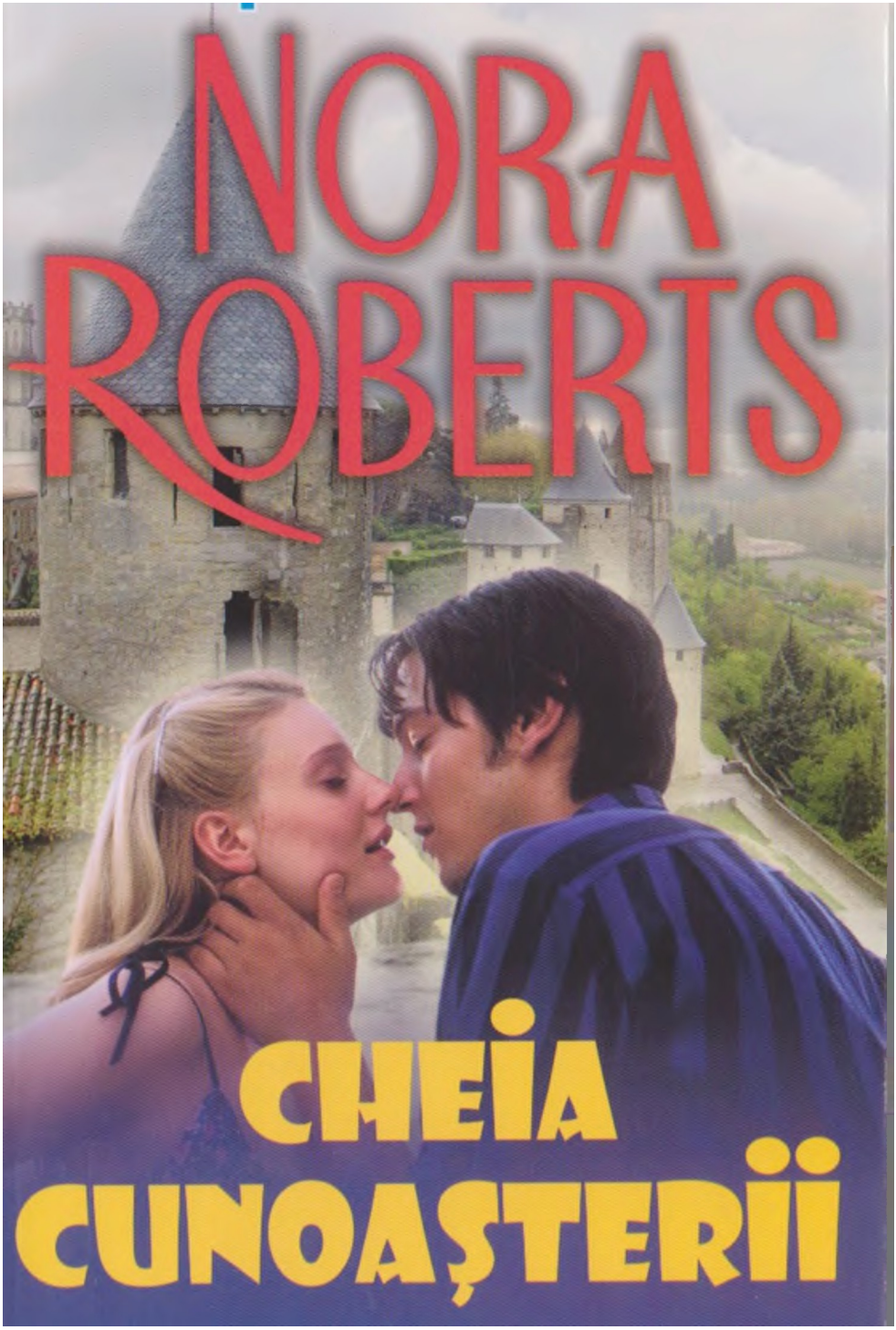
NORA
ROBERTS
CHEIA
CUNOAȘTERII

NORA ROBERTS
Cheia cunoaşterii

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a Romaniei
ROBERTS, NORA
Cheia cunoaşterii / Nora Roberts, trad.: Iulia Grosu. -Bucureşti : Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-115-8
I. Grosu, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Traducere de: Iulia Grosu

Al doilea volum din „ ***Trilogia Cheilor“***

Editura: ORIZONTURI

TRILOGIA CHEILOR
cuprinde:

Cheia luminii
Cheia cunoaşterii
Cheia curajului

1

Dana Steele se considera o femeie flexibilă şi cu o minte deschisă, cu partea ei echitabilă de răbdare, toleranţă şi umor.

Anumiţi oameni ar fi putut să nu fie de acord cu acest autoportret.

Dar ce ştiau ei?

În decursul unei singure luni, nu din vina ei, viaţa Danei luase un curs neaşteptat, deviind de pe traiectoria obişnuită către una ciudată şi lipsită de indicii, pe care nu şi-o putea explica nici chiar ea.

Dar nu se lăsa ea dusă de val?

Prima lovitura o primise când Joan, directoarea răutăcioasă a librăriei în care lucra Dana, îşi promovase propria nepoată în detrimentul altor candidaţi, mai calificaţi.

Şi, când promovarea absolut nemeritată a generat impunerea de ore suplimentare angajaţilor mai pregătiţi şi reducerea drastică a salariilor, le-a bătut ea la sânge pe abjecta Joan şi pe tupeista Sandi?

Nu, nu a procedat aşa. Fapt care în mintea Danei a demonstrat capacitatea ei deosebită de a se abţine.

Iar când proprietarul lacom al apartamentului în care locuia a mărit chiria pentru a coincide cu scăderea salariului, l-a strâns de gât până i-au ieşit ochii din cap?

Din nou, a dat dovadă de un autocontrol eroic.

Aceste virtuţi ar fi putut reprezenta o satisfacţie în sine, însă Dana îşi dorea beneficii mai tangibile.

Cine a inventat proverbul că o uşă se deschide când se închide o fereastră, nu ştia prea multe despre zeii celţi. Uşa Danei nu se deschisese, ci fusese scoasă din ţâţâni.

După toate câte i se întâmplaseră Danei de peste patru săptămâni încoace, îţi venea greu să crezi că era acum întinsă pe bancheta din spate a maşinii fratelui ei, îndreptându-se spre marea casă de piatră de la Warriors Peak, pe drumul abrupt şi şerpuit ce ducea într-acolo. Şi încă ce o aştepta în acel loc!

Nu era furtună, aşa cum fusese la prima ei vizită la Peak, după ce primise acea invitaţie incitantă pentru „cocktail şi conversaţie de la Rowena şi Pute” ’, o invitaţie ce fusese trimisă doar către alte două femei. Iar ea nu era singură. Şi de data aceasta, se gândea ea, ştia exact în ce se implicase.

Cum nu prea avea ce să facă, a deschis caietul pe care îl adusese, pentru a citi sumarul scris de ea al poveştii pe care o auzise pentru prima dată la Warriors Peak.

Tânărul zeu celtic care urma să fie rege s-a îndrăgostii de o fală muritoare în timpul călătoriei sale tradiţionale în lumea muritorilor.

Părinţii tânărului crai i-au tolerat acest comportament, an încălcat legile şi i-au permis să o aducă pe fată în spatele a ceea ce este denumit Cortina Viselor sau Cortina Puterii şi, odată cu aceasta, în ţinutul zeilor.

Unii zei au acceptat acest lucru, dar pe alţii i-a deranjat.

Urmează războaie, competiţii, politică, intrigi.

Tânărul zeu devine rege şi o face pe soţia lui umană regină. Ei au împreună trei fiice.

Fiecare fiică, semizeiţă, are un anumit talent sau dar. Una stăpâneşte arta sau frumuseţea, cealaltă, cunoaşterea sau

adevărul, iar a treia curajul sau valoarea.

Surorile sunt fericite şi apropiate, ajungând la maturitate sub privirea vigilentă a unei profesoare şi a unui luptător pe post de gardian, care aveau această misiune de la zeul-rege.

Profesoara şi luptătorul se îndrăgostesc unul de celălalt, ceea ce diminuează atenţia acordată supravegherii fetelor.

Între timp, cei răi complotează. Ei nu acceptă oameni sau semioameni în lumea lor selectă, mai ales în poziţii de conducere. Forţele întunericului trec la treabă. O vrăjitoare de-a dreptul diabolică (probabil înrudită cu bibliotecara Joan) preia controlul.

O vrajă este aruncată asupra fetelor în timp ce profesoara şi luptătorul erau cufundaţi în romantism. Sufletele fiicelor sunt furate, închise într-o cutie de sticlă, denumită Cutia Sufletelor, care poate fi deschisă numai cu trei ehei mânuite de oameni. Deşi zeii ştiu unde se găsesc cheile, niciunul dintre ei nu poate destrăma blestemul şi elibera sufletele.

Profesoara şi luptătorul sunt alungaţi, trimişi prin Cortina Viselor în lumea muritorilor. Acolo, ia fiecare generaţie, trei femei se nasc cu menirea de a găsi cheile şi

a pune capăt blestemului.

Profesoara şi luptătorul trebuie să găsească femeile, iar acestora trebuie să le fie oferită alegerea de a accepta căutarea sau de a o refuza.

Fiecare, pe rând, are la dispoziţie o fază a lunii pentru a găsi o cheie. Dacă prima dintre ele eşuează, jocul s-a sfârşit. Şi nu fără o pedeapsă: fiecare va pierde un an din viaţa ei, fără să ştie care. Un enervant indiciu criptat, singurul ajutor pe care profesoara şi luptătorul au voie să-l dea celor trei femei norocoase, este dezvăluit la începutul ciclului de patru săptămâni. În cazul în care căutarea este încheiată, Cutia Sufletelor se va deschide, iar Fiicele Sticlei vor fi eliberate şi cele trei femei vor fi recompensate fiecare cu câte un milion de dolari.

O poveste interesantă, medita Dana, până la a înţelege că nu este o poveste, ci un fapt real. Până la a înţelege că era una dintre cele trei femei care avea menirea de a descuia Cutia Sufletelor.

Atunci devenea doar ciudat.

Dacă adăugai şi ceva sumbru – cum ar fi un zeu vrăjitor puternic pe nume Kane, care îşi dorea cu adevărat să eşuezi şi avea

capacitatea de a te face să vezi lucruri inexistente şi să nu le vezi pe cele reale – situaţia ajungea la extrem.

Dar existau şi părţi bune. În prima noapte a cunoscut două femei care s-au dovedit a fi persoane destul de interesante, iar în curând a simţit că parcă le cunoştea de o viaţă întreagă. Suficient de bine, şi-a reamintit Dana, întrucât ele urmau să înceapă activitatea împreună.

Şi una dintre ele s-a dovedit dragostea vieţii fratelui ei.

Malory Price, sufletul organizat cu inimă de artist, nu numai că a dejucat planurile unui vrăjitor cu o vârstă de câteva sute de ani, dar a găsit şi cheia, a deschis încuietoarea şi a furat inima unui bărbat.

Totul în mai puţin de patru săptămâni.

Va fi greu pentru Dana şi prietena lor, Zoe, să ajungă la nivelul lui Malory.

Apoi, din nou, Dana şi-a reamintit că ea şi Zoe nu aveau forţa iubirii romantice care să le susţină. Iar ea nu avea un copil de care să aibă grijă, ca Zoe.

Nu, Dana Steele era liberă să meargă oriunde şi nu avea la cine să se gândească, neavând nimic care să-i distragă atenţia de la premiu.

Dacă era rândul ei să lupte, Kane s-ar

pregăti mai bine pentru o bătaie pe termen lung.

Nu că ar fi avut ceva împotriva iubirii, medita ea, închizând caietul în timp ce privea conturul neclar al copacilor prin fereastră. Îi plăceau bărbaţii.

Ei bine, majoritatea bărbaţilor.

Fusese până şi îndrăgostită de unul cu milioane de ani în urmă. Bineînţeles, acel lucru fusese rezultatul unei prostii tinereşti. Acum era mult mai înţeleaptă.

Jordan Hawke ar fi putut veni înapoi în Pleasant Valley, temporar, cu câteva săptămâni în urmă şi ar fi putut să o convingă să facă şi el parte din căutare. Dar nu mai făcea parte din lumea Danei.

În lumea ei, el nu mai exista decât când se zvârcolea în durere şi agonie din cauza unei accident oribil şi ciudat sau a vreunei boli care îl făcea slab şi desfigurat.

Era păcat că fratele ei, Flynn, avea prostul gust să fie prietenul lui. Dar ar putea să-l ierte pe Flynn pentru asta şi chiar să-i acorde puncte de loialitate, din moment ce el, Jordan şi Bradley Vane fuseseră prieteni din copilărie.

Şi, într-un fel sau altul, atât Jordan, cât şi Brad aveau legături cu căutarea. Era ceva ce trebuia să tolereze pe durata acesteia.

Ea şi-a schimbat poziţia când Flynn a început să treacă printre porţile de fier deschise, înclinându-şi capul astfel încât să poată privi la unul dintre cei doi luptători din piatră care păzeau intrarea în casă.

Mari, frumoşi şi periculoşi, s-a gândit Dana. Îi plăceau bărbaţii care arătau aşa, chiar dacă erau sculpturi.

S-a ridicat, dar şi-a ţinut picioarele lungi întinse pe banchetă, singura modalitate pentru ca de a călători confortabil cu maşina.

Era o femeie înaltă, cu construcţie de amazoană, care s-ar fi potrivit cu statuia luptătorului. Şi-a trecut degetele prin părul lung, castaniu şi unduios.

De când Zoe, coafeza şomeră şi cea mai bună prietenă a Danei, îl aranjase şi îl deschisese pe alocuri, părul cădea lejer în forma aceea de clopot cu puţin sau fară ajutor din partea Danei. Îi economisea din timp dimineaţa, lucru pe care îl aprecia, întrucât dimineaţa nu era cea mai bună parte a zilei pentru ea. Iar tunsoarea o avantaja, ceea ce se potrivea cu orgoliul ei.

Ochii ei, de un căprui închis, au rămas fixaţi pe teritoriul întins de piatră neagră care reprezenta casa de la Warriors Peak. Parte castel, parte fortăreaţă, se întindea

spre răsărit, ridicându-se spre cer la fel de clar ca sticla neagră.

Luminile străluceau în spatele multelor sale ferestre, şi totuşi, îşi imagina Dana, existau atât de multe secrete în umbră.

Ea locuise în valea de alături toţi cei 27 de ani ai vieţii sale. Şi, în toată această perioadă, Peak reprezentase o fascinaţie. Forma şi umbrele sale, care se ridicau deasupra orăşelului său, au impresionat-o întotdeauna ca ceva ieşit dintr-o poveste. Şi nici măcar nu era varianta cenzurată şi fară sânge a poveştii.

S-a întrebat deseori cum ar fi să locuieşti acolo, să cutreieri prin toate camerele, să te plimbi pe parapet sau să priveşti în jos dintr-un tuni. Doar un pas dincolo de uşă şi va cunoaşte senzaţia de a trăi la înălţime, într-o solitudine magnifică, cu măreţia dealurilor şi tot farmecul pădurii înconjurând-o.

A început să se agite, mişcându-se astfel încât capul său să se afle între cel al lui Flynn şi al lui Malory.

Arătau al naibii de bine împreună, s-a gândit ea. Flynn, cu natura sa comodă şi înşelătoare, iar Malory, cu nevoia pentru ordine. Flynn avea ochi verzi şi leneşi, iar Malory, albaştri, îndrăzneţi şi strălucitori.

Iat-o pe Mal, cu ţinuta sa stilată şi ordonată, în timp ce Flynn avea noroc dacă nimerea o pereche de şosete de aceeaşi culoare.

Da, a decis Dana, erau perfecţi unul pentru celălalt.

O considera pe Malory sora ei acum, datorită circumstanţelor şi sorţii. În plus, nu era acesta modul prin care Flynn devenise fratele ei cu atâţia ani în urmă, când tatăl ei şi mama lui au format o familie?

Când tatăl ei s-a îmbolnăvit. Flynn a fost principalul ei sprijin. Ea considera că s-au sprijinit reciproc de mai multe ori. Şi atunci când doctorii i-au recomandat tatălui ei să se mute într-un climat mai călduros sau când mama lui Flynn a lăsat în mâinile lui responsabilitatea de a conduce Valley Dispatch şi el s-a trezit editorul ziarului unui orăşel în loc să-şi trăiască visul de a-şi îmbunătăţi calităţile de reporter la New York.

S-au ajutat şi când băiatul de care era ea îndrăgostită a părăsit-o sau când femeia cu care voia să se însoare Flynn l-a părăsit, de asemenea.

Daaa, se aveau unul pe celălalt, la bine şi la rău. Iar acum, fiecare în felul său, o avea pe Malory. Era un mod frumos în care se completau lucrurile.

— Ei bine, îşi puse Dana mâinile pe umerii lor, iată-ne din nou!

Malory s-a întors, zâmbindu-i fugitiv Danei.

— Ai emoţii?

— Nu prea.

— Te vor alege pe tine sau pe Zoe în seara aceasta. Ai vrea să fii tu?

Dana a ignorat fluturaşii pe care îi simţea în stomac şi a dat din umeri:

— Vreau doar să se petreacă mai repede. Nu înţeleg de ce trebuie să trecem prin toată ceremonia aceasta. Deja ştim despre ce e vorba.

— Hei, mâncare gratuită, i-a reamintit Flynn.

— Asta găsim. Mă întreb dacă Zoe este deja aici. Putem explora orice au adus gazdele noastre, Rowena şi Pitte, din tărâmul laptelui şi al mierii, apoi să pornim la drum.

Dana a coborât din maşină în clipa în care Flynn a oprit-o, apoi a stat în picioare cu mâinile în şolduri, studiind casa, în timp ce bătrânul cu păr izbitor de alb s-a grăbit să ia cheile.

— Poate tu nu eşti emoţionată. Malory s-a aşezat alături de ea, cu braţele încrucişate. Dar eu sunt.

— De ce? Tu ai dat lovitura.

— Încă depinde de noi toate. S-a uitat în sus la steagul alb cu emblema cheii care flutura în vârful turnului.

— E suficient să gândeşti pozitiv. Dana a tras o gură mare de aer în piept. Eşti gata?

— Dacă eşti şi tu. Malory a întins mâna după cea a lui Flynn.

Au mers către uşile uriaşe de la intrare, care s-au deschis când s-au apropiat.

Rowena stătea în lumina puternică, cu părul ei ca o vâlvătaie de foc căzând peste corsetul rochiei verde-safir. Buzele îi erau curbate în semn de bun venit, iar ochii ei verzi şi exotici străluceau.

Pietre preţioase străluceau la urechile, încheieturile braţelor şi pe degetele ei. Un cristal limpede şi mare cât un pumn de bebeluş era aşezat pe lanţul împletit din jurul taliei.

— Bine aţi venit. Vocea ei era joasă şi muzicală şi părea să păstreze amintirea pădurilor şi a peşterilor unde zânele ar putea locui. Mă bucur atât de mult să te văd. Şi-a întins mâinile către Malory, apoi s-a aplecat înainte şi a sărutat-o pe ambii obraji.

— Arăţi minunat.

— Şi tu la fel, întotdeauna.

Cu un râset uşor, Rowena a căutat mâna Danei.

— Şi tu. Mmm, ce jachetă frumoasă. Şi-a plimbat mâinile pe mânecile jachetei din piele de moliciunea untului. Dar, chiar şi în timp ce vorbea, se uita dincolo de ele şi în afara uşii. Nu l-aţi adus pe Moe?

— Nu părea chiar ocazia potrivită pentru un câine mare şi stângaci, i-a spus Flynn.

— Întotdeauna este momentul potrivit pentru Moe. Rowena s-a ridicat pe vârfuri pentru a-l ciupi pe Flynn de obraz. Trebuie să-mi promiţi că îl vei aduce data viitoare.

Şi-a strecurat mâna în cea a lui Flynn.

— Vino, e mai comod în salon.

Ei au traversat holul mare cu podeaua sa de mozaic, trecând pe sub arcadă către camera spaţioasă care strălucea în lumina zecilor de lumânări albe.

Pitte stătea lângă şemineu cu un pahar de ambră lichidă în mână. Luptătorul de la poartă, s-a gândit Dana. Era înalt, brunet, periculos de chipeş, musculos şi bine făcut, fapt ce nu putea fi mascat de costumul său elegant de culoare neagră.

Era uşor să ţi-l imaginezi purtând o armură uşoară şi o sabie. Sau călare pe un cal negru şi purtând o capă ce se unduieşte în timpul galopului.

S-a înclinat uşor şi curtenitor când au intrat.

Dana a început să vorbească, când a zărit ceva cu colţul ochiului. Zâmbetul prietenos a dispărut de pe faţa ei, sprâncenele sale s-au arcuit, iar în ochii ei s-a zărit enervare pură.

— Ce caută el aici?

— A fost invitat, a spus Jordan sec, în timp ce îşi ridica paharul.

— Bineînţeles. Uşor, Rowena a împins un pahar de şampanie în mâna Danei. Pitte şi cu mine suntem încântaţi să vă avem pe toţi aici, în seara aceasta. Vă rog, simţiţi-vă ca acasă. Malory, trebuie să-mi spui cum evoluează situaţia la galeria ta.

Cu un alt pahar de şampanie şi o înghiontire uşoară cu cotul, Rowena a îndemnat-o pe Malory să se îndrepte către un scaun. După o privire aruncată expresiei de pe chipul surorii sale, Flynn a ales partea mai bună a curajului şi le-a urmat.

Refuzând să se retragă, Dana a luat o înghiţitură mică de şampanie şi s-a încruntat la Jordan peste marginea de cristal a paharului său.

— Implicarea ta aici s-a terminat.

— Poate că da, poate că nu. În orice caz, dacă am primit o invitaţie la cină de la o

femeie frumoasă, mai ales dacă este şi zeiţă, accept. Frumoase haine, a comentat el şi a pipăit manşeta jachetei Danei.

— Mâinile jos. Şi-a tras mâna ca să nu o mai poată atinge, apoi a luat un aperitiv de pe o tavă. Şi să nu-mi stai în cale.

— Nu sunt în calea ta. Vocea lui a rămas moale şi a luat leneş o înghiţitură din băutura sa.

Deşi Dana purta cizme cu toc, el tot era cu câţiva centimetri mai înalt. Ceea ce reprezenta un motiv în plus pentru ea ca să-l găsească enervant. Ca şi Pitte, putea să pozeze pentru unul dintre luptătorii din piatră. Avea peste doi metri, fiecare bucăţică a corpului său fiind bine făcută.

L-ar fi prins bine o tunsoare părului său negru, dar acel stil uşor cârlionţat, puţin neîngrijit şi cam prea lung se potrivea cu forţa feţei sale.

El era, fusese întotdeauna, de o frumuseţe virilă, cu ochi albaştri strălucitori pe sub sprâncenele negre, nasul lung, gura cărnoasă, oasele puternice combinându-se într-un aspect care putea fi fermecător sau intimidant, în funcţie de scop.

Mai rău, gândea Dana, avea o minte agilă şi inteligentă înăuntrul craniului tare ca piatra. Un talent înnăscut care l-a

transformat într-un romancier de succes înainte să împlinească 30 de ani.

Odată, ea a crezut că îşi vor construi o viaţă împreună. Dar, în opinia sa, el alese faima şi averea în defavoarea ei.

Iar în inima sa nu îl iertase niciodată pentru asta.

— Mai sunt două chei, i-a reamintit el. Dacă găsirea lor este importantă pentru tine, ar trebui să fii recunoscătoare pentru ajutor. Din orice parte ar veni el.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Aşa că simte-te liber să te întorci la New York oricând.

— Am de gând să văd acţiunea aceasta dusă până la capăt. Mai bine te-ai obişnui cu ideea.

Ea a pufăit, apoi a luat un alt aperitiv.

— Ce ai de câştigat din asta?

— Chiar vrei să ştii?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă prea mult. Dar până şi cineva cu o sensibilitate limitată ca a ta şi-ar da seama că, locuind la Flynn, poate încurca lucrurile pentru turturelele de acolo.

Jordan s-a uitat în direcţia indicată de ea şi l-a văzut pe Flynn aşezat lângă Malory, observând felul în care prietena sa se juca

absentă cu vârfurile ondulate ale părului ei blond.

— Ştiu cum să nu stau în calea lor. Este potrivită pentru el, a adăugat Jordan.

Orice ar fi putut spune despre Jordan – şi erau multe de spus – nu putea nega că acesta ţinea la Flynn. Aşa că a înghiţit un pic de amărăciune şi a spălat gustul cu şampanie.

— Da, este. Sunt făcuţi unul pentru altul.

— Ea nu se va muta cu el.

Dana a clipit.

— A rugat-o Flynn să se mute cu el şi ea a refuzat?

— Nu chiar. Dar doamna a pus nişte condiţii.

— Care sunt?

— Mobilă adevărată în sufragerie şi trebuie să refacă bucătăria.

— Nu glumeşti? Ideea a făcut-o pe Dana să se simtă atât amuzată, cât şi sentimentală, în acelaşi timp. Asta este Mal a noastră. Înainte ca Flynn să-şi dea seama, va locui într-o casă adevărată, nu într-o clădire cu uşi şi ferestre şi cutii de împachetat.

— A cumpărat veselă. Genul care se spală, nu care se aruncă la coş.

Amuzamentul a crescut, aducând gropiţe

superficiale în obrajii ei.

— Nu pot să cred că a făcut una ca asta.

— Şi cuţite şi furculiţe care nu sunt din plastic.

— O, Doamne, ar putea urma suporturile pentru pahare.

— Mă tem că da.

Dana a dat drumul unui hohot de râs, pe la spatele fratelui ei.

— Asta e ceva ce mi-a lipsit, a murmurat Jordan. Este prima dată când râzi cu adevărat de când m-am întors.

Ea s-a abţinut imediat.

— Nu are nimic de-a face cu tine.

— Ştiu bine acest lucru.

Înainte ca ea să mai spună ceva, Zoe Mecourt a năvălit în cameră, păşind înaintea lui Bradley Vane. Părea emoţionată, iritată şi stânjenită. Ca un spirit sexy al pădurii, care a avut o zi deosebit de grea, s-a gândit Dana.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că am întârziat.

Purta o rochie neagră scurtă şi mulată, cu mâneci lungi şi comode şi un tiv scurt care îi punea în evidenţă formele suple şi sinuoase. Părul ei, negru şi lucios, era scurt şi drept, cu franjuri care îi accentuau ochii de culoarea ambrei, cu sprâncene lungi.

În spatele ei, Brad arăta ca un prinţ din poveste în costum italian.

Văzându-i împreună, Dana se gândea ce cuplu uimitor formau, dacă nu luai în considerare frustrarea emanată de Zoe sau rigiditatea necaracteristică din postura lui Brad.

— Nu fi prostuţă. Rowena era deja în picioare, traversând camera către ei. Nu aţi întârziat deloc.

— Ba da. Maşina mea. Am avut probleme cu maşina mea. Trebuia să fie reparată, dar… Ei bine, sunt recunoscătoare că Bradley conducea prin preajmă şi a oprit.

Din tonul ei nu răzbătea recunoştinţa, a remarcat Dana. Părea enervată, deşi accentul din West Virginia îi limita puţin temperamentul.

Rowena a aprobat-o printr-un sunet uşor în timp ce o conducea pe Zoe la scaunul ei şi îi servea şampanie.

— Cred că o puteam repara, mormăi Zoe.

— Se poate. Cu recunoştinţă evidentă, Bradley a acceptat ceva de băut. Dar ai fi sfârşit cu vaselină pe toată rochia. Şi apoi trebuia să mergi acasă să te schimbi şi ai fi întârziat şi mai mult. N-aş numi o palmă pe obraz faptul că ai acceptat să te ia în maşină cineva care mergea în acelaşi loc, în

acelaşi timp cu tine.

— Am spus că sunt recunoscătoare, a replicat Zoe şi apoi a respirat adânc. Îmi pare rău, a spus ea audienţei, în general. A fost una dintre zilele acelea dificile. Şi sunt foarte nervoasă. Sper că nu v-am reţinut de la nimic.

— Deloc. Rowena a făcut semn cu mâna peste umăr şi un servitor a venit pe sub arcadă şi a anunţat cina.

— Vezi? Chiar la timp.

NU în fiecare zi mâneai grătar de miel într-un castel dintr-un vârf de munte din Pennsylvania. Faptul că sala de mese avea tavane de douăsprezece picioare înălţime, un trio de candelabre, scânteind de boabe de cristal albe şi roşii, şi un şemineu roşu-granit suficient de mare pentru întreaga populaţie din Rhode Island contribuia în mod sigur la prestanţă.

Atmosfera ar fi trebuit să fie intimidantă şi formală, dar, cu toate acestea, era primitoare. Nu era genul de loc în care ai mânca pizza pepperoni, reflectă Dana, dar era o ambianţă plăcută pentru a împărţi o mâncare excelent preparată cu nişte oameni interesanţi.

Conversaţia curgea – călătorii, cărţi, afaceri, li indica Danei puterea gazdelor. Nu

era ceva obişnuit pentru o bibliotecară dintr-un orăşel mic să stea la masă şi să împartă pâinea cu un cuplu de zei celtici, dar Rowena şi Pitte făceau să pară totul normal.

Şi ceea ce urma să vină, pasul următor al căutării, era un subiect pe care nu îl deschidea nimeni.

Deoarece era aşezată între Brad şi Jordan, Dana s-a aplecat către Brad şi a petrecut cât mai mult timp, ignorându-l pe celălalt partener.

— Ce ai tăcut de ai supărat-o pe Zoe?

Brad a aruncat o privire îndepărtată pe deasupra mesei.

— Simplul fapt că respir, în mod evident.

— Haide. Dana îi dădu un mic ghiont cu cotul. Zoe nu e aşa. Ce i-ai făcut? Ai lovit-o?

— Nu am lovit-o. Anii de educaţie îi menţineau vocea coborâtă, dar încă se simţea aciditatea din ea. Poate a deranjat-o faptul că am refuzat să meşteşugesc la motor şi nici ei nu i-am dat voie, întrucât eram amândoi îmbrăcaţi pentru cină şi eram deja în întârziere.

Sprâncenele Danei s-au ridicat.

— Măi, măi, se pare că a obţinut şi sprijinul tău.

— Nu-mi pasă dacă mi se spune arogant şi

autoritar doar pentru că pun punctul pe i.

Ea a zâmbit, s-a aplecat spre el şi l-a ciupit de obraz.

— Dar, dragule, tu eşti arogant şi autoritar. De aceea te iubesc.

— Da, da, da. Dar buzele lui au schiţat un rictus. Atunci cum se face că nu am făcut niciodată sex sălbatic?

— Nu ştiu. Lasă-mă să revin cu un răspuns pentru această problemă. A luat o muşcătură de miel. Bănuiesc că ai fost la o grămadă de cine stilate ca aceasta, în locuri asemănătoare.

— Nu există alte locuri ca acesta.

Uitase cu uşurinţă că amicul ei Brad era Bradley Charles Vane IV, moştenitorul evident al unui imperiu de cherestea care construise unul dintre cele mai mari şi mai accesibile lanţuri de magazine cu accesorii pentru casă din ţară, Homemakers.

Dar, văzând cât de uşor se integrează în atmosfera aceasta sofisticată, şi-a adus aminte că era mult mai mult decât un localnic al Pleasant Valley.

— N-a cumpărat tatăl tău un castel mare în Scoţia cu câţiva ani în urmă?

— Casa Manor, din Cornwall. Şi, da, este incredibil locul. Nu mănâncă prea mult, a murmurat el înclinând uşor capul spre Zoe.

— Este emoţionată. Şi eu la fel, a adăugat Dana, apoi a tăiat încă o bucată de miel. Dar nimic nu-mi distruge pofta de mâncare. L-a auzit pe Jordan râzând, iar sunetul masculin i-a străbătut corpul. În mod intenţionat, ea a mâncat mielul. Absolut nimic.

DANA îşi petrecea cea mai mare parte a timpului ignorându-l şi împungându-l în timpul rămas. Dar, se gândea Jordan, aşa era Dana, de obicei, când era vorba de el.

Ar trebui să fie obişnuit.

Deci faptul că îl deranja atât de mult era problema lui. Misiunea lui era să găsească o modalitate de a se împrieteni din nou.

Au fost odată prieteni. Şi mult mai mult decât atât. Faptul că nu mai erau acum era vina lui şi trebuia să suporte consecinţele. Dar cât timp ar trebui să plătească un bărbat pentru că a încheiat o relaţie? Nu exista un regulament al limitelor de timp?

Dana arăta incredibil, a decis când s-au adunat în salon pentru cafea şi coniac. Dar lui îi plăcuse întotdeauna cum arăta ea, chiar şi când fusese o fetiţă, prea înaltă pentru vârsta ei şi cu obraji grăsuni.

Nu se vedeau urme de straturi adipoase în obrajii ei acum. Oricum, erau doar curbe, multe curbe superbe.

Îşi făcuse ceva la păr, a realizat el, o

acţiune tipic feminină, ce adăugase o luminozitate misterioasă părului ei şaten şi des. Îi făcea ochii să pară mai închişi şi mai adânci. Doamne, de câte ori simţise că se îneacă în acei ochi de culoarea intensă a ciocolatei?

Nu fusese îndreptăţit să ia puţin aer?

În orice caz, vorbea serios referitor la ceea ce-i spusese înainte ei. Se întorsese acum, iar ea trebuia să accepte acest lucru. Aşa cum trebuia să se acomodeze cu faptul că el era parte a acestei încurcături în care era implicată şi ea.

Trebuia să aibă de-a face cu el. Şi va fi plăcerea lui să se asigure că acest lucru se va petrece cât mai des posibil.

Rowena se ridică. Era ceva în mişcările şi în privirea ei care stârnea amintirile lui Jordan. Apoi ea păşi înainte, zâmbi, iar momentul trecu.

— Dacă sunteţi gata, ar trebui să începem. Cred că ar fi mai potrivit să continuăm în celălalt salon.

— Sunt gata. Dana s-a ridicat în picioare, apoi s-a uitat la Zoe.

— Tu?

— Da. Deşi a pălit puţin, Zoe a luat-o de mână pe Dana. Prima dată, singurul lucru la care mă gândeam era să nu fiu prima. Acum

nu mai ştiu.

— Nici eu.

Au trecut prin holul mare către următorul salon. Jordan ştia că nu-l ajută să se lege de ceva. Portretul l-a impresionat deoarece era prima dată când îl vedea.

Culorile, strălucirea lor diafană, bucuria şi frumuseţea subiectului şi a execuţiei. Şi şocul de a vedea corpul, faţa şi ochii Danei privind la el din fundal.

Fiicele Sticlei.

Aveau nume, şi el le ştia acum. Niniane, Venora, Kyna. Dar când se uită la portret şi le văzu, se gândi la ele ca la Dana, Malory şi Zoe.

Lumea din jurul lor era o glorie a luminii soarelui şi a florilor.

Malory, îmbrăcată într-o rochie albastru-lapis, cu buclele ei blonde bogate risipindu-se aproape până la talie, ţinea o harpă în poală. Zoe stătea, suplă şi dreaptă, în rochia de un verde sclipitor, cu o păpuşă în braţe şi o sabie la şold. Dana, în ai cărei ochi întunecaţi sclipeau râsete, era îmbrăcată în roşu aprins. Stătea jos şi ţinea un pergament şi o pană.

Ele reprezentau o unitate la acel moment, în acea lume de o strălucire ca de bijuterie din spatele Cortinei Viselor. Dar a

reprezentat numai un moment şi chiar şi atunci sfârşitul începuse să stea la pândă.

În verdele profund al pădurii, umbra unui om. Pe olanele argintii, alunecarea sinuoasă a unui şarpe.

Departe în fundal, sub crengile graţioase ale unui copac, doi îndrăgostiţi îmbrăţişaţi. Profesoara şi gardianul, prea învăluiţi unul în celălalt pentru a simţi pericolul la adresa sarcinilor lor.

Şi, într-un mod isteţ, în pictură erau ascunse cele trei chei. Una sub forma unei păsări care bătea din aripi, căutându-şi calea către inaccesibilul cer albastru, alta reflectându-se în apa fântânii, în spatele fiicelor, iar a treia ascunsă printre ramurile pădurii.

Ştia că Rowena pictase tabloul din memorie şi că memoria ei era lungă.

Şi ştia, din ceea ce descoperise şi trăise Malory, că la câteva clipe după aceea, sufletele fetelor fuseseră furate şi încuiate într-o cutie de sticlă.

Pitte a ridicat o cutie sculptată şi deschise capacul.

— Înăuntru se află două discuri, unul cu emblema cheii. Oricine alege discul inscripţionat va avea sarcina de a alege a doua cheie.

— Ca data trecută, bine? Zoe a strâns-o puternic de mână pe Dana. Ne vom uita împreună.

— Bine. Dana a inspirat uşor în timp ce Malory a trecut la acţiune, a pus o mână pe umărul ei şi apoi pe cel al lui Zoe. Vrei să fii prima?

— Doamne, cred că da. Închizând ochii, Zoe a căutat în cutie şi a ales un disc.

Cu ochii deschişi, Dana a apucat discul care a rămas.

Apoi fiecare a arătat discul pe care îl avea.

— Ei, bine. Zoe s-a holbat la discul ei, apoi la cel al Danei. Se pare că eu conduc ancora stabilităţii.

Dana şi-a plimbat degetul asupra cheii sculptată în discul său. Era un lucru mic, acea cheie, o bară dreaptă cu o formă de spirală la un capăt. Părea simplă, dar ea văzuse adevărul, văzuse prima cheie în mâna lui Malory, de aur arzător şi ştia că nu este simplu deloc.

— OK, sunt gata. Voi să se aşeze, dar genunchii săi tremurânzi nu o lăsau.

Patru săptămâni, se gândi. Avea la dispoziţie patru săptămâni, de la o lună nouă la altă lună nouă, să realizeze, dacă nu imposibilul, cel puţin fantasticul.

— Primesc un indiciu, da?

— Primeşti. Rowena luă o foaie de pergament şi citi: Cunoşti trecutul şi cauţi viitorul. Ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce va fi sunt ţesute în tapiţeria vieţii. Frumuseţea aduce orbire, ignoranţa însoţeşte cunoaşterea, iar curajul este asociat cu laşitatea. Una este micşorată fără opusul său.

Pentru a cunoaşte cheia, mintea trebuie să recunoască inima, iar inima să celebreze mintea. Găseşte adevărul în minciunile lui, şi ceea ce este real înăuntrul fanteziei.

Unde o zeiţă merge, alta aşteaptă, iar visele sunt numai amintiri gata să apară.

Dana dădu pe gât un păhărel de brandy pentru a-şi dezlega nodurile din stomac.

— Floare la ureche, spuse ea.

2

McDonalds a lansat Big Mac în 1968. Dana s-a răsucit leneşă în scaunul ei de la biroul de resurse al bibliotecii.

— Da, domnule Hertz, sunt sigură. Big Mac a devenit disponibil în întregul sistem în 1968, nu în 1969, aşadar aţi avut un an în plus faţă de cât credeaţi dumneavoastră din sosul secret. Se pare că Domnul Foy a fost mai bun ca dumneavoastră în această

problemă, nu? A râs şi şi-a scuturat capul. Poate veţi avea mai mult noroc mâine.

A închis telefonul şi a tăiat de pe lista sa pariul zilnic Hertz/Foy, apoi a notat cu meticulozitate câştigătorul zilei pe foaia de pontaj pe care o ţinea.

Domnul Hertz l-a depăşit pe domnul Foy la sfârşitul rundei de luna trecută, câştigând astfel un prânz la Main Street Diner pe socoteala acestuia.

Deşi pe acest an, observă ca, domnul Foy avea două puncte în avans, aşa că avea posibilitatea de a câştiga mult dorita cină şi băuturile la Mountain View Inn, premiul anual mult dorit.

Pentru această lună, erau umăr la umăr, deci oricine putea câştiga. Era sarcina ei să anunţe oficial câştigătorul pentru fiecare lună, şi apoi, cu mult mai multă ceremonie, campionul nesemnificativ de la sfârşitul anului.

Cei doi menţineau această competiţie de aproape douăzeci de ani. A făcut parte din joc, sau s-a simţit ca făcând parte din el, de când şi-a început serviciul la Biblioteca Pleasant Valley cu diploma de colegiu nou-nouţă în mâinile sale.

Când şi-a înaintat demisia şi-a dat seama că ritualul zilnic îi va lipsi.

Apoi Sandi trecu, cu părul ei blond prins în coadă şi cu zâmbetul de participantă la un concurs de frumuseţe, iar Dana se gândi că erau anumite lucruri care nu îi vor lipsi, cu siguranţă.

Realitatea era că ar fi trebuit să-şi dea deja preavizul de două săptămâni. Orele ei la bibliotecă se reduseseră la numai 25 pe săptămână. Dar acest timp putea fi bine folosit în altă parte.

Ar fi deschis propria ei librărie, cu partea ei din Indulgence, afacerea comună pe care o începea cu Zoe şi Malory, în doar două luni. Nu numai că trebuia terminat cu organizarea şi decorarea spaţiului din clădirea pe care o cumpăraseră, dar trebuia să se ocupe şi de comenzi.

Făcuse cerere pentru toate licenţele necesare, trecuse prin cataloagele publiciştilor, visa deja la noua ei afacere. Ar fi servit ceai după-amiaza şi vin, seara. Eventual ar fi găzduit mici evenimente stilate. Citiri de cărţi, autografe, apariţii editoriale.

Era ceva ce îşi dorise întotdeauna să facă, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că poate realiza.

A presupus că Rowena şi Pitte făcuseră acest lucru posibil. Nu numai din cauza

celor douăzeci şi cinci de mii de dolari bani lichizi pe care îi dăduseră ei şi celorlalte două femei ca un stimulent financiar ca să fie de acord cu căutarea, dar şi prin faptul că i-au făcut cunoştinţă cu Zoe şi Malory.

Fiecare dintre ele se aflase la o răscruce de drumuri în prima noapte când s-au cunoscut la Warriors Peak. Fiecare a decis să urmeze această cale împreună.

Nu era chiar atât de înspăimântător să se gândească la noua ei afacere când avea două prietene partenere de afaceri – care făceau acelaşi lucru.

Apoi mai era cheia. Fireşte, nu putea uita cheia. Lui Malory îi luase aproape întreaga perioadă de patru săptămâni permisă ca să o găsească pe prima. Şi nu fusese doar o distracţie. Ba chiar departe de una ca asta.

Cu toate acestea, ştiau mai multe acum despre obstacolele pe care le aveau de înfruntat şi despre ceea ce era în joc.

Doar dacă apreciaţi că a şti de unde provin cheile, care era rostul lor şi cine era împotriva descoperirii lor nu avea nimic de-a face cu găsirea uneia.

Se aşează pe spate, închise ochii şi reflectă la indiciul pe care Rowena i-l dăduse. Avea legătură cu trecutul, prezentul şi viitorul.

Mare ajutor.

Cunoaşterea, fireşte. Minciunile şi adevărul. Inima şi mintea.

Unde o zeiţă se plimbă.

Existase o zeiţă ce cânta, în indiciul lui Malory. Şi Malory, iubitoarea de artă care visase să devină o artistă, găsise cheia într-o pictura.

Dacă celelalte două urmau aceeaşi temă, logica dicta că ea, iubitoarea de cărţi, ar putea să o găsească pe a ei prin împrejurul cărţilor.

— Recuperezi orele de somn pierdute, Dana?

Dana a deschis ochii şi s-a uitat direct în privirea dezaprobatoare a lui Joan.

— Nu. Mă concentram.

— Dacă nu ai nimic mai bun de făcut, poţi să o ajuţi pe Marilyn la stivele de cărţi.

Dana şi-a lipit un zâmbet luminos pe faţă.

— Mi-ar face plăcere. Să-i cer lui Sandy să preia biroul de resurse?

— Nu pari depăşită de întrebări şi cereri.

Iar tu nu pari prea ocupată cu hârţogăraia şi cu sarcinile administrative, s-a gândit Dana, dacă ai atâta timp să mă baţi la cap.

— Tocmai am completat unul despre întreprinderile private şi capitalism. Dar dacă preferi ca eu să…

— Scuzaţi-mă.

O femeie s-a oprit în faţa biroului, ţinând o mână pe braţul unui băiat de circa doisprezece ani. Strânsoarea a făcut-o pe Dana să se gândească la felul în care Flynn ţinea lesa lui Moe. Cu speranţa că îl va putea ţine sub control şi certitudinea că va ţâşni ca o săgeată cu prima ocazie.

— Mă întreb dacă ne puteţi ajuta. Fiul meu are o temă pentru… mâine, a adăugat ea, accentuând înfierbântată ultimul cuvânt, ceea ce l-a făcut pe băiat să-şi cocoşeze umerii. Scopul Congresului Continental. Ne puteţi spune ce cărţi ne-ar fi de cel mai mare ajutor în acest stadiu al jocului?

— Bineînţeles. Ca un cameleon, faţa rece ca de peşte a lui Joan s-a încălzit într-un zâmbet. Aş fi fericită să vă arăt câteva surse din secţia noastră de istorie a Statelor Unite.

— Scuză-mă. Incapabilă să se abţină, Dana l-a bătut uşor pe umăr pe băiatul bosumflat. Clasa a şaptea, doamna Janesburg, istoria Statelor Unite?

Buza lui de jos, deja strâmbă, s-a bosumflat şi mai tare.

— Daaa.

— Ştiu exact ce vrea. Dacă investeşti vreo două ore în această activitate, vei ajunge campion.

— Adevărat? Mama a întins mâna spre cea a Danei şi a înşfăcat-o ca pe o ancoră de salvare. Ar fi un miracol.

— Am făcut cu doamna Janesburg istoria Statelor Unite şi istoria mondială. Dana i-a făcut cu ochiul băiatului. Am numărul ei.

— Vă las în mâinile capabile ale domnişoarei Steele. Deşi zâmbetul a rămas la locul lui, Joan a vorbit scrâşnind din dinţi.

Dana s-a aplecat uşor în faţă şi a vorbit cu băiatul şoptind conspirativ.

— Încă îi mai dau lacrimile când predă discursul lui Patrick Henry, „Daţi-mi libertate”?

El s-a luminat considerabil.

— Daaa. Trebuie să se oprească şi să-şi sufle nasul.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bun, uite de ce ai nevoie.

Cincisprezece minute mai târziu, în timp ce fiul ei îşi lua cărţile cu permisul lui nou-nouţ de bibliotecă, mama lui a trecut pe la biroul Danei.

— Vreau doar să vă mulţumesc din nou. Sunt Joanne Reardon, şi tocmai aţi salvat viaţa primului meu născut.

— Oh, doamna Janesburg este dură, dar nu l-ar fi omorât.

— Nu. L-aş fi omorât eu cu mâna mea. L-ai

făcut pe Matt să fie entuziasmat în legătură cu lucrarea, chiar dacă nu pentru alt motiv decât gândul că îşi va păcăli profesoara.

— Am aplicat orice tactică numai să funcţioneze.

— Sunt de aceeaşi părere. Oricum, apreciez. Eşti extraordinară în munca ta.

— Mulţumesc. Succes.

Chiar era extraordinară în munca ei, a fost Dana de acord. Dumnezeule mare, era. Diabolica Joan şi dinţoasa de nepoată-sa vor regreta când nu va mai fi Dana primprejur să facă treaba.

LA sfârşitul turei sale şi-a făcut ordine înjur, a adunat câteva cărţi pe care le-a împrumutat, apoi şi-a cărat valiza. Un alt lucru care îi va lipsi, gândea Dana, va fi rutina de la sfârşitul zilei. Aranjarea lucrurilor, aruncarea unei ultime priviri asupra teancurilor de cărţi, a meselor, înainte de a merge acasă.

Îi va lipsi, de asemenea, faptul că drumul până la apartamentul ei era o plimbare scurtă şi plăcută. Era unul dintre motivele pentru care a refuzat să se mute cu Flynn când el a cumpărat casa.

Încă mai putea merge pe jos până la Indulgence, şi-a reamintit, dacă avea chef de o plimbare de două mile. Deoarece era

improbabil ca acest lucru să se întâmple, a decis că trebuie să aprecieze ce are acum, atât timp cât mai există.

Îi plăcea predictibilitatea traseului ei obişnuit către casă, lucrurile pe care le vedea de la un anotimp la altul, an de an.

Acum, când toamna era în toi, străzile erau pline de lumini galbene care străbăteau frunzişul copacilor. Iar munţii dimprejur se ridicau ca o tapiserie fabuloasă ţesută de zei.

Putea auzi copiii care terminaseră şcoala şi nu începuseră încă să-şi facă temele, ţipând în timp ce se întreceau în jurul micului parc dintre bibliotecă şi clădirea în care se afla apartamentul ei. Aerul era suficient de înviorător pentru a alunga neplăcuta aromă răspândită de plantele din zonă.

Ceasul mare şi rotund din piaţă a anunţat ora 16.05.

S-a luptat cu o undă de resentiment când şi-a amintit că, înainte de Joan, ar fi citit ora 18.35 în drumul ei către casă.

La naiba! Apreciază timpul în plus şi plimbarea plăcută din după-amiaza însorită!

Dovleci pe veranda casei, spiriduşi atârnând de ramuri, deşi mai erau câteva săptămâni până la Halloween. Oraşele mici,

reflectă ea, îşi respectau sărbătorile. Zilele deveneau mai scurte, mai reci, dar erau încă îndeajuns de plăcute şi de lungi ca să te încălzească.

Pleasant Valley era în perioada cea mai bună a toanei, a decis ea. Atât de aproape de imaginea perfectă pe care o puteai avea asupra oricărui loc din America.

— Hei! Pot să-ţi duc cărţile?

Vaga ci stare de mulţumire s-a spulberat. Înainte să poată să protesteze, Jordan a înhăţat grămada de cărţi şi le-a pus la subraţ.

— Dă-mi-le înapoi.

— Le-am luat deja. O după-amiază grozavă, nu? Nimic nu se compară cu Valley în octombrie.

Ura faptul că vorbele lui le reflectau pe cele care îi trecuseră ei prin minte.

— Credeam că numele melodici era „Toamnă în New York”.

— Şi este una bună. El a înclinat cărţile ca să citească titlurile de pe cotor. Avea una despre înţelepciunea celtică, una despre yoga şi ultimul roman al lui Stephen King.

— Yoga?

Aşa era el, exact genul care să se axeze pe singurul lucru pe care îl găsea destul de jenant.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic. Doar că nu te văd pe tine efectuând poziţia dragonului care zboară sau ceva de genul ăsta. El şi-a îngustat ochii, şi ceva viclean şi atrăgător se reflectă în ei. Dar dacă mă gândesc mai bine…

— Nu ai altceva mai bun de făcut decât să pândeşti biblioteca aşteptând să mă acostezi şi să mă enervezi?

— Nu pândeam, iar faptul că îţi ţin cărţile nu e acostare. Şi-a potrivit pasul cu al ei cu uşurinţa rezultată dintr-o lungă familiaritate. Nu e prima dată când te conduc acasă.

— Am reuşit cumva să îmi găsesc calea fără tine în ultimii ani.

— Ai reuşit multe. Ce mai face tatăl tău?

A dat o replică greşită deoarece ştia, în ciuda cusururilor sale multe, că Jordan a pus întrebarea dintr-o preocupare sinceră. Joe Steele şi. Iordan Hawke se înţelegeau foarte bine.

— E bine. O duce bine. Mutatul în Arizona era ceea ce îi trebuia. El şi Liz au o casă şi o viaţă frumoasă. S-a specializat în gătit.

— Gătit? Ca, de exemplu, prăjituri? Joe face prăjituri?

— Şi biscuiţi şi pâine sofisticată. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Gândul la

tatăl ei, marele macho Joe, cu un şorţ, bătând aluatul pentru prăjituri, o amuza de fiecare dată.

Primesc câte un pachet la fiecare două luni. Primele produse au fost folosite pe post de cărămizi, dar în ultimii ani şi-a intrat în ritm. Prepară chestii bune.

— Transmite-i salutările mele data viitoare când vorbeşti cu el.

Ea a ridicat din umeri. Nu intenţionase să menţioneze numele lui Jordan Hawke, decât într-un blestem.

Capătul drumului, a spus ea când au ajuns la uşa clădirii în care se afla apartamentul său.

— Vreau să intru.

— Nici acum, nici altădată în viaţa asta. Ea s-a întins după cărţi, încă el a făcut în aşa fel încât să nu poată ajunge la ele. Termină, Jordan. Nu avem zece ani.

— Avem lucruri de discutat.

— Nu, nu avem.

— Ba da. Şi nu mă mai face să mă simt ca şi cum aş avea zece ani. El a gâfâit, rugându-se pentru răbdare. Uite ce e, Dana, avem un trecut împreună. Hai să-i facem faţă ca doi adulţi.

La naiba! Nu putea să sugereze ceva mai supărător pentru ea decât că este imatură.

Acesta era vârful.

— Bine, uite cum rezolvăm: îmi dai cărţile şi pleci!

— Ai ascultat ce a spus Rowena seara trecută? Era o notă în tonul său care a avertizat-o că urma să aducă un argument solid. Ai fost atentă? Trecutul, prezentul şi viitorul tău. Eu sunt parte din trecutul tău. Fac şi eu parte din joc.

— Şi în trecut ai să rămâi. Am pierdut doi ani dili viaţa mea cu tine. Dar asta e. Nu poţi să suporţi, Jordan? Ego-ul tău imens nu poate să facă faţă faptului că am trecut peste tine? Cu mult peste tine.

— Nu este vorba despre ego-ul meu, Dana. I-a înmânat cărţile. Dar e al naibii de sigur că este vorba despre al tău. Ştii unde să mă găseşti când eşti gata.

— Nu vreau să te găsesc, a murmurat ea când el s-a forţat să plece.

Fir-ar să fie. Nu stătea în obiceiul lui să plece dintr-o ceartă.

I-a văzut furia pe faţă, a auzit-o în voce. De când a fugărit bestia din el înapoi şi a făcut-o să tacă?

Fusese învinsă la argumente şi acum nu mai avea cui să dea replica. Ceea ce era foarte, foarte supărător.

Înăuntrul apartamentului său, şi-a trântit

cărţile pe masă şi s-a îndreptat direct către La Ben şi Jerry. În curând îşi îndulcea amarul cu prăjituri mâncate direct din ambalaj.

— Ticălosul. Ticălos josnic, să mă scoată din sărite şi apoi să plece. Aceste calorii sunt din vina lui.

A lins lingura şi a scormonit după mai multă prăjitură.

— Dar, la naiba, chiar sunt bune.

Revigorată, s-a schimbat în hainele de casă, a fiert o ceaşcă de cafea, apoi s-a instalat în scaunul ei favorit cu noua carte despre înţelepciunea celtică.

Nu mai ştia numărul cărţilor citite în ultima lună pe acest subiect. Dar, menţionăm încă o dată, pentru Dana cititul era o plăcere la fel de mare ca a mânca delicatese de la La Ben şi Jerry şi la fel de necesar ca respiraţia.

Se înconjura de cărţi la serviciu şi acasă. Locuinţa ei era o mărturie a primei şi statornicei sale iubiri, cu etajere ticsite cu cărţi şi mese aglomerate cu ele. Nu le vedea doar ca distracţie, cunoaştere, confort, chiar sănătate mintală, dar şi ca obiecte de decoraţiuni interioare.

Unui ochi obişnuit i s-ar fi părut că valul de cărţi care curgea din sertare şi de pe

mese este aşezat la întâmplare, fiind chiar o harababură. Dar bibliotecara din Dana avea un sistem de organizare.

Putea, atunci când avea chef sau dacă îi cerea cineva, să găsească orice carte din apartament.

Nu putea trăi fără călii, fără poveşti, informaţii, fără cuvintele care trăiau înăuntrul lor. Chiar şi acum, când avea o sarcină care trebuia îndeplinită, iar timpul se scurgea, s-a lăsat absorbită de cuvintele de pe paginile din mâinile ei, şi de iubirile, războaiele şi nemulţumirile mărunte dintre zei.

Absorbită, a tresărit la ciocănitul din uşa ei. Clipind, a revenit la realitate, observând că soarele a apus cât timp fusese în vizită la Dagda, Epona şi Lug.

Cu cartea în mână, s-a dus să răspundă, apoi şi-a ridicat sprâncenele la Malory.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am gândit să trec să văd ce puneai la cale înainte să mă duc acasă. Mi-am petrecut ziua vorbind cu artişti locali şi meşteri. Cred că am un stoc bun de piese de artă pentru deschiderea galeriei.

— Grozav. Ai mâncare la tine? Sunt moartă de foame.

— O cutie de bomboane de mentă şi încă

un tip de bomboane.

— Nu e de ajuns, decise Dana. Mă duc să caut de mâncare. Ţi-e foame?

— Nu, caută tu. Ceva idei strălucite? Ai vrea ca Zoe şi cu mine să facem ceva pentru tine? a întrebat Malory în timp ce o urma pe Dana în bucătărie.

— Nu ştiu cât de strălucite. Spaghete! Şi sos de scorţişoară!

Dana a scos din frigider un vas de paste rămase.

— Vrei?

— Nu.

— Am şi Cabemet, merge cu ele.

— Cabemet vreau şi eu. Un pahar. Acasă, în bucătăria

Danei, Malory a scos pahare de vin. Ce idee ai, strălucită sau nu?

— Cărţile. Ştii, întreaga treabă legată de cunoaştere. Şi trecutul, prezentul şi viitorul. Dacă vorbim despre al meu, este în întregime legat de cărţi. A căutat o furculiţă şi a început să mănânce pastele direct din vas. Trucul este în ce carte sau gen de carte.

— Nu vrei să le încălzeşti?

— Ce? Zăpăcită, Dana s-a uitat la spaghetele din bol. De ce?

— Fără motiv. Malory i-a înmânat Danei

un pahar cu vin, apoi l-a luat pe al ei şi s-a dus să ia un loc la masă. O carte sau nişte cărţi par o idee rezonabilă. Şi îţi indică un drum pe care să mergi. Dar…

A scrutat apartamentul Danei.

— Ar dura săptămâni să treci prin toate cărţile talc personale. Apoi mai sunt cele pe care le deţin oamenii din Valley, biblioteca, magazinul de cărţi din Mall şi aşa mai departe.

— Şi, chiar dacă am dreptate, nu înseamnă că ad litteram cheia este într-o carte. Poate avea sens figurat. Sau poate înseamnă că locul unde se află cheia este indicat într-o carte. Dana a dat din umeri şi a înfulecat mai multe spaghete reci. Am spus că nu este o idee strălucită.

— Este un punct bun de pornire. Trecut, prezent, viitor. Malory se bosumflă. Se referă la prea multe lucruri.

— Istoric, contemporan, futurist. Şi acestea sunt doar romane.

— Dar dacă este ceva mai personal? Malory s-a aplecat înainte şi s-a uitat atentă la faţa Danei. A fost în cazul meu. Calea mea către cheie l-a inclus pe Flynn, sentimentele mele faţă de el şi sentimentele mele faţă de mine, unde voi ajunge, unde vreau să merg. Experienţele pe care le-am

avut, nu le putem numi vise, au fost foarte personale.

— Şi înspăimântătoare. Dana îşi puse scurt mâna pe cea a lui Malory. Ştiu. Dar ai depăşit momentul. Aşa voi face şi eu. Poate este ceva personal. O carte care are o semnificaţie specială şi personală pentru mine.

Gânditoare, a cercetat camera în timp ce ridica din nou furculiţa.

— Şi aceasta se referă la prea multe lucruri.

— Mă gândeam la altceva. Mă gândeam la Jordan.

— Nu văd cum este el amestecat. Uite, a continuat ea, chiar dacă Malory deschisese gura, a făcut parte din prima rundă, aceasta este sigur. Picturile Rowenei, pe care le-au cumpărat el şi Brad. S-a întors în oraş cu pictura pentru că Flynn l-a rugat. Asta l-a implicat şi pe el, deşi partea lui trebuia să se încheie cu căutarea ta. Şi legătura lui cu Flynn, care l-a condus către legătura cu tine.

— Şi cu tine, Dana.

A răsucit furculiţa în paste, dar entuziasmul pentru ele pălea.

— Nu mai are nicio legătură cu mine.

Recunoscând privirea încăpăţânată,

Maloiy a dat din cap.

— Bine. Ce zici de prima carte pe care ai citit-o? Prima care te-a captivat şi te-a transformat într-o cititoare.

— Nu cred că vom găsi în Şuncă şi ouă verzi cheia magică spre Cutia Sufletelor. Zâmbind afectuos, Dana şi-a ridicat paharul. O să arunc totuşi o privire.

— Ce îmi poţi spune despre prima carte pe care ai citit-o cu ochii unui adult?

— În mod evident, spiritul tău de observaţie a omis să perceapă isteţimea şi satira din cartea Eu sunt Sam. A rânjit, dar a început să bată din degete, gânditoare. Oricum, nu-mi aduc aminte o primă carte. Întotdeauna am avut cărţi în jurul meu. Nu-mi aduc aminte niciun moment din viaţa mea în care să nu fi citit.

Şi-a studiat paharul cu vin pentru un moment, apoi a luat o înghiţitură rapidă.

— M-a părăsit, iar eu am mers mai departe.

Înapoi la Jordan, s-a gândit Malory şi a dat din cap.

— Bun.

— Asta nu înseamnă că nu-l urăsc cu o pasiune rară şi frumoasă, dar nu-mi conduce viaţa. L-am văzut numai de câteva ori în ultimii şapte ani. Ea a dat din umeri,

dar a părut că a dat peste un ticălos ezitant. Eu am viaţa mea, el o are pe-a lui şi nu ne mai intersectăm. Întâmplător este prieten cu Flynn.

— L-ai iubit?

— Da, mult. Ticălosul.

— Îmi pare rău.

— Hei, se întâmplă. A trebuit să-şi reamintească sieşi de asta. Nu era o problemă de viaţă şi de moarte şi nu a făcut-o să se arunce cu capul înainte într-o vale de lacrimi. Dacă o inimă nu poate fi frântă, înseamnă că nu a fost o inimă de la început.

— Eram prieteni. Când tata s-a căsătorit cu mama lui Flynn, acesta din urmă şi cu mine am devenit prieteni. Un lucru bun, cred. Flynn îi avea pe Jordan şi Brad, erau ca un singur corp cu trei capete în jumătate din timp. Aşa că am devenit şi prietena lor.

Încă mai eşti prietena lor, aproape că a spus Malory, dar a reuşit să păstreze tăcerea.

— Jordan şi cu mine eram prieteni, şi amândurora ne plăcea cu adevărat să citim, aşa că acest lucru a fost o punte de legătură. Apoi am crescut şi lucrurile s-au schimbat. Mai vrei vin? a întrebat, ridicând paharul său gol.

— Nu.

— Eu îmi mai tom un pahar. Dana s-a ridicat şi a luat sticla din bucătărie. A plecat la facultate. A căpătat o bursă parţială la Penn State, şi atât el, cât şi mama sa au muncit pe brânci ca să strângă restul de bani necesari pentru şcoală. Mama lui era pur şi simplu extraordinară. Zoe îmi aminteşte într-un fel de ea.

— Serios?

— Nu la modul cum arată, deşi doamna Hawke era chiar drăguţă, fiind mai înaltă şi mai suplă te făcea să te gândeşti la o dansatoare.

— Era tânără când a murit.

— Da, avea doar patruzeci şi ceva de ani. Încă îi mai trecea un junghi prin inimă când vorbea despre asta. A fost îngrozitor prin ce au trecut ea şi Jordan, la rândul său. Către sfârşit aproape că ne mutaserăm cu toţii la spital, şi chiar şi atunci…

S-a scuturat zdravăn şi a expirat puternic.

— Nu la asta mă refeream. Voiam să spun că Zoe îmi reaminteşte de ea. Este vibraţia aceea de mamă bună pe care Zoe o are. Genul de femeie care ştie ce are de făcut şi cum s-o facă fără să se plângă, reuşind să iubească şi ceea ce face, şi pe copil. Ea şi Jordan erau apropiaţi, aşa cum sunt Zoe şi

Simon. Sunt doar ei doi. Tatăl lui nu era în cadru, nu de când îmi aduc eu aminte, oricum.

— Trebuie să fi fost dificil pentru el.

— Ar fi fost, cred, dacă mama lui nu era cum era. Ar fi pus mâna pe o bâtă şi s-ar fi implicat într-un joc de softball la fel de rapid cât ar fi bătut aluatul unei prăjituri. Ştia să umple golurile.

— Şi tu ai iubit-o, a realizat Malory.

— Da. Toţi am iubit-o.

Dana s-a aşezat şi a sorbit din al doilea pahar cu vin.

— Aşa că, oricum, Hawke pleacă la colegiu, găseşte două slujbe cu jumătate de normă acolo care să-l ajute să-şi plătească cheltuielile. Nu prea l-am văzut noi în primul an. Se întorcea vara şi lucra la garajul lui Tony. Era un mecanic decent. Petrecea timpul împreună cu Flynn şi Brad când avea ocazia. Patru ani mai târziu, a obţinut diploma. A făcut un maşter de un an şi jumătate şi i se publicaseră deja nişte povestioare. Apoi s-a întors acasă.

A expirat adânc.

— Doamne lisuse Hristoase, ne-am aruncat doar o privire unul altuia şi a fost ca şi cum ar fi explodat o bombă. M-am gândit, ce naiba e asta? Acesta este amicul

meu, Jordan. N-ar trebui să vreau să-mi înfig dinţii în bunul meu prieten Jordan.

A râs, apoi a băut.

— Mai târziu, mi-a spus că a avut aceeaşi reacţie. Hei, stai puţin, aceasta este sora mai mică a lui Flynn. Jos mâinile de pe ea. Aşa că ne-am rotit unul în jurul altuia cam două luni. Eram, fie răutăcioşi unul cu celălalt, fie exagerat de politicoşi.

— Şi apoi? a întrebat Malory când Dana a tăcut.

— Apoi, într-o noapte, a trecut să-l vadă pe Flynn, dar acesta era la o întâlnire. Iar părinţii mei nu erau acasă. M-am luat la ceartă cu el. Trebuia să fac ceva cu toată fierbinţeala aceea. Cea urmat a fost noi doi rostogolindu-ne pe covorul din sufragerie. Nu ne mai săturam unul de celălalt. Nu am mai avut, înainte sau după, acea… disperare. A fost incredibil.

— Imaginează-ţi suferinţa noastră când apele s-au liniştit şi noi doi zăceam goi pe covoraşul oriental al lui Liz şi Joe.

— Cum v-aţi descurcat?

— Păi, din câte îmi aduc aminte, am zăcut acolo ca morţi pentru un minut, apoi ne-am holbat unul la celălalt. Doi supravieţuitori ai unui război foarte intens. Apoi am râs de ne-am prăpădit şi am sărit unul pe celălalt din

nou.

Şi-a ridicat paharul pentru un toast în batjocură.

— Aşadar, am început să ne întâlnim mai târziu, Jordan şi Dana, Dana şi Jordan. Devenise un singur cuvânt, indiferent în ce variantă o spuneai.

O, Doamne, cât îi lipsea asta! a realizat Dana. Îi lipsea acea legătură foarte intimă.

— Nimeni nu m-a făcut să râd ca el. Şi este singurul bărbat din viaţa mea care m-a făcut vreodată să plâng. Aşa că, da, Iisuse, l-am iubit pe ticălos.

— Ce s-a întâmplat?

— Lucruri mărunte, lucruri importante. Mama lui a murit. Doamne, nimic n-a fost vreodată aşa de înfiorător. Chiar şi când s-a îmbolnăvit tata n-a fost aşa de rău. Cancer ovarian, şi au aflat prea târziu. Operaţiile, tratamentele, rugăciunile, nimic n-a funcţionat. Ea continua să se ducă. Să-ţi moară cineva este greu, a spus ea moale. Privindu-l murind încetul cu încetul este peste puteri.

— Nu pot să-mi imaginez. Ochii lui Malory s-au umplut de lacrimi. N-am pierdut niciodată pe nimeni.

— Nu-mi aduc aminte când am pierdut-o pe mama.

Eram prea mică. Dar îmi aduc aminte fiecare zi când am pierdut-o pe doamna Hawke. Poate a frânt ceva în Jordan. Nu ştiu, nu m-a lăsat să ştiu. După ce a murit, el a vândut căsuţa lor, toată mobila, absolut tot. S-a despărţit de mine şi a plecat la New York ca să devină bogat şi faimos.

— Nu a fost atât de sec precum ai spus tu, a comentat Malory.

— Poate că nu. Dar aşa am simţit. El a spus că trebuie să plece. Că avea nevoie de ceva ce nu găsea aici. Dacă urma să scrie – şi trebuia să scrie – trebuia să procedeze în felul său. Trebuia să plece din Valley. Aşa că asta a făcut, ca şi cum cei doi ani în care am fost împreună au fost un interludiu în viaţa sa.

Şi-a turnat restul de vin în pahar.

— Aşa că la naiba cu el şi cu bestseller-urile pe care le-a scris între timp.

— Poate nu vrei să auzi asta, cel puţin nu acum. Dar o parte din soluţie poate fi să rezolvi asta cu el.

— Să rezolv ce?

— Dana. Malory şi-a aşezat ambele mâini pe cele ale Danei, tacă mai eşti îndrăgostită de el.

Mâinile ei s-au scuturat.

— Nu sunt. Mi-am construit o viaţă. Am

avut iubiţi. Am o carieră ce-i drept, care într-adevăr e la gunoi acum, dar va reînvia ca pasărea Phoenix din cenuşă la librărie.

S-a oprit, auzind felul în care i-au ieşit vorbele.

— Nu mai beau vin dacă amestec metaforele într-un mod atât de jalnic. Jordan Hawke este o poveste veche, a spus ea mai calm. Doar pentru că a fost primul bărbat pe care l-am iubit nu înseamnă că trebuie să fie şi ultimul. Mai degrabă mi-aş băga un fier încins în ochi decât să-i dau această satisfacţie.

— Ştiu. Malory a râs puţin şi a strâns uşor mâinile Danei înainte să le dea drumul. Aşa ştiu că încă mai eşti îndrăgostită de el. Asta, şi ceea ce tocmai am văzut pe faţa ta, am auzit în vocea ta, când mi-ai povestit ce a fost între voi.

Era înspăimântător. Cum păruse? Cum sunaseră vorbele ei?

— Aşadar vinul m-a făcut sentimentală. Nu înseamnă că…

— Înseamnă ceea ce înseamnă, a spus Malory scurt. Este ceva la care trebuie să te gândeşti, Dana, ceva ce trebuie să cântăreşti cu grijă dacă vrei să îndeplineşti această sarcină. Pentru că, indiferent cum o iei, este parte din viaţa ta şi din căutare.

— Nu vreau să fie, a reuşit Dana să spună. Dar dacă este, voi rezolva. Este o mizăprea mare pentru mine pentru a mă împiedica înainte de a începe.

— Asta e atitudinea necesară. Trebuie să ajung acasă.

S-a ridicat, apoi a mângâiat-o consolator pe Dana pe păr.

— Orice simţi sau gândeşti, poţi să-mi spui. Şi lui Zoe. Şi dacă ai nevoie să spui ceva, sau dacă ai nevoie ca cineva să fie aici când nu ai nimic de spus, tot ce trebuie să faci este să suni.

Dana a dat din cap şi a aşteptat până când Malory a ajuns la uşă.

— Mal? A fost ca şi când cineva mi-a făcut o gaură în inimă când a plecat. O gaură ar trebui să fie de ajuns pentru întreaga viaţă a cuiva.

— Aşa crezi tu. Ne vedem mâine.

3

Șansele găsirii unei chei magice între scoarţele uneia dintre miile de cărţi din biblioteca oraşului Pleasant Valley erau descurajante. Dar asta nu însemna că ea nu putea să caute.

În orice caz, îi plăcea să fie între

mormane, înconjurată de cărţi. Putea, dacă îşi lăsa mintea deschisă spre aşa ceva, să audă cuvintele murmurând din ele. Toate acele voci ale oamenilor care locuiau atât în lumile fantastice, cât şi în cele obişnuite. Putea, doar susurând o carte de pe raft, să alunece într-una din acele lumi şi să devină oricine locuia înăuntrul ei.

Chei magice şi vrăjitoare care îţi luau sufletul, se gândi Dana. Pe cât de incredibile puteau fi, păleau însă pentru ea în faţa puterii unui cuvânt de pe o pagină.

Dar ea nu era aici ca să se joace, şi-a reamintit în timp ce începea ascultătoare să ordoneze stivele de cărţi şi ţinea un ochi aţintit asupra biroului de resurse, aflat la câţiva metri distanţă. Acesta era un experiment. Poate atingea o carte şi *simţea ceva,* o furnicătură sau căldură.

Cine ştie?

Dar a verificat maldăre de cărţi de mitologie fără să simtă nicio furnicătură.

Nedescurajată, trecu la cărţile despre civilizaţiile antice. Trecutul, şi-a spus sie însăşi. Fiicele Sticlei s-au născut dintre antici. Păi, cine nu s-a născut aşa?

A lucrat cu hărnicie pentru un timp, reorganizând cărţile care nu fuseseră aşezate la locul lor. Era conştientă de faptul

că nu îi era permis să deschidă volumul despre Britania antică, dar în momentul în care acesta a ajuns în posesia ei, s-a lăsat cucerită de farmecul capitolului referitor la Sto.....

— Dana, nu ştiam că eşti liberă azi.

Cu dinţii scrâşnind, Dana şi-a mutat privirea de la cartea din mâinile sale către faţa exagerat de voioasă a lui Sandi.

— Nu sunt liberă. Ordonez cărţile.

— Serios? Ochii mari, albaştri, au devenit şi mai mari. Genele lungi şi aurii au fluturat. Părea că citeşti. Am crezut că erai în timpul liber, făcând mai multe cercetări. Ai făcut o grămadă de cercetări în ultimul timp, nu? Îţi începi, în sfârşit, doctoratul?

Dana a pus cartea la loc, împingând-o nervoasă. S-ar li amuzat? S-a gândit ea să scoată foarfeca mare şi argintie din biroul ei şi să taie coada de ponei detestabilă a lui Sandi?

Ar pune pariu că asta ar şterge acel rânjet dinţos şi strălucitor de pe faţa lui Sandi.

— Ai căpătat promoţia, creşterea salarială, atunci care e problema ta, Sandi?

— Problemă? Nu am nicio problemă. Ştim cu toţii politica legată de cititul în timpul programului. Aşa că sunt sigură că doar părea că citeşti în loc să te ocupi de biroul

de resurse.

— Biroul este acoperit. Şi când destul era destul, s-a gândit Dana, termini. Petreci o grămadă din timpul tău preocupându-te de ceea ce fac eu, furişându-te printre rafturi în spatele meu, trăgând cu urechea când vorbesc cu un client.

Zâmbetul plin de superioritate al lui Sandi s-a transformat într-un rânjet încrezut.

— Cu siguranţă eu nu trag cu urechea.

— Rahat, a spus Dana pe un ton liniştit şi plăcut care a făcut ca urechile de păpuşă ale lui Sandi să devină strălucitoare din cauza şocului. Calci pe urmele mele de săptămâni. Tu ai căpătat promovarea, iar mie mi s-a tăiat salariul. Dar nu eşti superioara mea, nu eşti şefa mea. Aşa că poţi să mă pupi în fund.

Deşi n-a fost atât de satisfăcător ca tăierea cozii lui Sandi, s-a simţit fabulos plecând pur şi simplu şi lăsând-o pe Sandi într-o stare de nervi.

S-a instalat înapoi la birou şi a ajutat doi clienţi cu o asemenea bună dispoziţie şi într-un mod atât de prietenos încât amândoi au plecat zâmbind fericiţi. Când a răspuns la telefon, a făcut-o cu o voce cântătoare:

— Biblioteca Pleasant Valley. Biroul de informaţii. Pot să vă ajut? Hei, domnule Foy.

V-aţi trezit? Ah! Asta-i una bună. Chicotea în timp ce mâzgălea întrebarea de astăzi a jocului. Îmi va lua un minut. Vă sun înapoi.

S-a îndreptat în paşi de dans pentru a găsi cartea potrivită, a răsfoit-o repede la raft, apoi a luat-o la birou pentru a suna înapoi.

— Am găsit. A urmărit pagina cu degetul. Păsările arctice migrează cel mai departe în fiecare an. Până la 20.000 de mile – oho – între Arctica şi Antarctica. Te face să te întrebi ce se află în creierul lor de pasăre, nu?

A mişcat telefonul deoarece a văzut-o pe Sandi mărşăluind, ca o majoretă care bate toba, către birou.

— Nu, îmi pare rău, domnule Foy, nu veţi primi un set complet de valize American Tourister astăzi. Păsările arctice migrează mai mult decât pescăruşul cu coadă lungă cu 2.000 de mile anual. Poate aveţi mai mult noroc data viitoare. Vorbim mâine.

A închis telefonul, şi-a încrucişat mâinile şi a ridicat din sprâncene la Sandi.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Joan vrea să te vadă sus. Împingând bărbia în aer, Sandi îşi ridică nasul mic, perfect, cu dispreţ. Imediat.

— Sigur. Dana şi-a dat părul după ureche în timp ce o studia pe Sandi. Pariez că aveai

o singură prietenă în şcoala elementară şi era la fel de nesuferită ca tine. A dat la o parte scaunul.

Dacă tot a adus vorba de şcoala elementară, Dana se gândea, în timp ce traversa sala principală şi urca scările spre administraţie, că ea însăşi se simţea ca o elevă chemată în biroul directorului. O senzaţie înjositoare pentru o femeie matură. Şi una pe care se săturase să o simtă, a decis ea.

La uşa lui Joan, Dana a tras adânc aer în piept şi şi-a îndreptat umerii. Poate se simţea ca un copil vinovat de şase ani, dar nu avea de gând să arate aşa.

A ciocănit, scurt, apoi a deschis uşa fară să aştepte răspunsul.

— Voiai să mă vezi?

La biroul ei, Joan se trase înapoi. Părul ei înspicat cu şuviţe cărunte era prins într-un coc serios, care, destul de ciudat, o avantaja.

Purta o vestă de culoare închisă peste o bluză albă care era încheiată cu nasturi până la gât. Materialul atârna drept, de-abia zărindu-se o cută care indica existenţa sânilor dedesubtul lui.

Ochelarii cu jumătate de lentilă şi fără rame atârnau de un lanţ de aur în jurul

gâtului. Dana ştia că pantofii ei erau fără tocuri şi solizi, la fel de serioşi ca şi coafura.

Arăta, a decis Dana, sfrijită şi searbădă. Era imaginea tipică ce îi ţinea pe copii departe de biblioteci.

Din moment ce gura lui Joan deja exprima dezacordul, Dana nu se aştepta la o întâlnire plăcută.

— Închide uşa, te rog. Se pare, Dana, că ai dificultăţi, în continuare, cu adaptarea la noile politici şi protocoale pe care le-am implementat aici.

— Aşadar, Sandi s-a grăbit să vină direct aici să trăncănească despre faptul că eu chiar citeam o carte. Cea mai gravă dintre toate ororile care se pot comite într-o bibliotecă publică.

— Atitudinea ta combativă este numai una dintre problemele pe care trebuie să le rezolvăm.

— Nu intenţionez să stau aici şi să mă apăr pentru că am răsfoit câteva pagini dintr-o carte în timp ce lucram la raft. O parte dintre responsabilităţile mele este să fiu informată despre cărţi, nu doar să le indic clienţilor un sector şi să le doresc succes. Îmi fac treaba, Joan, iar evaluările mele de la directorul precedent nu au fost niciodată altfel decât foarte bune.

— Eu nu sunt directorul dinainte.

— E al naibii de adevărat. La mai puţin de şase săptămâni după ce ai preluat conducerea, ne-ai tăiat programul şi salariile aproape la jumătate, mie şi altor doi angajaţi vechi. Iar nepoata ta este promovată şi primeşte o creştere salarială.

— Am fost angajată să opresc această instituţie să între într-un colaps financiar şi exact asta fac. Nu trebuie să-ţi explic ţie deciziile mele administrative.

— Nu, nu trebuie. Înţeleg. Nu mă placi şi nici eu pe tine. Dar nu trebuie să plac pe toată lumea cu care sau pentru care lucrez. Încă pot să îmi îndeplinesc atribuţiunile.

— Atribuţiunile tale constau în a respecta regulile.

Joan deschise un dosar.

— Nu trebuie să dai sau să primeşti telefoane personale. Nu trebuie să foloseşti echipamentul bibliotecii în scopuri personale. Nu trebuie să petreci douăzeci de minute stând la taclale cu un client în timp ce sarcinile tale sunt neglijate.

— Opreşte-te. Furia reprimată izbucni în gâtul ei ca un gheizer. Opreşte-te doar un minut. Face rapoarte zilnice despre mine?

Joan închise dosarul cu un plesnet.

— Te gândeşti prea mult la tine.

— A, înţeleg. Nu doar despre mine. Este cârtiţa ta personală care sapă pe aici şi scoate la suprafaţă infracţiunile.

O, da, se gândi Dana, când s-a umplut paharul închei cu siguranţă.

— Poate că bugetul de aici a avut suişuri şi coborâşuri, dar a fost întotdeauna un loc prietenos, familial. Acum este doar o groapă condusă de gestapo şi de şopârla ei personală. Aşa că voi face pentru ambele o favoare. Demisionez. Am o săptămână concediu medical şi o săptămână vacanţă. Vom considera că acesta este preavizul meu de două săptămâni.

— Foarte bine. Poţi depune demisia pe biroul meu până la sfârşitul programului tău.

— La naiba cu asta. Lată demisia mea. A tras adânc aer în piept.

Sunt mai deşteaptă decât tine, mai tânără, mai puternică şi arăt mai bine. Clienţii obişnuiţi mă cunosc şi mă plac – majoritatea dintre ei nu te cunosc pe tine, iar cei care au ajuns să te cunoască, nu te plac. Acestea sunt unele dintre motivele pentru care ai fost cu ochii pe mine de când ai preluat controlul. Plec de aici, Joan, dar este decizia mea. Pun pariu că vei pleca şi tu nu după mult timp, numai că vei fi concediată de

consiliu.

— Dacă aştepţi orice fel de recomandare de la mine…

Dana s-a oprit la uşă.

— Joan, Joan, vrei să încheiem relaţia noastră spunându-ţi ce să faci cu recomandările tale?

Condusă de mânie, s-a îndreptat chiar către foaierul angajaţilor, unde şi-a adunat câteva obiecte personale şi şi-a luat jacheta. Nu s-a oprit să stea de vorbă cu niciunul dintre colegii săi. Dacă nu ieşea de acolo cât mai repede, se temea că fie va izbucni în hohote isterice de plâns, fie va da cu pumnul în perete.

Oricare variantă i-ar da lui Joan mai multă putere.

Aşa că a plecat fără să se uite în urmă. A refuzat să se gândească la faptul că acesta este ultimul drum pe care îl va face de la serviciu până acasă. Nu era sfârşitul vieţii sale; era doar o cotitură.

Când a simţit că îi vin lacrimi de furie în ochi, şi-a pus ochelarii de soare. Nu avea de gând să se umilească plângând pe un nenorocit de trotuar.

Dar respiraţia îi devenise agitată până a ajuns la uşa apartamentului. A bâjbâit după chei, a intrat împleticindu-se, apoi pur şi

simplu s-a întins pe podea.

— O, Doamne, o, Doamne, ce am făcut?

Îşi tăiase legăturile. Nu avea serviciu. Şi va dura săptămâni până va putea deschide librăria. Şi de ce credea că era în stare să conducă o librărie? Cunoştinţele şi dragostea sa pentru cărţi nu o transformau într-un negustor. Nu lucrase în vânzări în viaţa sa şi, dintr-odată, urma să conducă o afacere?

A crezut că este pregătită pentru acest pas. Acum, confruntată cu realitatea crudă, Dana şi-a dat seama că nu este gata nici măcar pe aproape.

Panicată, a sărit în sus, dar s-a oprit la telefon.

— Zoe? Zoe… Eu tocmai… Trebuie să… Hristoase! Poţi să te întâlneşti cu mine la locul nostru, la casă?

— Bine, Dana, ce s-a întâmplat? Care-i problema?

— Eu tocmai am demisionat. Cred că am un atac de panică. Am nevoie… Poţi să iei cheile? Poţi să o iei pe Malory şi să ne întâlnim acolo?

— Bine, dragă. Trage adânc aer în piept. Haide, respiră uşor. Asta este. Douăzeci de minute. Vom fi acolo în douăzeci de minute.

— Mulţumesc. Bine, mulţumesc. Zoe…

— Continuă să respiri. Vrei să trec să te iau?

— Nu. Şi-a şters lacrimile de furie. Nu, ne întâlnim acolo.

— Douăzeci de minute, a repetat Zoe şi a închis.

ERA mai calmă, cel puţin la suprafaţă, când a coborât din maşină în faţa casei drăguţe pe care o cumpărase împreună cu prietenele ei. În câteva săptămâni, vor semna hârtiile pentru aşezământ. Apoi vor începe orice au de gând să facă acolo.

Zoe şi Malory erau cele care aveau idei măreţe în ceea ce priveşte ambianţa, culorile, vopselele şi decoraţiunile. Îşi puseseră deja capetele la contribuţie pentru a alege vopseaua pentru verandă şi holul de la intrare. Şi ştia că Zoe va scotoci pieţele ieftine şi va merge la vânzările de obiecte de prin casele oamenilor pentru lucruri ieftine care vor deveni în mod miraculos comori.

Nu că n-ar fi avut şi ea idei. Avea.

Avea viziunea asupra cum va arăta partea ei din etajul principal când va fi transformată într-o librărie/cafenea. Confortabil şi plăcut. Poate nişte scaune în care să te poţi cufunda, câteva mese.

Dar nu putea vedea detaliile. Cum vor

arăta scaunele? Ce fel de mese va folosi?

Şi erau zeci de alte lucruri pe care nu le luase în considerare când se aruncase în acest vis de a avea propria librărie. La fel ca atunci când, trebuia să admită, au fost lucruri la care nu s-a gândit când i-a spus lui Joan că îşi dă demisia.

Impulsivitate, mândrie şi furie, s-a gândit cu un oftat. O combinaţie periculoasă. Acum trebuia să suporte consecinţele manifestării acestor caracteristici.

A păşit afară din maşină. Stomacul ei era încă agitat, aşa că l-a masat în timp ce studia casa.

Era un loc bun. Era important să-şi aducă aminte de asta. I-a plăcut din momentul în care a intrat în interiorul ei împreună cu Zoe. Până şi experienţa în totalitate terifiantă pe care au trăit-o înăuntrul ei, cadou de la Kane, nemesisul lor, cu aproape o săptămână înainte, când Malory şi-a găsit cheia, nu a stricat sentimentul casei.

Nu a fost niciodată în posesia unei case sau a oricărei alte proprietăţi. Ar trebui să se concentreze asupra senzaţiei de om matur, de a fi proprietara unei treimi dintr-o clădire reală şi a terenului de dedesubt. Nu-i era teamă de responsabilitate, se simţea bine ştiind asta. Nu-i era teamă de muncă,

fizică sau intelectuală.

Dar îi era, a realizat, foarte teamă de eşec.

A mers către terasă, s-a aşezat pe trepte şi şi-a permis să se întindă bine.

Era prea necăjită ca să facă mai mult decât să stea acolo, când Malory a apărut cu Zoe pe locul din dreapta. Malory şi-a înclinat capul în timp ce cobora.

— O zi proastă, hmm?

— Nu o face şi mai proastă. Mulţumesc pentru că aţi venit, serios.

— Am făcut mai mult decât atât. A făcut un gest către Zoe şi către cutia albă de patiserie din mâinile acesteia.

Copleşită, Dana pufăi.

— Este ciocolată?

— Suntem fete, nu? Stând alături de ea, Zoe a îmbrăţişat-o strâns cu un singur braţ, apoi deschise cutia. Ecleruri de ciocolată. Câte unul mare pentru fiecare dintre noi.

De data aceasta, erau lacrimi sentimentale care ameninţau să curgă.

— Voi, fetelor, sunteţi cele mai tari.

— Ia câteva muşcături, aşteaptă să-şi facă efectul, apoi povesteşte-ne. Malory stătea pe partea cealaltă, înmânându-i şerveţele.

Dana se calmă cu ciocolată, produse de patiserie şi frişcă, iar povestea se rostogoli printre muşcături.

— Voia să demisionez. Încruntându-se, a lins cu limba un pic de frişcă de Bavaria din colţul gurii. A fost o animozitate viscerală între noi din prima clipă când ne-am văzut. Ca şi cum, nu ştiu, am fost duşmance de moarte într-o viaţă anterioară. Sau, Iisuse, am fost căsătorite sau ceva de genul ăsta. Nu doar că administra biblioteca ca şi cum era o tabără militară, asta-i destul de rău, dar avea ceva cu mine personal. Şi la fel căţeluşul ei, Sandi.

— Ştiu că e greu, Dana. Chiar ştiu. Maloiy a mângâiat-o pe Dana pe umăr cu înţelegere. Dar plănuiseşi să demisionezi în câteva săptămâni oricum.

— Ştiu, ştiu. Dar voiam să aleg o ieşire uşoară. Să prind mica petrecere de plecare cu personalul, astfel încât să se încheie totul într-o notă optimistă. Şi adevărul este că, până şi cu tăierea de salariu, primeam destui bani. Mai mult chiar. Mi-ar fi folosit cecurile în plus pe care le primeam înainte să plec.

— Spunându-i să se ducă la naiba ar trebui să merite banii pe care i-ai fi primit în plus. Este o ticăloasă şi o urâm, a spus Zoe cu loialitate. Şi când Indulgence va funcţiona, iar librăria va fi subiectul fierbinte în Valley, va fierbe de invidie în

propriile sucuri.

Gândindu-se, Dana şi-a strâns buzele.

— Asta e bună. Pur şi simplu am intrat în panică, presupun. Întotdeauna am lucrat într-o bibliotecă. Biblioteca liceului, a facultăţii, apoi aceasta. Şi dintr-odată mi-a venit ideea că asta este soluţia şi voi fi proprietara unei afaceri în domeniu.

Şi-a frecat mâinile umede de genunchi.

— Nici măcar nu ştiu să lucrez cu o casă de bani.

— Te voi învăţa cu, a promis Zoe. Suntem implicate în asta împreună.

— Nu vreau să stric afacerea şi nici treaba cu cheia. Doar că toate acestea au căzut asupra mea dintr-odată.

Malory i-a oferit Danei ultima treime din eclerul ei.

— Mănâncă ceva zahăr în plus. Apoi vom intra în casă şi ne vom face nişte planuri serioase.

— Mai am două ore până când va trebui să ajung acasă, i-a spus Zoe. Când am preluat cheile casei, am discutat cu agentul imobiliar. Ea a spus că putem să începem o renovare de bază, dacă putem risca timp şi bani. Am putea vopsi veranda, dacă avem certitudinea că vom porni afacerea.

Dana termină eclerul.

— Bine. Bine, a spus cu mai mult entuziasm. Hai să intrăm şi să ne uităm la vopsele.

DUPĂ ceva dezbateri, s-au oprit asupra unui albastru-ocean închis. Culoarea, au căzut ele de acord, ar face casa să se diferenţieze de vecinătate şi i-ar adăuga stil.

Din moment ce erau la acest capitol, s-au îndreptat înapoi către bucătărie să vorbească despre decoruri şi spaţii.

— Nimic prea rustic, a decis Zoe în timp ce se bătea cu degetele pe coapse. Vrem să fie confortabil şi să te facă să te simţi ca acasă, dar într-un mod tolerant, da? Aşadar n-ar trebui să fie mieros sau ceva de genul ăsta, dar nici prea casnic.

— Bucătăria ta rustică de calitate. Aprobând, Malory făcu un cerc, încercând să vizualizeze. Poate acel verde ca de mentă pentru pereţi – o culoare plăcută şi prietenoasă –, un alb de frişcă pentru dulapuri. Dana, vei folosi cel mai mult acel spaţiu.

— E bine, continuaţi. Le-a făcut semn să continue. Voi, fetelor, vă pricepeţi mai bine ca mine.

— Păi, dacă am vopsi tejghelele în trandafiriu? Nu roz, ci ceva mai puternic, apoi am aduce obiecte de artă. Acestea ar

proveni din secţiunea galeriei. Apoi am pune nişte produse de aromoterapie, lumânări de la Zoe din salon. Şi am face ceva asemănător cu ce are Dana în bucătăria din apartamentul ei.

— Le umplem cu mâncare nesănătoasă?

Malory i-a aruncat Danei o privire şi a râs.

— Nu. Cărţi. Confecţionăm o etajeră ca de băcănie sau de bucătărie acolo şi expunem cărţi şi obiecte meşteşugăreşti din galeria mea şi nişte produse din salon. Creme de mâini şi săpunuri luxoase. Unifică acest spaţiu comun.

— E bine. Dana expiră. Începe să fie bine din nou.

— Va fi grozav. Zoe îşi puse un braţ în jurul taliei Danei. Ai putea să-ţi expui acele cutii de ceaiuri exotice şi cafea pe tejghea.

— Poate instalăm o masă, luă Dana în considerare. Una dintre acelea rotunde, cu două scaune. Bine. Hai să notăm vopselele pe care le-am ales până acum şi să vedem dacă ne decidem şi asupra altora. Mă voi duce la Homemakers şi le voi cumpăra pe toate.

— Cred că vopseaua va fi pusă la vânzare săptămâna viitoare, spuse Zoe.

— A, da? Dana făcu gropiţe în obraji. Se întâmplă să am o relaţie la Homemakers. Îl

voi suna pe Brad şi voi obţine o reducere astăzi.

O AJUTA să aibă un ţel, un scop. Chiar dacă era vorba de câţiva litri de vopsea.

Dacă, se gândea Dana, biblioteca şi viaţa ei acolo reprezentau trecutul, nu erau Indulgence şi clădirea ei viitorul? în ceea ce priveşte unde se îndrepta viitorul, de unde naiba era să ştie? Dar intenţiona să se gândească la asta şi să încerce să găsească o legătură cu locaţia cheii.

Nu fusese greu să obţină, prin linguşiri, o reducere de treizeci la sută de la Brad. În timp ce Dana rătăcea prin coridoarele largi ale cavernoasei Homemakers, se gândea la ce putea să mai aleagă având îndemnul vechiului său prieten.

Pensule de vopsit, bineînţeles, şi role. Sau poate ar trebui să încerce unul din acele spray-uri pentru vopsea. A studiat unul, ghemuindu-se la podea pentru a analiza funcţionalitatea lui.

Cât de greu putea fi? Şi cu siguranţă ar fi mai rapid şi mai puţin laborios decât vopsitul tradiţional.

— Doar dacă nu te gândeşti să devii zugrav, acela este puţin cam mult pentru tine.

Jordan Hawke, s-a gândit, în timp ce un

muşchi din maxilarul său a făcut o convulsie. Şi s-a gândit că ziua nu putea deveni mai proastă.

— 1 s-a făcut milă lui Brad de tine şi te-a angajat? a spus fară să se uite. Vei purta una din cămăşile din doc albastru cu o căsuţă desenată pe buzunarul de la piept?

— Eram în biroul lui când ai sunat, flatându-l pentru o reducere de preţ. M-a rugat să cobor şi să te ajut pentru că a fost prins de un telefon înainte să poate veni el însuşi.

Dana s-a zbârlit.

— Nu am nevoie de ajutor pentru a cumpăra vopsea.

— Ai, dacă te gândeşti serios să cumperi acel spray.

— Mă uitam doar. Gura ei se bosumflă în timp ce arăta cu degetul spre ustensile. În plus, ce ştii tu despre aceste lucruri?

— Destule ca să ştiu că, dacă spun mai multe, îl vei cumpăra doar ca să mă superi.

— Este tentant, dar voi rezista, a replicat ea.

El s-a întins şi a luat-o de subraţ pentru a o ridica în picioare.

— Se pare că ai avut destule probleme pentru o singură zi. Am auzit că ai demisionat.

Era compasiune în ochii săi. Nu genul plin de sine şi mieros, ci o compasiune plină de înţelegere tăcută ce te calma.

— Ce, Sandi îţi face rapoarte şi ţie?

— Îmi pare rău, acest nume nu este pe lista mea. El a mângâiat-o scurt şi neglijent pe braţ, un gest pe care amândoi şi l-au amintit imediat ce l-a făcut. Şi amândoi s-au dat cu un pas înapoi. Vorbele umblă, Stretch. Ştii cum e în Valley.

— Da, ştiu cum este. Sunt surprinsă că tu îţi aduci aminte.

— Îmi aduc aminte de o grămadă de lucruri. Unul dintre ele este cât de mult îţi plăcea să lucrezi acolo.

— Nu vreau să fii drăguţ cu mine. S-a întors ca să studieze atentă spray-ul. Mă indispune.

Deoarece ştia că va trece mai uşor peste probleme dacă era furioasă sau ocupată, el a dat din cap.

— Bine. De ce nu profiţi de reducerea oferită de prietenul tău, proprietarul? întotdeauna este amuzant să-l jecmăneşti pe Brad. Apoi, poţi să mă abuzezi verbal pe mine. Asta te înveseleşte întotdeauna.

— Da, aşa e. Ea s-a încruntat puţin şi a lovit spray-ul cu vârful pantofului. Nu pare prea dificil.

— Lasă-mă să-ţi arăt şi alte opţiuni.

— De ce nu eşti înapoi la Flynn acasă scriind o intrigă veche cu personaje de carton?

— Vezi, deja te simţi mai bine.

— Trebuie să recunosc.

— Ceea ce avem aici este un sistem de vopsit automat pe role, începu el, îndreptând-o spre aparatul pe care i-i indicase Brad. Este mic, uşor de folosit şi eficient.

— De unde ştii?

— Pentru că atunci când Brad mi-a spus să-ţi arăt acest dispozitiv a folosit aceste adjective. Eu, personal, am vopsit doar o dată o cameră, în mod tradiţional şi asta a fost… El s-a oprit. Cu mult timp în urmă.

Ea şi-a adus aminte. Vopsise dormitorul mamei lui când a fost în spital pentru prima dată. Dana l-a ajutat la curăţenie şi i-a menţinut moralul ridicat. Au zugrăvit pereţii într-un bleu delicat şi cald, astfel încât camera să fie proaspătă şi liniştitoare.

Peste mai puţin de trei luni ea era moartă.

— L-a plăcut, a spus Dana cu blândeţe. I-a plăcut că ai făcut acel gest pentru ea.

— Da. Cum amintirea era dureroasă pe prea multe niveluri, el a schimbat vorba. Brad are aici o listă de produse uşor de

mânuit pentru a-ţi face proiectul de îmbunătăţire a casei mai plăcut.

— Bine, hai să-l păgubim.

Trebuia să recunoască faptul că a-l avea alături în această expediţie o făcea mai amuzantă şi mai interesantă. Şi era uşor, un pic prea uşor, să-şi aducă aminte de ce odată au fost prieteni, de ce odată au fost iubiţi.

Aveau un mod de a intra în ritm, de a înţelege cuvintele şi expresiile care proveneau dintr-o viaţă întreagă de când se cunoşteau şi la fel de mult din cei doi ani de intimitate fizică pe care i-au împărţit.

— Aceasta este culoarea? Jordan şi-a frecat bărbia în timp ce studia lista ei. Islanda? Ce culoare e Islanda?

— Un fel de albastru-verzui. I-a înmânat mostra de vopsea. Vezi? Ce este în neregulă cu ea?

— N-am spus că e ceva în neregulă cu ea. Doar că nu mă face să mă gândesc la o librărie.

— Nu este doar o librărie, este… La naiba. A ţinut mostra în sus, apoi a întors-o în jos. Şi-a încrucişat ochii şi încă nu putea să o vizualizeze pe pereţii din spaţiul ei. Malory a ales-o. Eu voiam un alb murdar, dar ea şi Zoe au sărit pe mine.

— Albul merge întotdeauna.

Ea a pufnit.

— Vezi, ele ziceau că gândesc ca un bărbat. Bărbaţii nu aleg culoarea. Sunt speriaţi de ea.

— Nu suntem.

— Ce culoare este sufrageria ta din New York?

El i-a aruncat o privire amabilă.

— Asta este cu totul pe dinafara subiectului.

— Nu cred. Nu ştiu de ce, dar nu cred. Voi alege acest sortiment de albastru-verzui. Este doar vopsea. Nu e un angajament pe viaţă. Şi a spus că ar trebui să mă gândesc la nuanţe de maro şi galben pentru accente.

— Maro şi galben? Dragă, va arăta urât.

— Nu, maroul va bate spre trandafiriu închis. Un fel de maroniu roşcat spre roz…

— Maroniu roşcat spre roz, a repetat el, rânjind. Foarte descriptiv.

— Taci. Şi cealaltă este un fel de crem. A expus mostrele alese de Zoe şi Maloty. La naiba, nu ştiu. Cred că sunt puţin speriată de culoare eu însămi.

— Sunt absolut sigur că nu eşti bărbat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Mal a ales culoarea aceasta denumită Fagure de Miere. A lui Zoe e denumită

Begonia şi nu înţeleg de ce, deoarece begoniile sunt roz sau albe, iar aceasta este mai mult mov.

Şi-a apăsat degetele peste ochiul drept.

— Cred că toate aceste culori îmi dau dureri de cap. Oricum, Zoe a măsurat deja câţi metri pătraţi sunt şi cantitatea de vopsea. Unde este lista mea?

El i-a dat-o înapoi.

— Brad se întreba de ce Zoe nu a venit cu tine.

— Hmm? O, a trebuit să se întoarcă la Simon, acasă. Ea a studiat lista, a început să calculeze, apoi i-a aruncat o privire. De ce?

— Ce?

— De ce se întreba?

— De ce crezi? S-a uitat peste umărul ei la listă, surprins când ea a întors-o pentru că se continua şi pe partea cealaltă.

— Iisuse, vei avea nevoie de o camionetă. Apoi, Brad a revenit la vremurile din liceu şi m-a rugat să te întreb dacă Zoe a spus ceva despre el.

— Nu, n-a spus, dar aş fi bucuroasă să-i transmit un bilet de la el în camera de studiu mâine.

— ÎI voi anunţa.

Au încărcat vopseaua, stocurile şi echipamentul.

Dana l-a binecuvântat pe Brad la ieşire când, chiar şi cu reducerea oferită, suma totală de plată a făcut-o să se înece. Dar abia afară şi-a dat seama de adevărata dilemă.

— Cum naiba voi pune toate astea în maşina mea?

— Le vom pune şi în maşina mea.

— De ce nu ai spus că am cumpărat prea mult când încărcăm marfa în magazin?

— Pentru că te simţeai bine. Unde vrei să depozitezi toate aceste lucruri?

— Doamne. Zăpăcită, îşi trecu o mână prin păr. Nu m-am gândit la asta. M-am lăsat prinsă.

Şi, se gândi el, a fost o plăcere să o vezi prinsă – şi uitând că îl urăşte.

— Nu pot depozita toate astea la mine acasă şi nu m-am gândit să văd dacă pot păstra cheile de la casă pentru a le lăsa acolo. Ce naiba voi face cu ele?

— Flynn are destul spaţiu la el acasă.

— Da. Ea a oftat. Da, are. Cred că asta e soluţia. Nu se poate enerva, deoarece Malory va clipi din gene şi îl va înmuia.

Au împărţit marfa şi au încărcat-o în maşini. Drumul înapoi către casa lui Flyrrn i-a dat ei timp să se întrebe cum au reuşit să fie unul în compania celuilalt pentru

aproape o oră fară să se certe.

Nu fusese un ticălos, ceea ce, a decis ea, era un lucru rar.

Şi, a fost forţată să recunoască, nici ea nu se comportase ca o ticăloasă. La fel de rar când era vorba de Jordan.

Poate, doar poate, vor reuşi să coexiste, chiar să coopereze, pe termen scurt. Dacă, aşa cum insista toată lumea, era parte a căutării, avea nevoie de el prin preajmă.

În plus, el avea un creier bun şi o imaginaţie fluidă. Putea să reprezinte mai mult decât un motiv de enervare în această problemă. Putea fi chiar valoros.

Când au ajuns la Flynn, a trebuit să admită că era de ajutor să aibă un bărbat prin preajmă care să ducă zeci de litri de vopsea şi accesoriile necesare.

— Sufrageria, a spus ea, încordată puţin sub greutatea pe care o purta. N-o foloseşte niciodată.

— O va folosi. Jordan îşi făcu loc prin cameră, cotind spre sufragerie. Malory are planuri mari.

— Întotdeauna are. Îl face fericit.

— Niciun dubiu în privinţa asta. A ieşit afară pentru următoarea încărcătură. Lily i-a afectat serios egoul, a adăugat el, referindu-se la fosta logodnică a lui Flynn.

— Nu e vorba doar de egoul lui. A scos o geantă plină cu role pentru vopsea, perii şi oale din metal strălucitor. L-a rănit. Când cineva te părăseşte şi dispare, doare.

— Cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

— Nu asta e problema. Putea simţi resentimentul, durerea, furia începând să fiarbă în stomac. Luptându-se să ignore aceste sentimente, a transportat mai multe oale. Problema o reprezintă durerea, trădarea şi pierderea.

El nu a mai spus nimic cât timp au cărat restul mărfurilor în sufragerie. Nimic până nu s-au aşezat şi s-a întors ca să-i vadă faţa.

— Nu te-am părăsit.

Ea putea să simtă părul de pe spatele gâtului zbârlindu-se.

— Nu fiecare frază pe care o spun se referă la tine.

— A trebuit să plec, a continuat el. Erai încă în facultate, pentru numele lui Hristos.

— Asta nu te-a oprit să intri în patul meu.

— Nu, nu m-a oprit. Nimic nu mă putea opri. Eram înfometat după tine, Dana. Erau momente când simţeam că aş muri dacă nu te aveam.

Ea s-a dat înapoi şi l-a studiat de sus până jos.

— Se pare că te-ai hrănit destul de bine în ultimii câţiva ani.

— Nu înseamnă că m-a oprit să mă gândesc la tine. Ai însemnat ceva pentru mine.

— O, du-te naibii. Nu a spus-o pe un ton exploziv, ci monoton, care i-a dat mai multă putere. Am însemnat ceva pentru tine? O nenorocită de pereche de pantofi poate însemna ceva pentru tine. Eu te-am iubit.

Dacă i-ar fi tras un pumn în faţă, nu ar fi fost mai puţin şocat.

— Tu… nu ai spus niciodată asta. Nu mi-ai spus niciodată cuvântul care începe cu 1.

— Pentru că trebuia ca tu s-o spui primul. Se presupune că bărbatul trebuie să o spună primul.

— Aşteaptă un minut. Aceasta este o regulă? Panica se strecura în spatele gâtului său ca acidul. Unde este scrisă?

— Pur şi simplu este, idiot nenorocit. Te-am iubit şi te-aş fi aşteptat sau aş fi mers cu tine. Dar tu ai spus doar „Ascultă, Stretch, îmi iau catrafusele şi plec la New York. A fost amuzant, ne mai vedem”.

— Nu-i adevărat, Dana. Nu a fost aşa.

— Dar destul de aproape. Nimeni nu m-a rănit aşa. Nu vei mai avea şansa să o faci din nou şi ştii ceva, Hawke? Am făcut un

bărbat din tine.

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

4

A fi singur era ceva la care Jordan Hawke se pricepea foarte bine în majoritatea circumstanţelor. Când muncea, când se gândea la muncă sau să nu muncească, îi plăcea să se cuibărească în izolarea mansardei sale din Soho.

Apoi, viaţa, zgomotul, mişcarea şi culorile din strada de sub fereastra sa erau ca un film pe care îl putea viziona sau ignora după chef.

Îi plăcea deseori mai mult să-l urmărească din spatele ferestrei decât să facă parte din el.

New York-ul îl salvase, într-un mod foarte real. Îl forţase să supravieţuiască, să devină şi să trăiască asemenea unui bărbat – nu ca fiul cuiva, prietenul cuiva, un alt student, ci ca un bărbat care se putea baza doar pe el. Îl împinsese şi îmboldise cu nerăbdare şi cu degete ascuţite, amintindu-i în fiecare zi din timpul primului său an agitat acolo, că nu-i păsa deloc dacă se scufundă sau se menţine la suprafaţă.

Învăţase să înoate.

Învăţase să aprecieze zgomotul, acţiunea, presiunea umanităţii.

Îi plăcea egoismul, generozitatea, predilecţia sa de a duce vorba către restul lumii.

Şi, cu cât învăţa mai mult, observa şi se adapta, cu atât îşi dădea seama că în adâncul sufletului este doar un băiat dintr-un oraş mic.

Va fi întotdeauna recunoscător New York-ului.

Când îl apăsa munca, putea să între în acea lume. Nu cea din afara ferestrei, ci cea dinăuntrul capului său. Acolo nu era deloc ca într-un film, ci mai multă viaţă decât viaţa însăşi pentru oricâte ore îl captiva.

Învăţase diferenţa dintre aceste două lumi, ajunsese să aprecieze subtilităţile şi sferele lor într-un fel pe care ştia că nu l-ar fi făcut dacă nu ar fi renunţat la siguranţa vechiului şi să se arunce cu capul înainte în nou.

Scrisul nu devenise niciodată o rutină pentru el, ci rămăsese o surpriză continuă. Era întotdeauna surprins de cât de amuzant era, odată ce se pornea. Şi niciodată nu rata să se mire de cât de greu era. Era ca şi cum ai avea o relaţie intensă şi frustrantă de dragoste cu o femeie capricioasă, superbă,

deseori răutăcioasă.

Adora fiecare moment.

Scrisul îl ajutase să treacă prin cele mai dureroase momente când îşi pierduse mama. Îi dăduse o direcţie, un scop şi destulă bătaie de cap astfel încât să-l scoată din noroi.

Îi dăruise bucurie şi amărăciune, dar şi o mare satisfacţie personală. Mai mult decât atât, îi furnizase o siguranţă financiară pe care nu o cunoscuse niciodată şi nici nu se aşteptase să o cunoască.

Oricine spunea că banii nu contează nu fusese nevoit să numere monezile care cădeau dintre pernele canapelei.

Era singur acum, cu efectul produs de cuvintele Danei încă plutind în aer. Nu se putea bucura de solitudine, nu se putea cuibări în ea sau în munca lui.

Un om nu a fost niciodată atât de singur ca atunci când a fost înconjurat de trecut.

Nu avea niciun rost să iasă la o plimbare. Prea mulţi oameni care îl cunoşteau l-ar 11 oprit ca să stea de vorbă, i ar pune întrebări şi ar face comentarii. Nu se putea pierde în Valley ca în New York.

Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a plecat atunci şi în modul acela. Şi unul dintre motivele pentru care se

întorsese.

Aşa că va pleca la o plimbare cu maşina, ca să scape de ecourile care încă mai răsunau în pereţi.

Te-am iubit.

Iisuse! Iisuse, cum a putut să nu ştie? Fusese atât de ignorant sau ea fusese prea închisă în sine?

A ieşit afară şi s-a urcat în maşina lui Thunderbird şi a turat motorul. Avea nevoie de viteză. O călătorie lungă şi rapidă fără o destinaţie anume.

A dat drumul la CD player şi l-a dat la maxim. Nu-i păsa ce muzică era, atâta timp cât era tare. Chitara lui Clapton îl însoţea în afara oraşului.

Ştia că o rănise pe Dana în toţi aceşti ani. Dar el făcuse presupunerea că îi afectase doar egoul, exact unde a crezut el că a ţintit. Ştia că o enervase – ea îl tăcuse să înţeleagă asta limpede ca un cristal –, dar crezuse că era vorba de mândrie.

Dacă ar fi ştiut că ea îl iubise, ar fi găsit o cale de a rupe relaţia cu mai multă blândeţe.

N-ar fi făcut asta?

Hristoase, spera că ar fi procedat aşa. Fuseseră prieteni. Chiar şi când deveniseră atraşi nebuneşte unul de celălalt, erau în

continuare prieteni. N-ar fi rănit niciodată un prieten în mod intenţionat.

Nu fusese bun pentru ea, la asta se ajunsese.

Nu fusese bun pentru nimeni în acea perioadă a vieţii lui. Era mai bine pentru ea că încheiaseră.

Se îndreptase către munţi şi începuse urcuşul abrupt pe serpentine.

Dar ea îl iubise. Acum nu mai putea face nimic sau foarte puţin în această privinţă. Şi nu era deloc sigur că ar fi putut face ceva atunci. Nu era pregătit pentru marea dragoste la acea perioadă. N-ar fi ştiut cum s-o definească şi ce să gândească despre ea.

La naiba, nu fusese capabil să gândească deloc atunci când a venit la Dana. După o singură privire asupra ei când s-a întors de la facultate, fiecare gând la ea îl tulbura.

Era îngrozit.

Putea zâmbi când se gândea la asta acum. Şocul lui iniţial la propria reacţie faţă de ea, vina copleşitoare că avea fantezii cu sora celui mai bun prieten.

Fusese oripilat, fascinat şi în ultimă instanţă obsedat.

Înaltă, cu forme generoase şi o limbă ascuţită, Dana Stecle avea un râs din toată inima, o minte curioasă şi un temperament

vulcanic.

Totul la ea îl atrăgea.

La naiba, dacă nu îl atrăgea încă.

Când a văzut-o din nou la întoarcere, când a deschis uşa casei lui Flynn şi stătea acolo uitându-se urât la el, dorinţa pentru ea l-a cutremurat.

La fel şi respingerea ei l-a destabilizat.

Dacă puteau redeveni prieteni, să regăsească acea legătură, afecţiunea aceea care existase întotdeauna între ei, poate ei doi ar reuşi să ajungă mai departe.

Către ce, nu putea spune. Dar o voia pe Dana înapoi în viaţa lui.

Şi, nu avea sens să nege, o dorea înapoi în patul său.

Au realizat progrese către prietenie în sesiunea aceea de cumpărături cu reducere. S-au comportat lejer unul în preajma celuilalt pentru o perioadă, ca şi cum anii din urmă nu s-ar fi petrecut.

Dar anii aceia au existat totuşi. Şi în momentul în care el şi Dana şi-au adus aminte de ei, progresul a luat o altă întorsură şi s-a terminat cu un acces de furie.

Aşa că el avea acum o misiune, a decis Jordan. Trebuia să găsească o cale de a o câştiga înapoi – prietenă sau iubită, în

ordinea care îi avantaja.

Căutarea cheii îi dădea, printre altele, o oportunitate. Avea intenţia să o folosească.

Când a realizat că a condus maşina la Warriors Peak, a oprit la marginea diurnului.

Şi-a amintit cum se căţăra pe zidul acela înalt din piatră, când era adolescent, împreună cu Brad şi Flynn. S-au instalat în pădure, cu un pachet de şase beri pe care niciunul dintre ei nu avea voie să-l bea, neavând vârsta necesară.

La Peak nu locuia nimeni atunci. Era un loc mare, plin de fantezie şi înfricoşător. Perfect pentru a fascina trei băieţi care băuseră fiecare câte două beri.

Era lună plină, îşi aduce el aminte, în timp ce cobora din maşină. Cerul era negru şi sticlos şi bătea un vânt uşor, suficient ca să mişte frunzele, creând astfel iluzia unor şoapte.

Putea să vadă totul acum la fel de clar ca şi atunci. Poate mai clar, s-a gândit el, amuzat. Era mai matur, nu băuse şi adăugase intenţionat câteva înfloriturii amintirilor.

Îi plăcea să-şi împodobească scena cu un strat de ceaţă alunecând deasupra pământului şi cu o lună atât de rotundă şi

de albă încât părea săpată în sticla cerului; stelele ascuţite ca nişte vârfuri de săgeţi. Strigătul jos al unei bufniţe şi zgomotul prăzii de noapte în iarba înaltă. La distanţă, cu un ecou care se rostogolea în noapte, se auzea lătratul unui câine.

A adăugat aceste aspecte când a folosit casa şi noaptea în prima sa carte importantă.

Dar, pentru Privirea fantomei, a fost un element al nopţii pe care n-a trebuit să şi-l imagineze. Pentru că se întâmplase. ÎI văzuse.

Chiar şi acum, ca bărbat trecut de treizeci de ani, fară naivitatea băieţelului din el, credea.

Ea se plimba pe parapet, sub luna albă, alunecând înăuntru şi în afara umbrelor ca o fantomă, cu părul în vânt, iar capa sa, cu siguranţă era o capă – unduindu-se.

Ea poseda noaptea. Credea asta atunci şi o credea şi acum. Ea era noaptea.

Se uitase la el, îşi aminti Jordan în timp ce rătăcea pe la porţile de fier, în timp ce se uita la casa mare de piatră de pe deal. Nu a putut să-i vadă faţa, dar ştia că se uitase drept în ochii lui.

Simţise tăişul privirii ei, puterea, ca o lovitură menită mai mult să trezească decât

să facă rău.

Mintea lui a început să fiarbă, şi nimic – nici berea, nici tinereţea lui, nici măcar şocul – nu a putut să atenueze fiorul.

Se uitase la el, îşi aduse aminte Jordan în timp ce studia parapetul. Şi îl cunoştea.

Flynn şi Brad nu au văzut-o.

Până să-şi revină la raţiune şi să-i strige, ea dispăruse.

Îi speriase. În modul încântător în care vederea fantomelor şi a creaturilor fantastice face asta.

Deşi ani mai târziu, când scrisese despre ea, a transformat-o într-o fantomă, ştia acum că era la fel de vie ca el.

— Oricine ai fi fost, a murmurat el, m-ai ajutat să îmi creez propria marcă. Aşa că îţi mulţumesc.

Stătea acolo în picioare, cu mâinile în buzunare, uitându-se printre zăbrele. Casa era o parte din trecutul său, dar, în mod ciudat, o considera ca făcând parte şi din viitor. Se jucase cu ideea de a suna ca să vadă dacă era disponibilă cu câteva zile înainte ca Flynn să-l contacteze în legătură cu portretul tânărului Arthur al Britaniei. Cumpărase pictura dintr-un impuls, cu cinci ani în urmă, de la galeria unde lucra Malory, deşi n-a cunoscut-o atunci. Nu

numai că a fost un element major în căutarea lui Malory, dar ei au descoperit pictura, care, ca şi Fiicele Sticlei şi una pe care o cumpărase Brad separat, fusese pictată tot de Rowena, se gândi Jordan, cu secole în urmă.

New York-ul, prezentul său, îşi îndeplinise scopul. Era pregătit de o schimbare. Gata să vină acasă. Apoi Flynn a făcut ca lucrurile să devină foarte uşoare.

I-a dat şansa de a se întoarce acasă, să vadă în ce ape se scaldă şi să-şi analizeze sentimentele. A ştiut, de data aceasta a ştiut, imediat ce a văzut profilul maiestuos al Munţilor Apalaşi, că voia totul înapoi.

De data aceasta, surpriză – venise ca să rămână.

Voia acele dealuri cu dezordinea lor din toamnă şi vegetaţia luxuriantă vara. Voia să stea şi să le vadă îngheţând, atât de liniştite şi impunătoare sau atinse de tandreţea primăverii.

Voia Valley, cu străzile sale strâmte şi turiştii. Feţele familiare care îl ştiau de când era mic, mirosul de grătar făcut în curte şi fragmente din bârfele locale.

Îşi voia prietenii, relaxarea şi bucuria lor. Pizza din cutie, o bere pe verandă, vechile glume la care nimeni nu râdea la fel ca un

prieten din copilărie.

Şi încă îşi dorea nenorocita de casă, a realizat Jordan cu un zâmbet uşor şi luminos. Voia acum fiecare bucată din ea la fel de mult ca atunci când era un visător de şaisprezece ani, cu toate lumile la dispoziţie aşteptând să fie explorate.

Aşa că îşi va petrece timpul acolo – era mai precaut decât ar fi fost la şaisprezece ani. Şi ar afla ce plănuiesc să facă Rowena şi Pitte cu acel loc când se vor muta.

Oriunde intenţionau să se mute.

Aşa că poate casa reprezenta atât trecutul, cât şi viitorul său.

Derula în minte fragmente din indiciul furnizat de Rowena. El era o parte din trecutul Danei şi, fie că îi plăcea sau nu, era parte din prezentul ei. Foarte probabil că va face parte într-un fel sau altul şi din viitorul ei.

Aşadar ce legătură aveau el şi Peak cu căutarea cheii?

Şi nu se credea incredibil de important când presupunea că avea legătură cu asta.

— Poate, şi-a spus în tăcere sieşi. Dar acum nu văd nimic în neregulă cu acest fapt.

Cu o ultimă privire aruncată casei, s-a întors la maşină. Se va întoarce acasă la

Flynn şi se va gândi la aceste probleme sub toate aspectele.

Apoi i le va prezenta Danei, fie că vrea sau nu, să le audă.

BRADLEY Vane avea propriile sale planuri şi comploturi. Zoe era un motiv de uimire pentru el. Înţepată şi certăreaţă un minut, scrupulos de politicoasă în următorul. Ar ciocăni şi uşa către ea s-ar întredeschide. Ar putea detecta licăriri de umor şi dulceaţă, apoi uşa i s-ar trânti în faţă cu un suflu de aer rece.

Nu întâlnise niciodată o femeie care să aibă aversiune pentru el pe faţă. Era enervant în mod special că prima care avea aversiune faţă de el s-a întâmplat să fie cea de care era scandalos de atras.

Nu putuse să-şi scoată din minte chipul ei timp de trei ani, de când a văzut prima dată După vrajă, pictura pe care o cumpărase – a doua pe care o realizase Rowena după Fiicele Sticlei.

Faţa lui Zoe în chipul zeiţei care dormea, de trei mii de ani, într-un sicriu de sticlă.

Oricât de ridicol era, Brad se îndrăgostise la prima vedere de femeia din portret.

Femeia din realitate era una mult mai dură.

Dar familia Vane era recunoscută pentru

tenacitatea sa. Şi pentru hotărârea de a câştiga.

Dacă ar fi venit la magazin în acea după-amiază, şi-ar fi rearanjat programul astfel încât s-o însoţească. I-ar fi dat şansa de a petrece ceva timp împreună cu ea, sub pretextul rezolvării unor treburi practice, într-un mod amical.

Bineînţeles, te-ai gândi că atunci când maşina ei s-a stricat, iar el era prin preajmă şi s-a oferit să o ducă, acel interludiu ar fi fost practic şi prietenos.

Dar ea s-a supărat pentru că el i-a indicat defectele planului ei de a încerca să repare maşina purtând o rochie de seară, iar el, era de înţeles, a refuzat să se mânjească reparând motorul.

S-a oferit să cheme un mecanic pentru ea, nu? Brad îşi amintea, simţind aceeaşi exasperare. A stat acolo discutând cu ea zece minute, asigurându-se astfel că orice ar fi făcut ea ar întârzia amândoi la Peak. Şi când ea a acceptat, în final, cu părere de rău, ca el să o ducă, a petrecut fiecare minut stând ca un sloi de gheaţă.

Era absolut nebun după ea.

— Bolnav, a mormăit în timp ce făcea colţul către strada ei. Eşti un om bolnav, Vane.

Căsuţa ei era mai retrasă din stradă, pe o peluză elegantă. Plantase flori agăţătoare de-a lungul părţii stângi a casei, care era mai însorită. Casa era vopsită într-un galben vesel cu ornamente de un alb strălucitor. Bicicleta roşie a unui băiat era sprijinită de zid în faţa curţii, amintindu-i că ea avea un fiu pe care urma să-l vadă.

Brad a parcat noul lui Mercedes în spatele maşinii ei veche de zeci de ani.

S-a dus la portbagaj şi a luat cadoul care spera că va întoarce şansele de partea lui.

L-a adus la uşa din faţă, apoi s-a surprins trecându-şi nervos o mână prin păr.

Femeile nu-l făceau niciodată nervos.

Supărat pe el însuşi, a bătut scurt la uşă.

A deschis băiatul şi, pentru a doua oară în viaţa lui, Brad a rămas uimit de o figură. Arăta ca mama lui – păr negru, ochi căprui, trăsături drăguţe şi accentuate. Părul negru era ciufulit, ochii plini de suspiciune, dar nimic nu diminua vreun pic aspectul plăcut şi exotic.

Brad avea suficienţi veri mici, nepoţi şi nepoate, ca să fie capabil să aproximeze vârsta puştiului la opt sau nouă ani. Peste zece ani, s-a gândit Brad, va trebui să alunge cu bâtul fetele din jurul lui.

— Simon, nu-i aşa? Brad i-a oferit un

zâmbet care spunea: sunt-inofensiv-poţi-avea-încredere-în-mine. Sunt Brad Vane, un prieten de-al mamei tale. Într-un fel. Este acasă?

— Da, este. Deşi băiatul l-a măsurat rapid pe Brad din cap până în picioare, acesta a avut senzaţia că fusese examinat cu atenţie şi în amănunt, iar juriul nu luase încă o decizie. Va trebui să aştepţi afară pentru că nu am voie să permit nimănui să între dacă nu cunosc persoana.

— Nicio problemă.

Uşa i s-a închis în faţă. Aşa mamă, aşa fiu, a gândit Brad, apoi l-a auzit pe băiat strigând.

— Mamă! E un tip la uşă. Arată ca un avocat sau ceva de genul ăsta.

— O, Doamne, a mormăit Brad şi şi-a ridicat ochii spre cer.

Câteva momente mai târziu uşa s-a deschis din nou. Expresia lui Zoe s-a schimbat de la uimire la surpriză şi apoi către o uşoară enervare în trei etape distincte.

— O! Tu eşti. Păi… pot să te ajut cu ceva?

Ai putea să mă laşi să te sărut pe gât până în spatele urechii pentru început, a zis Brad în gândul lui, dar şi-a păstrat zâmbetul discret în schimb.

— Dana a fost la magazin în după-amiaza aceasta, cumpărând ceva materiale.

— Da. Ştiu. A împins o cârpă de vase în talia blugilor, lăsând coada să atârne pe şolduri. A uitat ceva?

— Nu chiar. M-am gândit că v-ar folosi asta. A ridicat cadoul pe care îl sprijinise de peretele casei, apoi avu plăcerea să o vadă clipind de uimire cu o secundă înainte să înceapă să râdă.

Râdea cu adevărat. Îi plăcea râsul ei, felul cum îi juca pe chip şi în ochi.

— Mi-ai adus o scară de zugrăvit?

Absolut necesară în proiectul vostru.

— Da, este. Dar am una. Realizând în mod evident cât de lipsit de amabilitate a sunat, s-a înroşit şi a continuat repede. Dar este… veche. Şi cu siguranţă ne-ar folosi alta. A fost foarte drăguţ din partea ta.

— Noi, cei de la Homemakers, apreciem afacerea ta. Unde vrei să pun scara?

— O, bine. A aruncat o privire în spatele ei, apoi păru să ofteze. Adu-o aici. Mă gândesc mai târziu. A păşit înapoi, lovindu-se de băiatul care se învârtea în spatele ei.

— Simon, acesta este domnul Vane. Este un vechi prieten de-al lui Flynn.

— A spus că este prietenul tău.

— Încercăm asta. Brad a cărat scara în

casă. Bună, Simon. Cum îţi merge?

— Bine. Cum de porţi costum dacă transporţi scări?

— Simon.

— Bună întrebare. Brad a ignorat-o pe Zoe şi s-a concentrat asupra băiatului. Am avut două întâlniri de afaceri mai devreme. Costumele sunt mai impunătoare.

— E greu să le porţi. Mama m-a forţat să port unul la nunta mătuşii Joleen, anul trecut. Cu o cravată. Fasoane.

— Mulţumesc pentru critica de modă. Zoe a pus un braţ în jurul gâtului lui Simon şi l-a făcut să zâmbească.

Apoi amândoi au zâmbit, unul la celălalt, iar ochii lui Brad au fost orbiţi.

— Temele?

— Le-am terminat. E timpul pentru jocurile video.

— Douăzeci de minute.

— Patruzeci şi cinci.

— Treizeci!

— Bun! S-a smucit liber, apoi s-a dus ca o săgeată la televizor.

Acum, că mâinile lui Zoe nu mai erau ocupate cu băiatul, nu ştia cum să le ţină. A aşezat una pe scară.

— E o scară drăguţă. Cele din fibre de sticlă sunt aşa de uşoare şi de comode la

lucru.

— Calitate şi valoare – definiţia lui Homemakers.

Sunetele unei mingi au umplut brutal mica sufragerie din spatele ei.

— Este jocul lui favorit, abia a spus Zoe. Mai degrabă ar juca baseball virtual sau în lumea reală decât să respire. Şi-a aranjat glasul, întrebându-se ce naiba trebuie să facă ulterior. Ah, vrei să te servesc cu ceva de băut?

— Sigur. Orice ai la îndemână.

— Bine. Fir-ar să fie. La loc. Mă întorc într-un minut.

Cum să procedeze cu Bradley Vane? s-a întrebat înainte să se îndrepte în grabă către bucătărie. În casa ei, aşezat în sufrageria ei, cu pantofii lui scumpi. Cu o oră înainte de cină.

S-a oprit şi şi-a apăsat mâinile pe ochi. Era bine, era perfect în regulă. El a făcut un gest foarte frumos, iar ea îi va întoarce favorul aducându-i ceva de băut şi făcând o conversaţie de câteva minute.

Nu ştia niciodată ce ar trebui să-i spună. Nu înţelegea bărbaţii ca el. Genul de bărbaţi cu foarte mulţi bani. Care au făcut şi au avut multe şi au fost în diverse locuri.

Şi o făcea să se simtă penibil de nervoasă

şi să fie în defensivă.

Să-i aducă un pahar de vin? Nu, nu, conducea şi oricum nu avea vin de calitate. Cafea? Ceai?

Hristoase!

La capătul răbdării, a deschis frigiderul. Avea suc şi lapte.

Uite, Bradley Charles Vane IV, din bogata şi importanta familie Vane din Pennsylvania, bea un pahar de lapte, apoi vezi-ţi de drum.

A expirat, apoi a scormonit după o sticlă de suc de ghimbir într-un dulap. A luat cele mai frumoase pahare, le-a verificat să nu aibă urme de apă, apoi le-a umplut cu gheaţă. A adăugat sucul de ghimbir, cu grijă să rămână un centimetru până la buza paharului.

A tras de tivul bluzei sport de bumbac pe care o azvârlise la o pereche de blugi, s-a uitat resemnată la şosetele groase de culoare gri pe care le purta în locul pantofilor şi spera să nu miroasă de la substanţa de curăţat alama folosită pentru a lua luciul unui suport pentru umbrelă, pe care îl cumpărase de la piaţa de nimicuri.

Cu costum sau fară, se gândea în timp ce îşi îndrepta umerii, nu se va lăsa intimidată în propria casă. Li va duce băutura, va vorbi politicos şi scurt, spera ea, apoi îl va

conduce spre ieşire.

Fără îndoială că avea lucruri mai interesante de făcut decât să stea în sufrageria ei şi să bea suc de ghimbir, privind un puşti de nouă ani jucând baseball virtual.

A dus paharul până în hol, apoi s-a oprit şi s-a holbat.

Bradley Charles Vane IV nu îl privea pe Simon jucându-se. Stătea jos pe podea, spre uimirea ei, în costumul lui superb şi se juca împreună cu fiul ei.

— Două lovituri. Eşti terminat. Cu un gâgâit, Simon şi-a agitat fundul şi s-a pregătit pentru următoarea rundă.

— Visează în continuare, puştiule. Vezi omul meu de la trei? Este pe cale să marcheze.

Ea a păşit în cameră, dar niciunul dintre ei nu a remarcat-o, deoarece jocul era în desfăşurare.

— A prins-o, a prins-o, a prins-o, a spus Simon într-un fel de murmur cântat. Da, da, l-a făcut praf pe fraier.

— Şi alergătorul a marcat, a spus Brad. Priveşte-l zburând, îndreptându-se spre casă. Iată aruncarea… şi alunecă, şi…

Marcat! a decretat arbitrul de la bază.

— O, da. Brad i-a dat lui Simon un ghiont

rapid cu umărul.

— Una la mână, prietene.

— Nu e rău. Pentru un tip în vârstă. Simon a chicotit. Acum pregătește-te să fii umilit.

— Scuză-mă. Ţi-am adus nişte suc de ghimbir.

— Pauză. Brad s-a răsucit ca să-i zâmbească. Mulţumesc. Te superi dacă terminăm repriza?

— Nu. Bineînţeles că nu. A aşezat paharul pe măsuţa de cafea şi s-a întrebat ce să facă acum. Mă întorc în bucătărie. Trebuie să prepar cina.

Când ochii lui s-au fixat în ai ei atât de uşor, a auzit cu groază cuvintele rostogolindu-se din gură.

— Eşti binevenit să rămâi. E doar pui.

— Ar fi minunat.

El se răsuci la loc ca să termine jocul.

Să ţin minte, se gândi Brad: Uită de trandafiri şi şampanie. Sculele pentru repararea locuinţei sunt cheia către inima acestei doamne.

ÎN timp ce Zoe stătea în bucătărie întrebându-se cum naiba va transforma umilul ei pui într-o mâncare pentru gusturi mai sofisticate, Dana îşi consola egoul cu pizza la pachet.

Nu intenţionase să-i spună. Niciodată. De

ce să-i dea încă un motiv să o trateze de sus?

Dar el nu zâmbise cu superioritate, a admis, tunându-și bere rece după pizza. De fapt, reacţionase ca şi cum îi trăsese un glonte în mijlocul frunţii.

Nu putea să pretindă că păruse satisfăcut sau se umflase în pene când aflase că fusese îndrăgostită de el.

Păru şocat, nu supărat.

O, Doamne, poate asta era mai rău.

A mâncat supărată din pizza. Deşi avea cartea seara deschisă pe masă alături de ea, nu citise un singur cuvânt. Trebuia să rezolve această problemă, şi-a spus sieşi.

Nu-şi permitea să fie obsedată de Jordan.. Nu doar pentru că avea alte lucruri care să-i ocupe timpul şi gândurile, dar nu era sănătos.

Din moment ce era clar că va mai fi prin preajmă câteva săptămâni şi n-avea cum să-l evite decât dacă îi evita şi pe Flynn şi Brad, se vor vedea regulat.

Şi, fir-ar să fie, putea să fie util.

Avea un creier bun, care putea să detecteze şi să completeze detaliile.

Era una dintre aptitudinile care îl făceau un scriitor atât de bun. Ura să recunoască acest fapt. Mai bine îi cădea limba decât să-i

mărturisească.

Dar avea un asemenea talent!

Alesese talentul în locul ei şi asta încă o făcea să sufere. Dar dacă el putea să o ajute să descopere cheia, va trebui să îndepărteze suferinţa. Cel puţin temporar.

Putea să-i dea cu şutul mai târziu.

Calmată, a mai mâncat nişte pizza. Mâine va fi un nou început. Avea la dispoziţie întreaga zi, săptămână, lună să facă ceea ce simţea că trebuie făcut. Nu trebuia să pună ceasul să sune şi să se îmbrace să meargă la serviciu.

Putea să stea toată ziua în pijamale, dacă aşa voia, tăcând cercetări, schiţând un plan, căutând pe net mai multe date.

Le va contacta pe Malory şi Zoe şi vor stabili altă conferinţă. Munceau bine împreună.

Poate vor începe să renoveze clădirea. Activitatea fizică putea diminua acuitatea mentală.

Prima cheie fusese ascunsă, metaforic vorbind, în clădirea pe care o cumpărau. Bineînţeles, Malory fusese nevoită să picteze cheia înainte să o poată aduce în lumea reală.

Poate a doua cheie sau cel puţin indiciul care ducea la ea se afla tot în casă.

În orice caz, era un plan. Ceva solid de care să se apuce.

A lăsat pizza deoparte şi a ridicat telefonul să o sune întâi pe Malory. Cu scopul de a se întâlni pentru o zi întreagă de zugrăvit, a sunat-o pe Zoe.

— Bună. Sunt Dana. Tocmai am vorbit la telefon cu Mal. Vom începe marea transformarea a casei mâine. La ora nouă. Malory a vrut la opt, dar sub nicio formă nu mă trezesc la acea oră dacă nu primesc un salariu adevărat.

— La nouă e bine, Dana. Zoe a început să vorbească în şoaptă. Bradley este aici.

— O! Bine. Te las atunci. Ne vedem…

— Nu, nu. Ce ar trebui să fac cu el?

— Doamne, Zoe, nu ştiu. Ce vrei să faci cu el?

— Nimic. Vocea ei s-a ridicat puţin înainte să coboare din nou. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta. Este în sufragerie jucând baseball pe video cu Simon, într-un costum.

— Simon poartă un costum? Dana şi-a îndesat limba în obraz. Mamă, lucrurile sunt destul de formale la tine acasă.

— Încetează. Dar a râs puţin. El poartă costum. Bradley. A venit la uşa mea cu o scară de zugrăvit şi înainte să-mi dau seama…

— Cu ce? Pentru ce? Ca să-ţi cureţe noroiul? Acesta nu a fost un eufemism, apropo. Dar, dacă mă gândesc bine, ar fi unul bun.

— Mi-a dat mie scara nouă, a corectat ea repede. Pentru zugrăvit şi altele. S-a gândit că ne-ar folosi.

— Frumos din partea lui. E un tip de treabă.

— Nu asta e ideea! Ce ar trebui să fac cu puiul?

— Brad ţi-a adus un pui?

— Nu. Era fară speranţă, hohotind de râs prin telefon. De ce mi-ar aduce cineva lin pui?

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Am piept de pui decongelat la cină. Cum să-l prepar?

— Eu aş încerca să-l gătesc. Iisuse, relaxează-te, Zoe. E doar Brad. Aruncă puiul într-o tigaie, adaugă nişte orez sau cartofi, nu contează, apoi nişte verdeţuri şi pune-l pe o farfurie. Nu e plin de fiţe.

— Nu-mi spune că nu are fiţe. A început din nou să şuşotească. Nu gătim cordon bleu în această casă. Nici nu ştiu sigur ce înseamnă cordon bleu. Poartă un Audemars Piguet. Crezi că nu ştiu ce este un Audemars Piguet?

Era cu adevărat fascinant, decise Dana, să îşi dea seama că vechiul ei prieten Brad transformase o femeie inteligentă ca Zoe într-o aiurită.

— Bine, muşc momeala. Ce este un Audemars Piguet şi este sexy?

— Este un ceas. Un ceas care costă mai mult decât casa mea. Sau pe aproape. Nu contează. A oftat îndelung. Mă înnebunesc singură şi este o prostie.

— Nu pot să te contrazic.

— Ne vedem mâine.

Scuturându-şi capul, Dana închise. Acum mai avea ceva de aşteptat mâine. Şi anume să audă cum s-au descurcat Zoe şi Brad la o cină cu pui.

Dar acum urma să schimbe macazul. Intenţiona să încerce să citească în cadă şi să facă o baie lungă.

5

A decis să facă din baie un eveniment. Primul lux pur datorat faptului că nu avea serviciu. Ar putea la fel de bine să sărbătorească, şi-a spus Dana, sau să-şi plângă de milă.

A turnat o cantitate generoasă de spumant de baie cu parfum de mango sub apa care

curgea, pentru o senzaţie tropicală. A aprins lumânări, apoi a hotărât că o sticlă de bere nu prea se potrivea cu restul ambianţei.

Deja goală, s-a îndreptat către bucătărie şi a turnat berea într-un pahar.

Înapoi în baie, şi-a prins părul în creştetul capului, şi, ca să fie, a aruncat pe faţă nişte cremă hidratantă pe care Zoe o convinsese să o folosească.

N-avea cum să-i facă rău.

Realizând că pierdea un element important, a plecat să caute prin CD-urile ci şi a găsit un vechi Jimmy Buffett. E vremea să plec în insule, a decis ea, şi pe ritmurile lui Jimmy s-a scufundat cu un oftat prelung în apa fierbinte şi parfumată.

În primele cinci minute pur şi simplu s-a încălzit, lăsând apa fierbinte, aromele, beatitudinea absolută să-şi facă efectul.

Un balon mare şi alb cu chipul iritat al lui Joan a alunecat, lovindu-se de stânci şi umplându-se de pietriş. Chipul a căpătat o expresie şocată în timp ce se rostogolea de pe marginea stâncii.

O coadă blondă a urmat-o. Tensiunea se dizolva, picătură cu picătură.

— Pa, pa, a murmurat Dana, satisfăcută.

S-a ridicat ca să-şi cureţe crema de faţă cu un prosop şi şi-a reamintit să folosească

nişte gel hidratant când iese din cadă.

S-a încruntat la degetele ei de la picioare, întorcând capul în mai multe direcţii. Poate era timpul pentru o pedichiură, încheiată cu aplicarea pe unghii a unei culori îndrăzneţe şi libere, potrivită pentru şomera recentă şi antreprenoarea viitoare.

Era al naibii de comod să ai o stilistă ca prietenă şi parteneră de afaceri.

Pregătită pentru etapa a doua, a decis ea şi a ridicat cartea de pe marginea căzii. Sorbind din bere şi întorcând pagina, Dana a alunecat în povestire.

Decorul tropical, povestea de iubire şi intriga îi satisfăceau perfect necesităţile. Se lăsa dusă de cuvinte, începu să vadă strălucirea de un albastru adânc a apei, scânteia de un alb ca zahărul a nisipului. A simţit aerul cald şi umed fluturând pe lângă pielea ei şi mirosul mării, căldura, parfumul puternic al liliacului pus în ghivece pe veranda largă.

A păşit în afara pădurii arse de soare pe nisipul expus luminii soarelui. Pescăruşii strigau în timp ce zburau pe cer, iar ecoul produs de ţipetele lor erau ca un fel de cântec.

A simţit nisipul sub picioarele sale goale şi felul în care veşmintele de mătase i se

înfășurau în jurul trupului.

S-a plimbat către apă, apoi de-a lungul plajei, încălzindu-se cu frumuseţea solitudinii.

Putea merge oriunde voia sau nicăieri.

Toţi acei ani de muncă şi responsabilităţi, de program şi obligaţii erau lăsaţi în urmă acum.

De ce s-a gândit vreodată că au atâta importanţă?

Apa se rostogolea spre ţărm, formând o dantelă de spumă la margini, apoi dansa înapoi cu un foşnet. A văzut strălfulgerarea argintie şi salturile delfinilor, iar departe, foarte departe, linia delicată a orizontului.

Era perfect, liniştit şi adorabil. Şi atât de eliberator să ştie că era complet singură.

S-a întrebat de ce s-a simţit vreodată obligată să muncească atât de mult, să se îngrijoreze, să-i pese de ce trebuia sau ar fi trebuit să fie tăcut, când tot ceea ce-şi dorea era să fie singură într-o lume aleasă de ea.

O lume, înţelegea ea fără niciun fel de surprindere sau mirare, pe care o putea schimba cu un gând sau după propriul chef.

Nu era nicio suferinţă, decât dacă dorea, compania nimănui, decât dacă o crea. Viaţa ei putea să-şi urmeze cursul

— Culoare şi mişcare, tăcere şi sunet –, asemenea paginilor unei cărţi care nu trebuia să se sfârşească niciodată.

Dacă voia un companion trebuia doar să-şi imagineze unul. Iubit sau prieten.

Dar, cu adevărat, nu avea nevoie de nimeni în afară de ea. Oamenii aduceau probleme, responsabilităţi, bagaje, nevoi care nu erau ale ei. Viaţa era mult mai simplă în solitudine.

Buzele ei s-au curbat de mulţumire în timp ce rătăcea pe plaja unde singurele urme de picioare erau ale sale, printre palmierii şi copacii verzi, plini de fructe.

A devenit mai rece, deoarece aşa a dorit ca. Iarbă moale, moale sub picioarele ei, scântei de soare prin frunzişul de deasupra, şi păsările cu pene de culoarea bogată a pietrelor preţioase.

A cules fructe de pe o ramură, un mango, fireşte, şi a luat prima muşcătură dulce şi suculentă.

Era răcoros, aproape rece ca gheaţa, aşa cum îi plăcea ei cel mai mult, mai degrabă decât încălzit de soare.

Şi-a ridicat braţele, a văzut că prinseseră un bronz uşor, de un auriu întunecat, iar când a privit în jos a zâmbit văzând că unghiile de la picioare erau date cu o ojă

roz îndrăzneaţă.

Perfect, a realizat. Exact cum mi-am dorit.

Mintea ei a început să rătăcească în timp ce hoinărea prin luminiş, privind peştişorii aurii dansând într-o piscină de apă limpede albastră. Voia ca peştii să fie roşii ca rubinele şi verzi ca smaraldul – şi aşa au devenit.

Raza minunată de lumină strălucitoare din apă a făcut-o să râdă şi, la sunetul ei, păsările, mai mult bijuterii

— Alunecau perfect în acea cupă de cer.

Acesta ar putea să fie locul ei pentru totdeauna, a realizat, schimbându-se numai la dorinţa ei. Aici nu ar mai fi niciodată rănită sau dezamăgită şi nu ar mai avea nevoi.

Totul ar fi cum ar vrea ea… până ar dori să fie altfel.

A ridicat fructul de mango din nou şi un gând a trecut prin mintea ei: Dar ce voi face aici, zi de zi?

Avu senzaţia că aude voci, ca un murmur, în depărtare. Chiar şi când briza s-a stârnit, îndepărtându-le, s-a întors să se uite înapoi.

Florile se înfășurau pe viţa-de-vie luxuriantă. Fructele picau, lucioase ca pietrele preţioase, din ramurile delicate ale copacilor. Sunetul valurilor, ca o şoaptă

seducătoare, tremurau în aer.

Stătea singură în paradisul pe care îl crease.

— Nu.

A spus-o tare, ca un fel de test.

Nu este bine. Asta nu sunt eu, nu este ceea ce doresc. Fructul pe care îl ţinea în mână i-a alunecat printre degete şi a lovit pământul de la picioarele ei împroşcându-se urât în jur. Inima i-a tresărit în piept când a văzut că era stricat la mijloc.

Culorile din jurul ei erau prea stridente, a realizat, structurile prea plane. Ca o scenă de teatru, ca şi cum ai sta pe un platou de filmare elaborat construit pentru o piesă fară sfârşit.

— Aceasta este o păcăleală. Viespi furioase au început să bâzâie în jurul fructului stricat. Aceasta este o minciună!

În timp ce a strigat, cerul albastru a devenit negru şi agitat.

Vântul urla, sfâșiind frunzele copacilor, azvârlind florile şi fructele. Aerul a devenit rece şi aspru.

Ea a fugit, cu ploaia rece ca gheaţa înţepându-i faţa, lipind mătasea de corpul ei.

În această lume sălbatică şi perfidă, păcăleală sau nu, ştia că nu mai este

singură.

A alergat prin urletul de uragan al furtunii, prin frunzişul foarte ascuţit care o biciuia şi părea că îi înşfacă mâinile şi picioarele ca nişte degete hrăpăreţe.

Cu respiraţia tăiată, terifiată, s-a repezit spre plajă.

Marea era un coşmar, ziduri de apă neagră şi uleioasă ridicându-se şi zdrobindu-se de ţărm, devorând pământul bucată cu bucată. Palmierii se prăbuşeau în spatele ei, iar nisipul alb se surpa, ca o lume în colaps.

Chiar şi în întuneric şi în frig, simţea umbra întinzându-se asupra sa. Durerea a izbit-o, determinând-o să se împleticească în timp ce simţea ceva sfâşiindu-se înăuntrul său.

Ceva o sfâşia ca să iasă afară din corpul ei.

Adunându-şi toate puterile, toată voinţa, ea a ales şi a plonjat în marea ucigătoare.

VENEA din urmă, gâfâind, înfiorată, un ţipăt sfâşiindu-i gâtul.

S-a trezit în cadă, apa rece prelingându-se în afară. Cartea plutea în apă, iar lumânările în propria lor ceară.

Panicată, s-a târât afară din cadă şi, pentru un moment, s-a încolăcit tremurând

pe covoraşul din baie.

Cu dinţii clănţănind, s-a forţat să se ridice, a luat un prosop şi l-a înfăşurat în jurul ei. Dintr-odată gândul că este goală i-a amplificat frica. S-a împleticit afară din baie, inima încă sărindu-i din piept, ca să bâjbâie după un halat din dulap.

S-a întrebat dacă îi va mai fi cald vreodată.

O trăsese înăuntru Kane. Vrăjitorul întunecat care l-a provocat pe regele zeilor şi a furat sufletele fiicelor sale. Pentru că erau pe jumătate muritoare, a gândit Dana, şi asta l-a deranjat. Şi deoarece voia să conducă.

A evocat Cutia Sufletelor cu încuietorile sale triple şi a făurit cele trei chei pe care niciun zeu nu le putea răsuci. Un fel de glumă proastă, s-a gândit ea în timp ce se străduia să-şi recapete răsuflarea. Să-i dea un bobârnac zeului care a avut prostul gust de a se îndrăgosti de o muritoare.

Vraja pe care Kane o aruncase în spatele Cortinei Viselor durase trei mii de ani. Ceea ce înseamnă că avea destulă forţă şi tocmai îi dăduse o lovitură zdravănă să-i reamintească faptul că el pândea.

Se strecurase în mintea şi într-una dintre fanteziile ei. Pentru cât timp? S-a întrebat,

îmbrăţişându-şi corpul pentru a-i fi mai cald. Pentru cât timp zăcuse acolo, goală, neajutorată, afară din propriul ei corp?

Era întuneric acum, complet întuneric, iar ea a aprins lumina de teama a ceea ce ar putea-o aştepta în întuneric. Dar camera era goală. Era singură în cameră, aşa cum fusese singură şi în iluzia aceea cu plaja.

La ciocăniturile puternice din uşa ei, Dana a simţit nevoia să ţipe din nou. Şi-a strâns gâtul cu o mână ca să oprească strigătul şi s-a grăbit spre uşă.

Oricine ar fi fost, era mai bine decât să fie singură.

Sau aşa a gândit până l-a văzut pe Jordan.

— Ce vrei? a bufnit ea. Pleacă. Sunt ocupată.

Înainte să poată să trântească uşa, el a introdus palma înăuntru.

— Vreau să vorbesc cu tine despre... Ce s-a întâmplat? Ea era albă ca o fantomă, ochii ei închişi erau enormi şi sticloşi din cauza şocului. Ce este în neregulă?

— Nimic. Sunt bine. Frisoanele au început din nou, mai puternice de data aceasta. Nu vreau să... of, la naiba. Eşti mai bun decât nimic.

Pur şi simplu s-a prăbuşit peste el.

— Mi-e frig. Îmi este atât de frig.

El a luat-o în braţe şi a ridicat-o de la pământ, apoi a trântit uşa cu piciorul în spatele lui.

— Canapea sau pat?

— Canapea. Am frisoane. Nu mă pot opri.

— Totul e în regulă. El s-a aşezat şi a legănat-o în braţele sale în timp ce trăgea o pătură din spatele canapelei. Te vei încălzi într-un minut, a consolat-o el şi a învelit-o în pătură. Ţine-te de mine.

I-a frecat spatele, braţele, apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei şi a contat pe căldura corpului ca s-o încălzească.

— De ce eşti udă?

— Eram în cadă. Apoi nu mai eram. Nu ştiu cum funcţionează. Mâna ei era îndesată în jacheta lui, frământându-se acolo, în timp ce se lupta să se calmeze. Ticălosul a intrat în capul meu. N ici măcar nu-ţi dai scama de acest lucru, pur şi simplu se întâmplă. Nu voi fi foarte coerentă în vorbire pentru următoarele două minute.

— Nu-i nimic. Cred că pot sate urmăresc. Mâinile lui mângâietoare au îndepărtat bentiţa care îi ţinea părul. Fără să se gândească, şi-a trecut degetele prin părul ei. A fost Kane? A fost aici?

— Nu ştiu. Epuizată, şi-a lăsat capul pe umărul lui. Cel puţin îşi recăpătase

respiraţia. Nu se mai simţea ca şi cum o mână îi strângea inima care îi bătea nebuneşte.

— După cum ţi-am spus, nu ştiu cum funcţionează. Voiam să fac o baie şi să mă relaxez.

Ca să-i distragă atenţia, i-a adulmecat conştient gâtul.

— Miroşi extraordinar. Gustos. Ce este?

— Mango. Termină. Dar n-a făcut niciun gest ca să se ridice din poala lui. Am făcut ritualul cu baia de spumă. Am aprins lumânări, mi-am luat cartea pe care o citesc în baie. Avea un cadru din Caraibe cartea, de aceea am ales mango şi Buffet. Am pus un CD cu Jimmy Buffet. Bătea câmpii, dar a lăsat-o să vorbească.

— Aşadar, m-am instalat – spumă fierbinte, Buffett, bere şi o carte. Cartea este un thriller romantic, ritm rapid, dialoguri captivante. Scena pe care o citeam era din punctul de vedere al eroinei, în timpul unei pauze de-a ei de odihnă. Se află pe terasa camerei ei dintr-o staţiune tropicală, care este de fapt o faţadă spre… Nu contează, nu este important.

A închis ochii, calmată de mângâierea statornică a mâinii sale prin părul său.

— Ea stătea acolo în picioare, privind apa.

Erau valurile, briza, pescăruşii. Scriitorul realizează o descriere bună, aşa că o vizualizez.

Apoi n-o mai văd doar în capul meu, în cuvintele de pe pagini. Nici măcar nu realizez că totul s-a schimbat, că sunt înăuntrul imaginii din capul meu. Aceasta este partea cea mai înspăimântătoare. Nu îţi dai seama.

Şi-a frecat faţa cu mâinile.

— Trebuie să mă ridic.

A aruncat pătura şi s-a ridicat în picioare, apoi, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, a strâns mai tare cordonul halatului.

— Eram pe plajă. Nu mă gândeam doar la plajă şi o vedeam. Eram acolo. Puteam mirosi apa şi florile. Liliac, erau ghivece de liliac. Nu mi-a părut deloc curios că mă plimbam dintr-odată pe nisip, simţind soarele, briza. Picioarele mele sunt goale, degetele de la picioare sunt pictate, sunt bronzată şi port aceste veşminte albe de mătase. Le simt fluturând în jurul picioarelor.

— Pun pariu că arătai grozav.

I-a aruncat o privire şi, pentru prima dată de când venise, gropiţele au apărut în obrajii ei.

— Încerci să mă faci să nu mă mai sperii

din nou.

— Acesta este un da ferm, dar încă sunt convins că arătai grozav.

— Sigur că da. Era fantezia mea. Insula mea tropicală proprie şi personală. Vreme perfectă, mare albastră, nisip alb şi solitudine. Chiar mă gândeam, în timp ce mă plimbam pe plajă, cât de proastă am fost să mă îngrijorez de responsabilităţi. Puteam face sau avea orice îmi doream.

— Ce îţi doreai, Dana?

— La acel moment? Doar să fiu singură, cred, şi să nu mă îngrijorez de nimic. Să nu mă gândesc cât de supărată am fost că diabolica Joan m-a manipulat ca să plec dintr-o slujbă care îmi plăcea cu adevărat şi cât de speriată sunt pentru a începe Actul II din viaţa Danei.

— Este uman. Este normal.

— Este. S-a uitat la el înaltul şi frumosul Jordan Hawke - privind-o cu acei ochi de un albastru închis. Înţelesese că ea nu căuta cuvinte fară sens, de înţelegere şi încurajare.

— Este, a repetat ea, la fel de consolată de înţelegerea lui pe cât fusese de mângâierea mâinilor lui. M-am plimbat către această pădurice de palmieri şi pomi fructiferi. Am cules un mango. Îl puteam gusta, ea s-a

oprit, atingându-şi buzele cu mâinile. În esenţă, doar m-am plimbat gândindu-mă că aceasta este viaţa. Dar nu era viaţă, nu era viaţa mea. Şi nu este ceea ce doresc, nu cu adevărat.

S-a întors la canapea, speriată că i se vor înmuia din nou picioarele când va povesti restul.

— Acesta este gândul care mi-a venit în minte apoi am auzit voci. La distanţă, dar familiare. Şi m-am gândit că nu este real. Este doar o păcăleală. Atunci s-a întâmplat. O, Doamne. Iar pieptul ei s-a contractat din nou şi şi-a presat pumnii între sâni. O, Doamne.

— Uşurel. El i-a acoperit palmele cu mâinile sale, strângând uşor până când ea s-a uitat în ochii lui. Ia-o încet.

— Furtuna a venit. Acesta este un cuvânt blând pentru ce s-a petrecut. Când mi-am dat seama că nu este real, lumea a luat-o razna. Vânt, ploaie, întuneric şi răceala. Iisuse, Jordan, era atât de frig. Am început să alerg. Ştiam că trebuie să fug pentru că nu eram singură de fapt. Era acolo şi venea după mine. M-am întors la plajă, dar oceanul înnebunise. Ziduri de apă neagră, de cincizeci, şaizeci de picioare înălţime. Am căzut. L-am simţit peste mine, în junii

meu. Acea răceală. Şi durerea. O durere îngrozitoare, sfâşietoare.

Vocea ei se întretăia. Nu se putea opri.

— Îmi sfâşia sufletul. Ştiam că pot face faţă la orice, dar nu la asta, aşa că am sărit în mare.

— Vino încoace. Vino încoace, tremuri din nou. El a luat-o aproape.

— M-am trezit sau mi-am revenit, nu contează, în cadă, sufocându-mă. Apa din cadă devenise rece. Nu ştiu cât timp am fost plecată, Jordan. Nu ştiu cât timp m-a posedat.

— Nu te-a posedat. Nu, a insistat când ea şi-a scuturat capul. Cu delicateţe, a dat-o uşor înapoi ca să-i poată vedea faţa. O parte din tine, atât. Nu poate avea întregul, pentru că nu-l poate vedea. Un vis, după cum ai spus. Aşa funcţionează. Şi nu te poate împinge în el atât de adânc încât o parte din tine să nu iasă la suprafaţă şi să-şi pună întrebări. Şi să ştie.

— Poate că nu. Dar cu siguranţă ştie cum să te apuce. Nu am fost niciodată atât de speriată.

— Când vei ajunge iar în faza de enervare, te vei simţi mai bine.

— Da, probabil că ai dreptate. Vreau ceva de băut, a decis şi s-a îndepărtat de el.

— Vrei apă? Şi-a dat seama că ea se va întoarce repede când întrebarea a făcut-o să-şi curbeze buzele la el.

— Vreau o bere. N-am apucat s-o beau pe cea din baie. S-a ridicat şi a părut să ezite. Vrei şi tu una?

Încă privind-o, el şi-a aşezat mâna pe încheietura braţului său ca şi cum şi-ar fi verificat pulsul.

— Da.

L-a plăcut felul în care ea a chicotit la el înainte să plece. Era un sunet normal, de-al Danei. Nu fusese nimic normal în felul în care se prăbuşise în braţele lui.

Dacă n-ar fi trecut pe la ea… dar trecuse, şi-a reamintit el. Era acolo, iar ea nu era singură. Şi a depăşit momentul.

Jordan s-a ridicat în picioare şi a aruncat prima privire atentă locuinţei ei. Dana întreagă, s-a gândit. Culori puternice, mobilă confortabilă şi cărţi.

S-a dus după ea, aplecându-se spre perete. Mai multe cărţi, a observat. Cine în afară de Dana l-ar ţine pe Nietzsche în bucătărie?

— Este prima dată când vin la tine.

Ea a stat cu spatele la el în timp ce deschidea două sticle cu bere.

— Nu te-aş fi primit de data asta dacă nu

eram dată peste cap.

— În ciuda lipsei urării de bun venit, mi-a plăcut. Ţi se potriveşte, Stretch. Şi de aceea, presupun că nu vei lua în considerare propunerea de a o şterge la Flynn pentru o scurtă perioadă. Pot să-mi iau lucrurile şi să mă mut la Brad, dacă acesta este unul dintre factorii care te opreşte.

Ea s-a întors încet.

— Începi să te simţi bine pentru că eram isterică?

— Încerc să mă simt bine pentru că vreau ca tu să te simţi în siguranţă. Să fii în siguranţă.

— Nu e nevoie să te străduieşti.

— Îmi pasă de tine. El s-a mişcat, blocându-i ieşirea înainte ca ea să poată trece de el. A fost o străfulgerare de furie pe faţa lui, care aproape la fel de repede a dispărut.

Unde a ascuns asta? s-a întrebat ea. Şi cum a ascuns-o înapoi?

— Îmi pasă, Dana. Doar pentru un minut, un minut afurisit, lasă la o parte felul în care s-au încheiat lucrurile. Am ţinut unul la celălalt şi dacă te simţi mai în siguranţă la Flynn, mă voi da la o parte din calea ta.

— Până la New York?

Buzele lui s-au subţiat în timp ce lua o sticlă din mâna ei.

— Nu.

Poate nu era corect să-l împungă într-una. Dar ce-i păsa dacă era corect sau nu când era vorba de Jordan?

— Nu m-aş simţi mai în siguranţă la Flynn cu sau tară tine prin preajmă. În ciuda stării mele când ai bătut la uşă, pot să am grijă de mine. Am avut grijă de mine. Am ieşit din greutăţi tară ajutorul tău. Şi nimeni, nici tu, nici ticălosul de Kane nu mă va goni din propriul meu apartament.

— Bine. A luat o înghiţitură de bere. Văd că ai trecut în faza de iritare a distracţiei din seara asta.

— Nu-mi place să fiu manipulată. A folosit propriile mele gânduri împotriva mea, iar tu foloseşti vechile sentimente. Am ţinut unul la celălalt? a replicat ea. Poate că da, dar ţine minte, asta a fost în trecut. Dacă vrei să fii un tip atât de drăguţ şi să te dai în lături din calea mea, atunci dă-te acum. Mă înghesui.

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri şi trebuie să te opresc ca să mă auzi. N-am ştiut că m-ai iubit. Nu ştiu ce s-ar fi schimbat, dar cu siguranţă ar fi schimbat… ceva. Aşa cum ştiu că nu eram pregătit. Nu

eram suficient de deştept sau de stabil.

— Erai destul de deştept şi de stabil ca să faci ceea ce vrei.

— Ai perfectă dreptate. Cu ochii fixaţi în ai ci, el a dat din cap aprobator. Eram preocupat numai de mine, meditativ şi lipsit de linişte interioară. Ce naiba voiai de la mine, oricum?

— Idiotule. Pentru că îşi pierduse pofta, ea a lăsat berea deoparte. Tocmai ai descris genul de tip de care fiecare fată se îndrăgosteşte cel puţin o dată. Apoi adaugă acele aere de nepăsare, inteligenţa, aspectul fizic şi atracţia şi n-am avut nicio şansă. Cum poţi trăi scriind căiţi despre oameni când nu înţelegi jumătate din ei?

Când ea a încercat să treacă de el, a prins-o de braţ. Privirea pe care i-a aruncat-o ar fi putut topi oţelul.

— Ca un indiciu, Hawke. Am spus că fetele se îndrăgostesc o dală. Fetele în general devin apoi femei inteligente şi stabile care dau deoparte copilăriile, ca ticăloşii egoişti.

— Asta-i bine. Eu prefer femeile. Apus berea pe masă. Întotdeauna te-am preferat pe tine.

— Crezi că asta îmi face inima să bată?

— Nu a ta, Stretch. Dar aceasta s-ar

putea.

I-a prins faţa în mâini şi şi-a permis plăcerea perversă de a-i vedea furia străfulgerând în ochi, apoi i-a acoperit gura cu a sa.

Mulţumesc lui Dumnezeu, s-a gândit el, mulţumesc lui Dumnezeu că era îndeajuns de furioasă încât a putut face ceea ce nu putea când ea era palidă şi tremura.

Nu a tânjit niciodată după un gust cum a tânjit după cel al Danei. Nu l-a înţeles niciodată. Şi nici nu s-a îngrijorat că ar trebui. Pur şi simplu era. Putea să-l sfâşie pentru asta, dar el avea ceva de demonstrat. Pentru amândoi.

Nu era gentil. Ea nu a părut niciodată să aştepte sau să aibă nevoie de blândeţe din partea lui. Pur şi simplu a împins-o spre perete şi a luat ce voia.

Căldura a inundat-o, la fel de enervantă şi aproape la fel de înspăimântătoare ca răceala pe care o simţise mai devreme. Nu avea sens să se mintă, voia să simtă acea implicare din nou, această cunoaştere a sinelui, această nevoie.

Dar să-l mintă era cu totul altă problemă, aşa că l-a împins, s-a luptat cu sine însuşi şi a refuzat să cedeze.

El a aşezat o mână pe inima ei, şi cu gura

numai la o respiraţie distanţă de cea a ei, a fixat-o în ochi.

— Da. Asta aveam de gând.

— Înţelege odată! Nu se va întâmpla. Nu se va mai întâmpla din nou niciodată.

— Cineva a spus odată, „Ce a fost în trecut este doar preludiul”.

— Shakespeare, ticălos ignorant. Furtuna.

— Corect. O admiraţie combinată cu amuzament a licărit pe faţa lui.

— Întotdeauna ai fost mai bună la a-ţi aduce aminte astfel de lucruri decât mine. Dar, în orice caz, nu intenţionez să mă repet. Pe cât suntem de asemănători, pe atât suntem de deosebiţi. Nu mai suntem aceiaşi, Dana. Vreau o şansă să vedem cine am fi împreună acum.

— Nu sunt interesată.

— Bineînţeles că eşti. Ai o minte cercetătoare şi te întrebi la fel ca mine. Dar poate ţi-e teamă că a fi în jurul meu ar depăşi puterea ta de autocontrol.

— Te rog! Porc arogant ce eşti.

— Atunci de ce să nu testăm autocontrolul tău şi să îmi satisfac curiozitatea stabilind o întâlnire?

A reuşit să o scoată din sărite.

— O ce?

— Îţi aduci aminte ce este o întâlnire,

Dana? Doi oameni care merg într-o locație prestabilită. Cu nonşalanţă, el a mângâiat reverul halatului ei între degetul mare şi arătător. O, înţeleg, ai crezut că voiam să spun că vom sări direct în pat, rock and roii. Bine, dacă aşa vrei tu…

— Încetează. Uimită, enervată şi pe jumătate amuzată l-a împins cu cotul de-o parte. Nu mă gândeam la sex. Şi pentru că era în totalitate o minciună, tonul ei era scăzut. Nu va fi niciun rock and roii, după cum ai spus tu atât de succint. Iar ideea unei întâlniri este ridicolă.

— De ce? Ai obţine o masă gratuită. Şi plăcerea suplimentară de a mă refuza când îţi fac avansuri şi de a mă trimite acasă frustrat sexual.

— Asta parcă mă atrage cât de cât.

— Sâmbătă seara. Vin să te iau la şapte şi jumătate.

— De unde ştii că nu am deja o întâlnire sâmbătă seara?

A rânjit la ea.

— L-am întrebat pe Flynn dacă te vezi cu cineva. Ştiu să mă documentez, Stretch.

— Flynn nu le ştie pe toate, a ripostat ea, în timp ce Jordan mergea agale spre ieşire. Aşteaptă doar un minut. S-a năpustit în sufragerie pentru a-l prinde la uşă. Există

nişte cerinţe de bază. Masa va fi într-un restaurant adevărat. Nu la fast food sau la Main Street Diner. Iar când spui că vei veni să mă iei la şapte şi jumătate, nu înseamnă că vei ajunge aici la şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

— De acord. El a făcut o pauză. Ştiu că nu are sens să te întreb dacă vrei să rămân, să dorm pe canapea. Dar ai putea să o chemi pe Malory şi aş putea să îţi ţin companie până ajunge aici.

— Sunt bine.

— Întotdeauna ai fost, Stretch. Pe curând.

Gânditoare, a încuiat uşa în spatele lui înainte să se întoarcă în bucătărie pentru a turna berea caldă în chiuvetă. Părea să fie noaptea ei de pierdut berea.

Nu ştia dacă o aduseseră mai aproape de găsirea cheii, dar cu siguranţă învăţase nişte lucruri noi în această seară. Kane ştia deja că ea caută a doua cheie şi nu a pregetat în a face vrăji asupra ei. Voia ca ea să ştie că el o urmăreşte.

Şi nu însemna asta că era îngrijorat că ea avea şanse mari să reuşească?

Da, era logic. Malory l-a învins o dată. Aşa că ar putea să fie mai puţin plin de el de data aceasta. Iar probabilitatea ca el să greşească era mai mare, a reflectat ea.

A învăţat că Jordan încă mai avea acel nucleu de bun simţ care a atras-o întotdeauna. A fost speriată, aproape bolnavă de teamă, iar el i-a oferit exact ceea ce avea nevoie pentru a se pune din nou pe picioare fără să o facă să se simtă prostuţă sau slabă.

Trebuia să-i dea credit pentru asta.

Mai mult, a recunoscut ea, în timp ce mergea să cureţe mizeria pe care o lăsase în baie, trebuia să-i dea credit pentru că fusese destul de sincer ca să spună că a fost egoist.

Încă putea să-l urască pentru asta, dar trebuia să respecte faptul că recunoscuse.

Îi venea greu şi să treacă doar pragul băii. Îi dădea fiori să vadă cartea încă plutind, umflată de apă, în cadă.

Era simbolic, s-a gândit, că i-a invadat camera cea mai personală. Îi transmitea că nu exista loc în care să fie complet în siguranţă până nu era găsită cheia sau se termina luna.

A tras dopul de la cadă, privind apa care începea să se scurgă.

— Trebuie să faci faţă, a comandat ea. Şi nu va fi la fel de uşor să mă sperii data viitoare. Mă voi lupta cu tine. Cu Jordan. Cu mine. Pentru că am mai învăţat încă un

lucru în seara asta. Fir-ar să fie, sunt încă îndrăgostită de ticălos.

N-o făcea să se simtă mai bine să o spună tare, dar o ajuta să rearanjeze baia, apartamentul ei, lucrurile ei, viaţa ei, s-a gândit în timp ce mergea înspre dormitor.

În ceea ce îl privea pe Jordan, era mai probabil că iubea încă amintirea lui. Băiatul, tânărul, omul rănit care fusese prima ei dragoste. Nu avea fiecare femeie o slăbiciune pentru prima ei dragoste adevărată?

S-a instalat în pat şi a luat cartea de pe noptieră. Ziarul pe care îl ţinea acolo era doar de faţadă. Cartea pe care a deschis-o era Cazul Rece, de Jordan Hawke.

N-ar fi mândru ca un cocoş dacă ar şti că ea citea ultima lui carte? Mai rău, dacă ar şti că savura fiecare afurisit de cuvânt.

Poate că mai era încă îndrăgostită de amintirea băiatului, dar mai degrabă ar mânca melci vii decât să lase bărbatul să descopere că citise fiecare carte a lui.

De două ori.

6

Au început să lucreze pe verandă, profitând de vremea frumoasă de toamnă şi

de experienţa lui Zoe. Dana şi Malory au ales-o în unanimitate ca zeiţa renovării. În cele mai vechi haine ale lor şi cu scule noi pentru Dana şi Malory, au lucrat după indicaţiile lui Zoe, pregătind veranda pentru vopsire.

— Nu ştiam că va fi atât de muncă. Malory s-a aşezat pe călcâie şi şi-a examinat unghiile. Mi-am distrus manichiura. Şi de abia mi-o făcuseși acum două zile, i-a reamintit lui Zoe.

— Îţi voi face alta. Dacă nu cureţi vopseaua veche, cea nouă nu va prinde bine. Este nevoie de o suprafaţă bună, netedă şi poroasă sau vom repeta operaţiunea în primăvară.

— Ne înclinăm în faţa ta, i-a spus Dana lui Zoe, privind-o cum mânuieşte micul şmirghel electric. Întotdeauna m-am gândit că doar arunci vopseaua şi apoi aştepţi să se usuce.

— Din cauza acestui fel de a gândi te înclini în faţa mea.

— Deja i s-a urcat la cap, a bombănit Dana şi a atacat cu rindeaua vopseaua care se decojea.

— Nu m-ar deranja să port o coroană mică, ceva delicat şi cu gust. Chiar şi în timp ce vorbea, Zoe era cu ochii pe

subalternii săi. Va arăta grozav. Veţi vedea.

— De ce nu ne delectezi în timpul corvoadei? a sugerat Malory. Povesteşte-ne despre cina cu Brad de seara trecută.

— N-a fost mare lucru. A jucat doar nişte jocuri video cu Simon, a mâncat, apoi a plecat. Nu trebuia să mă fi agitat atâta. Doar că n-a mai trecut vreun tip prin vizită la mine de ceva timp. Nu sunt obişnuită să gătesc pentru milionari. Mă simţeam de parcă aveam nevoie de boluri pentru spălat pe mâini sau aşa ceva.

— Brad nu-i aşa, a protestat Dana. Un tip cu bani poate fi încă normal. Brad obişnuia să mănânce la noi mereu când eram copii. Şi nu prea foloseam boluri pentru spălat pe mâini.

— Nu-i acelaşi lucru. În primul rând că noi nu am crescut împreună. Iar familia ta şi a lui au mai multe în comun. O coafeză care a crescut într-o rulotă în West Virginia nu are prea multe să-i spună moştenitorului unui imperiu american.

— Nu eşti dreaptă cu el sau cu tine, i-a spus Malory.

— Poate că nu. Doar realistă. În orice caz, el mă face nervoasă. Nu cred că este vorba numai de bani, serios. Jordan are bani, trebuie să aibă, cu toate acele bestseller-uri.

Dar nu mă simt emoţionată în preajma lui. Ne-am simţit bine împreună când a venit să-mi repare maşina.

Dana şi-a pierdut ritmul şi s-a ales cu o tăietură la degetul mare.

— Maşina ta? încruntându-se, şi-a supt degetul cu brutalitate. Jordan ţi-a reparat maşina?

— Da. Nu ştiam că a lucrat ca mecanic. Ştie să repare un motor. A trecut într-o după-amiază cu toate acele scule şi mi-a propus să arunce o privire la maşină pentru mine. A fost drăguţ din partea lui.

— Este o bomboană, a spus Dana cu un zâmbet care i-a încleştat dinţii.

— Oh, nu fi aşa, Dana. Zoe a pornit şmirghelul, a înclinat capul. N-a trebuit să îşi facă griji şi a petrecut peste două ore lucrând la maşină, fară să vrea să primească nimic în afară de două pahare de ceai cu gheaţă.

— Pun pariu că s-a uitat la fundul tău când ai intrat în casă pentru a-l aduce.

— Poate. Zoe s-a străduit din greu să îşi menţină o expresie a feţei serioasă. Dar numai într-un mod sănătos, în calitate de prieten al familiei. Un mic preţ plătit pentru a scuti o altă vizită la Service. Şi adevărul este că maşina mea n-a mers atât de bine de

când am cumpărat-o. De fapt, nici chiar atunci nu mergea atât de bine.

— Da, întotdeauna a fost bun la maşini. Şi generos cu timpul său, a fost forţată Dana să recunoască. Ai dreptate, a fost frumos din partea lui.

— Şi dulce, a adăugat Malory, aruncându-i Danei o privire semnificativă.

— Şi dulce, a bombănit ea.

— Şi l-a lăsat pe Simon să se învârtă în jurul lui când s-a întors de la şcoală. Zoe a pornit şmirghelul din nou şi s-a aplecat asupra muncii ei. E amuzant să-l vezi pe Simon împrietenindu-se cu un bărbat. Trebuie să spun că şi Bradley s-a purtat frumos cu Simon şi apreciez asta.

— Şi niciunul dintre ei nu i-a făcut avansuri mamei lui Simon? a vrut Dana să ştie.

— Nu. Râzând pe jumătate, Zoe s-a concentrat pe curăţarea de vopsea a verandei. Bineînţeles că nu. Jordan îi făcea doar un favor unei prietene, iar Bradley… nu-i aşa.

Părerea Danei a fost un lung hmmm în timp ce se întorcea la muncă.

Până la prânz, veranda era suficient de pregătită pentru a trece de inspecţia lui Zoe.

Ele şi-au odihnit muşchii obosiţi şi s-au aşezat pe scândurile pline de nisip, mâncând sandvişuri cu ton.

Cu o dimineaţă de muncă în spate, soarele strălucind şi dispoziţia potrivită, Dana a decis că era timpul să le povestească experienţa ei de noaptea trecută.

— Am avut o mică dispută cu Kane aseară.

Malory s-a înecat şi a luat sticla de apă.

— Ce? Ce? Suntem aici de mai bine de trei ore şi de abia acum te gândeşti să ne spui?

— Nu am vrut să încep dimineaţa cu asta. Ştiam că ne vom speria toate din nou.

— Eşti bine? Zoe a aşezat mâna ei pe braţul Danei. Nu eşti rănită sau altceva de acest gen?

— Nu, dar trebuie să vă spun că mica dispută pe care am avut-o cu el înainte a fost nimic comparativ cu asta. Ştiu ce s-a întâmplat cu tine, Mal, dar încă nu înţelegeam. Acum înţeleg.

— Povesteşte-ne. Malory s-a mutat, astfel încât ea şi Zoe au înconjurat-o pe Dana.

Era mai uşor de data aceasta. Era capabilă să relateze experienţa mai calmă şi cu mai multe detalii decât o făcuse cu Jordan. Cu toate acestea, vocea ei mai tremura din când în când şi trebuia să se întindă după termosul cu cafea şi să soarbă

încet ca să-şi dezmorţească gâtul.

— Ai fi putut să te îneci. Zoe a pus un braţ în jurul umerilor Danei. În cadă.

— Şi eu îmi pun această întrebare. Dar nu cred. Dacă ne-ar putea elimina, de ce nu ne-ar împinge să ne aruncăm de pe o stâncă sau în faţa unui camion? Ceva de genul ăsta.

— Mamă, asta e chiar încurajator. Zoe a privit în stradă şi aproape s-a cutremurat când a văzut o maşină trecând. Sunt atât de bucuroasă că ai menţionat.

— Haide. Serios, acum. Doar cred că poate ajunge atât de departe. Ca şi în cazul lui Malory. Ne forţează să alegem a căuta înăuntrul nostru, studiindu-ne atât de mult până recunoaştem iluzia şi o respingem.

— Dar te-a rănit la fel, a arătat Zoe.

— Ei! Aducându-şi aminte, Dana s-a frecat cu mâna în dreptul inimii. Chiar dacă durerea a fost doar o iluzie, a avut efect. Mai rău decât durerea era să ştiu ce însemna ea, apoi teama că mi-ar putea lua asta.

— Trebuia să suni. Era la fel de multă exasperare ca şi preocupare în vocea lui Malory. Dana, trebuia să mă suni pe mine sau pe Zoe. Pe amândouă. Ştiu cum este să fii prinsă în una dintre acele iluzii. Nu

trebuia să fii singură.

— Nu eram, chiar… După aceea, vreau să spun. Intenţionam să sun. De fapt, voiam să stau în dormitor şi să strig după voi amândouă, dar apoi Jordan a ciocănit la uşă.

— Oh.

Dana s-a uitat fix la Malory.

— Nu a fost „oh” pe tonul acela semnificativ. S-a întâmplat să fie acolo într-un moment în care aş fi acceptat o vizită şi de la un pitic cu două capete, dacă putea să-l alunge pe bau-bau.

— Haioasă coincidenţă, totuşi, a spus Malory fluturând din gene. Vreau să spun, când îţi imaginezi elementele de soartă şi destin şi legăturile.

— Uite, doar pentru că tu eşti topită după Flynn, nu presupune că şi restul lumii e în aceeaşi situaţie. A trecut pe la mine şi s-a comportat foarte decent. La început.

— Să auzim cum s-a comportat după aceea, atunci, a insistat Zoe.

— Spre deosebire de Brad, aparent, Jordan rareori ratează ocazia de a trece la acţiune. M-a înghesuit într-un colţ al bucătăriei.

— Serios? Malory a oftat. Prima dată când m-a sărutat Flynn a fost în bucătărie.

— Oricum, ies în oraş cu el sâmbătă seara.

A aşteptat, apoi s-a încruntat când nimeni n-a vorbit. Ei?

Zoe şi-a sprijinit umărul pe coapsă şi şi-a fixat bărbia în pumn.

— Mă gândeam doar că ar fi frumos dacă voi doi aţi putea fi din nou cel puţin prieteni. Şi că poate, dintr-o perspectivă complet diferită, a deveni prieteni din nou este o parte din ceea ce trebuie să faci ca să găseşti cheia.

— Cred că trebuie să mă preocup de asta mai mult înainte să încep să îmi asum alte sarcini. Nu ştiu dacă pot să fiu din nou prietenă cu Jordan, deoarece… sunt într-un fel încă îndrăgostită de el.

— Dana. Malory i-a luat mâna, dar Dana s-a eliberat.

— Nu ştiu dacă încă sunt îndrăgostită mai mult sau mai puţin de el sau de cel de care m-am îndrăgostit cu ani înainte. Ştii, ca o amintire a lui. Această imagine care nu este mai mult decât o iluzie acum. Dar trebuie să aflu, nu-i aşa?

— Da. Zoe a rupt ambalajul prăjiturii pe care o adusese şi i-a întins una Danei. Trebuie să afli.

— Şi dacă sunt îndrăgostită de el, pot să trec peste asta. A luat o muşcătură uriaşă din prăjitură. Am trecut peste asta şi

înainte. Dacă nu sunt îndrăgostită de el, atunci totul revine la normal. Sau atât cât se poate de normal până găsesc cheia.

— Dar sentimentele lui? a întrebat-o Malory. Nu sunt şi ele un factor?

— A fost cum a vrut el odată. De data aceasta este rândul meu. Şi-a rotit umerii, mulţumită că greutatea părea să dispară odată cu propoziţia rostită. Hai să vopsim veranda.

ÎN timp ce ele rupeau pensulele şi rolele, Jordan a relatat experienţa Danei lui Flynn şi Brad.

Au stat în sufrageria lui Flynn ca să pună ţara la cale. Jordan se plimba în timp ce vorbea, iar Moe, câinele lui Flynn, a privit fiecare mişcare în speranţa că Jordan s-ar putea întoarce în bucătărie, la fursecuri.

Ocazional, dacă direcţia lui Jordan era mai aproape de uşa de la intrare, coada mare şi neagră a lui Moe se agita, anticipând. Până acum nu obţinuse trataţii, dar primise câteva mângâieri pe spate cu picioarele lui Flynn.

— De ce naiba n-ai adus-o aici? a cerut Flynn.

— Cred că aş fi putut. Dacă o loveam şi o lăsam inconştientă, apoi o legam de mâini şi de picioare. Aici vorbim despre Dana.

— Bine, bine, te-ai făcut înţeles. Puteai să îmi fi spus totul de seara trecută.

— Aş fi putut şi te-ai fi năpustit acolo. Ceea ce ar fi enervat-o. Ai fi încercat să o faci să vină aici, iar voi doi aţi fi început să vă certaţi. Mi-am imaginat că i s-au întâmplat destule pentru o singură seară. În plus, voiam să vă spun la amândoi deodată, când Malory nu era de faţă.

— Acum că ştim, a spus Brad, ce vom face?

— Aici voiam să ajung. Jordan s-a întors la canapea şi i-a spulberat visele lui Moe la fursecuri, aşezându-se pe lada care servea drept măsuţă de cafea. Nu o putem scoate pe Dana sau pe oricare dintre ele din joc. Chiar dacă am putea, nu ştiu dacă ar trebui. Miza e mare.

— Trei suflete, a murmurat Brad. Nu cred că m-am adaptat la asta încă. Chiar ştiind ce s-a întâmplat cu Malory, mintea mea nu acceptă. Dar voi participa. Nu le putem scoate din asta. Aşa că se ridică două probleme. Ce putem face ca să fie în siguranţă şi cum le ajutăm pentru a găsi cheia?

— Ne asigurăm că niciuna dintre ele nu este singură mai mult decât trebuie, a început Flynn. Deşi ştim că a ajuns la

Malory când era cu Dana şi Zoe, este o precauţie pe care trebuie să o luăm.

— Nu se va muta aici, Flynn. M-am oferit să mă mut eu de aici şi tot nu a acceptat. Absent, Jordan şi-a frecat bărbia, amintindu-şi că nu s-a bărbierit. Dar unul dintre noi s-ar putea muta la ea. Cel puţin să stea cu ea acolo noaptea.

— O, da, va accepta. Sarcasmul a picurat din vocea lui Flynn. În minutul în care îi voi spune că intenţionez să dorm la ea, îmi va întoarce spatele sau îmi va da în cap cu cel mai ascuţit instrument aflat la îndemână. Şi e al naibii de sigur că nu te va lăsa să te muţi cu ea. Sau pe Brad.

— Mă gândeam la Moe.

Enervarea de pe faţa lui Flynn s-a transformat în uimire.

— Moe?

Auzindu-se chemat, Moe a sărit vesel, dărâmând revistele de pe ladă cu mişcarea sa entuziastă din coadă înainte să încerce să se caţere în poala lui Flynn.

— Ai spus că Moe îl simte, l-a simţit pe Kane sau pericolul cel puţin – când ai intrat în clădirea în care a separat-o pe Malory de Dana şi Zoe.

— Da. Amintindu-şi, Flynn a mângâiat capul mare al lui Moe. Şi ne-a atras atenţia

asupra acelor scări gata să sfâşie gâturi. Nu-i aşa, sălbaticule?

— Aşadar, ar putea fi un fel de sistem de atenţionare prealabilă asupra pericolului. Şi, dacă ar proceda cum ai spus tu înainte, ar alerta vecinii. Probabil ar ţine-o pe Dana la pământ.

— Este o idee bună, a fost Brad de acord, şi a început să adune câteva din firele de păr ale lui Moe de pe pantalonii lui. Dar cum o vei convinge pe Dana să-l ia pe Moe la ea?

— Pot rezolva asta, a spus Flynn cu mulţumire de sine. Îi voi spune că mă voi muta la ea şi vom avea cearta previzibilă. Voi renunţa, apoi o voi întreba dacă nu vrea să facă măcar un compromis acceptându-l pe Moe astfel încât să pot dormi liniştit noaptea. Îi va părea rău pentru mine şi va fi de acord, ca să nu pară că se poartă ca o scorpie.

— Întotdeauna am admirat metodele tale viclene, ocolite, a comentat Brad.

— Trebuie să mă concentrez asupra scopului. Ceea ce ne aduce înapoi la cheie.

— Programul meu este încă cel mai flexibil, a început Jordan. Am la dispoziţie tot timpul necesar să aflu mai multe. Cercetări, brainstorming, muncă de teren.

Tu ai resursele tale de jurnalist, i-a spus lui Flynn. Plus că Malory vrea şi poate să lucreze cu tine, iar Dana şi Zoe te-au acceptat în grup în măsura în care femeile acceptă un bărbat în gaşca lor. Brad are avantajul că deţine Homemakers. Poate să treacă aproape oricând pe la clădirea lor „Ce mai faceţi, doamnelor? Arată bine. Pot să vă ajut?”

— Pot să fac asta. Poate îi menţionezi întâmplător lui Zoe că nu sunt şi nici nu am fost vreodată un ucigaş cu toporul.

— O să văd dacă pot să inserez asta în următoarea noastră conversaţie, a promis Flynn.

ERA timpul, şi-a spus Dana, să-şi suflece mânecile şi să treacă la treabă. Să facă ceva pozitiv, care să atenueze sămânţa nesuferită de neajutorare pe care Kane o plantase înăuntrul ei.

Să fie al naibii dacă o va lăsa să prindă rădăcină.

Dacă a cunoaşte era cheia ei, atunci va deveni deşteaptă. Şi ce loc este mai potrivit pentru a căuta cunoaşterea decât biblioteca?

O irita să se întoarcă mai degrabă în calitate de client decât de angajat. Dar îşi va înghiţi supărarea şi îşi va îndeplini

misiunea.

Nu s-a deranjat să se ducă întâi acasă ca să se schimbe, dar în hainele ei pătate de vopsea s-a dus exact la ceea ce fusese o cheie în viaţa ei.

Mirosul a prins-o instantaneu. Cărţi, o lume de cărţi. Dar a îngropat sentimentalismul. Înăuntrul cărţilor, şi-a readus ea aminte în timp ce se îndrepta către un computer, erau răspunsuri.

Citise tot ce era disponibil despre înţelepciunea celtică şi mitologie, aşa că acum va dezvolta tema. A dat o căutare pentru titluri legate de vrăjitorie. Cunoaşteţi duşmanul, s-a gândit ea. Cunoaşterea nu este doar un instrument de apărare. Cunoaşterea este putere.

Notând rezultatele cele mai bune ale căutării, a purces către alte căutări folosind ceea ce credea ea că sunt principale cuvinte cheie din indiciul Rowenei. Mulţumită de începutul bun, s-a îndreptat către rafturi.

— Ai uitat ceva? Cu zâmbetul ei dinţos şi enervant la locul lui, Sandi i-a ieşit în cale.

— Probabil, dar este greu când îmi tot ieşi în faţă. Du-te naibii, Sandi, a spus pe cel mai dulce ton al ei.

— Nu apreciem acest gen de limbaj aici.

Cu o ridicare din umeri, Dana s-a învârtit

în jurul ei şi a continuat.

— Nici eu nu apreciez parfumul tău cu miros puternic de trandafiri, dar iată-te.

— Nu mai lucrezi aici. Urmărind-o, Sandi a apucat-o pe Dana de braţ.

— Aceasta este o clădire publică şi se întâmplă că deţin un permis de bibliotecă. Acum ia-ţi mâinile de pe mine sau îţi voi rupe acele perle albe pentru care tatăl tău a plătit probabil o grămadă de bani.

A respirat adânc pentru a-şi regăsi calmul. Voia să-şi ia cărţile şi să plece naibii de acolo.

— De ce nu dai fuga la Joan să-i spui că sunt aici, cercetând în mod infam cărţi din bibliotecă. Doar dacă nu este plecată în Oz, necăjind o sperietoare de ciori.

— Pot să chem poliţia.

— Da, fa acest mic gest. Va fi interesant ce va scrie fratele meu în Telegrama despre felul în care clienţii care au permis sunt trataţi în biblioteca locală.

I-a fluturat mâna în faţă lui Sandi şi apoi a trecut pe lângă ea şi s-a dus la rafturi.

— Nu-ţi face griji. Mă voi asigura că îţi scrie numele corect.

Enervarea era un pic mai greu de înghiţit decât se aştepta, a recunoscut Dana în timp ce îşi selecta cărţile. Era dureros, la fel de

mult ca înnebunitor, să nu poţi să vii aici, chiar şi în calitate de client, fără să fii hărţuită.

Dar nu se va lăsa alungată de regina-pampon cu voce iritantă. Şi nici înspăimântată de un vrăjitor fară scrupule.

Cei doi aveau multe în comun din punctul ei de vedere. Amândoi erau plini de gelozie meschină care izbucnea în mod agresiv, cauzând durere.

Gelozie, s-a gândit ea, strângând din buze. Era, într-un fel, opusul iubirii. Aşa cum minciuna este opusul adevărului sau laşitatea curajului şi aşa mai departe. Un alt punct de vedere, a decis ea, şi s-a întors să ia o copie a lui Othello, regina poveştilor despre gelozie. În timp ce îşi ducea cărţile să fie validate, Dana s-a străduit să-i zâmbească unei femei cu care lucrase timp de ani de zile. A pus cărţile pe tejghea şi a scotocit după permis.

— Bună, Annie. Cum mai merg lucrurile?

— Bine. Minunat. Cu o mişcare exagerată, Annie şi-a mutat privirea spre dreapta şi şi-a dres glasul.

Uitându-se în aceeaşi direcţie, Dana a ochit-o pe Sandi, cu braţele încrucişate, buzele strânse, uitându-se.

— Oh, pentru Dumnezeu, a spus Dana în

surdină.

— Îmi pare rău, Dana. Îmi pare rău pentru tot. Menţinându-şi vocea joasă, Annie a scanat cărţile şi le-a stivuit.

— Nu-ţi face probleme. După ce şi-a pus permisul la loc în geantă, Dana şi-a luat cărţile în braţe, l-a trimis lui Sandi un zâmbet larg, larg şi a plecat.

UNUL dintre avantajele unei relaţii mature cu o femeie era, în mintea lui Flynn, faptul că o găsea acasă când se întorcea de la muncă.

Mirosul ei, înfăţişarea, simpla ei prezenţă făceau totul mai luminos.

Şi când acea femeie, drăguţă, sexy, fascinantă gătea, adăuga încă un motiv de încântare zilei respective.

Nu ştia ce are pe aragaz şi nici nu-i păsa. Era mai mult decât suficient să o vadă pe ea, amestecând în oală, în timp ce Moe se întinsese sub masă, sforăind ca un tren de marfa.

Viaţa lui, a reflectat Flynn, şi-a găsit ritmul când Malory Price a intrat în ea.

A venit în spatele ei, şi-a înfăşurat braţele în jurul mijlocului ei şi şi-a lipit buzele de gâtul ei.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Cu siguranţă că sunt. Şi-a întors capul astfel încât buzele ei să le găsească pe ale lui. Cum merg lucrurile?

— Merg bine. El a întors-o cu faţa spre el pentru un salt mai lung şi mai satisfăcător. Şi merg şi mai bine acum. Nu trebuie să găteşti, Mal. Ştiu că ai muncit toată ziua.

— Doar am pus în cratiţă nişte sos de spaghete din borcan.

— Cu toate acestea, nu trebuia. I-a luat mâinile, apoi s-a încruntat când le-a întors cu palmele în sus. Ce-i asta?

— Doar nişte băşicuţe. Îmi spun mie însămi că sunt bune pentru mine. Arată că trag din greu.

El le-a sărutat.

— Ştii, dacă ai aştepta sfârşitul de săptămână, ţi-aş putea da o mână de ajutor cu casa.

— Vreți să o facem chiar noi înşine, cel puţin să o începem noi. Am câteva băşici şi mi-am cam stricat o pereche de blugi, dar avem cea mai frumos vopsită verandă din Valley. Nu m-aş plânge dacă mi-ai turna un pahar de vin totuşi.

A scos o sticlă de vin şi două dintre paharele de vin pe care le cumpărase ea. I s-a părut că erau mai multe pahare în dulap decât fuseseră ultima dată când s-a uitat.

Întotdeauna strecura lucruri în casă.

Pahare, prosoape puse, săpunuri luxoase pe care el ezita de fapt să le folosească. Era una dintre ciudăţeniile şi foloasele de a avea o femeie în casă.

— Jordan mi-a spus ce s-a întâmplat cu Dana.

— M-am gândit că o va face. Deşi nu era chiar întuneric, ea a aprins lumânarea lungă şi ovală pe care o alesese pentru masă. Amândoi ştim cât de oribil a trebuit să fie pentru ea. Ştiu cât de mult o iubeşti, Flynn. Şi eu o iubesc. Dar nu o putem proteja, ci doar să fim pur şi simplu acolo pentru ea.

— Poate că nu, dar Jordan are o idee care ar putea face câte puţin din amândouă.

A turnat vinul şi i-a povestit despre soluţia Moe.

— Este strălucită, a decis Malory, apoi a râs la Moe, care încă sforăia. Va fi cu siguranţă de acord, şi chiar dacă nu va ajuta mai mult, măcar nu se va mai simţi atât de singură noaptea. După o sorbitură de vin, s-a mutat la chiuvetă să umple o cratiţă cu apă pentru paste. Presupun că Jordan ţi-a spus că vor ieşi împreună sâmbătă seara?

Flynn se uita fix la lumânare, gândindu-se cât de ciudat era să o vadă luminând pe masa veche de picnic pe care o folosea în

bucătărie.

— Cine iese în oraş? Ca şi cum ar fi primit o lovitură, Flynn a luat o înghiţitură mare de vin. Jordan şi Dana? Ies… împreună?

— Aşadar nu ţi-a spus.

— Nu, n-a venit vorba.

— Şi, a conchis ea în timp ce aşeza oala pe aragaz, nu eşti prea încântat de idee.

— Nu ştiu. Nu vreau să mă implic. Fir-ar să fie, nu vreau ca ei să strice totul între ei din nou. Ştiind că Jordan lucra la etaj, Flynn s-a uitat la tavan. Este o persoană care nimereşte la mijloc, şi aceasta aş fi eu, şi pe care s-ar supăra amândoi.

— Ea încă îl iubeşte.

— Iubeşte pe cine? Şocul s-a zărit în ochii lui. ÎI iubeşte? Pe Jordan? Rahat! Rahat! De ce îmi spui lucrurile astea?

— Pentru că aşa procedează oamenii care se iubesc, Flynn. A scos trei ştergătoare dintr-un sertar despre care nici nu ştia sigur că este acolo şi le-a aşezat ordonat pe masă. Îşi povestesc lucruri unul altuia. Şi nu mă aştept să alergi la Jordan cu ce ţi-am spus.

— Mamă! Plimbându-se prin casă acum, şi-a trecut o mână prin păr. Vezi, dacă nu mi-ai fi povestit, n-ar fi trebuit să mă gândesc dacă să nu-i spun nimic lui sau să nu-i spun nimic ei. Aş exista simplu într-un

balon comod de ignoranţă.

— Şi cred că Zoe este interesată într-un mod extrem de refractar de Brad.

— Încetează. Opreşte acest flux de informaţii chiar acum.

— Eşti ziarist. Amuzându-se, a scos salata pe care o preparase şi a început să o condimenteze. Ar trebui să fii interesat de informaţii.

Nu mai văzuse bolul de salată niciodată sau instrumentele din lemn pe care le folosea pentru a amesteca verdeţuri le.

— Voi avea o durere de cap.

— Nu, nu vei avea. Vrei ca prietenii tăi să fie fericiţi, nu?

— Sigur.

— Noi suntem fericiţi, nu-i aşa?

Precaut acum, el a răspuns:

— Da.

— Suntem fericiţi şi suntem îndrăgostiţi. În consecinţă, vrei ca şi prietenii tăi să fie fericiţi şi îndrăgostiţi. Corect?

— Aceasta este o întrebare capcană. Aşa că, decât să răspund, mai degrabă îţi voi distrage atenţia.

— Nu voi face dragoste cu tine în timp ce este pregătită cina, iar Jordan este sus.

— Nu la asta mă gândeam, dar îmi place ideea. Îţi voi distrage atenţia spunându-ţi că

cei care se ocupă de bucătărie vor veni luni ca să înceapă redecorarea.

— Serios? Aşa cum plănuise, orice alt gând i-a zburat din minte. Serios? a repetat ea şi i-a sărit în braţe. Oh, asta e grozav! Este minunat!

— M-am gândit eu că aşa se va rezolva problema. Deci, ai de gând să te muţi cu mine?

Ea i-a atins buzele cu ale ei.

— Întreabă-mă din nou când e gata bucătăria.

— Eşti greu de cucerit, Malory.

DUPĂ o zi de muncă manuală, Dana tânjea după o baie fierbinte înainte să plonjeze în noile ei cărţi. Dar îi lipsea curajul să o facă..

Din moment ce acest obiectiv era prea înspăimântător pentru a stărui asupra lui, ea a început să viseze la casa pe care şi-o va cumpăra într-o zi – casă mare şi retrasă, cu o bibliotecă de dimensiunea unui depozit.

Şi cu un jacuzzi, a adăugat ea în timp ce îşi presa şalele dureroase.

Dar până la ziua aceea fericită, va accepta apartamentul ei. Eventual, va face pace cu toate camerele din apartamentul ei, inclusiv cu cea cu cadă.

Ar putea să meargă la o sală de gimnastică, s-a gândit ea în timp ce se

instala pentru o seară de cercetare prin cărţi.

Ura sălile de gimnastică. Erau pline de oameni. Transpiraţi. Oameni dezbrăcaţi care insistau să împartă cu ci timpul său de jacuzzi.

Nu merita înrăutăţirea. Mai bine aştepta până îşi putea permite propriul ei loc. Bineînţeles, când îşi va putea permite propria locuinţă cu jacuzzi va fi improbabil că va petrece opt ore răzuind şi vopsind până o durea spatele.

Ordonându-şi să se apuce de treabă, a început cu

Othello. Avea propria ei copie, bineînţeles. Avea o copie a tuturor scrierilor lui Shakespeare, dar voia un exemplar diferit. O imagine proaspătă, s-a gândit ea.

Iago a fost condus de ambiţie şi gelozie, a reflectat ea. A plantat „monstrul cu ochii verzi care desconsideră carnea cu care se hrăneşte în Othello, apoi a privit cum îl devorează”.

Ambiţia şi gelozia îl conduceau pe Kane, aşa că el a privit cum monştrii lui devorează.

Putea învăţa din asta, s-a gândit ea, ce transforma un om sau un zeu într-o fiinţă fară suflet.

De abia începuse când a întrerupt-o o ciocănitură în uşă. Mormăind în barbă, s-a dus să deschidă. Enervarea ci a crescut şi mai mult când a văzut că la uşă era Jordan.

— Sper că n-a devenit un obicei.

— Hai să mergem la o plimbare.

Reacţia ei a fost să trântească uşa, dar el a anticipat şi a introdus o mână înăuntru, fixând uşa deschisă.

— Lasă-mă să-ţi explic altfel. Mă duc la Warriors Peak. Vrei să vii?

— Pentru ce te duci acolo? Nu eşti implicat direct în această poveste.

— Asta-i o problemă de opinie. Mă duc pentru că am nişte întrebări. De fapt, ara decis să ies din locuinţa lui Flynn după cină. Casă le las porumbeilor ceva intimitate. S-a sprijinit confortabil de pervaz în timp ce vorbea, dar a păstrat mâna ferm pe uşă. M-am trezit în afara oraşului, pe drumul spre munte. Mi-am imaginat că aş putea merge mai departe pentru o conversaţie cu Pitte şi Rowena. Apoi m-am gândit: „Ştii, Dana va ţine cont dacă fac asta fară să o las pe ea să pună întrebările”. Aşa că m-am întors. Vreau să pui tu întrebările.

— Presupun că vrei puncte pentru asta.

Gura lui s-a curbat.

— Dacă ţii o evidenţă.

— Nu mi se pare că ai ceva anume de discutat cu ei.

— Hai să reformulăm. Mă duc cu sau fără tine. S-a îndreptat şi a dat drumul la uşă. Dar dacă vrei să vii, poţi să conduci..

— Mare scofală.

— Maşina mea.

Imaginea splendidei lui maşini T-Bird clasic i-a apărut în minte. A trebuit să facă un efort conştient să nu saliveze.

— Joci murdar.

CU toate defectele sale, Jordan Hawke se pricepea la maşini. Thunderbird-ul urca dealurile ca o pisică a munţilor, alunecoasă, graţioasă şi numai muşchi. Se lipea de curbe şi mugea când cobora imediat.

Unii se pot gândi la ea ca la un vehicul, alţii ca la o jucărie. Dar Dana ştia că era o maşinărie. Una de primă clasă.

A fi în spatele volanului nu era doar o plăcere sexy. O lăsa pe Dana să schimbe situaţia la fel de lejer cum schimba viteza. Ea era la control acum. Călătoria la Peale poate să fi fost ideea lui Jordan, dar, pentru Dumnezeu, ea conducea.

Seara era înviorătoare şi devenea şi mai vioaie pe măsură ce urcau la niveluri mai ridicate, dar vârful era jos. Era bucuroasă să suporte degetele îngheţate şi muşcătura

vântului pentru bucuria suavă de a aluneca pe străzi în aerul liber.

Copacii erau în perioada lor cea mai frumoasă, forţa culorilor devenind şi mai strălucitoare sub lumina aurie a soarelui care apunea. Frunzele căzătoare alunecau peste strada unde luminile şi umbrele dansau. Era ca şi cum ai conduce într-o poveste, a reflectat ea, unde orice se putea întâmpla în jurul virajului următor.

— Cum funcţionează pentru tine? a întrebat-o Jordan.

— Are stil. Şi muşchi.

— Întotdeauna am crezut la fel despre tine.

I-a aruncat o privire funestă, apoi s-a concentrat asupra drumului. Oricât de mult s-ar fi distrat, nu însemna că nu putea să-l împungă.

— Nu înţeleg de ce ai nevoie de o maşină ca asta când locuieşti într-un mediu urban unde transportul în comun nu este numai disponibil, dar şi eficient.

— Din două motive. Primul, pentru momentele când nu sunt într-un mediu urban, cum ar fi acum. Şi în al doilea rând, am tânjit după ea.

— Da. Nu putea să-l învinovăţească. Cincizeci şi şapte a fost primul an pentru T-

Birds.

— Niciun dubiu. Am un Stingray din ’63.

Ochii ei au devenit sticloşi.

— Ba nu ai.

— Patru viteze, 327. Injecţie de combustibil.

A simţit lichidul curgând prin pântecele ei.

— Taci.

— Am mers cu ea până la 120. Mi-ar fi dat mai mult, dar de abia începusem să ne cunoaştem. A aşteptat puţin. Am pus ochii pe un Caddy decapotabil foarte drăguţ. Cincizeci şi nouă.

— Te urăsc.

— Hei, un bărbat trebuie să aibă un hobby.

— Stingray-ul din ’63 este maşina visurilor mele. Cea pe care o voi avea într-o zi, când toate visele mele vor deveni realitate.

El a zâmbit puţin.

— Ce culoare?

— Negru. Un negru serios de afaceri. Cu patru viteze. Nu trebuie să fie modelul 327, deşi acesta ar fi crema. Trebuie să fie decapotabilă, totuşi. O maşină cu două uşi n-ar fi de-ajuns.

A rămas tăcută pentru câteva minute, doar bucurându-se de călătorie.

— Zoe a menţionat că i-ai reparat maşina.

— M-am oprit pe la ea. Sincronizarea nu era bună, iar carburatorul necesita nişte reparaţii. Nimic important.

S-a forţat să spună.

— A fost un gest frumos din partea ta.

— Am avut timp. A ridicat un umăr şi şi-a întins picioarele puţin mai mult. Mi-am imaginat că i-ar fi de folos o mână de ajutor.

Dintr-odată ea a înţeles şi i-a fost ruşine pentru reacţia ei iniţială când a auzit că el s-a dus la Zoe. Mama singură care munceşte din greu ca să crească un copil.

La fel ca mama lui.

Bineînţeles că s-a dus să o ajute.

— A apreciat cu adevărat, i-a spus Dana. Mai ales că nu o faci să se simtă agitată, ca Brad.

— Nu? Cred că mă simt jignit şi acum va fi o chestiune de onoare să mă străduiesc să o emoţionez.

— Ce fel de ceas porţi?

— Ceas? Uimit, şi-a răsucit încheietura. Nu ştiu. Arată timpul.

Şi-a dat părul pe spate şi a râs.

— Asta mă aşteptam să spui. Îmi pare rău, dar nu o vei face niciodată să se simtă emoţionată.

Ea a încetinit, fără entuziasm, pe măsură ce se apropiau de porţi. Apoi ea a oprit,

uitându-se la casă prin ele în timp ce îşi căuta peria prin poşetă.

— Ce mai loc, a comentat ea, periindu-şi nodurile şi încâlcelile pe care vântul le formase în părul ei. Dacă locuieşti într-un loc ca ăsta, ai putea avea acea ’Vette clasică. Să o păstrezi într-un garaj mare şi încălzit aşa cum merită. Mă întreb dacă Pitte şi Rowena conduc.

— Asta da trecere la alt subiect.

— Nu, serios. Gândeşte-te! Sunt ceea ce sunt şi se află aici cu mult timp înainte ca oricine măcar să se gândească la motorul cu combustibil. Pot face ceea ce fac, dar a luat vreodată vreunul dintre ei lecţii de condus, a stat la coadă pentru înregistrarea autovehiculului, s-au tocmit pentru asigurare?

A aruncat peria la loc în poşetă şi l-a examinat pe Jordan. Părul lui era răvăşit de vânt aşa cum fusese al ei, cu toate acestea, a observat ea, nu părea neîngrijit. Doar sexy.

— Cum trăiesc? a continuat ea. Nu ştim cu adevărat ce fac, când vine vorba de lucruri obişnuite. Umane. Se uită la televizor? Obişnuiesc să joace cărţi? Se plimbă prin mall? Dar prieteni? Au aşa ceva?

— Dacă au, ar trebui să îi schimbe în

permanenţă. Prietenii, fiind oameni, au enervantul obicei să moară.

— Aşa este. A spus-o încet în timp ce se uita înapoi către casă. Trebuie să fie singuri. Dureros de singuri. Toată acea putere nu-i face unul dintre noi. Faptul că locuiesc în casa aceea măreaţă nu o transformă în căminul lor. Ciudat, nu-i aşa? Să-i compătimeşti pe zei.

— Nu. Este intuitiv. Exact ce te va ajuta să găseşti cheia. Cu cât îi cunoşti şi îi înţelegi mai mult, cu atât eşti mai aproape de a configura partea ta din puzzle.

— Poate. Dintr-odată porţile de fier s-au deschis. Cred că asta este o invitaţie pentru noi.

Ea a condus, în amurg, către marea casă din piatră.

Bătrânul pe care începuse să îl considere intendent s-a grăbit spre maşină ca să îi deschidă uşa.

— Bine aţi venit. Voi avea grijă de maşină pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Mulţumesc. Ea l-a studiat, încercând să-i ghicească vârsta. Şaptezeci? Optzeci? Trei mii şi doi ani? Nu ţi-am reţinut niciodată numele, i-a spus.

— Oh, sunt Caddock, domnişoară.

— Caddock. Este scoţian, irlandez?

— Din Ţara Galilor. Sunt originar din Ţara Galilor, domnişoară.

Ca Rowena, s-a gândit Dana.

— Lucrezi de mult pentru Pitte şi Rowena?

— Da, într-adevăr. Ochii lui au părut să strălucească la ea. Sunt în serviciul lor de ceva ani de-acum. S-a uitat peste ea şi a înclinat din cap. Este o privelişte frumoasă, nu-i aşa?

Dana s-a întors şi s-a uitat la cerbul uriaş care stătea la limita dintre pajişte şi pădure. Spatele lui părea să aibă o strălucire albă în aburul uşor al amurgului, iar partea din faţă era argintie.

— Simbolism tradiţional, a spus Jordan, deşi nu era mai puţin uimit de splendoarea cerbului. Căutătorul vede un cerb alb sau un iepure la începutul căutării.

— Malory l-a văzut, a murmurat Dana peste nodul din gât. În prima noapte când am venit aici. Dar eu şi Zoe, nu. S-a deplasat ca să stea lângă Jordan. Asta înseamnă că era deja predestinat ca Malory să caute prima cheie? Că nu are nimic de-a face cu trasul la sorti? Că era doar spectacol?

— Sau ritual. Încă trebuie să alegi să cauţi în cutie pentru un disc. Hotărăşti dacă urmezi cerbul sau te întorci.

— Dar este real? Chiar stă cerbul acela acolo sau doar ne imaginăm?

— Asta este o altă chestiune pe care trebuie să o decizi tu. El a aşteptat până când cerbul a dispărut în umbră, apoi s-a întors.

Atât bătrânul, cât şi maşina nu mai erau acolo. După şocul iniţial, Jordan şi-a strecurat mâinile în buzunare.

— Trebuie să recunoşti, este foarte frumos.

Uşile de la intrare s-au deschis. Rowena stătea chiar în centru, luminile din foaier revărsându-se peste părul ei de culoarea focului, strălucind pe rochia lungă argintie pe care o purta.

— Ce drăguţ să vă văd pe amândoi. A întins mâna în semn de bun venit. Chiar îmi doream companie.

7

Pitte era deja în salonaş, îmbrăcat cu o cămaşă neagră şi pantaloni care se asortau cu eleganţa lejeră a Rowenei.

Dana s-a întrebat dacă îşi petreceau tot timpul arătând bine ca acum. Alt subiect de gândire, a presupus ea. Au vreodată zile în care părul le stă aiurea, au indigestii sau

picioare umflate?

Sau erau acele lucruri prea lumeşti pentru zeii care locuiau în lumea noastră?

— Ne bucuram de foc şi de un pahar de vin. Vreţi să vă alăturaţi nouă? a întrebat Rowena.

— Sigur, mulţumesc. Căldura fiind binevenită, Dana s-a dus spre focul care ardea. Voi vă distraţi aşa în fiecare seară?

În timp ce turna vinul, Pitte s-a oprit şi s-a încruntat la ea.

— Distraţi?

— Petreceţi. Ştii tu, să stai în haine elegante şi să bei un vin bun din, ce este aia, Baccarat?

— Cred că este Baccarat. Pitte a terminat de turnat şi i-a oferit paharul Danei. Deseori stăm cam o oră să ne relaxăm împreună la sfârşitul zilei.

— Dar în restul timpului? Vă pierdeţi doar vremea pe aici?

— Ah! Te întrebi ce facem ca să ne simţim bine. Rowena s-a aşezat şi a bătut uşor cu palma pernuţa de lângă ea. Pictez, după cum ştii. Pitte se ocupă de finanţele noastre. Îi place să jongleze cu banii. Citim. Mi-au plăcut cărţile tale, Jordan.

— Mulţumesc.

— Lui Pitte îi plac filmele, a adăugat

Rowena, aruncându-i o ocheadă plină de afecţiune iubitului ei. În special cele în care sunt multe explozii impresionante.

— Deci mergeţi la filme? a întrebat Dana prompt.

— În mod obişnuit, nu. Preferăm să ne instalăm la noi acasă şi să le privim în timpul liber.

— Multiplexuri, a bombănit Pitte. Aşa le denumesc. Ca nişte cutiuţe stivuite una lângă alta. E păcat că marile teatre nu mai sunt la modă.

— Asta-i ceva cu care amândoi trebuie să ţineţi pasul. Schimbările în modă. Au fost o mulţime în două milenii.

Rowena a ridicat o sprânceană la Dana.

— Da, într-adevăr.

— Ştiu că pare o conversaţie de rutină, a continuat Dana, dar încerc doar să mă lămuresc asupra lucrurilor. Mi-a venit în minte că ştii totul despre mine. Ai avut la dispoziţie întreaga mea viaţă ca s-o urmăreşti. Ai urmărit-o?

— Bineînţeles. Ai fost de un interes considerabil pentru noi încă din momentul când te-ai născut. Nu ne-am amestecat, a adăugat Rowena, jucându-se cu lanţul plin cu bijuterii pe care îl avea în jurul gâtului, în timp ce vorbea. N-am intervenit. Înţeleg

interesul tău pentru noi acum. Semănăm mai mult cu tine decât crezi şi suntem mai diferiţi decât ţi-ai putea imagina. Putem şi ne permitem să gustăm din ceea ce voi numiţi plăcerile lumeşti. Mâncare, băutură, căldură, vanitate. Sex. Iubim…

A întins mâna după cea a lui Pitte.

— La fel de autentic ca voi. Plângem şi râdem. Ne bucurăm de multe din ceea ce oferă lumea voastră. Sărbătorim generozitatea şi rezistenţa spiritului omenesc şi îi jelim părţile întunecate.

— Dar atât timp cât sunteţi aici, nu sunteţi nici în lumea noastră, nici în cealaltă. Nu e corect. Era ceva legat de felul cum s-au atins unul pe celălalt, s-a gândit Jordan. Ca şi cum s-ar veşteji fără acel mic contact. Poţi alege cum vrei să trăieşti, dar în anumite limite. În cadrul graniţelor acestei dimensiuni. Chiar şi aşa, nu faci parte din ea. Poţi simţi căldura, dar nu arzi. Poţi dormi noaptea, dar când te trezeşti dimineaţa nu ai îmbătrânit. Orele nu te-au schimbat. Milioane de ore nu pot face asta.

— Şi vezi genul acesta de… nemurire, a întrebat Pitte, ca pe un dar?

— Nu, nu-l văd aşa. Privirea lui Jordan s-a mutat către faţa lui Pitte şi a rămas acolo. O văd ca pe un blestem. O pedeapsă, cu

siguranţă, când eşti blocat pe dinafara propriei tale lumi şi petreci acele milioane de ore aici.

Expresia lui Pitte nu s-a schimbat, dar ochii lui au părut să devină mai adânci şi mai fierbinţi.

— Atunci ai o perspectivă excelentă.

— Văd altceva destul de clar. Pedeapsa, dacă Dana eşuează în găsirea cheii, este un an din viaţa ei. Un an şi din viaţa lui Zoe şi a lui Malory. Din punctul vostru de vedere, un an nu înseamnă nimic. Dar este o altă problemă când eşti om, iar viaţa ta are deja un capăt.

— Ah! Pitte a aşezat un braţ pe şemineu. Deci ai venit ca să renegociem contractul nostru?

Înainte ca Dana să poată vorbi, Pitte i-a aruncat o privire care transmitea spune-i lui Jordan să îşi vadă de treaba lui.

— Nu, pentru că Dana va găsi cheia, aşa că nu va fi o problemă.

— Ai încredere în femeia ta, a spus Rowena.

— Nu sunt femeia lui, a spus Dana repede. Şi Kane ne-a urmărit? De la începutul vieţii noastre?

— Nu pot să spun, a răspuns Rowena, apoi şi-a fluturat mâna nerăbdătoare la expresia

nesigură a Danei. Nu pot. Există, după cum a spus Jordan, anumite graniţe pe care nu le putem trece. Ceva s-a schimbat – ştim asta pentru că a putut să-i atragă atât pe Malory şi pe Flynn în vise şi să-i facă rău lui Flynn. Nu a fost capabil, sau poate nu a vrut, să procedeze aşa înainte.

— Spune-i ce ţi-a făcut.

Propoziţia nu a fost formulată ca o cerere, şi de data aceasta furia Danei a ieşit la suprafaţă. Dar înainte să-l ia la rost pe Jordan, Rowena a apucat-o de braţ.

— Kane? Ce s-a întâmplat?

Le-a povestit, şi a descoperit că de data aceasta vocea ei a rămas stabilă pe tot parcursul povestirii. Mai multă distanţă, s-a gândit, mai puţină frică.

Măcar era mai puţină până când a văzut o undă de teamă traversând faţa Rowenei. Nu s-a preocupat să se gândească ce ar fi necesar ca să înspăimânte un zeu.

— Nu a fost nicio ameninţare reală, nu? A început să simtă furnicături pe piele. Vreau să spun că nu mă puteam îneca atunci când am sărit în mare, deoarece marea nu exista cu adevărat.

— Dar a existat, a corectat-o Pitte. Pe faţa lui a apărut o asprime rece. Faţa unui soldat, s-a gândit Dana, în timp ce priveşte

bătălia de sus şi aşteaptă momentul să scoată sabia.

Şi ea era cea de pe câmpul de bătălie, a realizat, purtând un război sângeros.

— A fost conjurat la început de fantezia ta, apoi de teama ta. Asta nu îl face mai puţin real.

— Nu are niciun sens, a insistat ea. Când a avut-o pe Malory în acea fantezie, când ea picta, noi o puteam vedea. Toţi am văzut-o, stând acolo în acea mansardă.

I-au rămas doar corpul şi poate o parte din conştiinţă (pentru că într-adevăr, ea avea un psihic bine definit). Rowena a oftat. Restul personalităţii fetei a călătorit în lumea cealaltă. Şi dacă i s-ar face vreun rău în cealaltă dimensiune, acesta ar fi transpus identic în realitatea noastră.

— Dacă s-ar tăia la mână într-o existenţă, a spus Jordan, ar sângera în cealaltă.

— El ar putea preîntâmpina asta. Evident tulburată, Rowena s-a ridicat ca să toarne mai mult vin. Dacă, de exemplu, am dorit să-ţi fac un cadou, o fantezie inofensivă, te-aş putea trimite în lumea viselor şi să te veghez ca să nu fii în pericol. Dar ceea ce face Kane nu e inofensiv. O face ca să tenteze şi să terorizeze.

— De ce nu mi-a împins capul sub apă

când eram prinsă în iluzie?

— Există încă limite. Ca să menţină iluzia, nu-ţi poate atinge corpul fizic. Şi întrucât mintea ta creează iluzia, nu te poate forţa să îţi faci singură rău. Minciună, da. Înşelătorie şi frică, chiar şi presiuni, dar nu te poate determina să faci nimic împotriva voinţei tale.

— Aşa a reuşit să revină? Era întrebarea la care Jordan avusese nevoie de confirmare. În primul rând, alegând să o vadă ca pe un truc, ea a schimbat structura, aşa cum ai spus, a lumii. În locul paradisului, coşmarul.

— Cunoaşterea ei şi frica şi furia lui Kane, da, a fost de acord Pitte. Fructul pe care l-ai scăpat, i-a spus Danei. Mintea ta l-a văzut atunci ca putred în centru. Nu era paradisul, ci închisoarea ta.

— Şi când a plonjat în mare, în loc să-l lase să îi ia ceea ce era ea sau să accepte fantezia sau coşmarul, ea a ieşit din amândouă, a tras Jordan concluzia.

— Aşadar arma ei împotriva lui este să rămână fidelă sieşi, orice aruncă asupra ei.

— Ai spus simplu, a fost Pitte de acord.

— Prea simplu. Rowena şi-a scuturat capul. Este viclean şi ispititor. Nu trebuie să-l subestimezi niciodată.

— El a subestimat-o deja pe ea. Nu-i aşa, Stretch?

— Mă descurc singură. Încrederea lui liniştitoare a parcurs un drum lung către calmarea nervilor ei. Ce îl opreşte să o atace pe Zoe şi să o zăpăcească în timp ce noi ne concentrăm asupra atacului lui asupra mea?

— Ea nu este încă o problemă pentru el. Dar pot fi luate precauţii, a reflectat Rowena, bătând tactul cu degetul pe marginea paharului. Poate fi protejată, într-un anumit grad, până vine vremea ei.

— Dacă îi mai vine vremea, a precizat Pitte.

— E pesimist din fire, a zâmbit Rowena. Eu am mai multă încredere. Întorcându-se la canapea, s-a aşezat pe braţ cu graţia fluidă pe care unele femei o au din naştere. Aplecându-se, a luat faţa Danei în mâinile ei.

— Recunoşti adevărul când îl auzi. Poţi să îţi întorci urechea de la el, să îţi închizi mintea. Aşa cum bărbatul meu este pesimist, tu eşti încăpăţânată din fire.

— Aici ai nimerit-o, a bombănit Jordan.

— Dar când alegi să-l auzi, adevărul este limpede pentru tine. Acesta este darul tău. Nu te poate duce în eroare decât dacă îi

permiţi. Când accepţi ceea ce ştii deja, vei avea şi restul.

— Nu vrei să fii puţin mai clară?

Un zâmbet a apărut în colţul gurii Rowenei.

— Pentru moment ai destul ca să reflectezi.

MAI târziu, când au rămas singuri, Rowena s-a încolăcit pe canapea lângă Pitte, şi-a odihnit capul pe umărul lui şi a privit focul. În flăcări a studiat-o pe Dana, mâinile ei competente pe volan în timp ce conducea prin noapte către valea liniştită de sub Peak.

Admira competenţa, la zei şi la muritori.

— ÎI îngrijorează, a spus ea încet.

Pitte a privit focul şi imaginile din el.

— Pe cine îngrijorează? Pe hoţul de suflete sau pe depănătorul de poveşti?

Absentă, pentru confort, Rowena şi-a frecat obrazul de umărul lui Pitte.

— Pe amândoi, cu siguranţă. Şi amândoi au rănit-o, deşi numai unul intenţionat. Dar lovitura unui iubit răneşte mai adânc decât a oricărui duşman. Ea îl îngrijorează pe Kane, a spus, dar bărbatul e îngrijorat pentru ea.

— Există atracţie între ei. Pitte a întors capul pentru a mângâia cu buzele părul

Rowenei. Ar trebui să o ducă în pat şi să lase atracţia să vindece vechile răni.

— Ca un bărbat, crezi că sexul este întotdeauna soluţia.

— Este una bună. Pitte a împins-o uşor şi când a căzut a fost pe patul mare pe care îl împărţeau amândoi.

Ea a ridicat o sprânceană la el. Rochia ei argintie s-a topit, rămânând goală. Lucrurile de genul ăsta, ştia ea, erau unul dintre cele mai jucăuşe şi interesante obiceiuri ale lui.

— Atracţia nu este de ajuns. Ea a întins braţele şi zeci de lumânări au început să ardă în cameră. Este căldura, dragostea mea, unica mea dragoste, care vindecă o inimă rănită.

Cu braţele încă larg deschise, s-a ridicat în capul oaselor şi l-a primit la ea.

DANA de-abia se întorsese în apartamentul ei, lăsându-l pe Jordan afară, şi tocmai se instalase cu Othello din nou şi îşi limpezise mintea suficient cât să se concentreze asupra sarcinii, când s-a auzit o altă ciocănitură în uşă. Gândindu-se că Jordan s-a întors cu o nouă tactică pentru a o convinge să între, a ignorat bătaia în uşă.

Intenţiona, pentru Dumnezeu, să petreacă două ore studiind cartea, apoi se va gândi la călătoria către Peak şi la ceea ce s-a spus

acolo. Şi la ce nu s-a spus pe drumul înapoi.

Şi dacă trebuia să se gândească la Jordan, era al naibii de sigură că nu o va face când el este prin preajmă.

Ar adulmeca ce se întâmplă în capul ei ca un copoi.

S-a auzit o altă bătaie în uşă, mai insistentă de data aceasta. Şi-a dezvelit dinţii şi a continuat să răsfoiască piesa.

Dar o lătrătură i-a atras atenţia.

Realizând că nu va ajunge nicăieri până nu va deschide uşa, s-a ridicat şi a deschis.

— Ce naiba faceţi aici amândoi? S-a încruntat la Flynn, apoi s-a aplecat ca să îi frece lui Moe urechile moi şi să facă bezele. Te-a dat Malory afară? Bietul de tine. Tonul ei înţelegător a devenit rece când s-a îndreptat şi a privit căutător la fratele ei. Nu dormi aici.

— Nici nu intenţionam.

— Atunci ce ai în pungă?

— Tot felul de lucruri. S-a strecurat înăuntru, pe lângă câinele şi sora sa. Am auzit că noaptea trecută a fost dură.

— A fost o experienţă şi nu am dispoziţia necesară să o reiau. E zece şi ceva. Lucrez, apoi mă duc să mă culc.

Cu fiecare lumină din apartament aprinsă, ca seara trecută, s-a gândit ea.

— Bine. Uite aici lucrurile lui.

— Ale cui lucruri?

— Ale lui Moe. Voi aduce mâine punga mare cu mâncare pentru câini, dar aici este suficient pentru micul dejun.

— Despre ce naiba vorbeşti? S-a uitat în sacoşa pe care el a împins-o în braţele ei şi a văzut o minge de tenis stâlcită, o frânghie zdrenţuită şi o cutie de biscuiţi pentru câini deasupra a aproximativ două kilograme şi jumătate de mâncare uscată pentru câini.

— Ce naiba e asta?

— Lucrurile lui, a repetat Flynn vesel şi s-a încruntat când Moe a sărit, punându-şi labele pe umerii lui. Moe este colegul tău de cameră temporar. Acum trebuie să plec. Ne vedem mâine.

— Oh, ba nu. A aruncat sacoşa pe un scaun, l-a ajuns dintr-un pas la uşă şi i s-a pus în cale. Nu ieşi pe uşă fără câine.

I-a zâmbit uşor întrebător şi total inocent.

— Tocmai ai spus că nu pot dormi aici.

— Nu poţi. Şi nici el.

— Uite ce ai făcut acum, i-ai rănit sentimentele. S-a uitat cu tristeţe la Moe, care încerca să îşi bage nasul în sacoşă. E-n regulă, tipule. N-a vrut.

— Scuteşte-mă.

— Nu ştii ce înţeleg câinii. Testele

ştiinţifice sunt neconcludente. A bătut-o frăţeşte pe Dana cu palma peste obraz. Aşa că, oricum, Moe va sta vreo două săptămâni. Va face pe câinele de pază.

— Câine de pază? A observat că acum Moe mesteca sacoşa. Chiar scuteşte-mă!

Deoarece hârtia maro nu era, evident, pe gustul său, Moe a început să adulmec după bobiţe. Flynn s-a aşezat şi şi-a întins picioarele. Şi-a regândit strategia şi a decis că această tactică era la mintea cocoşului pentru Dana.

— Bine. Atunci voi rămâne şi voi fi eu câine de pază din moment ce nu ai încredere în Moe. Hai să dăm cu banul pentru pat.

— Eu sunt singura care doarme în patul meu şi am mai puţină încredere în tine decât în idiotul acela mare, care îşi urmăreşte acum coada. Moe! Termină până nu îmi distrugi locuinţa.

Se gândea să îşi smulgă părul din cap când Moe s-a lovit de o masă în încercarea lui disperată de a-şi înfige dinţii în propria coadă, iar cărţile de pe ea i-au căzut în cap cu zgomot.

A lătrat speriat şi s-a dus spre Flynn pentru protecţie.

— Pleacă, Flynn, şi i-aţi şi câinele tâmpit

cu tine.

Flynn şi-a ridicat pur şi simplu picioarele şi l-a folosit pe Moe drept scăunel. Hai să recapitulăm opţiunile pe care le avem, a început.

Douăzeci de minute mai târziu, Dana păşea apăsat prin bucătărie. S-a oprit şuierând printre dinţi când a văzut conţinutul coşului de gunoi împrăştiat de la un capăt la celălalt al podelei, iar pe Moe întins fericit peste dezordinea creată, mestecând un teanc de prosoape de hârtie.

— Cum a făcut-o? Cum naiba m-a convins să-l accept pe Moe? Şi acesta, a admis, era misterul lui Flynn Hennessy. Nu ştiai niciodată cum reuşea să te convingă să faci cum voia el.

S-a lăsat pe vine şi a dat nas în nas cu Moe.

Moe şi-a rotit ochii în lături, evitându-i pe ai ei. Dana putea să jure că dacă Moe ar putea vorbi ar auzi expresia Nu-face-am-nimic din gura lui.

— Bine, amice, tu şi cu mine vom stabili regulile de convieţuire aici.

A răspuns lingându-i faţa, apoi întinzându-se ca să îşi expună burtica.

S-A trezit cu soarele inundându-i faţa şi cu picioarele paralizate. Pentru soare exista o

explicaţie simplă. Uitase din nou să tragă perdelele. Iar picioarele ei nu erau paralizate, a realizat după un moment de panică. Erau prinse sub greutatea masivă a lui Moe.

— OK., ăsta nu e un început bun. S-a ridicat în capul oaselor şi l-a împins pe Moe cu putere. Am spus că nu ai voie în pat. Am fost foarte clară în legătură cu această regulă.

El a gemut, un sunet omenesc ciudat care a făcut ca buzele ei să facă o grimasă. Apoi a deschis un ochi care a început să strălucească de o bucurie maniacală.

— Nu!

Dar era prea târziu. Dintr-un salt, a prins sub el nu numai picioarele ei, ci întregul corp. Labele lui dansau, apăsându-i burta, sânii, zona genitală. Limba lui îi lingea faţa cu dragoste disperată.

— Încetează! Jos! Sfântă Fecioară! Şi râdea isteric, luptându-se cu el, până când Moe a sărit din pat şi s-a repezit afară din cameră.

— Ei, poftim! Şi-a netezit părul. În mod sigur nu era felul în care voia să se trezească, ca regulă. Dar pentru o singură zi putea face o excepţie.

Acum avea nevoie de cafea. Imediat.

Înainte să arunce înapoi învelitorile, Moe a sărit din nou în pat.

— Nu! Nu face asta! Să nu aduci mingea aceea oribilă şi dezgustătoare în acest pat.

Viteza ei de mişcare dimineaţa era aproximativ aceea a unui melc tratat cu Valium, dar o singură privire la mingea de tenis din gura lui Moe a făcut-o să se mişte ca un atlet olimpic. A lovit podeaua, determinându-l pe Moe să îşi schimbe direcţia şi să derapeze. S-a lovit de tăblia patului, apoi, nedescurajat, a adus mingea la picioarele ei.

— Nu ne jucăm de-a adusul mingii în casă. Nu ne jucăm de-a adusul mingii când sunt goală, situaţie în care, după cum observi, sunt acum. Nu ne jucăm de-a adusul mingii înainte să-mi beau cafeaua.

El şi-a ridicat fermecător capul şi a ridicat o labă.

— Va trebui să ajungem la un compromis. În primul rând, mă voi îmbrăca. S-a dus la dulap pentru halat. Apoi îmi voi bea prima ceaşcă de cafea. După care te voi duce pentru o foarte, foarte scurtă plimbare în timpul căreia poţi să îţi uşurezi vezica şi să ne jucăm de-a adusul mingii pentru exact trei minute. Acceptă sau refuză.

NU ştia cum a reuşit – cum e stăpânul, aşa

e şi câinele, a presupus ea – dar a sfârşit prin a petrece douăzeci de minute bune jucându-se cu Moe prin parc.

Aceasta nu era rutina ei de dimineaţă şi, dacă era ceva sacru pentru Dana, aceasta era rutina ei de dimineaţă. Putea recunoaşte că se simţea mai energizantă şi mai veselă după interludiul cu câinele zănatic. Dar nu intenţiona să-i spună lui Moe acest lucru sau oricui altcuiva.

Moe a înfulecat micul dejun în timp ce ea l-a mâncat pe al ei, apoi, din fericire pentru toţi cei implicaţi, el a plonjat într-un somn scurt de dimineaţă, în timp ce ea l-a înlocuit pe Othello cu cartea ei obişnuită de la micul dejun.

Pentru a rămâne proaspătă, să lase toate informaţiile să fie prelucrate de mintea ei, ea a înlocuit subiectul şi a ales una dintre cărţile despre vrăjitorie. Oricât de viclean şi imoral era Iago, Kane îl depăşea şi avea putere. Poate exista o cale să-l submineze sau să-l abată, în timp ce căuta cheia.

A citit despre magia albă şi cea neagră. Despre vrăjitorie şi necromanţie. Şi era diferit, a realizat în timp ce făcea observaţii, când ştiai că fantasticul despre care citeai era real.

Nu era fantezie. Nu erau minciuni, ci

adevărul.

Trebuia să-şi amintească asta, s-a gândit ea în timp ce închidea cartea. Era esenţial să-şi amintească adevărul.

ERA foarte mulţumitor, a descoperit Dana când era adâncită în munca la Indulgence, să împrospăteze peretele searbăd cu vopsea albă proaspătă.

Locul nostru, s-a gândit ea.

În timp ce vopsea, le-a pus în temă pe Zoe şi Malory despre vizita ei la Peak şi despre ceea ce învăţase.

— Aşadar ne poale răni. Încruntându-se, Zoe a adăugat mai multă vopsea pentru rola automată a lui Malory. Sau ne putem răni singure. Cred că asta înseamnă cu adevărat.

— Dacă ne îndepărtăm prea mult de realitatea de aici, da, a fost Dana de acord. Mă gândesc că asta înseamnă.

— Dar nu ne poate răni decât dacă îi permitem, a scos Malory în evidenţă. Şmecheria este să nu îi permiţi, ceea ce nu este atât de uşor pe cât pare.

— Nu trebuie să-mi spui mie. Amintirea ciocnirii ei cu Kane o făcea încă pe Dana să se cutremure. Nu e vorba doar de găsirea celor două chei, ci de protecţia noastră.

— Şi a celor din jurul nostru, i-a reamintit Zoe. L-a atacat şi pe Flynn. Dacă încearcă

ceva cu Simon, orice – îmi voi petrece tot restul vieţii vânându-l.

— Nu te teme, mami. Dana s-a întins să strângă umărul lui Zoe. Când va veni rândul tău, îl vom veghea cu toţii pe Simon. Oricând îl putem trimite pe Moe să-l protejeze, a adăugat ea ca să mai înseninеze atmosfera. I-a aruncat lui Malory o privire tăioasă. O prietenă adevărată m-ar fi sunat şi m-ar fi prevenit că eram pe cale să am un câine.

— O prietenă adevărată ştia că vei dormi mai bine noaptea cu un câine sforăind lângă pat.

— Lângă, pe naiba. S-a furişat în pat când dormeam. Ceea ce înseamnă că am dormit în mijlocul unui cutremur aseară, pentru că el nu este ceea ce putem numi liniştit.

Ca să nu mai menţionez că de la început nu avem voie cu câini în clădire.

— Este doar pentru câteva săptămâni şi mai mult noaptea, i-a reamintit Malory. Ai dormit mai bine şi tu. Pot să-mi dau seama din dispoziţia pe care o ai.

— Poate că da. Oricum, ar trebui să te informez ce fac ca să găsesc cheia.

Cu prima cameră zugrăvită, s-au mutat la următoarea şi la munca mai plictisitoare de a curăţa în jurul ornamentelor.

— Gelozie, vrăjitorie, a intra în pielea lui Kane. Urcată pe noua scară, Malory a preluat sarcina de a vopsi tavanul. Foarte inteligent.

— Aşa cred. Răspunsul este într-o carte. Trebuie să fie. Al tău a avut legătură cu pictatul şi cu una dintre fiice, cea care arată ca tine, este artistă. Bine, e muziciană, dar tot artă este.

Zoe a aruncat o privire.

— Sper că asta nu înseamnă că trebuie să iau lecţii de scrimă, deoarece zeiţa mea poartă o sabie.

— De asemenea, are căţeluşul acela drăguţ, a spus Malory.

— Nu pot să îmi iau un câine acum. Ştiu că lui Simon i-ar plăcea unul, dar oh, mi-ai scos sabia din minte.

— Poftim.

Dana stătea pe călcâie, întinzându-şi spatele.

— Căţeluş, sabie – metafore pentru ceva. Vom descoperi ce înseamnă când va veni timpul. Dar dacă urmăm această temă, cheia lui Malory a avut legătură cu pictura. Visul lui Malory a fost să fie artistă, dar n-a avut talent.

S-a oprit, muşcându-şi limba.

— Scuze. A sunat cam dur.

— Ba nu. Ăsta e adevărul. Malory s-a uitat atentă la tavan. Părea să aibă îndemânare pentru genul ăsta de pictură. Nu am avut talent să pictez, aşa că mi-am direcţionat energiile înspre o carieră unde puteam să fac parte din lumea artei într-un alt mod. Nu îmi răneşte sentimentele, Dana.

— Bine, dar vei primi revanşa mai târziu, dacă vrei. Kane s-a folosit de dorinţa lui Malory pentru a o reţine, a o distrage de la căutare. Dar eroina noastră s-a dovedit mult prea deşteaptă pentru el şi a schimbat situaţia.

Malory şi-a înclinat regal capul.

— Îmi place partea asta.

— Este una dintre favoritele mele, a fost Zoe de acord. Vrei să scrii, Dana?

— Nu. A strâns din buze pentru un moment şi s-a gândit. Nu, nu vreau. Dar trebuie să fiu în jurul cărţilor, să le am lângă mine. Sunt fascinată de oamenii care pot să scrie şi o fac.

— Inclusiv iordan?

— Hai să nu intrăm în acest subiect, cel puţin, nu încă. Ceea ce vreau să spun este că pentru mine cărţile reprezintă ceva personal, aşa cum este arta pentru Mal. De aceea cred că totdeauna cheia mea este legată de căiţi. Am acest sentiment că

trebuie să aibă legătură cu o carte pe care am citit-o. Ceva personal, din nou.

— Voi face altă căutare după titluri, unul folosind cuvântul „cheie” să văd ce cărţi apar. Sprâncenele ei s-au strâns în timp ce încerca să descifreze problema. Întregul unghi cheie-în-titlu poate fi prea simplu, prea evident, dar îmi dă un alt loc unde să caut.

— Le-ara putea împărţi, a sugerat Malory. Dacă faci o listă a cărţilor unde crezi că am putea găsi cheia, le-am putea împărţi şi lua fiecare câte o bucată.

— Asta ar ajuta. Nu ştim ce căutăm, a continuat Dana. Dar trebuie să credem că îl vom recunoaşte atunci când îl vom vedea.

— Poate ar trebui să întocmeşti o listă cu cărţi ce conţin în titlu cuvântul „zeiţă”, de asemenea, i-a spus Malory. Cheia mea a avut legătură cu zeiţa care cântă din indiciul Rowenei. A ta poate avea legătură cu zeiţa care se plimbă sau aşteaptă, din indiciul tău.

— Bine gândit. Cu partea ei de perete terminată, Dana s-a ridicat în picioare. Doamne, ochii noştri vor începe să sângereze. Mai este încă un lucru. Voind să se menţină ocupată, s-a întors la peria de vopsit. Cheia ta a avut legătură cu locul

acesta, Mal, cu felul în care el sau mintea ta l-a transformat într-o fantezie sau un cămin fericit, o familie, a picta în studioul tău. Până acum, al meu a fost o insulă tropicală. Nu cred că îi voi găsi rădăcinile aici, în Valley.

— Nu ştii unde vei merge data viitoare.

Dana a lăsat peria şi s-a uitat fix.

— Ăsta da, un gând fericit.

8

Deşi nu mai era angajată, Dana se îndoia că a muncit vreodată mai greu sau că a avut zile atât de lungi.

Trebuia să aibă grijă de Moe, ceea ce echivala pentru ea cu îngrijirea unui bebeluş de patru kilograme. Trebuia să fie hrănit, plimbat, certat, distrat şi supravegheat ca un şoim.

Mai era efortul fizic de a zugrăvi câteva ore pe zi, fapt ce i-a ridicat considerabil respectul pentru oricine practica meseria asta. Dar cum Moe aducea linişte şi distracţie, aşa şi munca la clădire îi aducea satisfacţie şi mândrie.

Poate nu părea cine ştie ce, însă ele au decis să aplice un strat de vopsea albă pe toţi pereţii înainte să fixeze culoarea; iar

când ai trei femei hotărâte, care muncesc în echipă, observi progrese considerabile.

Erau proiectul şi strategia afacerii care va începe în câteva luni. Avea liste lungi, lungi de cărţi, activităţi suplimentare interesante, stiluri posibile pentru rafturi şi mese, pentru pahare şi ceşti.

Una fusese să viseze la a deţine propria librărie, dar era cu totul altă problemă să aibă de-a face cu miile de detalii necesare lansării ei.

La toate acestea se adăugau orele pe care le petrecea noaptea citind pentru a găsi cheia. Cititul fusese întotdeauna o pasiune, dar acum devenise o misiune. Undeva în cărţi era răspunsul. Sau, cel puţin, următoarea întrebare.

Şi dacă răspunsul sau întrebarea erau în una dintre cărţile pe care le împrumutase prietenilor? Şi dacă ei nu au sesizat-o pentru că rezona numai cu ea?

Aşa începea nebunia, şi-a spus sieşi.

Şi, peste tot ceea ce avea de făcut sau la ce avea să se gândească, trebuia să se pregătească şi pentru o întâlnire. O întâlnire, şi-a amintit ea, pe care nu ar fi trebuit să o accepte niciodată.

Şi aici vorbim despre felul cum începea nebunia.

Dacă anula, Jordan fie ar fi sâcâit-o şi ar fi bătut-o la cap până l-ar fi tăiat în bucăţi cu un cuţit de bucătărie şi şi-ar fi petrecut restul zilelor în închisoare, fie, mai rău, ar fi abordat expresia aceea îngâmfată „ţi-am spus eu” şi va pretinde că a dovedit doar că se teme să fie în preajma lui.

Oricare variantă însemna cuţitul de bucătărie şi viaţa în închisoarea pentru femei.

Singura soluţie era să meargă şi, mai ales, să meargă bine pregătită.

Va dovedi nu numai că nu era câtuşi de puţin preocupată de a petrece câteva ore în compania lui, dar îl va şi înnebuni în timpul ăsta.

Ştia că era mort după parfumuri, aşa că a aplicat o cantitate groasă de cremă de corp parfumată înainte să se strecoare în ceea ce credea ea că este lenjeria intimă pentru nopţi fierbinţi. Nu că i-ar da lui Jordan şansa să o vadă, dar ea va şti că poartă sutienul negru şi sexy, chiloţeii din dantelă, portjartierul cu dantelă pe margini şi ciorapi fini.

Şi o va face să se simtă puternică.

S-a uitat în oglindă faţă, spate, lateral.

— Da, arăt bine. Mori de ciudă, Hawke.

A ridicat rochia întinsă pe pat. Arăta

dezamăgitor de simplă, neagră, lungă şi fluidă. Dar, când o porţi, totul se schimbă.

A tras-o pe ea, a mai aranjat-o puţin, apoi s-a mai răsucit o dată în faţa oglinzii.

Scobitura gâtului a căpătat o nouă dimensiune când sânii, care umpleau rochia, se revărsau seducător din decolteu. Şliţul lung de pe partea laterală a rochiei aluneca la fiecare mişcare, dezvăluind lungimea piciorului.

S-a încălţat cu pantofii, încântată că tocurile stiletto adăugau câţiva centimetri staturii ei deja impresionante. N-a fost niciodată complexată de înălţimea ei. Îi plăcea.

Trebuia să-i mulţumească lui Zoe pentru păr. Îl făcuse strălucitor şi flexibil, cu o mică agrafa în formă de bijuterie prinsă deasupra urechii stângi. O altă metodă de tachinare, a reflectat Dana. Agrafa nu folosea la nimic, doar stătea acolo şi strălucea.

Şi-a tamponat clavicula cu parfum, scobitura dintre sâni şi încheieturile braţelor. Apoi şi-a răvăşit părul.

— Eşti un om mort, amice.

I-a răsărit în minte ideea că ea de fapt de-abia aştepta această seară. Trecuseră săptămâni de când nu se mai aranjase

pentru o întâlnire. În plus, trebuia să recunoască, era curioasă. Cum se va descurca Jordan? Cum se vor descurca amândoi? se întreba cum ar fi să fie cu el la o întâlnire, acum că erau un bărbat şi o femeie, mai degrabă decât un băiat şi o fată.

Era, trebuia să recunoască, incitant. Mai ales că era sigură că el voia să o recâştige, iar ea nu avea nicio intenţie să fie recâştigată.

S-a aplecat înspre oglindă şi a întins un roşu mortal pe buze, apoi a aruncat tubul de ruj în poşetă. Şi-a presat buzele, apoi le-a deschis cu un zgomot îndrăzneţ.

— Să înceapă jocurile.

Când Jordan a ciocănit la exact şapte şi jumătate, ea nu ar fi putut anticipa reacţia lui mai perfect.

Ochii lui s-au făcut mari şi apoi s-au aburit. I-a putut vedea pulsul când i s-a mişcat nodul lui Adam. Apoi şi-a făcut mâna pumn şi şi-a lovit uşor de două ori inima cu ea, de parcă ar fi încercat să o pornească din nou.

— Încerci să mă răneşti, nu?

Ea şi-a înclinat capul.

— Absolut. Cum mă descurc?

— Lovitură mortală. Salivez?

Acum ea a rânjit şi s-a întors înăuntru să

îşi ia haina. El a păşit în spatele ei, s-a aplecat şi a mirosit.

— Dacă încep să scâncesc, încearcă să… Jordan s-a îndepărtat încet când a văzut cărţile. Grămezi şi teancuri de cărţi lângă canapea, alt teanc pe masa de cafea şi o mare de cărţi pe masa din sufragerie.

— Lisuse, Dana, ai nevoie de tratament.

— Nu sunt doar pentru citit, nu că ar fi ceva în neregulă cu asta. Sunt pentru muncă şi cercetare. Abordez căutarea în funcţie de cuvântul cheie şi mă pregătesc să deschid o librărie.

S-a îmbrăcat cu haina, încercând să nu se enerveze că el părea acum interesat mai mult de cărţi decât de felul incredibil în care arăta ea.

— *Cheia către Rebecca, Martorul Cheie, O casă fără cheie.* Văd unde ne îndreptăm. Cheia spre împlinirea sexuală? I-a aruncat o privire lungă, ironică.

— Taci. Mergem să mâncăm?

— Da, da. Te-am mai scutit de muncă. El s-a ghemuit şi a început să răsfoiască paginile. Vrei să iau o parte din ele?

— Deja le-am împărţit cu Zoe şi Malory. Ştia că va începe să citească într-un moment; nu se putea abţine. Erau identici din acest punct de vedere.

— De ajuns. Mi-e foame.

— Ce mai e nou? A aşezat o carte înapoi lângă suratele ei, s-a îndreptat şi i-a aruncat o altă privire lungă. Oamenii vor scoate sunete de exclamaţie când te vor vedea.

— A, ce dulce eşti. Mergem?

El s-a îndreptat către uşă ca să o deschidă pentru ea.

— Unde este Moe?

— Zbenguindu-se în parc cu cel mai bun prieten al lui. Flynn îl ia înainte să meargă acasă. Unde mâncăm?

— Urcă-te odată în maşină, domnişoară cu o idee fixă. Vei primi mâncare. Ce face brigada de zugravi? a întrebat el când ea s-a instalat, iar el era la volan.

— Muncim pe rupte. Serios. Nu pot să fac faţă la cât muncim. Şi am şi dureri în tot corpul ca să o dovedesc.

— Dacă vrei să te masez undeva, anunţă-mă doar.

— Ce ofertă altruistă, Jordan.

— Ăsta-i genul de tip care sunt eu.

Ea şi-a încrucişat picioarele, asigurându-se că mişcarea era lentă, iar şliţul rochiei îi dezvelea piciorul până la coapsă.

— Dar se ocupă Chris de asta.

Privirea lui s-a plimbat în jos până la tocul ascuţit al pantofului şi înapoi.

— Chris? Nu a mârâit, dar a vrut…

— Mmm-hmm.

— Şi cine este Chris?

— Un terapeut în masaj foarte talentat, cu mâini magice.

Ea s-a întins, ca şi cum ar fi sub acele mâini magice şi a adăugat un mic geamăt. O, da, s-a gândit ea când respiraţia lui Jordan a devenit puţin sacadată, avea un arsenal întreg de arme cu care să-l atace de data aceasta.

— O recomandare de la Zoe, a adăugat ea. Zoe va oferi o varietate de tratamente în salon.

— Şi Chris vine de la Christina sau de la Christofor?

Ea a dat din umeri.

— Am primit un tratament pentru gât şi umeri în după amiaza aceasta, ca un fel de interviu. Chris s-a descurcat cu brio. Ea s-a încruntat când el a ieşit cu maşina din oraş. Nu mâncăm în oraş?

El nu putea să respire fără să inspire orice împroşca ea ca să îl înnebunească. Şi apropo, s-a gândit el, în caz că uitase, ea avea picioare până în gât şi face orice ca să-i reamintească.

Dacă vocea lui era un pic strangulată, avea motive bune.

— Îţi dau de mâncare şi plătesc nota. Locul întâlnirii este alegerea mea.

— Ar fi bine să merite ţinuta şi pofta mea de mâncare sau vei plăti mai mult decât nota.

— Ţin minte apetitul tău. El şi-a impus să se relaxeze. Poate că ea juca dur, dar el nu scosese propriile arme încă.

— Aşadar, spune-mi, care este cheia împlinirii sexuale?

— Citeşte cartea. Spune-mi ce îţi vine în minte când te gândeşti Ia „cheie” referitor la literatură?

— Mistere ascunse după uşi încuiate.

— Hmm. Ar putea fi un alt unghi. Dar când te gândeşti la zeiţă, altă semnificaţie decât în mitologie?

— Caracterul tău de femeie fatală. Ca femeia misterioasă din Şoimul maltez.

— În ce fel este ea o zeiţă?

— Are puterea de a vrăji bărbaţii, cu sex, frumuseţe şi minciuni.

— Ha. În mod intenţionat, şi-a trecut uşor mâinile prin părul lung. Nu e rău. Ceva la care să te gândeşti. În timp ce se gândea, a pierdut noţiunea timpului şi a direcţiei în care se îndreptau. Era aproape opt când şi-a revenit şi a clipit în faţa casei mari şi albe aflată între dealuri.

Punct ochit, punct lovit, s-a gândit Jordan când a văzut ochii ei mărindu-se.

— Lucianos? Maxilarul ei a căzut. E nevoie de un edict de la congres pentru a obţine o rezervare la Lucianos în perioada aceasta a anului. Trebuie să faci rezervare cu săptămâni în afara sezonului, dar în octombrie nu poţi să intri aici nici dacă donezi sânge.

— Trebuie doar să ai o pilă. A coborât şi a dat cheile valetului.

— Întotdeauna am vrut să mănânc aici. Dar nu era de nasul meu.

— Am încercat să obţin o rezervare pentru ziua ta odată. Nu mi-au râs în nas, dar era pe aproape.

— Nu ţi-ai fi putut permite… Ea s-a îndepărtat încet, intrând fară să se poată abţine. Este exact gestul pe care l-ar fi făcut, şi-a amintit ea. Realizat într-un mod neaşteptat şi nesăbuit. A fost un gând frumos, i-a spus şi l-a sărutat pe obraz.

— De data aceasta am reuşit. A lăsat-o fără cuvinte ridicându-i mâinile către buzele lui. La mulţi ani! mai bine mai târziu decât niciodată.

— Eşti fermecător. De ce eşti fermecător?

— Se potriveşte cu ţinuta ta. Şi, încă ţinând-o de mână, el a condus-o pe scări.

Restaurantul fusese odată reşedinţa de la munte a unei familii din Pittsburg cu ceva influenţă şi avere. Dana nu ştia dacă îl puteau numi conac, dar cu siguranţă îndeplinea toate condiţiile ca să fie o vilă, cu coloanele, balcoanele şi porticele sale.

Împrejurimile erau adorabile, iar primăvara şi vara, chiar şi toamna devreme, cina în aer liber era oferită în curtea din spate, astfel încât clienţii să se bucure de grădini şi de privelişti odată cu o masă delicioasă.

Interiorul fusese restaurat şi menţinută eleganţa şi ambientul unei case dotate cu toate cele necesare.

Holul de la intrare avea pardoseli din faianţă, artă italiană şi locuri confortabile pentru stat jos.

Dana de abia a avut timp să admire lumina, culorile, înainte ca majordomul să se grăbească să-i întâmpine.

— Domnule Hawke, suntem atât de încântaţi că aţi putut veni pe la noi în seara aceasta. Signorina, bine aţi venit la Lucianos. Masa dumneavoastră este gata, dacă doriţi să vă aşezaţi. Sau, dacă preferaţi, vă conducta salon.

— Doamnei îi este atât de foame, încât vom lua masa, mulţumim.

— Bineînţeles. Să vă iau haina?

— Sigur.

Dar Jordan i-a luat-o înainte majordomului şi, atingând-o cu vârful degetelor pe umeri, a dezbrăcat-o de haină. Haina a dispărut, iar ei au fost conduşi pe scara mare în ceea ce a realizat ea – un separeu cu o singură masă pentru două persoane.

Un chelner s-a materializat, aducând şampanie.

— După cum aţi comandat, a spus majordomul. Este potrivită pentru seara dumneavoastră?

— Este perfectă, i-a spus Jordan.

— Bene. Dacă doriţi ceva, trebuie doar să cereţi. Vă rog să vă simţiţi bine. Buon appetito.

S-a strecurat afară, lăsându-i singuri.

— Când îţi reuşeşte ceva, a spus Dana după un moment, chiar îţi reuşeşte.

— Nu are rost să faci lucrurile pe jumătate. El a ridicat paharul şi l-a atins delicat de al ei. Pentru clipe trecute, prezente, viitoare.

— Pare destul de sigur ca să bei. Ea a luat o înghiţitură. Iisuse. Ştii ce a vrut să spună bătrânul Dom despre a bea stele când a sorbit prima oară din chestia asta cu bule. A luat încă o înghiţitură, apoi l-a studiat pe

deasupra marginii paharului. Bine. Sunt impresionată. Eşti peştele cel mare în zilele acestea, nu-i aşa, domnule Hawke?

— Poate, dar este vorba mai mult de a şti ce funcţionează. Şi băiatul de aici, care se descurcă, poate obţine de obicei o masă la un restaurant.

S-a uitat în jurul camerei, atât de delicat luminată, atât de intimă, atât de romantică.

Erau flori şi lumânări, nu numai pe masă, dar şi pe tava antică şi pe dulapul lung, cu sculpturi. Camera mirosea a ambele, iar muzica – ceva lent cu viori plângătoare – se răspândea prin aer. Un foc domol ardea într-o vatră din marmură neagră, mai multe lumânări, mai multe flori se aflau deasupra şemineului. O oglindă mare, brodată pe margini, îi reflecta imaginea, creând o senzaţie puternică de intimitate.

— Ce mai masă, a spus ea de la distanţă.

— Voiam să fiu singur cu tine. Nu strica asta, a spus el şi i-a acoperit mâna cu a lui înainte ca ea să o poată retrage. Este doar o cină, Stretch.

— Nimic nu este doar într-un loc ca ăsta.

I-a întors mâna cu palma în sus, mângâind cu degetele sale centrul palmei ei în timp ce îi privea faţa.

— Atunci lasă-mă să încerc să te fac să

simţi romantism. Doar pentru o seară. Aş putea începe prin a-ţi spune că doar uitându-mă la tine acum, aproape mi se opreşte inima.

A ei a tresărit scurt, apoi a început să bată cu putere.

— Te pricepi foarte bine, pentru un începător.

— Stai liniştită. Va fi şi mai bine.

Ea nu şi-a retras mâna. Părea ceva greşit, un gest mărunt şi meschin când el s-a străduit atât să îi ofere ceva special.

— Nu va însemna nimic, Jordan. Suntem în locuri diferite faţă de cum eram.

— Mie îmi pare că suntem amândoi chiar aici. De ce să nu ne relaxăm şi să nu ne simţim bine? El a făcut un semn din cap chelnerului care stătea discret în afara camerei.

— Ai spus că îţi este foame.

Ea a luat meniul care i-a fost oferit.

— Aici ai nimerit-o.

Ar necesita, a descoperit Dana, un efort considerabil şi o mare hotărâre ca să nu se relaxeze şi să se simtă bine. Şi ar fi rău intenţionată. Poate că a încolţit-o ca să o scoată la o întâlnire, dar s-a dat peste cap ca să o facă una memorabilă, chiar magică.

Apoi mai era faptul că, după cum spusese

şi el, voia să creeze o atmosferă romantică. Asta era ceva nou. Atât timp cât fuseseră împreună, şi cât de mult însemnaseră unul pentru celălalt, romantismul de tip vechi nu făcuse în mod special parte din relaţia lor.

Oh, era capabil cu siguranţă de suavitate, dacă era în dispoziţia necesară. Şi surpriză. Nimeni, nici cea mai înţelegătoare persoană, nu l-ar fi considerat vreodată pe Jordan Hawke, pe care îl ştia ea, sensibil sau romantic în sensul tradiţional.

Apoi, din nou, îi plăceau limitele lui. O atrăgeau şi o aţâţau.

Cu toate acestea, nu voia să se plângă pentru că era curtată pentru o seară de un bărbat fermecător şi amuzant care părea că are intenţia să-i ofere o întâlnire de vis.

— Spune-mi ce vrei pentru librăria ta.

Ea a luat încă o îmbucătură din fructele de mare incredibile.

— Cât timp ai la dispoziţie?

— Oricât ai nevoie.

— Păi, în primul rând vreau să fie accesibilă. Genul de loc în care oamenii se simt bine să cutreiere, doar ca să răsfoiască, poate chiar să se aşeze pentru un timp şi să citească. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să trateze locul ca pe biblioteca lor personală. Ce vreau să fondez este librăria

de cartier, unde servirea clienţilor este prioritatea, unde oamenilor le place să se adune.

— Mă întreb de ce n-a încercat nimeni să facă asta în centrul lui Valley înainte.

— Încerc să nu mă gândesc, a recunoscut ea. Dacă n-a făcut-o nimeni, trebuie să existe un motiv bun.

— Ei nu erau tu, a spus el simplu. Ce altceva mai urmăreşti? Ţinteşti să comercializezi cărţi generale sau vrei să te specializezi?

— Generale. Vreau multă varietate, dar am lucrat la bibliotecă destul de mult ca să ştiu ce caută oamenii din zonă. Aşa că anumite secţiuni – dragoste, mistere, interese locale – vor contrabalansa unele titluri mai ezoterice. Vreau să mă coordonez cu şcolile locale, să ştiu ce recomandă profesorii şi să văd dacă reuşesc să formez cel puţin un club de carte în primele şase luni.

Şi-a ridicat paharul cu vin.

— Şi asta doar pentru început. Mal, Zoe şi cu mine vom lucra împreună şi, în mod ideal, ne vom suprapune baza de clienţi. Ştii, cineva intră pentru o carte şi se gândeşte: „Hei, uite ce vază suflată din sticlă extraordinară. Este perfectă pentru

ziua surorii mele”. Sau cineva se duce la Zoe pentru o tunsoare şi alege o broşură să citească în timp ce îşi face părul.

— Sau intră să se uite la picturi şi decid că le-ar folosi o manichiură.

A ridicat paharul în semn de toast şi a băut.

— Acesta este planul.

— Este unul bun. Voi trei aveţi o imagine bună împreună. Vă potriviţi şi vă completaţi una pe cealaltă. Aveţi stiluri diferite, dar se întrepătrund armonios.

— Este amuzant, dar mă gândeam exact la acelaşi lucru ieri. Dacă cineva ar fi sugerat că mă voi lansa într-o afacere investind efectiv fiecare bănuţ disponibil împreună cu alte două femei pe care le cunosc de numai o lună, aş fi râs de m-aş fi prăpădit. Dar iată-mă. Şi este un lucru bun. Sunt absolut sigură.

— În ce priveşte librăria, aş paria pe tine în fiecare zi a săptămânii.

— Păstrează-ţi banii. S-ar putea să fiu nevoită să împrumut câţiva înainte să finalizez proiectul. Dar, continuând subiectul, spune-mi ce te-ar interesa să găseşti într-o librărie bună din vecinătate. Din perspectiva unui scriitor.

Ca şi Dana, s-a lăsat pe spate, un semn

pentru chelner să cureţe masa.

— M-ai numit scriitor fară alte adjective peiorative.

— Nu te umfla în pene. Menţin doar atmosfera serii.

— Atunci hai să comandăm desertul şi cafeaua şi îţi voi spune.

CÂND terminaseră, ea şi-ar fi dorit să fi adus un carneţel de notiţe. Era bun, trebuia să-i acorde acest merit. A atins aspecte la care ea nu se gândise şi le-a dezvoltat pe cele pe care ea le avusese în vedere.

Când vorbeau despre cărţi în sine, a realizat cât de mult i-a lipsit acea dezinvoltură. Să ai pe cineva care îţi împărtăşeşte devoţiunea absolută pentru povestiri. Să le devoreze şi să le disece, să le savureze şi să se afunde în ele.

— Este o noapte frumoasă, a spus el în timp ce o ajuta să se ridice în picioare. De ce să nu ne plimbăm primprejur înainte să ne întoarcem?

— Acesta este felul tău de a-mi spune că am mâncat atât de mult încât am nevoie de o plimbare?

— Nu. Este felul meu de a trage de timpul pe care îl pot petrece doar eu cu tine.

— Chiar ai devenit mai bun la lucrurile astea, i-a replicat ea în timp ce el o

conducea afară din cameră.

Haina ei a reapărut aproape la fel de repede pe cât fusese luată. Şi, a observat, Jordan nu a pierdut o secundă când majordomul i-a întins una dintre cărţile sale şi a cerut un autograf.

A făcut şi asta bine, s-a gândit ea. S-a comportat lejer, prietenos, a adăugat şi ceva conversaţie relaxată şi a mulţumit pentru seară.

— Cum te simţi? a întrebat ea când au ieşit afară. Când cineva te roagă să-i dai un autograf?

— Mult mai bine decât atunci când nu le pasă deloc.

— Nu, serios. Nu evita întrebarea. Cum este?

— Mulţumitor. Absent, i-a netezit gulerul hainei. Măgulitor. Surprinzător. Numai când nu au o privire nebună şi un manuscris nepublicat la subraţ.

— Se întâmplă?

— Destul de des. Dar de obicei este un sentiment plăcut. Hei, uite pe cineva care mi-a citit lucrările sau intenţionează să o facă. Şi se gândesc că ar fi ca lumea să aibă un autograf. A dat din umeri. Ce să nu fie bine în asta?

— Nu ai un comportament foarte

capricios.

— Nu sunt un tip capricios.

Ea a pufăit.

— Întotdeauna erai aşa.

— Tu obişnuiai să fii certăreaţă şi încăpăţânată. El a zâmbit larg când ea s-a încruntat la el. Vezi cum ne-am schimbat?

— Voi trece asta cu vederea, pentru că m-am simţit foarte bine. Ea a respirat adânc în timp ce se plimbau pe o alee pavată şi se uitau în sus la felia groasă de lună galbenă ca ceara.

— Am intrat în săptămâna a doua, a murmurat ea.

— Te descurci bine, Stretch.

Ea a clătinat din cap.

— Nu simt că ajung la miez. Nu încă. Zilele trec repede. Nu sunt panicată sau ceva de genul ăsta, a adăugat ea repede, dar sunt prea ocupată, serios. Prea multe depind de mine. Oameni la care ţin. Mi-e teamă să nu-i dezamăgesc. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Nu eşti singură în asta. Lupta principală poate că o duci tu, dar nu porţi toată greutatea. El şi-a lăsat mâinile pe umerii ei, a tras-o către el puţin, până când corpul ei s-a sprijinit pe al lui. Vreau să te ajut, Dana.

Se potrivea bine cu el. Întotdeauna se potrivise. Şi această conştientizare a făcut să sune clopoţei de avertizare într-o parte întunecată a creierului ei.

— Ştiu deja că eşti implicat într-un fel sau altul.

— Vreau mai mult. Şi-a aplecat capul ca să îşi lipească buzele de umărul ei.

— Şi te vreau pe tine.

— Am destule pe cap acum.

— Dacă îţi faci griji sau nu, nu va schimba nimic. El i-a întors faţa către el.

— Încă te voi dori. Iar tu o vei şti în continuare. Buzele lui s-au curbat în timp ce îşi plimba mâinile de sus până jos de-a lungul braţelor ei. Întotdeauna mi-a plăcut acea privire.

— Ce privire?

— Acea privire uşor iritată pe care o ai când cineva îţi dă o problemă să o rezolvi. Cea care îţi formează o cută aici. El i-a atins fruntea cu buzele, chiar între sprâncene.

— Credeam că ne plimbăm.

— Ne plimbăm. Acum aş zice că e cazul să trecem la altceva.

El adora felul în care buzele ei s-au curbat la fel de mult ca licărirea de surpriză de pe faţa ei când, în loc să o sărute, el a început un dans lent.

— Foarte inteligent, a murmurat ea, dar era mişcată.

— Întotdeauna mi-a plăcut să dansez cu tine. Felul în care totul se aliniază. Felul în care pot să îţi miros părul, pielea. Felul în care mă reflect în ochii tăi, dacă mă apropii suficient şi te privesc destul de aproape. Ochii tăi întotdeauna m-au fascinat. Nu ţi-am spus asta niciodată, nu-i aşa?

— Nu. A simţit că începe să tremure şi clopoţeii de avertizare s-au pierdut sub tunetul inimii sale.

— M-au fascinat şi mă fascinează în continuare. Uneori, când reuşeam să ne petrecem seara împreună, mă trezeam devreme să te privesc dormind. Doar ca să te văd cum deschizi ochii.

— Nu este corect. Vocea ei tremura. Nu e corect să îmi spui aşa ceva acum.

— Ştiu. Ar fi trebuit să îţi spun atunci. Dar acum asta e tot ce am.

A atins buzele lui de ale ei şi le-a frecat delicat. A muşcat-o uşor. El a simţit că trupul ei tinde să se predea şi s-a luptat cu impulsul de a profita.

S-a mişcat încet, pentru amândoi, savurând ceea ce înainte devorau, zăbovind acolo unde înainte se grăbeau.

La lumina stelelor, cu braţele ei în jurul

lui, el nu şi-a dat voie să ceară. În loc de asta, el a sedus.

Încă o învârtea într-un dans. Sau doar capul ei se învârtea? Buzele lui erau calde şi răbdătoare, aţâţând-o cu insinuări fierbinţi şi cu insistenţa care, a simţit ea, că îl biciuia.

Ea a suspinat şi l-a tras mai aproape. Şi l-a lăsat să o sărute.

Moale, încet, umed. Răceala aerului pe pielea ei rece, parfumul nopţii, numele ei şoptit printre buzele care se mişcau deasupra alor sale.

Dacă toţi aceşti ani formaseră o prăpastie între ei, acest sărut într-o grădină pustie de toamnă începea să construiască o punte.

A fost el cel care s-a retras, apoi a zdruncinat-o profund prinzându-i ambele mâini, aducându-le la buzele lui.

— Dă-mi o şansă, Dana.

— Nu ştii ce îmi ceri. Nu, nu ştii, a spus ea înainte ca el să poată să vorbească. Şi nu ştiu încă răspunsul. Dacă vrei unul care să conteze, trebuie să îmi dai timp ca să îmi dau seama.

— Bine. El a ţinut mâinile ei în ale lui, dar a păşit înapoi. Voi aştepta. Dar am vorbit serios mai înainte, când am spus că vreau să te ajut. Nu are nimic de-a face cu asta.

— Trebuie să mă gândesc şi la asta.

— Bine.

Dar era un lucru pe care îl ştia, a realizat Dana în timp ce se întorceau la maşină. Nu mai era încă îndrăgostită de el. Erau, după cum a spus el, oameni diferiţi acum. Şi ceea ce simţea pentru el acum făcea ca dragostea pe care i-o purtase băiatului să pălească şi să se subţieze ca ceaţa dimineţii.

JORDAN a intrat în casă, stingând lumina de pe verandă. Trecuse mult timp, a reflectat el, de când cineva lăsa lumina aprinsă pentru el.

Alegerea lui, bineînţeles. Şi la asta s-a ajuns. A ales să părăsească Valley, pe Dana şi prietenii lui şi tot ce îi era familiar.

A fost alegerea corectă, îşi va susţine opţiunea. Dar vedea acum că metoda pe care o folosise fusese greşită. Greşeala lăsase o ruptură în ceea ce fusese. Cum să construiască un bărbat ceva nou pe o fundaţie greşită?

Se îndrepta către scară, apoi s-a oprit când Flynn a coborât.

— Mă aştepţi, tăticule? Am pierdut ceva excepţional?

— Văd că noaptea în oraş ţi-a dat o dispoziţie bună. Hai să mergem în biroul meu.

Fără să aştepte confirmarea, Flynn s-a îndreptat către bucătărie. A aruncat o privire înjur. În regulă, camera era hidoasă, chiar şi el putea observa asta. Articolele vechi de culoarea cuprului, dulapurile urâte care poate au arătat proaspete şi stilate pe vremea bunicului.

Dar încă nu putea vizualiza cum ar putea sau va arăta când Malory va termina cu redecorarea. Nu mai mult decât putea înţelege de ce perspectiva demolării şi refacerii încăperii o făcea atât de fericită.

— Băieţii vin luni să demoleze locul.

— Cred că e prea devreme, a comentat Jordan.

— Intenţionam să o refac, mai devreme sau mai târziu. Nu pentru că o foloseam. Dar de când a venit Malory, chiar se găteşte aici. A lovit cuptorul cu piciorul. Are o ură adâncă şi violentă pentru acest instrument. E înfricoşător, într-un fel.

— M-ai adus aici ca să vorbim despre obsesia lui Malory pentru articolele de bucătărie?

— Nu. Voiam fursecuri. Malory are o regulă care spune să nu mâncăm în pat. Acesta este un alt lucru pe care nu îl înţeleg, a continuat el în timp ce îşi lua o pungă de Chips Ahoy din dulap. Dar sunt un

tip foarte tolerant. Vrei lapte?

— Nu.

Prietenul lui purta pantaloni de casă gri şi un tricou care s-ar putea să fi fost nou în al doilea an de facultate. Picioarele lui erau goale, expresia degajată.

Aparenţele, ştia Jordan, puteau fi foarte înşelătoare.

— Nu eşti un tip foarte tolerant, Hennessey. Pretinzi că eşti aşa, astfel încât să poţi proceda aşa cum vrei tu.

— Nu mănânc fursecurile în pat, nu?

— Nimicuri, fiule. Ai femeia în patul tău.

— Da. Rânjind, Flynn a turnat un pahar cu lapte, apoi s-a aşezat şi şi-a întins picioarele. Aşa este. Bineînţeles că stă acolo şi citeşte în loc să îmi ofere favoruri sexuale variate şi provocatoare, dar pot să aştept momentul potrivit.

Jordan s-a aşezat. Flynn, ştia dintr-o lungă experienţă, va ajunge la subiect până la urmă.

— Aşadar, vrei să vorbim despre viaţa ta sexuală? Va fi o sesiune în care te dai mare sau vrei sfaturi?

— Mai degrabă pun în aplicare, decât să mă laud, şi mă descurc foarte bine pe cont propriu. Dar mulţumesc pentru ofertă. A înmuiat un fursec. Deci, ce face Dana?

Ăsta era subiectul, s-a gândit Jordan.

— Puţin neliniştită din cauza misiunii, aş spune, dar se menţine la suprafaţă. Trebuie să fi văzut teancul de cărţi pe care le răsfoieşte când l-ai luat pe Moe.

— Da, m-a apucat durerea de ochi doar gândindu-mă la a citi jumătate din ele. Şi altceva?

— Se pare că s-a stabilizat după ceea ce s-a întâmplat cu ea noaptea trecută. Poate că este speriată, dar la fel de curioasă. O ştii cum este.

— Mmm-hmm.

— De ce nu mă întrebi cum stau lucrurile între noi?

— Şi să mă amestec în vieţile voastre private şi personale? Eu?

— Du-te naibii, Hennessey.

— Uau, asta a fost atât de succint şi plin de imaginaţie, îmi dau seama imediat de ce eşti un romancier de succes.

— Eşti pe alături. Şi, deşi nu avea nicio poftă, Jordan a luat un fursec din pungă. Am dat-o în bară cu ea în urmă cu câţiva ani. „Mă duc, a fost amuzant, ne mai vedem.”

îi provoca o arsură uşoară în stomac să îşi aducă aminte acum.

— Poate nu chiar atât de sec, dar pe aproape. A muşcat din fursec în timp ce

studia faţa prietenului său. Am dat-o în bară şi cu tine?

— Poate un pic. Flynn a dat deoparte frumoasa lumânare a lui Malory astfel încât să pună între ei punga de fursecuri. Nu pot să spun că nu m-am simţit puţin părăsit când ai plecat, dar am înţeles de ce ai făcut-o. La naiba, plănuiam să procedez şi eu la fel.

— Omul de afaceri, scriitorul care se zbate şi reporterul dedicat. Al naibii trio.

— Da, toţi am ajuns în acelaşi loc, nu-i aşa? într-un fel sau altul. N-am părăsit niciodată Valley ca să realizez asta, dar mă gândeam să o fac, aşa că mă pot uita la tine şi la Brad ca la un fel de cercetători. Dar, din nou, eu nu mă culcam cu tine.

— Era îndrăgostită de mine.

Flynn a aşteptat puţin, a absorbit frustrarea uimită de pe faţa lui Jordan.

— Ce, şi flacăra s-a stins pur şi simplu? Ai făcut ceva greşit, prietene.

— Ştiam că mă iubea. Dezgustat, Jordan s-a dus, în fine, să-şi ia un pahar de lapte. La naiba, Flynn, toţi ne iubeam unul pe celălalt. Eram ca o familie la fel de mult ca cei cărora le curge acelaşi sânge în vine. Nu ştiam că este marea dragoste pentru ea. Cum naiba ar trebui un tip să ştie genul

ăsta de lucru, cu excepţia situaţiei în care femeia se uită în ochii lui şi spune: „Sunt îndrăgostită de tine, ticălosule.” Ceea ce, a continuat el, luptându-se cu furia, ar fi fost ceva la care te puteai aştepta din partea Danei. Acesta este stilul ei. Dar n-a făcut-o, aşa că nu am ştiut. Şi acum sunt un nesimţit din cauza asta.

Întrucât fusese îngrijorat de calmul lui Jordan, accesul de furie l-a liniştit.

— Da, dar eşti un nesimţit din mai multe motive. Aş putea să îţi scriu o listă.

— Cea pe care ţi-aş scrie-o eu ţie ar fi mai lungă, a mormăit Jordan.

— Grozav, un concurs. Nu era doar furios, a observat Flynn în timp ce îi studia faţa lui Jordan, ci mai ales nefericit. Cu toate acestea, trebuia să se termine, trebuia să fie spus.

— Uite, când Lily m-a părăsit pentru a obţine faimă şi avere în oraşul mare şi rău, m-a durut. Şi nu eram îndrăgostit de ea. Tu şi Brad aţi avut dreptate în privinţa asta. Dar credeam că sunt, eram pregătit să fiu şi faptul că ea m-a îndepărtat m-a afectat. Dana era îndrăgostită de tine. Trebuie să te aştepţi ca plecarea ta, indiferent din ce motive, s-o afecteze.

Jordan s-a aşezat din nou şi a rupt

gânditor un fursec în două.

— Îmi spui să nu-i mai fac rău din nou.

— Da, exact asta îţi spun.

9

Dana a încercat să se debaraseze de frustrarea sexuală şi emoţională cu ajutorul cărţilor. S-a concentrat asupra scopului său şi a petrecut jumătate din noapte sortând informaţiile, cuvintele, observaţiile şi propriile ei speculaţii în legătură cu locaţia cheii.

Prima ei recompensă a fost o durere mare de cap.

Puţinul somn pe care a reuşit să-l obţină a fost agitat şi nesatisfăcător. Când nici măcar Moe nu i-a înveselit starea de dimineaţă, a decis să încerce munca fizică.

L-a adus pe Moe înapoi la Flynn, deschizând pur şi simplu uşa de la intrare cu cheia ei şi lăsându-l să între glonţ în casă. Din moment ce nu era încă ora nouă, într-o dimineaţă de sâmbătă, şi-a imaginat că cei din casă dormeau.

În starea ei actuală, mitraliera lătrătoare care împroşca tăcerea în timp ce Moe se agita pe scări a tăcut ca buzele ei să se curbeze într-un zâmbet întunecat şi

răutăcios.

— Mergi, Moe, l-a încurajat ea, a închis uşa şi apoi s-a întors la maşină.

A condus direct la clădire. Indulgence, s-a corectat ea în timp ce parca. Va fi Indulgence, astfel încât trebuia să înceapă să se gândească la ea în felul acesta în loc de „casa” sau „clădirea”.

Când a descuiat uşa şi a păşit înăuntru, mirosul de vopsea proaspătă a lovit-o. Era un miros bun, a decis ea. Mirosul progresului, al noutăţii, al îndemânării.

Poate primul strat de zugrăveală alb nu era frumos, dar era cu siguranţă strălucitor şi, uitându-se la el, putea vedea cât de departe au ajuns deja.

— Aşa că să mergem înainte.

Şi-a suflecat mânecile şi s-a îndreptat către materiale şi instrumente.

Şi-a dat seama că era pentru prima dată, singura dată, când se afla acolo neînsoţită. Apoi i-a venit gândul că poate o căuta cu lumânarea venind singură într-un loc în care Kane îşi pusese deja în aplicare magia. Ea s-a uitat neliniştită la paşii făcuţi. Şi s-a gândit la ceaţa albastră şi rece. Ca şi cum răceala ei i s-ar fi furişat pe piele, ca s-a cutremurat.

— Nu se poate să îmi fie frică să fiu aici.

Felul în care vocea ei a răsunat a făcut-o să-şi dorească să fi adus un radio. Orice, care să umple tăcerea cu un sunet normal.

Nu-i va fi teamă să se afle aici, s-a corectat în timp ce deschidea o cutie cu vopsea. Cum va reuşi ea, sau oricare dintre ele, să facă acest loc al lor dacă le era teamă să între singure?

Era cu neputinţă să nu apară situaţii când una dintre ele trebuia să vină mai devreme sau să stea până mai târziu. Ele trei nu puteau să stea nedespărţite tot timpul. Ea – toate trei – vor trebui să se obişnuiască cu liniştea locului, cu mai puţin zgomot. Linişte normală, zgomote normale, s-a asigurat ea. La naiba, îi plăcea să fie singură şi să aibă o casă mare şi goală numai pentru ea. Era un mod de a petrece timpul care i se potrivea Danei ca o mănuşă.

Amintirea jocurilor nesuferite ale lui Kane nu o va speria.

Şi, din moment ce era singură, nu trebuia să se bată pentru cea mai bună ustensilă de vopsit.

Cu toate acestea, în timp ce începuse să muncească, ar fi dorit să audă vocile lui Malory şi Zoe, ca înainte, care să transforme toate acele camere goale în ceva strălucitor şi plin de viaţă.

S-a consolat că terminaseră de aplicat vopsea albă în secţiunea lui Malory şi o începuseră pe a ei. Ar fi o lovitură să termine spaţiul ei cu propriile sale mâini.

Putea să înceapă să se joace cu diferite aranjamente în capul ei. Să pună rafturile cu mistere aici sau era un loc mai bun pentru non-ficţiune? De interes local?

N-ar fi amuzant să afişeze cărţi despre măsuţele de cafea pe, ha, ha, o măsuţă de cafea?

Poate reuşea să găsească o poliţă veche pe undeva pentru secţia de cafea. Putea să expună cutii de ceai, căni, cărţi. Ar trebui să opteze pentru acele simpatice mese rotunde, care îi aduceau aminte de un salon pentru îngheţată sau pentru cele pătrate, mai substanţiale? N-ar fi această cameră locul perfect pentru a amenaja un colţ confortabil pentru citit, sau ar fi mai inteligent să folosească acest spaţiu pentru un loc dejoacă pentru copiii mai mici?

Era terapeutic să priveşti vopseaua albă curată, acoperind bejul anost, bucată cu bucată, făcând camera să fie a ei. Nimeni nu o putea împinge afară de aici aşa cum fusese împinsă din bibliotecă. Lucra pentru ea de data aceasta şi ea stabilea regulile.

Nimeni nu-i putea lua acest vis, această

dragoste, aşa cum îi fuseseră luate celelalte vise. Celelalte iubiri.

— Crezi că are vreo importanţă? Un mic magazin într-un orăşel? Vei munci, te vei zbate, îngrijora, îţi vei pune mintea şi inima în ceva atât de neînsemnat? Şi pentru ce? Pentru că nu ai nimic altceva.

— Dar ai putea.

A simţit fiori reci pe piele. Îi accelera respiraţia şi îi contracta muşchii stomacului până la durere. A continuat să zugrăvească, plimbând rola pe perete, ascultând bâzâitul în surdină al motorului. Ea părea că nu se mai poate opri.

— Contează pentru mine. Ştiu ce vreau.

— Chiar ştii?

El era acolo, cumva acolo. Putea să-l simtă după flori. Poate el era fiorii.

— Un loc al tău. Ai crezut că aveai unul înainte, toţi acei ani de muncă, slujindu-i pe alţii. Cu toate acestea îi pasă cuiva că ai plecat?

Era o săgeată bine ţintită. A observat cineva că ea nu mai lucra la bibliotecă? Toţii oamenii cu care lucrase sau pentru care lucrase? Toţii clienţii pe care îi ajutase? Fusese atât de uşor de înlocuit încât absenţa ei nu crease niciun efect?

Nu contase deloc?

Nu suficient, s-a gândit ea.

— Pot schimba asta. Pot să ţi-l dau pe el. Pot să-ţi dau o mulţime de lucruri. Succes?

Magazinul era plin de oameni. Rafturile erau pline de cărţi. Mesele drăguţe erau aglomerate de clienţi care sorbeau ceai şi făceau conversaţie. A văzut un băieţel care stătea cu picioarele încrucişate pe covor, în colţ, cil o copie a cărţii Unde se află lucrurile sălbatice deschisă în poală.

Totul în acea scenă transmitea delectare, o combinaţie între relaxare şi afaceri prospere.

Pereţii aveau exact nuanţa potrivită, s-a gândit ea. Malory fusese pe fază acolo. Lumina era bună, făcea să pară totul prietenos, şi toate acele cărţi minunate aranjate tentant, pe rafturi şi pe alte piese de mobilier pentru expunere.

Rătăcea ca o stafie, trecând prin trupurile oamenilor care răsfoiau sau cumpărau, care stăteau jos sau în picioare. A văzut feţe cunoscute, necunoscuţi, a auzit vocile şi a mirosit parfumurile.

Delimitări atrăgătoare şi interesante erau instalate ici-colo. Da, da, acelea erau felicitările pe care se hotărâse să le aleagă. Şi semnele de carte, suporturile pentru cărţi. Nu era acela scaunul perfect pentru

citit? Spaţios şi primitor.

Era foarte inteligent să folosească bucătăria ca un centru pentru cele trei afaceri, cu cărţi, lumânări, loţiuni şi artă, toate ilustrând împreună cât de bine se completau.

Era viziunea ei, a realizat. Tot ceea ce sperase.

— Te vei bucura, desigur, dar nu va fi suficient.

Ea s-a întors. El era acolo. Nu a surprins-o deloc să-l vadă pe Kane stând lângă ea în timp ce oamenii se mişcau în jurul lor şi prin ei.

Cine erau fantomele? s-a întrebat ea distantă.

El era întunecos şi chipeş, într-un mod aproape romantic.

Părul negru îi încadra faţa puternică şi atrăgătoare. Ochii lui i-au zâmbit, dar chiar şi acum putea vedea ceva înspăimântător pândind în spatele lor.

— De ce nu va fi de ajuns?

— Ce vei face la sfârşitul zilei? Vei sta singură numai cu cărţile tale drept companie? Singură când toate familiile se adună? Se va gândi vreunul dintre ei câtuşi de puţin la tine după ce pleacă?

— Am prieteni. Am familie.

— Fratele tău are o femeie, iar femeia îl are pe el. Nu faci parte din asta, nu-i aşa? Cealaltă are un fiu şi nu vei putea fi niciodată părtaşă la ceea ce au. Te vor părăsi, aşa cum au procedat toţi ceilalţi.

Cuvintele lui erau ca nişte săgeţi în inima ei şi, în timp ce sângera, l-a văzut zâmbind din nou. Aproape cu amabilitate.

— Pot să-i fac să rămână. A vorbit cu blândeţe acum, ca unui rănit. Pot să-l fac să plătească pentru ceea ce ţi-a făcut, pentru nepăsarea lui, pentru refuzul lui de a şti de ce ai nevoie de la el. Nu ţi-ar plăcea să te iubească aşa cum n-a mai iubit pe nimeni? Atunci, după bunul tău plac, poţi să-l păstrezi sau să-l înlături.

Se afla într-o cameră pe care nu a recunoscut-o, dar pe care totuşi o ştia. Un dormitor mare, saturat de culori.

Pereţi de un albastru închis, un pat enorm acoperit cu o plapumă rubinie, îngropată în perne în tonul pietrelor preţioase. Dormitorul avea un spaţiu mare unde puteai sta jos, cu două fotolii îndreptate către un foc care ardea. Aici stătea ea, cu Jordan îngenunchiat la picioarele ei. Mâinile ei erau prinse între ale lui.

Iar el tremura.

— Te iubesc, Dana. N-am ştiut niciodată

că pot simţi astfel, de parcă n-ar avea sens să trăiesc fară tine.

Era greşit. Greşit. Faţa lui nu arăta niciodată ca a unui om slab, care imploră.

— Încetează.

— Trebuie să asculţi. Vocea lui a devenit imperioasă, şi-a îngropat faţa în poala ei. Trebuie să îmi dai o şansă ca să îţi arăt, să îţi dovedesc cât de mult te iubesc. Cea mai mare greşeală a vieţii mele a fost să te părăsesc. Nimic din ce am făcut, nimic din ce am atins de atunci n-a însemnat nimic pentru mine. Voi face orice vrei tu. El şi-a ridicat capul şi cu oroare, ea a văzut strălucirea lacrimilor în ochii lui. Fii orice vrei. Numai dacă m-ai ierta, lasă-mă să îmi petrec fiecare minut al fiecărei zile adorându-te.

— Pleacă naibii de lângă mine! Şocată, panicată, l-a împins pe Jordan, în timp ce se ridica în picioare.

— Loveşte-mă. Bate-mă. O merit. Lasă-mă doar să stau cu tine.

— Crezi că asta vreau? A strigat ea în timp ce se învârtea în cerc. Crezi că mă poţi controla realizând tablouri din gândurile mele? Nu înţelegi ce vreau eu şi de aceea te voi învinge. Nu facem nicio învoială, ticălosule. Şi asta nu este numai o minciună,

este patetic.

Furia din vocea ei încă mai răsuna chiar şi când s-a regăsit stând în picioare în camera goală cu maşina de vopsit la picioarele ei.

Mâzgălit pe peretele alb cu negru uleios era mesajul: îneacă-te!

— Slabe şanse, ticălosule. Deşi îi tremurau mâinile, a ridicat rola şi a acoperit negrul cu vopsea albă, proaspătă.

Apoi mâinile au încetat să mai tremure, iar degetele i s-au înfipt pe mânerul rolei.

— Aşteaptă puţin, aşteaptă puţin!

Cu mintea învârtindu-i-se, a trântit trafaletul împroşcând cu vopsea înjur, şi-a înşfăcat geanta şi a început să fugă de parcă zeii o urmăreau.

Câteva minute mai târziu, a intrat în apartamentul său. Şi-a aruncat geanta şi a luat copia de la bibliotecă a lui Othello.

— „Îneacă-te, îneacă-te.” Este aici. A răsfoit paginile cu frenezie, imaginându-şi scena şi contextul în timp ce căuta citatul.

Era una dintre replicile lui Iago, atunci când îi juca unul din renghiurile sale lui Roderigo. Cunoştea acea replică.

Când a găsit-o, s-a aşezat pe podea. „Este o poftă de sânge şi o îngăduire a acesteia" a citit ea cu glas tare. „Haide, fii bărbat. Îneacă-te! îneacă pisici şi căţei fără ochi.”

Ea s-a luptat să rămână calmă.

O poftă de sânge şi o îngăduire a acesteia. Da, descrie acţiunile imorale ale lui Kane.

Gelozie, înşelăciune, trădare şi ambiţie. Ce ştia Iago şi nu avea idee Othello. Kane întruchipându-l pe Iago? Iar zeul-rege pe Othello. Regele n-a omorât, dar totuşi fiicele – pe care le iubea – erau pierdute pentru el din cauza minciunii şi a ambiţiilor.

Şi piesa – cu siguranţă această piesă avea frumuseţe, adevăr, curaj. Era cheia?

Impunându-şi să abordeze metodic situaţia, a trecut prin carte şi a cercetat coperţile. Lăsând-o deoparte, a găsit propriul ei exemplar şi a procedat la fel. S-a forţat să stea jos din nou şi să recitească întreaga scenă.

Mai existau şi alte exemplare ale piesei de teatru. Se va duce la biblioteca din mall şi va căuta cheia şi printre acelea. Putea să treacă din nou pe la bibliotecă, luni. Ridicându-se în picioare, a început să se plimbe.

Probabil erau zeci de exemplare din Othello în forme variate în Valley. Va merge la şcoli şi colegii. Va dărâma uşile dacă va fi nevoie.

— „îneacă-te”, pe naiba, a repetat ea şi şi-a luat geanta. Va merge cu maşina la mall

chiar acum.

Deja descuiase uşa maşinii când a izbit-o. Propria ei furie a împins-o cu doi paşi înapoi înainte să trântească uşa la loc.

Fusese o fraieră, o ţintă. O proastă. Cine scrisese cuvintele de pe perete? Kane. Un mincinos citând alt mincinos. Nu era un indiciu. Era o direcţie greşită. Ceva care să o facă să alerge după altceva. Exact aşa cum procedase ea.

— La naiba! Şi-a aruncat poşeta prin cameră. Minciuni pe faţă sau adevăruri distorsionate? Care dintre ele?

Resemnată, s-a plimbat cu paşi mari prin cameră ca să îşi recupereze poşeta. Trebuia să afle, aşa că se pare că se va duce totuşi la mall.

PROBABIL era, s-a gândit Dana când a ajuns acasă, pe cât se putea de calmă după ce petrecuse dimineaţa cu ceea ce fusese cu siguranţă o alergătură după cai verzi pe pereţi. Totuşi va fi mai fericită când Malory şi Zoe vor sosi. Dacă nimic altceva, măcar o după-amiază cu prietenele o va înveseli.

Au mâncat ceva şi au vorbit. Şi când Dana a sunat şi a spus că are nevoie ca ele să vină, Zoe a promis o pedichiură.

Nu e o afacere proastă.

A dus mâncarea chinezească pe care o

cumpărase în bucătărie şi a aşezat-o pe tejghea. Apoi a stat acolo un moment.

Bine, a recunoscut ea, poate că nu era calmă, poate că nu era stabilă. Nu încă. Iar în capul ei încă mai răsunau ecourile fricii de dimineaţă şi frustrarea care a urmat-o.

S-a dus până la baie, a luat o sticlă de Tylenol extra puternic din dulăpiorul de medicamente şi a luat două pastile cu apă de la robinet.

Mai bine alegea un pui de somn în loc de companie. Dar în ciuda durerii de cap, a senzaţiei vagi de ameţeală, de data aceasta nu voia să fie singură.

Aproape că a zburat până la uşă când a auzit bătaia.

— Eşti bine? Zoe a păşit înăuntru, a lăsat pungile pe care le căra pe podea, apoi a luat-o pe Dana în braţe. Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp să ajung aici.

— E în regulă. Sunt bine. Nu, a realizat Dana, compania era mult mai bună decât un pui de somn. Sunt cu adevărat bucuroasă că eşti aici. Dar Simon?

— L-a luat Flynn. A fost chiar drăguţ. El şi Jordan îl duc pe Simon la Bradley. Poate să alerge cu Moe, să se joace cu băieţii, să mănânce junk food, să se uite la fotbal. Simon este încântat. Mal nu a ajuns încă? A

plecat înaintea mea.

— Chiar în spatele tău. Malory a venit grăbindu-se prin hol, apoi a ridicat în sus o cutie de la patiserie înainte să între în apartament. Am făcut o oprire. Prăjituri duble.

— Vă iubesc, fetelor. Vocea Danei s-a întrerupt când a spus-o şi, înspăimântată, şi-a apăsat degetele peste ochi. O, Iisuse, sunt într-o stare mai proastă decât am crezut. A fost o zi groaznică până acum.

— Scumpa mea, vino şi stai jos. Preluând controlul, Zoe a dus-o prin cameră până la canapea. Relaxează-te un minut. Mă duc să îţi pregătesc ceva de mâncare.

— Am mâncare chinezească. În bucătărie.

— Asta e bine. Ia-o uşor, iar eu şi Malory vom avea grijă de toate.

Au pregătit farfurii cu mâncare, au fiert ceai, i-au acoperit picioarele cu o pătură şi în general au făcut toate lucrurile pe care femeile ştiu instinctiv să le facă pentru a consola.

— Mulţumesc. Vorbesc serios. Nu mi-am dat seama cât de aproape am fost de a ceda nervos. Ticălosul iar a ajuns la mine.

— Spune-ne ce s-a întâmplat. Malory i-a mângâiat părul Danei.

— M-am dus la locul nostru, să zugrăvesc.

M-am trezit morocănoasă şi aveam nevoie să mă ocup de ceva. I-a aruncat lui Malory o privire. Îmi pare rău că i-am dat drumul în casa voastră lui Moe atât de devreme.

— Nicio problemă.

— Aşa. Şi-a calmat gâtul cu ceai. Am început să pictez. Mă simţeam bine şi mă gândeam cum va arăta totul. Apoi… el era acolo.

Ea a început să povestească, pe cât putea de coerent, iar Zoe a întrerupt-o cu o exclamaţie de indignare.

— Ce praf în ochi! E doar o minciună. Bineînţeles că tu contezi. Nu ştie nimic despre asta.

— Se joacă doar cu slăbiciunile mele. O ştiu. Să plec de la bibliotecă m-a supărat mai mult decât am vrut să recunosc. Cred că am simţit că ceea ce am făcut acolo nu a contat cu adevărat pentru nimeni decât pentru mine. Se foloseşte de astfel de sentimente, pe care le amplifică şi le face mai dureroase.

Şi-a luat din nou ceaiul şi le-a povestit cum a transformat el camerele în librăria ei finisată.

— Era viziunea mea asupra ei, a spus Dana. Una pe care n-am realizat în întregime că o am. Nu doar felul în care

arăta, ci şi senzaţia pe care o dădea. Şi, bineînţeles, era plină de clienţi.

Gropiţele ei şi-au făcut o scurtă apariţie în obraji.

— A făcut să pară că nu putea fi aşa decât dacă o realiza el pentru mine. Asta a fost o greşeală, pentru că poate fi. Bine, poate nu înţesată de clienţi, dar felul în care arăta şi sentimentul pe care îl crea. Poate fi aşa pentru că este a mea. Este a noastră. Şi o vom face să fie aşa.

— Corect. Aşezată pe podea la picioarele ei, Zoe a strâns genunchiul Danei.

— Apoi s-a mutat la Jordan. Acum trebuie să mănânc o prăjitură. S-a aplecat în faţă şi a luat una de pe farfuria pe care Malory o umpluse. Iată acest dormitor fabulos, una dintre camerele mele de vis, ştiţi? Locul pe care l-ai clădit în capul tău dacă ai putea avea o cameră făcută cum ai vrea tu? Iar Jordan este îngenuncheat la picioarele mele ca un supliment. Este tot în lacrimi, spunându-mi că mă iubeşte şi că nu poate trăi fară mine. Toate gunoaiele pe care nu le-ar spune nici într-un milion de ani. Genul de lucruri pe care îl puneam să le spună în mintea mea, ca să pot să îl lovesc după aceea. Răzbunare.

Dana a expirat.

— Iisuse, îmi spunea până şi să-l bat, să îl lovesc, orice. S-a oprit când a auzit un chicotit şi s-a uitat înspre Zoe. Apoi buzele ei au tăcut un spasm. Bine, poate este amuzant când te gândeşti la asta. Hawke, plângând la picioarele mele, implorându-mă să-l las să îşi petreacă viaţa adorându-mă.

Şi Malory a decis că era timpul pentru o prăjitură.

— Cu ce era îmbrăcat?

După o pauză lungă, Dana a izbucnit în râs. Toată durerea, tensiunea, boala, au disparat.

— Mulţumesc. Mamă, când mă gândesc că eram gata să izbucnesc într-un plâns cu sughiţuri ca un copil. Mă simţeam până şi vinovată pentru că scena cu Jordan era asemănătoare cu unele pe care mi le imaginam în joacă. Cum şi-ar da seama de greşeala îngrozitoare pe care a comis-o şi s-ar întoarce în genunchi să mă implore. Pare satisfăcătoare în minte, ştii. Dar, lasă-mă să-ţi spun, când se întâmplă cu adevărat sau pare aşa este doar oribil. Aşadar, în esenţă, i-am spus lui Kane că poate să mă pupe în fund şi m-am întors de unde am plecat.

Zoe a descălţat-o pe Dana şi a început să îi maseze picioarele.

— Ai avut o dimineaţă îngrozitoare.

— Mai e un lucru. Era scris pe perete, cu un negru unsuros. „înecă-te!” Am vopsit peste el.

— Este îngrozitor. Încerca să te facă să-ţi aduci aminte de insulă şi de furtună, a bombănit Zoe. Doar trăsneşte şi bufneşte, atât. Nici măcar n-a putut să te facă să crezi că ceva din ce s-a petrecut de dimineaţă era real. Ai ştiut că era el tot timpul.

— Nu cred că voia să fie altfel, a reflectat Dana. Cred că încerca un nou stil de atac. Dar scrisul? Nu era despre insulă. Este o replică din Othello. Am recunoscut-o aproape imediat, aşa cum îmi dau seama acum că ştia că o voi face. Am fugit de la locul nostru ca o maniacă ca să mă întorc aici şi să verific. Să caut cheia în carte.

— Este dintr-o carte? Zoe s-a învârtit ca să ridice un exemplar de pe măsuţa de cafea. Nu ştiu cum îţi poţi aminti aşa ceva. Este un adevărat talent. Dar de ce ţi-ar da Kane un indiciu către cheie?

— Acum, inteligenţa vie – acesta este un talent adevărat. Dana a oftat. Ani fost păcălită. Nu mă gândeam decât că ştiam replica şi că am fost concentrată pe acea piesă, cu felul în care Iago îl oglindeşte pe Kane în atât de multe feluri. Aşa că am plecat iute, pe jumătate ţanţoşă, sigură că

acum cheia va pica direct în mânuţa mea fierbinte.

A căzut înapoi unde stătea.

— Chiar şi când, în fine, a răsărit soarele a trebuit să caut în continuare. Prin urmare, am pierdut jumătate de zi alergând după cai verzi pe pereţi.

— Nu este pierdută, dacă stai să te gândeşti. Ştiai că minte în legătură cu librăria, a scos în evidenţă Malory. Ştii adevărul din minciunile lui? Nu aşa funcţionează? Ai ştiut. Şi ţi-ai dat seama că a scris o minciună ca să te inducă în eroare. Dar dacă nu verificai, nu aveai cum să fii sigură.

— Cred că da. Intenţionez încă să înşfac orice exemplar al piesei pe care îl găsesc.

— Îţi voi spune ceva important de care ţi-ai dat seama astăzi. Malory a bătut-o uşor pe genunchi. Ai ştiut că adevărul este că suntem implicate în asta toate trei, aşa că ne-ai sunat. Şi ştii că, oricât de satisfăcătoare ar fi fantezia când eşti rănită sau furioasă, nu vrei ca Jordan să fie un căţeluş.

— Ei… poate doar pentru vreo două zile. Mai ales dacă Zoe poate să îl înveţe cum să facă masaj la picioare. Şi-a întins capul pe spate, încercând să se relaxeze.

— Chestia este… Sunt îndrăgostită de el. Nemernic prost.

A lăsat să-i scape un oftat lung, lung.

— Nu ştiu ce naiba voi face în legătură cu asta.

Malory a ridicat farfuria.

— Mai ia o prăjitură.

DACA a visat ceva, Dana nu şi-a mai adus aminte când s-a trezit dimineaţa. Şi când s-a trezit, zgomotul ploii şi tristeţea au făcut-o să se întoarcă pe cealaltă parte, cu planul de a dormi din nou.

Moe avea alte idei.

Fără să aibă de ales, a aruncat nişte haine pe ea, a adăugat o pălărie de fermier şi cele mai vechi cizme ale ei. Alegând o cană de cafea în locul unei umbrele, l-a plimbat pe Moe prin ploaie şi s-a revigorat cu cofeină.

Erau amândoi leoarcă atunci când plimbarea s-a încheiat, obligând-o pe Dana să îl tragă în baie. A scheunat, a plâns, a încercat să sape cu labele în podea de parcă îl ducea la măcel.

În momentul în care l-a şters cu prosopul, ea mirosea la fel de tare a câine ud ca şi el.

Un duş şi o altă doză de cafea a ajutat. Tocmai era pe cale să se decidă ce carte să aleagă pentru această dimineaţă ploioasă, când a sunat telefonul.

Zece minute mai târziu, ea închidea telefonul şi rânjea la Moe.

— Ştii cine era? Era domnul Hertz. S-ar putea să nu fi familiarizat cu domnul Flertz sau cu domnul Foy, care sunt implicaţi în cea mai lungă competiţie din minunatul nostru ţinut. Aparent, concurenţii au presupus că sunt în concediu şi de aceea nu pot să fac pe maestrul de ceremonii ca de obicei.

Amuzată şi ridicol de încântată, s-a dus în bucătărie să îşi toarne a treia cană de cafea.

— În orice caz, în această dimineaţă domnul Foy s-a oprit la bibliotecă şi a fost informat că nu mai fac parte din personal.

S-a aplecat peste masă şi a sorbit din cafea în timp ce Moe părea că ascultă cu mare atenţie.

— Răspunsurile la întrebările puse au fost primite de la detestabila Sandi. Domnul Foy, potrivit domnului Hertz, şi-a dat cu părerea că plecarea mea a fost, citez, o ruşine totală, închei citatul, şi a anulat condiţiile.

Ca şi cum ar fi fost ţintuit, Moe şi-a ridicat capul şi a zvâcnit.

— La scurt timp după aceea, cei doi concurenţi au ţinut o şedinţă neoficială la Main Street Diner şi au decis că, dacă cei

care conduc Biblioteca Pleasant Valley nu apreciază o comoară ca mine, nu mai doresc ca instituţia să fie implicată în căutarea lor de informaţii. Tocmai am fost rugată dacă vreau să fiu în continuare maestru de ceremonii pe cont propriu.

Pentru că era doar Moe, şi nu putea fi altfel decât înţelegător, nu s-a simţit jenată când o lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Ştiu că probabil este prostesc să fiu atât de mişcată, dar nu mă pot abţine. E doar plăcut să ştii că ţi s-a simţit lipsa.

Şi-a tras nasul şi şi-a oprit lacrimile.

— Oricum, trebuie să intru pe internet şi să aflu când

Chef Boy-Ar-Dee a fabricat prima cutie de pizza. S-a îndreptat, cu cafeaua în mână, către birou.

— Cum concep întrebările astea?

GESTUL a motivat-o. Dana a decis că era simbolic. Primise validarea scopului ei, a locului ei în comunitate. Explicaţia o reprezenta faptul că Valley era vital pentru ea, iar aceste schimbări post-bibliotecă şi pre-librărie o făcuseră să se simtă dezrădăcinată.

Nu era vorba de cantitatea de muncă pe care trebuia să o depună, ci despre faptul că munca pe care o făcuse în trecut nu

păruse să aibă vreo importanţă pentru altcineva în afară de ea.

S-a aruncat ca o luptătoare în muncă, plasând comenzi pentru cărţi, deschizând conturi, comandând mobilă pentru expunerea cărţilor. Era atât de bine dispusă, încât, când era cufundată în cărţile despre cheie şi o bătaie în uşă a întrerupt-o, nu a fost iritată.

— Era timpul să ies la aer oricum. A deschis uşa, apoi s-a încruntat la tânărul care stătea acolo, ţinând un singur trandafir roşu într-o vază transparentă.

— Vrei să cucereşti fete? Eşti drăguţ, dar cam tânăr pentru mine.

El s-a făcut roşu ca racul.

— Da, doamnă. Nu, doamnă. Dana Steele?

— Corect.

— Pentru dumneavoastră, l-a dat vaza, apoi a plecat.

Încă încruntată, Dana a închis uşa, apoi a dezlipit bileţelul ataşat de vază.

Mi-a reamintit de tine,

Jordan în mintea lui, Jordan era în pădurea Pacificului de Nord-Vest. Vânat. Avea inteligenţa, voinţa şi nevoia de a-şi revedea femeia ca pe propriile arme. Dacă putea supravieţui pentru următoarele cinci minute, putea supravieţui încă zece. Pentru

zece, putea supravieţui o oră.

Vânătorul voia mai mult decât viaţa sa. Îi voia sufletul.

Ceaţa aluneca, şerpi de culoare gri deasupra pământului. Sângele din rana bandajată în grabă s-a prelins prin bandaj şi a picurat în ceaţă. Durerea îl menţinea atent, îi reamintea că are mai mult decât sângele de pierdut.

Trebuia să fi văzut capcana. Aceasta a fost greşeala lui. Dar nu mai exista cale de întoarcere, regretele nu îşi aveau sensul şi nici rugăciunile. Singura lui opţiune era să continue să se mişte. Şi să trăiască.

A auzit un sunet. La stânga lui? Ceaţa putea să scoată un fel de şoaptă când era străpunsă de un corp solid. El s-a contopit cu copacii, lipindu-şi spatele de scoarţa unuia.

Durere, s-a întrebat el, sau luptă?

— Ce fel de joc joci?

— Iisuse Hristoase. A sărit înapoi din lumea din mintea sa în cea care i se derula rapid prin faţă, în graba lui de a găsi cheile.

Viteza a făcut ca sângele să îi vâjâie în urechi în timp ce se holba la Dana.

Ea stătea în uşă, cu mâinile în şolduri şi ochii plini de suspiciune.

— Acesta este micul joc pe care îl

denumesc scriu-ca-să-am-din-ce-trăi. Pleacă, întoarce-te mai târziu.

— Mă refer la floare şi am tot atâtea drepturi ca şi tine să mă aflu aici. Este casa fratelui meu.

— Şi aceasta este, acum, camera mea din casa fratelui tău.

Ea a cercetat batjocoritor camera. Era un pat nefăcut, dulapul ei de haine din copilărie pe care i-l dăduse lui Flynn când a cumpărat casa, o valiză desfăcută pe podea. Biroul unde lucra Jordan fusese al lui Flynn în timpul adolescenţei lui şi îi lipsea unul dintre cele trei sertare din lateral. Pe birou era un laptop, nişte dosare şi cărţi, un pachet de ţigări şi o scrumieră de metal.

— Arată mai mult ca o staţie de camioane, a comentat ea.

— Nu trebuie să arate bine. Resemnat, el s-a întins după pachetul de ţigări.

— Este un obicei prostesc.

— Da, da, da. El a aprins-o şi a suflat fumul în mod intenţionat. Jumătate de pachet pe zi, mai mult când lucrez. Lasă-mă în pace. Şi de ce eşti enervată, oricum? Credeam că femeilor le place să primească flori.

— Mi-ai trimis un singur trandafir roşu.

— Aşa este. A analizat-o mai atent acum.

Părul era legat la spate, aşa că muncise. Nu se obosise să se machieze, deci nu planificase să iasă din casă. Purta blugi şi o bluză de trening uzată Penn State şi cizme negre de piele lăcuită cu tocuri butucănoase.

Ceea ce însemna, a dedus el din ce ştia despre ea, că plănuise să lucreze în apartament, apoi a înşfăcat prima pereche de încălţări aflate la îndemână pentru că se grăbea.

Şi asta însemna că floarea îşi făcuse efectul.

— Obiceiul de a trimite un singur trandafir roşu este considerat romantic. A zâmbit când a spus asta, un pic plin de el.

A păşit în cameră şi a înconjurat valiza.

— Ai spus că îţi reaminteşte de mine. Ce vrea să însemne asta?

— Este lung, sexy şi miroase frumos. Care-i problema, Stretch?

— Uite, ai pus la cale întâlnirea impresionantă de sâmbătă. Bună treabă. Dar dacă tu crezi că pot fi cucerită de o masă sofisticată şi un trandafir, te înşeli amarnic.

Nu se bărbierise, a observat ea şi i-ar fi prins bine o tunsoare. La naiba, întotdeauna îi plăcuse la nebunie când avea acel aspect

aproape neîngrijit.

Apoi mai era expresia de pe faţa lui când ea era în faţa uşii fără ca el să ştie. Pe jumătate visătoare, pe jumătate absentă. Iar gura lui era într-un fel îndârjită şi hotărâtă.

A trebuit să strângă tocul uşii pentru a se opri să nu se repeadă şi să muşte acea gură.

Şi acum se uita doar la ea, cu acel zâmbet pe jumătate mândru pe faţă. Nu ştia dacă să - pocnească sau să sară pe el.

— Nu mai sunt o copilă visătoare de data aceasta, şi… la ce te hlizeşti?

— Te-am adus aici, nu?

— Păi, nu stau. Sunt aici doar ca să îţi spun că nu funcţionează.

— Mi-a fost dor de tine. Cu cât sunt mai mult împrejurul tău cu atât îmi dau seama cât de mult.

Inima ei a început să palpite şi a fost ignorată tară milă.

— Nici asta nu merge.

— Atunci ce?

— Ai putea încerca sinceritatea în schimb. Spune de-a dreptul, fără acele gesturi prosteşti. Care sunt clişee, apropo, a adăugat ea în timp ce el strivea mucul de ţigară şi se ridica în picioare.

Iar clişeele devin clişee, s-a gândit ea, pentru că funcţionează, fir-ar să fie.

— Bine. El s-a oprit în faţa ei, şi-a înfipt degetele în gulerul bluzei şi a tras-o înspre el. Nu pot să îmi iau gândul de la tine, Dana. Pot să te îngrop în mintea mea pentru timp îndelungat, dar tot acolo eşti. Ca o fisură.

— Atunci aruncă-mă afară. Ea şi-a împins bărbia înainte. Dă-i drumul.

— Îmi placi acolo, ceea ce mă face înfometat după pedeapsă. Îmi placi aici, curbându-ţi buza la mine şi mirosind a ploaie.

El s-a întins, i-a desprins elasticul din păr şi l-a aruncat. Apoi şi-a înfipt degetele acolo unde fusese elasticul.

— Vreau să te duc în pat, chiar acum. Vreau să îmi înfig dinţii în tine. Vreau să mă îngrop înăuntrul tău. Şi când am terminat, vreau să o fac din nou.

Şi-a înclinat capul şi a fixat-o în ochi.

— Ce părere ai despre sinceritatea mea?

— Nici pe jumătate rea.

10

El s-a uitat atent la ea, încercând să-i ghicească starea.

— Dacă acesta nu a fost un da, a decis el, mai bine ai fugi către uşă. Repede.

— A…

Restul cuvintelor i-au rămas în gât când el a luat-o pe sus.

— Prea târziu. Am câştigat prin lipsă de răspuns.

Ea a încercat din răsputeri să se încrunte, dar nu era uşor cu fiorul de zăpăceală care o străbate.

— Poate că te doresc doar pentru că eşti unul dintre puţinii tipi care mă pot transporta ca pe o pană.

— Este un început. Îmi place cum eşti făcută, Stretch. Mult teritoriu de explorat. Cât mai cântăreşti acum? El a tachinat-o puţin.

— Aproximativ 75?

O strălucire periculoasă a trecut prin ochii ei.

— Crezi că un asemenea comentariu mă va transforma în plastilină?

— Şi fiecare gram împachetat excelent.

— Te-ai salvat bine.

— Mulţumesc. Îmi place şi faţa ta.

— Dacă eşti pe cale să spui ceva de genul că este plină de personalitate, îţi voi face rău.

— Acei ochi adânci şi întunecaţi. A întins-o pe pat în timp ce se uita în ochii ei. Niciodată nu mi-am putut scoate din cap

imaginea ochilor tăi. Apoi mai este gura. Toată moale şi plină şi gustoasă. El a muşcat-o de buza de jos şi a tras uşor. Aş putea petrece ore întregi gândindu-mă la gura ta.

Nu devenise chiar ca plastilina în palmele lui, dar trebuia să recunoască că ceva înăuntrul ei începea să fiarbă în mod clar.

— Eşti mai bun la asta decât înainte.

— Taci. Muncesc aici. Şi-a plimbat buzele peste obrajii ei. Apoi mai sunt gropiţele. Neaşteptate, capricioase, ciudat de sexy. Întotdeauna mi-a plăcut înfăţişarea ta.

A sărutat-o din nou, lung, încet şi adânc până când plăcerea s-a răspândit din zona de contact în întregul corp, până în vârful picioarelor.

O, da, s-a gândit ea, era mult, mult mai bun la asta acum.

— Îţi aduci aminte prima dată când am fost împreună?

S-a arcuit puţin, s-a mutat puţin în timp ce el şi-a îngropat faţa în gâtul ei.

— Din moment ce aproape că am dat foc covorului din sufragerie, este puţin cam greu să uiţi.

— Toată acea pasiune şi energie înăbuşită. Este un miracol că am supravieţuit.

— Eram tineri şi rezistenţi.

El s-a depărtat puţin şi i-a zâmbit.

— Acum suntem mai în vârstă şi mai înţelepţi. Intenţionez să te scot din minţi şi va dura foarte mult timp.

Muşchii abdomenului ei au început să freamăte. Avea nevoie să fie atinsă. Avea nevoie să se împartă cu cineva, şi cu el, întotdeauna cu el, le putea avea pe amândouă.

Ştiuse că vor sfârşi aici de când a plecat din apartamentul ei. Poate că ştiuse, în sufletul ei, că vor ajunge aici în minutul în care a deschis uşa lui Flynn şi îl văzuse pe Jordan stând afară.

Ea a vrut, el a vrut. Putea doar să spere că ar putea fi suficient pentru ea.

— Se întâmplă să am ceva timp liber chiar acum.

— Hai să începem… chiar aici.

Buzele lui le-au luat pe ale ei cu o insistenţă reţinută ce a revărsat unde de dorinţă fierbinte în tot corpul ei. Când inima ei a început să bată repede, el a schimbat ritmul, încetinindu-l până când bătăile nebuneşti au trecut la un ritm lent şi profund.

A căutat în memorie ceea ce fusese între ei. Focul şi tăria lui. Şi din nou în timpul prezent. Un fel de mirare şi profunzime.

Incapabilă să reziste, înfometată după familiar şi nou, ea s-a încolăcit în jurul lui.

Corpul lui îi era cunoscut. Anii nu l-au schimbat cu adevărat. Înalt, lat în umeri, îngust în şolduri. Jocul muşchilor sub mâinile sale era cam la fel. Greutatea lui, forma gurii lui, mâinile sale erau cam la fel.

Cât mult îi lipsise această cunoaştere a celuilalt. Şi efuziunile de dragoste care năvăleau prin plăcerea de a fi cunoscută de el.

Chiar şi când ea intrase în vechiul ritm, el s-a depărtat şi s-a uitat pur şi simplu la ea.

— Ce? Ce este?

— Vreau doar să mă uit la tine. I-a desfăcut nasturii de la bluză, fără să se grăbească, plimbându-şi degetele pe pielea expusă. Şi fără să îşi dezlipească ochii de pe chipul ei.

— Vreau să mă priveşti. Cine am fost, cine suntem. Nu chiar atât de diferiţi, cu adevărat. Încă privindu-i faţa, el şi-a plimbat degetele pe bumbacul fin al sutienului. Dar destul de diferiţi ca să fie interesant, nu crezi?

— Vrei să gândesc? Ea s-a înfiorat când acele degete leneşe i-au mângâiat sânii.

— Tu mereu gândeşti. El a tras-o înspre el şi a dezbrăcat-o de bluză. O minte aşa de

ocupată – încă un lucru care mă atrage la tine.

În timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele, ea i-a înconjurat gâtul cu braţele.

— Eşti îngrozitor de vorbăreţ, Hawke.

— Asta îţi dă încă un motiv de gândire, nu-i aşa?

L-a desfăcut sutienul, apoi şi-a trecut mâinile pe umerii ei pentru a-i da jos bretelele sutienului.

Buzele lui le-au atins pe ale ei, s-au retras, au atins-o din nou, apoi s-au retras, până când braţele ei s-au strâns în jurul lui şi gura ei s-a lipit de a lui.

El şi-a dorit asta – acea izbucnire rapidă de dorinţă. Pentru el. Pentru că nu, nu voia ca ea să gândească, ci doar să simtă ce îşi puteau oferi unul altuia. Aici şi acum.

Degetele lui s-au încurcat în părul ei, apoi palmele lui au strâns părul, trăgându-i capul pe spate astfel încât să aibă acces la gura şi la gâtul ei. Astfel încât să poată, pentru un moment, să elibereze animalul neliniştit care pândea înăuntrul lui.

Ar fi putut să o devoreze dintr-o muşcătură nemiloasă. Dar ar fi fost prea rapid şi prea uşor. În schimb, el a lăsat atracţia să crească şi să îi tulbure pe amândoi. S-a înfruptat din ea, apoi a

aşteptat. Când ea a început să tremure, aşa a făcut şi el.

Corpul ei fusese întotdeauna una dintre cele mai pure plăceri pentru el. Nu doar forma şi conţinutul, dar ardoarea ei de a se bucura, deschiderea ei pentru aventura sexului. Zgomotul inimii ei sub buzele lui îl excitau la fel de mult ca sânii ei copţi.

Toată acea piele fină adorabilă care se cutremura când limba lui trecea pe deasupra ei, zgârietura dinţilor lui era doar un fior când femeia îl îndemna să ia mai mult.

Mâinile ei se mişcau grăbite peste el, trăgând de cămaşa lui. Şi murmurul gutural de plăcere în tâmp ce unghiile ei îi zgâriau carnea şi îi făceau sângele să fiarbă, astfel încât el trebuia să se lupte ca să nu se grăbească.

Dar nu intenţiona să se înfrupte când putea să deguste.

De unde îi venea această răbdare? Ar putea să o înnebunească folosindu-se de această lentoare. Cum putea gura lui să fie atât de înfierbântată, iar mâinile lui să se controleze atât de perfect? Muşchii lui fremătau sub mâinile ei, iar ea îl cunoştea, oh, îl cunoştea destul de bine ca să-i exploateze dorinţele şi slăbiciunile. Cu toate

că îi îndeplinea toate cerinţele, chiar dacă o dusese până la limita în care se cutremura, el s-a retras şi a lăsat-o tremurând.

— Pentru Dumnezeu, Jordan.

— Nu eşti încă destul de înnebunită. Respiraţia lui îi sfâşia plămânii, dar i-a prins braţele în jos şi a continuat să îi alimenteze flăcările cu gura. Nici eu nu sunt.

Era atât de mult din ea şi avea nevoie de tot. Corpul somptuos, mintea cercetătoare şi partea din inima ei pe care o pierduse prin nepăsare. Avea nevoie de mai mult decât de dorinţa şi căldura ei. Avea nevoie de încrederea ei, din nou, şi ar lupta pentru o licărire de afecţiune pe care o împărtăşiseră odată. Voia înapoi sentimentul la care renunţase pentru a supravieţui.

I-a eliberat mâinile ca să o îmbrăţişeze, să o strângă tare în timp ce se rostogoleau prin pat.

Pielea ei devenise lipicioasă din cauza transpiraţiei, iar ea era fierbinte, umedă şi pregătită.

Trebuia doar să o umple ca să o arunce peste limită. Ea a suspinat numele lui în timp ce corpul ei erupea. Iar el a ştiut când ea a devenit moale sub el şi i-a dăruit ceva după care el tânjise fără să ştie.

Abandonul ei.

— Dana. El i-a rostit numele din nou şi din nou în timp ce o săruta pătimaş pe toată faţa. Când ochii ei, atât de grei şi de întunecaţi, s-au deschis şi au privit într-ai lui, el a alunecat delicat înăuntrul ei.

Se întorcea acasă şi descoperea că ceea ce lăsase în urma sa odată devenise mai bogat, mai autentic, mai puternic decât fusese înainte. Nespus de mişcat, şi-a împreunat mâinile cu ale ei, a strâns-o cu putere şi i s-a dăruit ei.

Acceptând, ea s-a arcuit, apoi şi-a ridicat buzele, le-a găsit pe ale lui şi le-au lipit. Dulceaţa buzelor sale i-a provocat o durere în gât în timp ce plăcerea creştea. Se potriveau, cu fiecare bătaie a inimii, fiecare mişcare până când dulceaţa a devenit disperare.

Erau contopiţi încă, buze, mâini, şolduri, când au căzut.

SE poate, se gândea Dana în timp ce stătea întinsă peste Jordan, să fi experimentat cea mai intensă şi spectaculoasă partidă de sex din viaţa ei.

Dar, dacă ar fi fost să menţioneze, ar trebui să spună că timpul ei nu mai fusese folosit niciodată într-un mod atât de delicios. N-ar fi avut nimic împotrivă ca

trupul ei să fie folosit în acest mod regulat.

Dar, de altfel, sexul nu fusese niciodată problema lor. Nu era oare problema lor faptul că ea nu ştia care fusese problema lor? Sau era. Sau ar putea fi.

La naiba cu ele.

— Gândeşti din nou, a murmurat Jordan şi şi-a mişcat un deget încet de-a lungul şirei spinării ei. Gândeşti al naibii de tare. Presupun că nil ai putea renunţa pentru câteva minute, doar până îmi regenerez celulele creierului.

— Când sunt moarte, sunt moarte, deşteptule.

— Aceasta a fost o metaforă, un eufemism delicat.

— Nu e nimic delicat la tine, în special eufemismele tale.

— Voi lua asta drept un compliment. El a tras-o de păr până când ea şi-a ridicat capul. Cu siguranţă arăţi bine, Stretch, toată mototolită şi posedată. Mai stai?

Ea şi-a ridicat capul.

— Voi fi mototolită şi posedată din nou?

— Acesta este planul.

— Atunci cred că mai pot rămâne pentru runda a doua. S-a rostogolit într-o parte, s-a ridicat în picioare şi şi-a trecut mâinile prin păr. Iar când el s-a întins să o atingă, ca şi-a

ridicat sprâncenele cunoscătoare.

Până când el s-a încruntat şi şi-a trecut degetele uşor peste sânii ei.

— Te-am frecat cam tare aici şi acolo. El şi-a trecut încheieturile degetelor peste propria sa bărbie. Dacă ştiam că vei trece pe aici, mă bărbiream.

— Voi considera, „trece pe aici*’ ca pe un alt eufemism. ’Trebuia să menţină o atmosferă lejeră, altfel inima ei urma să se topească în mâinile lui. În plus, a fost acel aspect nebărbierit, boem care m-a ajutat să ajung în pat cu tine.

Ea l-a frecat prieteneşte pe obraz, apoi s-a întins.

— Doamne, mor de foame.

— Vrei să comand o pizza?

— De-abia aştept să mănânc o pizza. Am nevoie de energie imediat. Trebuie să fie ceva care să treacă drept mâncare prin bucătărie.

— N-aş conta pe asta. Bucătăria este cu susul în jos. Zonă de construcţii.

— Un bărbat adevărat ar coborî şi ar aduce provizii.

— Te urăsc când faci asta. Întotdeauna te-am urât pentru asta.

— Ştiu. Încă funcţionează?

— Da. Rahat. S-a dat jos din pat şi şi-a tras

blugii pe el. Vei lua ce vei primi. Fără răutăţi.

— S-a făcut. Satisfăcută, s-a întins pe partea ei, înfundându-se în pernă. „Probleme”? a întrebat ea când el doar stătea în picioare, holbându-se la ea.

— Nu. Celulele creierului se regenerează.

Gropiţele i-au apărut rapid în obraji, apoi au dispărut.

— Mâncare.

— Mă ocup acum.

S-a simţit chiar mulţumită când el părăsea camera. Poate era cam meschin din partea ei să fie plină de bucurie răutăcioasă, chiar şi mental, pentru că încă ştia să-l zgândărească în punctele sensibile. Dar dacă îi aducea o asemenea satisfacţie, cât de rău putea fi?

Şi era mai bine, nu-i aşa, decât să se lase cuprinsă de îngrijorare şi agitaţie în legătură cu ce se va întâmpla pe viitor. De data aceasta va fi mai inteligentă, va savura clipa şi se va abţine de la a aştepta mai mult.

Se simţeau bine unul în compania celuilalt, chiar şi când se tachinau. Aveau prieteni comuni la care ţineau foarte mult amândoi. Şi între ei exista o puternică atracţie sexuală.

Acestea constituiau bazele unei relaţii sănătoase şi de calitate.

Atunci de ce naiba trebuia să fie îndrăgostită de el? Dacă nu exista acest mic amănunt, ar fi fost perfect.

Totuşi, când abordai situaţia în mod realist, era problema ei. Aşa cum fusese problema ei şi înainte. Nu era obligat să o iubească şi el, şi orice implica sau extrăgea din acea situaţie era propria ei creaţie.

Lui îi păsa de ea. Ea şi-a închis ochii şi şi-a înăbuşit un oftat. Iisuse, acest fapt era dureros. Era ceva mai dureros şi mai înjositor decât să fii îndrăgostită de cineva care ţinea sincer la tine?

Mai bine să nu se mai gândească, să închidă acea parte din ea, pe cât se putea de mult. Nu-şi mai făcea iluzii de data aceasta în legătură cu ei – fiind împreună pentru totdeauna, construind un cămin, formând o familie, clădind un viitor.

Viaţa lui era în New York, iar a ei, aici. Şi Dumnezeu ştia că avea destule cu care să-şi ocupe timpul şi să fie mulţumită fară să făurească vise care îl includeau pe Jordan Hawke.

EI o rănise numai pentru că ea se lăsase rănită. Nu era doar mai matură, a decis ea. Era mai puternică şi mai inteligentă acum.

În timp ce încerca să se convingă singură, s-a uitat în laptopul lui. Screen saver-ul era pornit şi nu se vedea decât o spirală care se mişca şi deja o făcea să se simtă ameţită.

Cum putea el suporta?

Imediat ce s-a gândit, i-a venit şi răspunsul. L-ar fi enervat îndeajuns ca să-l determine să se apuce din nou de muncă.

Analizând, s-a ridicat în capul oaselor. Nu închisese calculatorul când l-a întrerupt. Nu închisese documentul… nu-i aşa?

Şi-a muşcat buza şi a privit înspre uşă.

Aceasta însemna că orice scria era încă pe ecran şi, dacă s-ar fi întâmplat să mişte mousc-ul, puţin, ar fi apărut. Şi dacă s-ar fi întâmplat să citească ce a scris, ce rău era în asta?

Cu urechea ciulită ca să audă zgomotul paşilor, s-a strecurat afară din pat şi a mers în vârful degetelor până la birou. A atins mouse-ul delicat cu vârfurile degetelor ca să dispară screen saver-ul.

Aruncând o ultimă privire către uşă, ea a derulat înapoi două pagini din document, apoi a început să citească.

A fost captivată instantaneu, deşi ceea ce nimerise era evident mijlocul unui pasaj descriptiv. Avea un mod de a te introduce în scenă şi de a te înconjura cu ea.

Iar aceasta era întunecoasă, răcoroasă şi terifiantă. Ceva pândea. Încă de la prima pagină era în capul eroului, intuindu-i sentimentul de urgenţă şi frica profundă. Ceva urmărit, acest lucru hrănindu-i deja frica.

Când a ajuns la finalul a ceea ce scrisese, ea a exclamat

— La naiba, şi ce se mai întâmplă?

— Ce mai compliment de la o femeie dezbrăcată, a comentat jordan.

Ea a tresărit. Aproape că a sărit din propria piele, care era singura ei vestimentaţie. Şi s-a înroşit, ceea ce a înrăutăţit şi mai mult situaţia. Şi a simţit căldura cum se împrăştie în timp ce se întorcea ca să-l vadă pe Jordan în uşă, cu blugii încheiaţi neglijent, părul dezordonat şi cu o pungă de Fritos, o cutie de Coca-Cola şi un măr în mână.

— Eu tocmai… Nu era nicio ieşire, a realizat ea, aşa că a spus pur şi simplu adevărul jenant. Am fost curioasă. Şi nepoliticoasă.

— Nu e mare lucru.

— Nu, serios, nu trebuia să îmi bag nasul în munca ta. Dar era pur şi simplu acolo şi este vina ta că nu ai închis fișierul.

— Ceea ce ar însemna că este vina ta

pentru că m-ai întrerupt, apoi mi-ai distras atenţia folosindu-te de sex.

— Cu siguranţă nu m-am folosit de sex doar ca să... Ea s-a întrerupt, cu respiraţia tăiată. El râNjea la ea şi nu prea putea să îl învinovăţească. Dă-mi punga de Fritos.

Însă el s-a îndreptat către pat şi s-a sprijinit de o pernă.

— Vino şi ia-le. El s-a întins după pungă, a luat un pumn şi a început să mestece.

— În orice caz, screensaver-ul a fost de vină. Îmi producea ameţeală. Întâmplător, s-a gândit ea, şi s-a aşezat înapoi în pat luându-i punga de chipsuri din mână.

— Îl urăsc pe ticălos. El a ronţăit din măr şi i-a dat ei sucul. Şi vrei să afli ce se întâmplă după aceea?

— Eram uşor interesată. A desfăcut cutia de CocaCola şi a sorbit îndelung. A mâncat nişte Fritos, i-a schimbat pentru măr şi apoi i-a luat înapoi. Şi, s-a gândit ca cu dezgust, el nu intenţiona să cedeze.

— Bine, cine este el? Cine îl urmăreşte? Cum a ajuns el acolo?

El a luat Coca-Cola. Era ceva mai mulţumitor decât ca cineva, care să îţi împărtăşească pasiunea pentru cărţi, să fie atât de interesat de cea scrisă de tine? s-a întrebat el.

Dacă adăugai faptul că partenera de discuţii era o femeie goală, foarte, foarte sexy, totul devenea şi mai savuros.

— Este o poveste lungă. Să spunem doar că este un om care a făcut greşeli şi caută o modalitate de a le îndrepta. Pe drum află că nu există răspunsuri uşoare, că izbăvirea – ceea ce contează cu adevărat – are un preţ. Pentru acea dragoste, care contează, merită să plăteşti acel preţ.

— Ce a tăcut?

— A trădat o femeie şi a omorât un om. El a mai mâncat din chipsuri, a ascultat răpăitul ploii din afara camerei şi din pădurea din mintea sa. A crezut că are motive pentru ambele. Poate că a avut. Dar erau juste motivele sale?

— Tu scrii cartea, tu ar trebui să ştii.

— Nu, el trebuie să ştie. Este parte din preţul răscumpărării. Necunoaşterea îl bântuie la fel de puternic ca ceea ce se află cu el în pădure.

— Ce se află cu el în pădure?

El a chicotit.

— Citeşte cartea.

Ea a muşcat din nou din măr.

— Aceasta este o metodă foarte josnică de a-ţi face vânzări.

— Trebuie să trăiesc din ceva. Chiar dacă

este din „ficţiune comercială previzibilă şi terestră.” Una dintre criticile concise făcute de tine asupra muncii mele.

A simţit o undă de vină, dar a îndepărtat-o repede.

— Sunt o bibliotecară. Fostă bibliotecară, s-a corectat ea. Şi sunt pe cale să devin proprietara unei librării. Preţuiesc toate cărţile.

— Pe unele mai mult decât pe altele.

— Aceasta ar fi o problemă de gusturi personale, nu de perspectivă profesională. Acum tot ce voia era să se agite. Cu siguranţă, succesul tău comercial indică faptul că scrii cărţi pe gustul mulţimii.

El şi-a scuturat capul şi a simţit nevoia brusc de o ţigară.

— Nimeni nu ridiculizează cu laude false mai bine ca tine, Dana.

— N-am vrut să sune aşa. Încerca să se acopere, a realizat ea. Dar cu greutate ar fi putut mărturisi că este un fan de-al său când stătea goală în patul lui şi mânca chipsuri. Era cu siguranţă o modalitate de a-i face pe amândoi să se simtă ridicol.

Şi ar fi făcut ca orice laudă onestă să pară falsă.

— Faci ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna, Jordan, şi cu succes. Ar trebui să fii mândru

de tine.

— Nu te contrazic aici. El a terminat de băut CocaCola şi a pus cutia deoparte. Şi-a înfăşurat degetele în jurul gleznei ei. Încă îţi este foame?

Uşurată că subiectul fusese amânat, ea a răsucit punga de chipsuri şi a azvârlit-o pe podea lângă pat.

— De fapt… a început, apoi a sărit pe el.

N-AR fi trebuit să îl deranjeze aşa de mult, şi îl irita al naibii de mult că îl deranja. Nu se aştepta ca scrierile sale să fie pe gustul tuturor. Încetase cu mult timp în urmă să se simtă rănit sau descurajat de o critică proastă sau de comentariile cititorilor nemulţumiţi.

Nu era vreun artist tensionat şi temperamental, care să cadă într-o depresie nervoasă la cele mai mici critici.

Dar, la naiba, faptul că Dana nu îi aprecia munca îl rodea.

Era mai rău acum, s-a gândit Jordan, în timp ce se uita afară pe fereastra dormitorului şi medita. Mai rău când era amabilă. I-ar fi fost mai uşor să accepte părerile ei severe şi nesolicitate asupra talentului lui, critica ei elitistă şi infantilă asupra domeniului lui, decât o bătaie călduroasă pe umăr.

El scria romane, deseori cu iz de altceva, iar ea le descalifica pe motiv că sunt comerciale şi răsuflate, de cel mai jos numitor comun.

Putea să facă faţă criticilor ei, dacă ea ar fi fost o elitistă snoabă, dar ea era departe de asta. Pur şi simplu îi plăceau cărţile. Apartamentul ei era plin de ele şi erau o mulţime de genuri fictive pe rafturile ei.

Deşi, a observat el, nu era nimic printre ele de Jordan Hawke.

Şi, da, s-a gândit el, asta îl râcâia mai mult decât un pic.

A fost ridicol de satisfăcut să se întoarcă în dormitor şi să o vadă aplecată asupra laptop-ului său, să vadă că era interesată cu aviditate de povestea pe care o clădea el.

Curiozitate, după cum a spus ea. Nimic mai mult.

Mai bine să îndepărteze acest gând, şi-a spus el. Încui-o într-o cutie înainte să sape prea adânc şi să înceapă să facă o rană purulentă.

Erau iubiţi din nou şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Erau, spera el, la jumătatea drumului spre a fi prieteni din nou, de asemenea. Nu voia să o piardă, în calitate de iubită sau prietenă, deoarece el nu putea să treacă de dezinteresul sau

dezaprobarea ei pentru munca lui.

Ea nu ştia ce însemna pentru el să fie scriitor. Cum putea să ştie? Oh, ea ştia că era ceea ce el îşi dorise şi sperase. Dar nu ştia de ce era aşa de vital pentru el. El nu îi împărtăşise niciodată asta.

Erau multe lucruri pe care nu le împărtăşise cu ea, a recunoscut el.

Munca lui, da. Adeseori o rugase să citească ceva din ceea ce scrisese el şi normal că fusese satisfăcut când ea îl lăuda intrigat şi interesat, când ea discuta despre povestire şi îşi dădea cu părerea.

Faptul era, la un nivel pur practic, că părerea ei era una dintre cele care valorau cel mai mult pentru el.

Dar nu îi spusese niciodată cât de mult avea nevoie să realizeze ceva – ca bărbat şi ca scriitor. Pentru el, cu siguranţă, şi pentru mama lui. Era, pentru Jordan, singurul mod în care ştia să îşi răsplătească mama pentru tot ceea ce făcuse pentru el, pentru toate lucrurile la care renunţase sau pentru care muncise.

Dar nu îi împărtăşise asta niciodată Danei sau altei persoane. Nu împărtăşise nimănui durerea lui, vinovăţia care îl îneca sau nevoia disperată.

Aşa că le putea da deoparte din nou ca să

se concentreze pe reconstruirea a ceea ce se putea şi să o ia de la capăt cu ceea ce nu putea reconstrui.

Eroul lui nu era singurul care voia răscumpărarea.

DANA a aşteptat până a pictat un perete întreg în ceea ce urma să fie principala zonă din salonul lui Zoe. Şi-a muşcat limba de vreo cinci ori în acea dimineaţă şi s-a autoconvins să nu spună nimic, apoi a început de la capăt conversaţia din capul ei.

Într-un final s-a autoconvins că era o insultă la adresa prieteniei lor să nu spună nimic.

— M-am culcat cu Jordan, a lăsat ea să-i scape, în timp ce îşi ţinea ochii fixaţi pe peretele pe care îl zugrăvea şi a aşteptat ca prietenele ei să izbucnească cu întrebări şi comentarii.

Când cinci secunde lungi au trecut în tăcere, a întors capul şi a prins privirea dintre Malory şi Zoe.

— Ştiaţi? Deja ştiaţi? Vreţi să spuneţi că ticălosul acela arogant şi autosuficient a alergat drept la Flynn să se laude că mi-a tras-o?

— Nu. Malory de-abia şi-a înghiţit un râset. Cel puţin din câte ştiu eu. Şi sunt sigură că dacă Jordan i-ar fi spus ceva lui

Flynn, el mi-ar fi spus mie. Oricum, noi nu ştiam. Noi doar… Ea s-a îndepărtat încet, apoi a studiat tavanul.

— Ne întrebam cât va dura până când voi doi veţi sări unul pe celălalt, a explicat Zoe. De fapt, ne gândeam să punem pariu, dar ar am decis că ar fi nesimţire curată. Aş fi câştigat, a adăugat ea. Am spus că azi este ziua combustiei spontane. Malory a presupus că vei mai rezista o săptămână.

— Păi… Dana şi-a pus mâinile făcute pumn în şolduri. Halal informare.

— Nu am pariat, de fapt. Malory a bătut în retragere. Şi uite ce prietene bune suntem, nici măcar nu te arătăm cu degetul pentru că ne-ai spus, deşi dacă Jordan i-ar fi spus lui Flynn l-ar fi transformat într-un ticălos arogant şi plin de el.

— Am rămas fară cuvinte.

— Oh, nu, nu ai rămas. Zoe şi-a scuturat părul. Cel puţin nu până nu ne spui cum a fost. Vrei să foloseşti o scală de la unu la zece sau o descriere retroactivă?

Râsetul a izbucnit înainte ca Dana să îl poată opri.

— Nu ştiu de ce vă plac pe voi două.

— Cu siguranţă că ştii. Haide, a îndemnat-o Zoe. Spune-ne. De-abia aştepţi.

— A fost grozav şi nu numai pentru că era

să intru în combustie spontană. Îmi era dor să fiu cu el. Crezi că ai uitat cum este să fii atât de… conectat cu cineva. Dar nu uiţi. Chiar nu uiţi. Întotdeauna ne-am simţit bine în pat. Acum e chiar mai bine.

Zoe a lăsat să-i scape un oftat prelung.

— A fost romantic sau sălbatic?

— A câta oară?

— Acum te dai mare.

Râzând, Dana a început să zugrăvească din nou.

— A trecut ceva timp de când am avut cu ce să mă laud.

— Cum ai de gând să te descurci? a întrebat-o Malory.

— Cum să mă descurc cu ce?

— Ai de gând să-i spui că eşti îndrăgostită de el?

Întrebarea a lăsat o mică umbră să îi întunece buna dispoziţie.

— Ce sens are? Fie ar da înapoi, fie s-ar simţi vinovat că n-a dat înapoi.

— Dacă eşti sinceră cu el…

— Acesta a fost stilul tău, a întrerupt-o Dana. Este felul cum ai ales să faci faţă la ceea ce simţeai pentru Flynn. A fost bine pentru tine, Mal, şi pentru el. Dar pentru mine… ei bine, nu am aşteptări de la Jordan de data aceasta şi sunt dispusă să îmi asum

responsabilitatea pentru propriile mele emoţii şi consecinţele lor. Ce nu sunt dispusă să fac este să îmi pun inima mare şi prostuţă în mâinile lui şi să-l forţez să facă o alegere. Ce avem noi acum este suficient de bun pentru mine. Pentru moment. Ne vom îngrijora pentru ziua de mâine atunci când aceasta va veni.

— Păi… Nu te voi contrazice, a început Zoe. Poate ai nevoie de ceva timp, ca să laşi lucrurile să se aşeze sau să evolueze. Dar, mai mult, poate este predestinat. Poate este parte din căutare.

Trafaletul a sărit din mâna Danei.

— Faptul că m-am culcat cu Jordan e parte din căutare? Cum naiba vine asta?

— Nu mă refer la sex, în mod specific. Deşi sexul este, să recunoaştem, o magie puternică.

— Da, poate că zeii au cântat, iar zânele au plâns. Dana a dat cu trafaletul pe perete din nou. Dar nu dau crezare faptului că sexul meu cu Jordan mă va conduce la cheie.

— Mă refer la relaţie, la legătură, cum vrei tu să îi spui. Ceea ce a fost între voi, ceea ce este între voi, ceea ce va fi între voi.

Zoe a făcut o pauză în timp ce Dana a lăsat jos rola şi s-a întors cu o expresie

speculativă.

— Nu urmează asta la ceea ce ţi-a spus Rowena despre cheie? a continuat ea. N-ar putea fi aceasta parte din toată povestea?

Dana nu a spus nimic pentru un moment, apoi şi-a înmuiat trafaletul în vopsea.

— Păi, asta e o altă observaţie pe cinste. Are ceva logică, Zoe, dar nu văd cum ajută. Nu cred că voi găsi cumva cheia Cutiei Sufletelor între aşternuturi data viitoare când voi face dragoste cu Jordan, dar este un unghi interesant, care ar trebui să fie şi plăcut de explorat.

— Poate că este mai degrabă ceva, sau un anumit loc, care a însemnat ceva pentru tine sau pentru amândoi, înainte. Şi înseamnă şi acum. Şi va însemna şi mai târziu. Zoe şi-a azvârlit braţele. Nu sunt coerentă.

— Ba da, a corectat-o Dana, în timp ce o linie i se forma între sprâncene. Nu pot să mă gândesc la ceva imediat, dar mă voi gândi mai mult. Poate voi vorbi cu Jordan despre asta. N-are rost să neg că este implicat în asta, aşa că şi el ar putea fi util.

— Voi spune doar un singur lucru. Malory şi-a îndreptat umerii. Dragostea nu este o povară, pentru nimeni. Şi dacă el simte altfel, nu te merită.

După un moment de surpriză, Dana a lăsat jos trafaletul de vopsit. S-a dus, s-a aplecat şi a sărutat-o pe Malory pe obraz.

— Eşti o dulce.

— Vă iubesc. Vă iubesc pe amândouă. Şi cine nu vă întoarce dragostea este un idiot.

— Iisuse, pentru asta primeşti şi tu o îmbrăţişare. Dana a strâns-o uşor pe Malory. Orice naiba s-ar întâmpla, mă bucur că vă am pe voi două.

— E aşa de drăguţ. Zoe a păşit astfel încât să îşi poată trece un braţ peste fiecare dintre ele. Mă bucur foarte mult că Dana a făcut sex, iar noi putem trăi acest moment.

Printre hohote de râs, Dana le-a dat un ghiont amândurora.

— Să văd ce pot face în seara asta şi poate avem un festin al lacrimilor după ce ne instalăm mâine.

11

Jordan a dormit cu braţul încolăcit în jurul taliei Danei, cu picioarele lui agăţate de ale ei, ca şi cum ar fi vrut să o ţină în loc. Deşi nu ea fusese cea care plecase, de data aceasta era departe de a fi sigur că îl va lăsa să rămână.

În patul sau în viaţa ei.

Dar el se ţinea strâns de ea în timp ce rătăcea prin vise. Prin noaptea cu lună, în căldura verii, unde totul mirosea a copt, a verde şi a secret.

Pădurea se afla în umbră, cu strălucirea licuricilor aruncând lumini aurii în întuneric. În vise ştia cumva că era un bărbat în loc de băiatul care fusese când se plimbase prin iarba sălbatică de la marginea acestor păduri. Inima lui era zdrobită de… frică? anticipare? cunoaştere? în timp ce se uita la casa mare şi neagră care se înălţa regal în lumina lunii.

Prietenii lui nu se aflau în apropiere, aşa cum fuseseră în noaptea aceea fierbinte de care îşi aducea el aminte. Flynn şi Brad nu erau acolo, cu ţigările lor şi berea de contrabandă, cortul de campanie sau curajul tinereţii şi nepăsarea pe care o au trei adolescenţi.

Era singur, cu luptătorii de la Peak păzind poarta din spatele lui şi casa lipsită de viaţă şi tăcută ca un mormânt.

Nu, nu goală, s-a gândit el. Era o greşeală să te gândeşti la casele vechi ca fiind goale. Erau pline de amintiri şi de ecouri estompate ale vocilor. Picături de lacrimi, picături de sânge, hohote de râs, emoţii care au răsunat între ziduri de-a lungul

anilor.

Nu era, la urma urmei, un fel de viaţă?

Şi mai erau case, ştia el, care respirau. Purtau în lemnul şi piatra lor, în cărămidă şi în mortar un fel de ego care era aproape, foarte aproape, uman.

Dar era ceva, ceva ce era necesar să îşi amintească în legătură cu casa aceasta, cu locul acesta, noaptea aceasta. Ceva ce ştia, dar nu putea să îşi aducă aminte clar. Pendula înăuntru şi în afară, ca un cântec pe jumătate amintit, tachinându-l şi sâcâindu-l.

Era important, chiar vital, să focalizeze ce îi venea în minte, asemănător lentilelor unei camere de filmat, până imaginea devenea clară.

În vis a închis ochii, a respirat încet şi lent, în timp ce încerca să îşi golească mintea astfel încât să vină ceea ce trebuia să vină.

Când a deschis din nou ochii, a văzut-o. Se plimba de-a lungul parapetului, sub luna plină şi albă. La fel de singură ca el. Visând poate, la fel cum visa şi el.

Pelerina ei s-a unduit în sus, deşi nu era vânt care să o ridice. Lui i s-a părut că acrul şi-a ţinut răsuflarea şi toate zgomotele nopţii, freamătul, privirile furişe şi vuietele

s-au zdrobit de o tăcere teribilă.

Inima a început să îi bată în piept. Pe parapet, femeia a început să se întoarcă. Într-un moment, s-a gândit el, doar într-un moment, se vor vedea unul pe celălalt.

În final…

Soarele era o undă violentă care i-a zdruncinat creierul şi l-a orbit. El s-a clătinat puţin în urma dezlocării produsă de mutatul de la noaptea întunecoasă la ziua strălucitoare.

Păsările cântau cu un fel de bucurie disperată care semăna cu sunetul flautelor, harpelor şi al fluierelor. Şi apoi a auzit zgomotul pe care îl face apa când cade de la o înălţime mare, apoi se prăbuşeşte în ea însăşi.

El s-a luptat să se orienteze. Erau păduri acolo, dar nu unele pe care să le recunoască. Frunzele erau verzi, de un verde sclipitor sau de un albastru pal, iar mlădiţele erau grele din cauza fructelor de culoarea rubinelor şi a topazului. Aerul mirosea a copt şi a parfumat, de parcă şi el ar fi putut culege şi gusta.

S-a plimbat printre copaci, pe terenul primăvăratic, de un maro bogat, traversat de o cascadă de un albastru sălbatic, unde peştişori aurii dansau în vâltoarea de la

baza sa.

Curios, şi-a adâncit mâinile în ea. A simţit umezeala şi răcoarea proaspătă. În timp ce o lăsa să curgă din mâinile făcute cupă a văzut că apa ce îi curgea din palme nu era transparentă, ci de acelaşi albastru închis.

Era, s-a gândit el, mai mult decât simţurile puteau suporta. Frumuseţea diafană era prea intensă, prea însufleţită încât mintea să o poată percepe. Şi, odată văzută, simţită, cum putea supravieţui cineva, în realitatea palidă şi cenuşie?

Fascinaţia l-a Scut să se îndrepte din nou către apă, când a zărit un cerb care se adăpa pe partea opusă a lacului.

Cerbul era enorm, cu un înveliş lucios şi auriu şi coamele de un argintiu strălucitor. Când şi-a ridicat capul uriaş şi s-a uitat fix în ochii lui Jordan, aceştia erau la fel de verzi şi de profunzi ca pădurea din jurul lor.

În jurai gâtului el purta un colan de bijuterii cu pietre care prindeau razele soarelui şi le adunau înapoi în prisme colorate.

Lui i s-a părut că vorbeşte, deşi nu exista nicio mişcare şi niciun sunet în afara cuvintelor ce se formau în capul lui.

Îi vei susţine?

— Pe cine?

Du-te şi vezi.

Cerbul s-a întors şi a plecat, copite argintii tăcute pe pământ, spre pădure.

Acesta nu este un vis, s-a gândit Jordan. El s-a îndreptat, a început să înconjoare eleşteul şi să urmeze cerbul.

Dar nu, nu spusese vino şi vezi, ci du-te. Încrezându-se în instinct, Jordan a mers în direcţia opusă.

A ieşit din pădure într-o mare de flori atât de pline de culoare încât şocau simţurile. Roşu purpuriu, safir, ametist, ambră străluceau în razele soarelui ca şi cum fiecare petală era o faţetă individuală tăiată perfect din fiecare piatră preţioasă. Iar în central mării, ca cea mai preţioasă floare, erau Fiicele Sticlei, prinse în sicriele lor de cristal.

— Nu, nu visez. A vorbit tare, ca să îşi dovedească sieşi că îşi poate auzi propria voce. Pentru a se concentra, înainte să traverseze marea de flori, să privească feţele pe care le ştia deja.

Ele păreau să doarmă. Frumuseţea lor era nediminuată, dar era rece. El a văzut asta, frumuseţea rece care nu se putea schimba niciodată, dar era captivă pentru totdeauna într-un moment din timp.

A simţit compasiune şi revoltă în timp ce

se uita la faţa atât de asemănătoare cu cea a Danei, o durere sfâşietoare pe care n-o mai trăise de la moartea mamei sale.

— Acesta este iadul, a spus el tare. Să fii captiv între viaţă şi moarte şi să nu poţi alege niciuna dintre ele.

— Da. Ai realizat foarte exact. Kane stătea de cealaltă parte a sicriului de sticlă. Elegant, în roba lui neagră, cu o coroană de bijuterii deasupra coamei de păr negru, el îi zâmbea lui Jordan. Ai o acuitate a minţit care lipseşte din păcate multora din specia ta. Iadul, cum îi spui tu, este numai absenţa a orice fără să existe un final.

— Iadul ar trebui să fie câştigat.

— Ah! Filosofie. Vocea lui păstra o notă de amuzament şi un calcul şiret. Uneori, eşti de acord cu mine, iadul este doar moştenit. Domnul lor şi căţeaua lui muritoare le-a condamnat. El a întins o mână spre sicrie. Am fost numai un instrument, vine vorba, care… El şi-a ridicat mâna şi a răsucit încheietura… care a învârtit cheia.

— Pentru glorie?

— Pentru asta. Pentru putere. Pentru toate acestea. El şi-a deschis larg braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă întreaga lui lume. Toate acestea, care nu vor fi niciodată, niciodată ale lor. Inimi blânde şi

slăbiciuni de-ale muritorilor nu îşi au locul în tărâmurile zeilor.

— Cu toate acestea zeii iubesc, urăsc, invidiază, complotează, se luptă, râd, plâng. Slăbiciuni de-ale muritorilor?

Kane şi-a ridicat capul.

— Îmi trezeşti interesul. Ai purta o controversă ştiind cine sunt eu? Ştiind că te-am adus aici, în spatele Cortinei Puterii, unde nu eşti mai mult decât o furnică ce poate fi strivită în fărâme? Te-aş putea ucide cu un gând.

— Ai putea? în mod intenţionat,. Iordan s-a plimbat în jurul sicriului de cristal. Nu putea accepta nici măcar reflexia Danei între ei. De ce n-ai făcut-o? Poate pentru că preferi să terorizezi şi să abuzezi femei. Este o problemă diferită, nu-i aşa, când te confrunţi cu un bărbat?

Lovitura l-a dat înapoi câţiva metri. A simţit gustul de sânge în gura lui şi l-a scuipat pe florile zdrobite înainte să se ridice în picioare. Faţa lui Kane exprima mai mult decât putere, a observat el. Exprima furie. Şi mai exprima ciudă, slăbiciune.

— Numai fumuri. Dar nu ai curajul să lupţi ca un bărbat. Cu pumnii. O rundă, ticălosule. O rundă, în stilul meu.

— Felul tău? Nu ai echivalente aici. Şi vei

cunoaşte durerea.

L-a înşfăcat de piept, gheare reci cu vârfuri tăioase. Agonia de nedescris l-a aruncat în genunchi şi i-a smuls un strigăt din gât pe care nu şi l-a putut reţine.

— Imploră. Plăcerea s-a strecurat în vocea lui Kane. Imploră mila. Târăşte-te pentru ea.

Cu puterile care i-au mai rămas, Jordan şi-a ridicat capul şi s-a uitat fix în ochii lui Kane.

— Pupă-mă în…

Viziunea lui s-a estompat. A auzit strigăte pe deasupra zgomotelor din capul său şi a simţit o inundaţie de căldură deasupra frigului înfiorător.

Şi furia din vocea lui Kane păru să strige în mintea sa:

— Nu am terminat!

Jordan deveni inconştient.

JORDAN! O, Doamne, o, Doamne, Jordan, vino înapoi!

El s-a gândit că poate se află pe o barcă, una care probabil se legăna la voia întâmplării pe mare. S-ar fi putut îneca, a presupus el. Pieptul îi ardea, iar capul îi era greoi şi zvâcnea. Dar cineva îl aducea înapoi, apăsându-şi buzele calde peste ale lui. Trăgându-l înapoi la viaţă, fie că voia sau nu.

Dar de ce naiba un câine lătra ca un nebun în plină mare?

El a deschis ochii şi a privit în sus la Dana.

Deşi era palidă ca gheaţa, era o privelişte binevenită. Ea îşi trecea o mână tremurătoare peste faţa lui şi prin păr în timp ce îşi strângea braţele în jurul lui şi îl legăna.

În afara uşii închise de la dormitor, Moe lătra şi se arunca peste uşă.

— Ce naiba? a reuşit el să spună şi s-a uitat tâmp când ea a început să râdă.

— Ai revenit. Bun, ai revenit. Isteria era pe cale să explodeze în pieptul ei. Gura ta sângerează. Gura ta sângerează, şi pieptul tău, şi eşti atât de rece.

— Lasă-mă un minut. Nu a încercat să se mişte, nu încă, deoarece deja descoperise că doar întoarcerea capului îi producea o durere teribilă şi greaţă.

Dar ceea ce putea vedea era o uşurare binecuvântată. Se afla în dormitorul Danei, întins pe pat, mai mult în poala ei, în timp ce ea îl ţinea strâns la piept ca pe un copil.

Dacă nu s-ar fi simţit de parcă l-ar fi călcat un camion, nu ar fi fost rău.

— Visam.

— Nu. Ea şi-a apăsat obrazul de al lui. Nu, nu visai.

— La început… sau poate nu. Stretch, ai nişte whisky pe aici? Am nevoie de o duşcă.

— Am o sticlă de Paddys.

— Îţi dau o mie de dolari pentru trei degete de Paddys.

— Adjudecat. Râsetul ei era prea apropiat de un suspin pentru a se simţi relaxat.

— Uite, întinde-te. ÎI voi aduce eu. Trebuie să te acoperi, tremuri.

A tras păturile peste el şi l-a înfăşat ca pe o omidă în cocon.

— O, Doamne. Ea s-a scuturat în timp ce îşi lipea fruntea de a lui.

— Două mii dacă îl aduci aici în următoarele patruzeci şi cinci de secunde.

Ea a plecat rapid din cameră şi Jordan şi-a imaginat că nu poate fi într-o stare aşa de proastă dacă încă mai putea aprecia frumuseţea Danei care alerga goală.

O secundă mai târziu, Moe sărea pe pat şi tripla fiecare durere din corpul lui. El a început să înjure, apoi doar să ofteze în timp ce câinele mârâia încet, adulmecând păturile, apoi a început să lângă cu zgomot faţa lui Jordan.

— Da, asta ne va învăţa să nu te dăm afară din cameră doar pentru că vrem să facem sex în intimitate.

Moe a scheunat, a lovit umărul lui Jordan

cu nasul, apoi a făcut trei cercuri lipsite de graţie şi s-a aşezat pe partea lui.

Dana s-a întors, cu o sticlă într-o mână şi un pahar în cealaltă. După ce a turnat mai mult de trei degete de whisky, i-a pus un braţ în jurul capului şi a ridicat paharul la buzele lui.

— Mulţumesc. Mă descurc de aici.

— Bine. Cu toate acestea, ea l-a împins uşor înapoi pe perne înainte să ridice sticla şi să ia şi ea o înghiţitură mare direct din sticlă.

Şi-a imaginat cum căldura a lovit abdomenul lui jordan la fel de puternic ca şi pe al ei. Mai stabilă, s-a dus la dulap şi s-a îmbrăcat cu un halat.

— Trebuie să te îmbraci? îmi place să mă uit la tine.

Nu a vrut să spună că se simţea de parcă pielea ei fusese frecată cu gheaţă.

— Nu trebuia să fi dat câinele afară din cameră.

— Da, eu şi Moe tocmai discutam asta. Şi-a pus o mână pe spatele lat al lui Moe. El te-a trezit?

— El şi ţipetele tale. Ea s-a scuturat dintr-odată, apoi s-a aşezat pe marginea patului. Jordan, pieptul tău.

— Ce? El s-a uitat în jos la el în timp ce ea

a dat păturile la o parte. Erau cinci scobituri distincte, de forma unei gheare. Erau superficiale, a observat el şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Dar sângerau încet şi erau cumplit de dureroase.

— Îţi murdăresc cearşafurile.

— Se spală. Ea a trebuit să înghită, tare. Mai bine aş avea grijă de tăieturile acelea. În timp ce mă ocup de asta, poţi să îmi spui ce naiba ţi-a făcut.

S-a dus în baie după antiseptice şi bandaje, apoi şi-a încleştat mâinile pe chiuvetă şi şi-a impus să respire până va reuşi să facă asta fără să simtă că înghite lame de ras.

Ştia acum ce înseamnă frica. A simţit-o când furtuna s-a năpustit asupra insulei şi marea întunecoasă s-a repezit să o înghită. Dar chiar şi asta, a realizat ea, chiar şi acea teroare până în măduva oaselor fusese doar o umbră pe lângă ceea ce simţise când ţipătul în agonie al lui Jordan o smulsese din somn.

Şi-a reţinut lacrimile. Erau o indulgenţă inutilă când acţiunea era necesară. În schimb, ea a adunat ce era necesar şi s-a întors să îi îngrijească rănile.

— Ţi-am adus nişte aspirină. Nu am altceva mai puternic.

— E bună. Mulţumesc. El a înghiţit trei cu apa pe care ea i-a oferit-o. Uite, mă descurc singur. Ţin minte că nu te împaci bine cu sângele.

— Nu mă voi comporta ca un copil dacă nici tu nu faci asta. Ignorând greaţa, ea s-a aşezat ca să îl şteargă. Vorbeşte-mi şi sunt şanse mai mici să leşin. Ce s-a întâmplat, Jordan? Unde te-a dus?

— A început în altă parte. Nu prea îmi aduc aminte, aşa că poate visam. Mă plimbam. Era întuneric, dar era lună plină. Cred că eram sus la Peak. Nu îmi aduc aminte sigur. Este în ceaţă.

— Continuă. Ea s-a concentrat pe vocea lui, pe cuvinte. Pe orice altceva în afară de faptul că bucata de cârpă se înroşea pe măsură ce o presa pe răni.

— Următorul lucru pe care îl ştiu, este că eram în plină zi. Era… în felul în care mi-am imaginat întotdeauna că funcţionează transportatorul din Star Trek. Instantaneu şi fără să ştii în ce direcţie.

— Nu ar fi modul meu preferat de transport.

— Glumeşti? Bate de la distanţă… Iisuse!

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar ea a scrâşnit din dinţi şi a continuat să tamponeze dezinfectantul pe tăieturi. Continuă să

vorbeşti. Vom trece şi prin asta.

Alarmat, Moe a părăsit terenul strecurându-se afară din pat şi vârându-se sub el.

Jordan s-a străduit să respire în pofida durerii.

— Cortina Puterii. Am fost în spatele ei, a spus el şi i-a spus ei.

— L-ai provocat? Intenţionat? Ea s-a dat înapoi, tot interesul şi preocuparea de pe faţa ei schimbându-se într-o nerăbdare nervoasă. Chiar trebuie să fii aşa de bărbat?

— Da. Da, trebuie. Pe deasupra, el voia să facă orice intenţiona să facă. De ce să nu primesc câteva şanse de la început, chiar dacă ar fi numai verbale?

— O, nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc. Sarcasmul picura din fiecare cuvânt, ea şi-a bătut cu degetul tâmpla. Poate pentru că… este un zeu.

— Şi tu ai fi stat acolo, bineînţeles, cu braţele încrucişate şi ai fi purtat o conversaţie politicoasă?

— Nu ştiu. Ea a expirat şi a terminat de bandajat. Probabil că nu. Hotărându-se că a făcut tot ce se putea, ea s-a aplecat şi şi-a lăsat capul între genunchi. Nu vreau să mai fac asta niciodată.

— Suntem doi care vrem acelaşi lucru.

Ţeapăn, încă având dureri, el s-a răsucit astfel încât să îşi poată plimba mâinile pe spatele ci. Apreciez.

A reuşit să îşi încline capul în semn de aprobare.

— Povesteşte-mi restul.

— Tocmai ai curăţat şi ai bandajat restul. Orice a făcut s-a simţit aşa cum arată rana. De fapt, a fost mult mai rău.

— Ai ţipat.

— Chiar trebuie să repeţi asta? Este jenant.

— Dacă te face să te simţi mai bine, şi eu am ţipat. M-am trezit şi tu păreai că ai o convulsie. Erai alb ca un mort, sângerând şi tremurând. Cred că am intrat în panică. Te-am apucat şi am început să strig. Ai devenit moale. Am crezut – pentru un minut am crezut – că erai mort.

— Te-am auzit.

Ea a stat unde era încă un moment, reţinându-şi lacrimile din nou.

— Când?

— După ce am lovit pământul a doua oară. Te-am auzit strigându-mă şi m-am simţit ca şi cum am fost absorbit înapoi în vechiul transportator. L-am auzit şi pe el chiar când dispăream gradual. L-am auzit, dar mai mult în capul meu. „Nu am terminat”, a

spus el. „Nu am terminat.11 Şi avea o nervozitate regală. Nu mă putea reţine acolo. Nu terminase cu mine, dar nu mă putea reţine acolo.

— De ce?

— Te-ai trezit. Întinzându-se, Jordan a mângâiat-o pe obraz. M-ai strigat. M-ai atins şi asta m-a adus înapoi.

— Contactul uman?

— Poate ceva atât de simplu ca asta, a fost el de acord. Poate chiar atât de simplu când oamenii sunt conectaţi.

— Dar de ce tu? Ea a ridicat cârpa şi i-a tamponat tăietura de pe buză. De ce te-a dus în spatele Cortinei?

— Asta e ceva ce trebuie să descoperim. Când ne vom… Au, Dana!

— Scuze.

— Când ne vom da seama, a repetat el în timp ce îi îndepărta mâna, vom avea mai multe piese din acest puzzle.

SIMPLE sau complexe, Dana avea nevoie de răspunsuri. Cu Moe, care scotea capul fericit pe fereastra din dreapta, ea a condus la Warrior Peak să le obţină. Cercetările şi speculaţiile erau un lucru, dar sângele iubitului ei fusese împrăştiat. Acum voia fapte solide şi reci.

Copacii erau încă strălucitori, culoarea lor

împrăştiindu-se pe cerul cenuşiu împânzit cu nori mohorâţi. Dar mai multe frunze erau căzute pe drum şi în pădure.

Deja au depăşit perioada de înflorire maximă, s-a gândit ea. Timpul se mişca înainte, iar cele patru săptămâni ale ei s-au redus la două.

Oare la ce se gândea ea? Ce ştia? A trecut prin tot ce îi venea în minte în timp ce conducea ultimii kilometri şi apoi trecea printre porţi.

Rowena era în grădina din faţă, adunând ultimele flori. Purta un pulover gros de un albastru închis împestriţat cu un auriu şters şi, spre surprinderea Danei, blugi uzaţi bine şi cizme fară tocuri.

Părul ei era legat la spate şi lăsat într-o coadă netedă.

Zeiţa de la ţară în grădina ei, s-a gândit Dana şi şi-a imaginat că Malory ar vedea scena ca pe un tablou.

Rowena şi-a ridicat mâna în semn de salut şi apoi un zâmbet i-a luminat faţa când l-a zărit pe Moe.

— Bine ai venit. A alergat către maşină când Dana a parcat şi a deschis uşa pentru exuberantul Moe. Uite-l pe băiatul meu frumos! Râsetul ei a răsunat în timp ce Moe a sărit să îi sărute faţa. Speram că îmi vei

face o vizită.

— Eu sau Moe?

— Amândoi sunteţi o surpriză încântătoare. De ce, ce-i asta? Ea şi-a pus o mână la spate, apoi a scos-o. Ţinea în mână un uriaş Os de Lapte care l-a determinat pe Moe să mormăie de plăcere. Da, cu siguranţă este pentru tine. Acum, dacă vei sta jos şi vei da mâna ca un domn…

Cuvintele de-abia i-au ieşit din gură, când Moe şi-a trântit fundul de pământ şi a ridicat laba. Au schimbat o strângere de mână şi o privire lungă de admiraţie reciprocă. El a luat delicat trataţia dintre degetele ei şi apoi s-a întins la picioarele ei ca să o sfârtece în bucăţi.

— Acesta este un gest de-al doctorului Doolittle? a întrebat Dana şi a primit o privire nedumerită de la Rowena.

— Mă scuzi?

— Ştii tu. A vorbi cu animalele.

— Ah! Să zicem că… într-un anumit fel. Şi ce pot să îţi ofer ţie? a întrebat-o pe Dana.

— Răspunsuri.

— Atât de sobră, de serioasă. Şi atât de atrăgătoare în dimineaţa asta. Ce ţinută minunată. Ai o colecţie atât de elegantă de jachete, a comentat Rowena în timp ce îşi plimba degetele pe mânecile dintr-un

material de o culoare aurie ştearsă. Mi le-aş dori şi eu.

— Inii imaginez că poţi crea una la fel de uşor ca pe biscuitul pentru câine.

— Ah, dar nu aş mai avea distracţia şi aventura de a merge la cumpărături, nu-i aşa? Vrei să intri? Vom servi nişte ceai lângă foc.

— Nu, mulţumesc. Nu am foarte mult timp. Ne instalăm pe proprietatea noastră devreme în această după-amiază, aşa că voi fi destul de directă. Rowena, sunt unele lucruri pe care trebuie să le ştiu.

— Îţi spun ce pot. De ce să nu ne plimbăm? Vine ploaia, a adăugat ea, aruncând o privire către cer. Dar nu imediat. Îmi place aerul dinaintea ploii.

Din moment ce Moe terminase treaba cu Osul de Lapte, Rowena a deschis palma şi a scos la iveală o minge de cauciuc de un roşu strălucitor. A aruncat-o pe pajişte, spre pădure.

— Trebuie să te avertizez. Moe se aşteaptă să arunci mingea pentru el pentru următorii trei sau patru ani.

— Nu există nimic atât de perfect ca un câine. Rowena a luat-o de braţ pe Dana şi au început să se plimbe. O delectare, un prieten, un luptător, o distracţie. Cer doar

să îi iubim.

— De ce nu ai şi tu unul?

— A, păi… Cu un zâmbet trist, Rowena a mângâiat mâna Danei, apoi s-a aplecat să ridice mingea pe care Moe a aruncat-o la picioarele ei. I-a zbârlit blana, apoi i-a aruncat mingea ca să alerge după ea.

— Nu poţi. Şocul de a realiza acest lucru a făcut-o pe Dana să îşi atingă tâmplele cu degetele. Uh! Nu vreau să spun că nu ai putea, dar realistic vorbind… Durata de viaţă a unui câine este regretabil mai scurtă decât viaţa voastră medie de muritori.

Şi-a amintit ce spusese Jordan despre ei ca fiind singuri, despre faptul că nemurirea lor la acest nivel era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare.

— Dacă iei în calcul longevitatea impresionantă a unora ca voi şi durata limitată de viaţă a unui câine obişnuit, există o problemă.

— Da. Am avut câini. Acasă, erau una dintre cele mai mari plăceri ale mele.

A ridicat mingea, deja acoperită cu urme de dinţi şi salivă de câine, cu mâna ei elegantă, şi a aruncat-o pentru neobositul Moe.

— Când am fost izgoniţi, aveam nevoie să cred că vom face ceea ce trebuia făcut şi ne

vom întoarce – în curând. Am tânjit după multe lucruri pe care le aveam acasă şi m-am consolat cu un câine. Un câine-lup a fost primul. Oh, era atât de frumos, curajos şi loial. Zece ani.

A oftat şi a înconjurat marginea pădurii.

— A fost al meu timp de zece ani. Cât ai pocni din degete. Sunt lucruri pe care nu le putem schimba, care ne sunt refuzate cât timp trăim aici. Nu pot prelungi viaţa unei fiinţe mai mult decât o are dată. Nici măcar pe cea a unui câine preaiubit.

Ea a ridicat mingea pentru Moe şi a aruncat-o într-o altă direcţie.

— Am avut un câine când eram copil. Ca şi Rowena, Dana l-a privit pe Moe alergând după minge ca şi când era pentru prima dată. De fapt, era câinele tatălui meu. ÎI avea cu un an înainte să mă nasc eu, aşa că am crescut cu ea. A murit când aveam unsprezece ani. Am plâns trei zile.

— Aşa că ştii cum este. Rowena a zâmbit puţin în timp ce Moe se dădea în spectacol, executând contorsionări din tot corpul cu mingea de cauciuc prinsă în gură caun măr. Am plâns şi am jurat că nu îmi voi mai permite un câine niciodată. Dar am făcut-o. De multe ori. Până când a trebuit să accept că inima mea pur şi simplu se va frânge

dacă va mai trebui să trec încă o dată prin moartea unuia pe care îl iubeam atât de mult, după o perioadă atât de scurtă de timp. Aşadar, sunt atât de încântată…

S-a aplecat ca să îi prindă faţa lui Moe între palmele ei.

— Şi atât de recunoscătoare că l-ai adus pe faimosul Moe să mă viziteze.

— Nu este totul chiar atât de grozav, nu? Puterea, nemurirea?

— Nimic nu este fără durere, pierdere sau pentru un anumit preţ. Asta voiai să ştii?

— O parte. Există limitări, cel puţin când te afli aici. Şi Kane este limitat când se află aici. Limitări când are de-a face cu ceva din lumea noastră. Corect?

— Este o deducţie bună. Sunteţi creaturi cu voinţă liberă. Aşa trebuie să fie. Poate să vă ademenească, să vă mintă şi să vă inducă în eroare. Dar nu vă poate obliga.

— Poate să omoare?

Rowena a aruncat mingea din nou, mai departe de data aceasta, ca să îi dea lui Moe mai mult timp să alerge.

— Nu vorbeşti de război sau de apărare, de protecţia nevinovaţilor sau a celor pe care îi iubim. Pedeapsa pentru luarea vieţii unui muritor este atât de cumplită încât nici chiar el nu ar risca.

— Sfârşitul existenţei, a completat Dana. Am făcut cercetări. Nu moartea, nu trecerea către următoarea viaţă, ci sfârşitul.

— Până şi zeii au temeri. Aceasta este una dintre ele. Mai mult, este pierderea puterilor, captivitatea între lumi în care nu este permisă intrarea nimănui. Asta ar risca.

— A încercat să îl omoare pe Jordan.

Rowena s-a răsucit şi a prins braţul Danei.

— Spune-mi. Cu detalii.

Ea a povestit tot ce se întâmplase în toiul nopţii.

— L-a dus după Cortină? a întrebat Rowena. Şi i-a vărsat sângele?

— Aş spune.

Ea a început să se plimbe, cu mişcări atât de agitate încât Moe a rămas încremenit, ţinând în gură mingea cu urme de muşcături.

— Nici acum nu ne este permis să vedem, să ştim. Erau singuri, spui? Nu mai era nimeni?

— Jordan a spus ceva despre o căprioară.

— O căprioară. Rowena a mers foarte silenţios. Ce fel de căprioară? Cum arăta?

— Arăta ca o căprioară. Dana şi-a ridicat mâinile. Doar că probabil era genul pe care te aştepţi să-l găseşti în locuri unde florile

arată ca rubinele şi aşa mai departe. El a spus că era de culoare aurie şi avea coarne argintii.

— Era un cerb atunci.

— Da. Şi, oh, da, avea un colier, un colier din pietre preţioase.

— Este posibil, a şoptit ea. Dar ce semnifică?

— Tu să îmi spui.

— Dacă era el, de ce a permis? Agitată, ea a început să se plimbe cu paşi mari în susul şi în josul limitei dintre pădure şi pajişte. De ce a permis?

— Cine şi ce? a întrebat Dana şi a atras din nou atenţia Rowenei către ea, scuturându-i braţul.

— Dacă a fost regele, a spus ea. Dacă era regele nostru care a luat forma unui cerb. Dacă aşa este, de ce i-a permis lui Kane să aducă un muritor în spatele Cortinei fără ca acesta să consimtă? Şi să-i facă rău, să îi verse sângele acolo? Ce război se poartă în lumea mea?

— Îmi pare rău, nu ştiu. Dar singurul rănit, din câte ştiu cu, a fost Jordan.

— Voi vorbi cu Pitte, a declarat ea. Mă voi gândi. N-a mai văzut pe nimeni altcineva în afară de aceştia doi?

— Doar cerbul şi pe Kane.

— Nu am răspunsurile pe care le vrei. Kane a mai intervenit şi înainte, dar nu a mers niciodată atât de departe. Vraja a fost domeniul lui şi limitele au fost stabilite de el. Dar le încalcă şi nu este oprit. Pot să fac mai mult, voi face mai mult. Dar nu mai sunt sigură de întinderile puterii sale sau de protecţia sa. Nu mai sunt sigură că regele este la conducere.

— Şi dacă nu mai este?

— Atunci este război, a spus Rowena sec. Şi încă nu suntem aduşi acasă. Aceasta îmi spune că, orice se întâmplă sau s-a întâmplat în lumea mea, rămâne destinul meu să termin ce am fost trimisă aici să fac. Trebuie să cred că este soarta ta să mă ajuţi.

A respirat adânc, calmându-se singură.

— Îţi voi da un balsam pentru rănile bărbatului tău.

— Mă culc cu el. Nu ştiu dacă asta îl face bărbatul meu.

Cu un gest absent, Rowena a dat asta deoparte.

— Trebuie să vorbesc cu Pitte. Strategia este mai mult domeniul lui decât al meu. Vino, îţi voi da poţiunea.

— Doar un minut. Un singur lucra. Jordan este esenţial pentru cheia mea?

— De ce mă întrebi ceea ce ştii deja?

— Vreau confirmarea.

Ca răspuns, Rowena şi-a pus vârfurile degetelor pe inima Danei.

— Ai şi asta, de asemenea.

— Face parte din asta pentru că îl iubesc?

— Este parte din tine pentru că îl iubeşti. Şi tu eşti cheia. Ea a luat mâna Danei. Vino. Îţi voi da balsamul pentru luptătorul tău, apoi te voi trimite pe drumul tău. A aruncat încă o privire spre cerul care se întuneca. Vine ploaia.

12

Brad a pus nişte gheaţă într-o găleată galvanizată, creând un cuib rece, dar cam umil pentru o sticlă de cristal. A acoperit gâtul de sticlă ieşit la vedere cu o cârpă curată de vopsea.

În spatele lui, Flynn şi Jordan au instalat o masă de cărţi de joc.

— Faţa de masă este în punga de acolo.

Flynn a aruncat o privire.

— Faţă de masă?

— Da, faţă de masă.

— De ce au nevoie de o faţă de masă? Masa este curată.

— Doar pune-o naibii pe masă.

Jordan s-a dus până la pungă şi a deschis-o.

— Şi uite, are una cu trandafir roz.

— Şerveţele asortate, a adăugat Flynn, scoţându-le din pungă.

— Ce dulce! Nu ştiam că ai o parte feminină.

— Când terminăm aici, îţi voi da o bătaie doar ca să îmi reabilitez bărbăţia şi pentru că îmi va face plăcere. Brad a scos paharele de şampanie pe care le adusese şi le-a ridicat ca să le verifice de pete.

— Atunci poate le spun femeilor că a fost ideea mea şi vă neg aportul.

— Hei, am adus florile, i-a reamintit Flynn.

— Am adus fursecurile. Jordan a scuturat cutia de pateuri.

— Ideile valorează mai mult decât florile şi fursecurile, prietenii mei. Brad a smucit faţa de masă ca să o îndrepte. Totul ţine de idei şi de prezentare. Ceea ce dovedeşte că a fi în contact cu latura ta feminină atrage mai multe femei.

— Atunci cum se face că Flynn şi cu mine suntem singurii de aici care facem sex?

— Lasă-mi timp.

— Ar trebui să te penalizez pentru că ai spus asta referitor la femeia şi la sora mea. Flynn a studiat rânjetul lui Jordan. Dar nu

este numai adevărat, ci îl pune în dificultate pe Brad, aşa că voi lăsa să treacă. Cât timp mai avem?

— Mai avem ceva, a spus Jordan. Aranjamentele ar trebui să fie destul de deschise, dar tu ai avocaţi, bancheri şi birocraţie, aşa că va dura de două ori mai mult decât crezi.

El a păşit înapoi şi s-a uitat la masa aranjată în foaier. Trebuia să recunoască faptul că arăta plăcut printre hainele aruncate şi vopsele. O pată de culoare şi de sărbătoare printre pereţii acoperiţi cu primul strat de zugrăveală.

Femeile, ştia el, se vor topi ca îngheţata în iulie.

— Bine, o idee a naibii de bună, Brad.

— Am un milion.

— Nu văd de ce trebuie să plecăm înainte ca ele să ajungă aici, s-a plâns Flynn. Mi-ar plăcea şampanie şi fursecuri, ca să nu mai menţionez pupăturile zgomotoase pe care le vor genera.

— Pentru că este momentul lor, de aceea. Mulţumit, Brad s-a aplecat peste scară. Dacă recunoşti asta, vei primi şi mai multe sărutări zgomotoase pe termen lung.

— Îmi plac recompensele pe loc. Dar Flynn s-a oprit şi s-a uitat înjur. Va fi un loc

grozav, serios. Idei inovatoare, locaţie bună, decor atractiv. Este bun pentru Valley. Este bun pentru ele. Ar trebui să vezi o parte din lucrurile pe care Mal le strânge pentru stoc. În weekend am fost să vedem câţiva artişti pe care îi vom promova. Marfa ca lumea.

— A fost cu ea să vadă arta, a scos în evidenţă Jordan şi cu un rânjet şi-a înfipt un deget în gură şi apoi l-a tras, mimând un cârlig. Poate să fie opera departe?

— Vedem cine râde când vei sta în librăria Danei şi vei bea ceai de plante.

— Nu e chiar aşa de râu. Brad probabil va trebui să îşi facă un tratament facial ca să o câştige pe Zoe.

— Sunt linii pe care nu le treci, indiferent care este preţul. Dar s-a uitat în sus la scări. Vor trebui să decidă asupra lumânării. Şi unele ornamente trebuie reînnoite. Ar fi de folos o chiuvetă nouă în baie.

— Plănuieşti să o seduci pe Zoe cu instalaţii de baie? a întrebat Flynn. Ticălos deviant. Sunt mândru să te numesc prieten.

— Seducerea ei ar putea fi un avantaj major la urma urmei, scara mi-a adus o cină cu pui.

— Cină cu pui? Poţi avea o cină cu pui la Main Street Diner, la oferta specială de marţi seara. Flynn şi-a clătinat capul cu

tristeţe. Mândria mea pentru tine păleşte.

— De-abia încep. Dar faptul este că le-ar folosi puţin ajutor aici. Ar fi de lucru la ţigle, tâmplărie, la instalaţii şi la electricitate. Trebuie să repare nişte ferestre. Am putea interveni cu mai mult decât şampanie şi prăjituri.

— Sunt de acord cu asta, a spus Jordan.

— Sigur. M-am gândit deja la asta. Flynn a dat din umeri. La naiba, se pare că locuinţa mea va fi un centru de frumuseţe pentru o perioadă, oricum. Iar asta s-ar putea chiar să ne sporească semnificativ veniturile. În plus, un alt beneficiu ar fi că această activitate ar reuşi să ne distragă atenţia de la stresul provocat de căutarea cheilor.

— Acum, că ai menţionat. Jordan a aruncat o privire către ferestre în timp ce ploaia începea să stropească, mai bine vă pun la curent cu ce s-a întâmplat aseară.

— S-a întâmplat ceva cu Dana? Flynn s-a îndepărtat de perete. Este bine?

— Nu i s-a întâmplat nimic. Ea e bine. La naiba, am nevoie de un fum. Haideţi să ieşim pe verandă.

Ei au stat afară, cu ploaia ce ameninţa să cadă. Le-a povestit totul – culorile, sunetele, mişcările construind povestea la fel cum făcuse pentru ei în cortul din curtea unei

case sau în jurul unui foc în pădure.

Dar, de data asta, nu venea din imaginaţia lui. Oricât de activă şi de agilă ar fi fost imaginaţia lui, nu putea să-i formeze tăieturi în piept. Încă îl mai ardeau. Era o consolare să audă respiraţia lui Flynn devenind mai agitată şi să vadă tresărirea de simpatie a lui Brad când şi-a tras cămaşa ca să le arate.

— Hristoase, rănile arată urât. Flynn a studiat rănile roşii în came vie. N-ar trebui să fie bandajate sau ceva de genul ăsta?

— Dana a dat cu ceva pe ele aseară, dar ea nu este chiar Sora Betty. Am dat cu mai multă porcărie din aia pe ele azi-dimineaţă. Ideea este că tipul nostru era destul de enervat să mă lovească de-adevăratelea. Unde este locul femeilor aici?

Căldura a strălucit în ochii lui Flynn.

— N-a atins-o niciodată pe Malory. Nu a atins-o niciodată fizic. A fost destul de rău, destul de înfricoşător felul în care s-a jucat cu mintea ei. Dar asta... Trebuie să îl doborâm.

— Sunt deschis la idei. Jordan şi-a întins braţele. Problema este, în ceea ce priveşte magia, că nu pot nici măcar să scot un iepure din pălărie.

— O parte din ea este doar înşelătorie,

păcălire a ochiului, a reflectat Brad.

— Dă-mi voie să îţi spun ceva, băiete! Când tipul şi-a înfipt ghearele în tine, nu a fost o păcăleală a ochiului.

— Nu, vreau să spun din punctul nostru de vedere, i-a spus Brad lui Jordan. Îl atragem spre noi, le dăm femeilor mai mult spaţiu. El are un motiv ca să vă urmărească. Dacă ne dăm seama despre ce e vorba şi exploatăm acest lucra, putem să-i distragem atenţia de la Dana în următoarele două săptămâni. Şi de la Zoe, când îi va veni rândul.

— Nu am nimic concret. Simt ca şi cum aş şti ceva, dar nu pot să fac legătura. Frustrat, Jordan şi-a îndesat mâinile în buzunare. Ceva ce ştiu, am făcut sau am, acesta este răspunsul. Sau unul dintre ele. Ceva din trecut, care intră în scenă acum.

— Ceva între tine şi Dana, a punctat Brad.

— Trebuie să aibă o legătură, nu-i aşa? Altfel nu ar urma modelul. Şi dacă nu e ceva important, de ce s-a jucat cu mine?

— Poate este timpul pentru o întâlnire, a început Brad.

— Pentru voi, cei în costume, întotdeauna este timpul pentru o întâlnire, a replicat Flynn.

— Sunt obligat să atrag atenţia că nu port costum.

— Pe dinăuntru porţi. Probabil e cu dungi. Şi pun pariu că porţi şi cravată. Dar mă abat de la discuţie. Poate că are dreptate, i-a spus lui Jordan. Noi şase ar trebui să ne punem capul la contribuţie. Locuinţa ta. L-a bătut pe Brad pe umăr. Ai mai multă mobilă şi mâncare mai bună.

— E valabil pentru mine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Brad a aruncat o privire la ceasul lui. Ha-ha, am o întâlnire. Aranjaţi cu femeile şi anunţaţi-mă şi pe mine.

El a intrat înăuntru să îşi ia jacheta, apoi a alergat prin ploaie către maşina sa.

Jordan a stat şi a privit, în timp ce Brad conducea.

— Dacă trecem prin asta şi ajungem la ultima rundă, capul lui e în joc.

— Crezi că nu ştie asta?

— Presupun că ştie. Mă întreb dacă Zoe ştie.

SINGURUL lucru pe care îl ştia Zoe la acel moment era că aceasta era una dintre cele mai mari zile din viaţa ei. A strâns cheile, cheile ei, în pumnul ei. Erau nou-nouţe, asortate cu noile încuietori pe care le cumpărase ca să le înlocuiască pe cele vechi.

Ea intenţiona să monteze încuietorile pe

uşa principală – ştia cum – primul lucru. Un fel de ritual, a decis ea. Un fel de drept.

Ea a parcat şi a alergat spre veranda din faţă, apoi a aşteptat în timp ce prietenele ei au parcat în spate. Malory avea cheile originale. În plus, toate trei au intrat în acelaşi timp.

Şi nu era oarecum simbolic că Malory avea cheia originală? Că ea şi Dana trebuiau să aştepte cât timp Malory descuia uşa? Prima uşă.

Malory îşi realizase partea ei de căutare şi deţinea cheile. Acum era rândul Danei. Apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar fi fost al ei.

— Ploaia va face să cadă multe frunze de pe copaci, a comentat Malory în timp ce alerga după adăpost. Nu va mai rămâne multă culoare.

— A fost frumos cât a durat.

— Da, a fost. Malory a început să descuie uşa, apoi s-a oprit. Mi-am dat seama. E a noastră acum. Cu adevărat a noastră. Poate ar trebui să spunem ceva profund, să facem ceva simbolic.

— Nu vă trec pe niciuna pragul. Dana şi-a tras pe spate părul ud.

— Dans, a decis Zoe şi a făcut-o pe Dana să râdă.

— Dans, a fost ea de acord. La trei.

Cei câţiva trecători ar fi putut fi uşor surprinşi să vadă trei femei, stând pe o frumoasă verandă albastră şi legănându-şi trupurile în faţa unei uşi închise.

Chicotind, Malory a răsucit cheia.

— Asta a fost cum trebuia. Şi iată-ne. Ea a deschis uşa cu ceea ce a considerat ca o înfloriturăfrumoasă, apoi gura i s-a deschis în semn de surpriză.

— Oh, Doamne, uite!

— Ce? Instinctiv, Zoe i-a înşfăcat braţul ca să o tragă înapoi. Este Kane?

— Nu, nu! Uite! Oh, e atât de dulce! Uite ce au făcut. Ea a dat năvală înăuntru şi şi-a îngropat faţa în trandafirii de pe măsuţă.

— Flori. Primele noastre flori. Flynn va primi o recompensă atât de mare pentru asta.

— A fost chiar drăguţ din partea lui. Zoe a mirosit florile, apoi a deschis cutia de la patiserie. Fursecuri. Genul sofisticat. Ce iubit ai, Malory.

— Nu a făcut-o singur. Dana a tras şampania din găleată şi şi-a arcuit sprâncenele la etichetă. Aceasta are amprentele lui Brad peste tot. Nu doar şampanie, ci o şampanie formidabilă.

Zoe s-a încruntat la etichetă.

— E scumpă, nu-i aşa?

— Nu doar scumpă, ci foarte stilată. Singura dată când am băut aşa ceva a fost când mi-a dat Brad o sticlă la aniversarea a douăzeci şi unu de ani. Întotdeauna a avut stil.

— Ei trei au făcut asta împreună, pentru noi. Cu un oftat prelung, Malory şi-a plimbat degetele peste petale. Aş zice că toţi trei au stil.

— Să nu îi dezamăgim. Dana a scos dopul şi a turnat şampanie în cele trei pahare de pe masă.

— Trebuie să toastăm. Zoe a ridicat paharele şi le-a dat celorlalte.

— Hai să nu facem o scenă care să ne facă să plângem. Malory a tras aer în piept. Florile m-au făcut deja să plâng pe jumătate.

— Am înţeles. Dana şi-a ridicat paharul. Pentru Indulgence.

Ele au ciocnit paharele şi au sorbit. Şi au plâns puţin oricum.

— Vreau să vă arăt ceva. Malory şi-a lăsat paharul pe masă şi şi-a ridicat valiza. Ceva cu care mă joc. Nu vreau să vă simţiţi obligate. Nu îmi veţi răni sentimentele dacă nu vă place conceptul. Este doar... doar o idee.

— Nu ne mai omorî cu tensiunea. Dana a ridicat un fursec. Arată-ne.

— Bine. Mă gândeam la un logo, ştii, ceva care încorporează toate cele trei afaceri. Bineînţeles că toate ne-am putea dori ceva separat, dar am putea folosi un logo pentru antetul scrisorilor, cărţi de vizită, pagina web.

— Pagina web. Strângându-şi buzele, Dana a înclinat din cap. Eşti cu mult înaintea mea.

— Costă să plănuieşti. Îţi aduci aminte de Tod?

— Sigur. Tipul drăguţ cu care ai lucrat la The Gallery, a spus Dana.

— Corect. E şi un bun prieten şi se pricepe la design pe computer. L-am putea ruga să ne facă nişte imagini pentru pagina web. De fapt, sper să îi pot oferi o slujbă aici. Puţin în avans, dar optimistă, cred că voi avea nevoie de ajutor. Toate vom avea.

— Nu m-am gândit încă atât de departe, a recunoscut Dana. Dar, într-adevăr, voi avea nevoie de cel puţin un librar cu jumătate de normă care poate să facă ceai şi să servească vinuri. Cred că voi avea nevoie de doi oameni, realist vorbind.

— Am locuri disponibile pentru un stilist şi o manichiuristă. Şi pentru alţii. Zoe a apăsat

cu mâna pe stomacul ei agitat. Doamne. Vom avea angajaţi.

— Îmi place partea asta. Dana şi-a ridicat paharul de şampanie. E bine să fii şef.

— Vom avea nevoie şi de un contabil, echipament de birou, indicatoare, un buget de publicitate, telefoane… Am liste, a încheiat Malory.

Dana a râs.

— Pun pariu că ai. Şi ce altceva mai este în valiză?

— Bine. Pentru logo. Aceasta este ceva ce am făcut pentru o idee de-a mea.

Ea a scos un dosar, l-a deschis, apoi a aşezat desenul pe masă.

Silueta unei femei care stătea într-un scaun din salon, răsturnată pe spate într-o poziţie de relaxare uşoară. O carte era deschisă în mâinile sale, un pahar de vin şi un singur trandafir într-o vază pe masa de lângă ea. Toate acestea erau în interiorul unei borduri cu ornamente care o încadrau ca un portret stilizat.

Deasupra bordurii era un singur cuvânt: INDULGENCE.

Dedesubtul numelui, se putea citi PENTRU CORP, PENTRU MINTE ŞI PENTRU SPIRIT.

— Uau! Reuşind să scoată un singur

cuvânt, Zoe a pus o mână pe umărul lui Malory.

— Este doar un gând, a spus Malory repede. Ceva care să unească ceea ce facem toate. Din moment ce folosim un singur cuvânt pentru tot. Apoi putem să imprimăm acest lucru pe cărţile noastre de vizită individuale, antete, facturi, orice, cu ceva de genul – nu ştiu – „Indulgence. Pentru frumuseţe. Indulgence. Pentru cărţi, lndulgence. Pentru artă". Şi aceasta ar defini fiecare aspect în timp ce l-ar menţine sub aceeaşi umbrelă.

— Este minunat, a exclamat Zoe. Este pur şi simplu minunat. Dana?

— Este perfect. Absolut perfect, Mal.

— Serios? îţi place? Nu vreau să te pun la înghesuială pentru că…

— Să facem un pact, a intervenit Dana. Ori de câte ori cineva se simte pus la înghesuială, trebuie doar să spună. Suntem fete, dar nu suntem nişte plângăcioase. Bine?

— S-a făcut. Pot să îi dau asta lui Tod, a continuat Malory. Ar putea să facă un antet de probă. Ne-o va face ca pe o favoare. Este mai bun la publicaţii pe calculator decât mine.

— De-abia aştept! Zoe a lăsat să îi scape o

strigătură şi a făcut un mic dans în jurul camerei. Primul lucru pe care îl vom face mâine dimineaţă va fi să ne apucăm serios de treabă aici.

— Stai. Dana şi-a întins braţele spre a arăta la pereţi. Dar cum numeşti toată zugrăveala asta pe care am făcut-o?

— Vârful icebergului. Încă dansând, Zoe şi-a înșfăcat şampania.

DANA nu s-a considerat niciodată o leneşă. Era dornică să muncească din greu, insista să îşi facă partea ei şi îşi termina treaba. Mai puţin era inacceptabil.

Întotdeauna s-a văzut ca pe o femeie cu standarde proprii ridicate, atât personale, cât şi profesionale, şi tindea să îi trateze de sus pe cei care trăgeau chiulul de la muncă, care se plângeau că sarcina pe care au acceptat-o se dovedea prea grea, cerea prea multă implicare, prea mult deranj.

Dar, în comparaţie cu Zoe, a decis Dana – în timp ce se repezea în piaţă să ridice câteva materiale, era o ipocrită. Era un bebeluş plângăcios. Femeia o epuizase în primele douăzeci şi patru de ore.

Vopsea, tapet, mostre de ornament, instalaţii pentru lumină, echipamente, ferestre, acoperitori pentru podea şi bugetul pentru toate astea şi mai mult. Şi

numai să te gândeşti şi să iei decizii, a realizat Dana în timp ce cântărea un mănunchi de banane, era de ajuns încât să îţi facă să explodeze capul. Era şi munca, de asemenea.

Să răzuieşti, să transporţi, să faci stive, să sfredeleşti, să înşurubezi, să baţi cu ciocanul.

Păi, nu era nicio îndoială în legătură cu asta, a reflectat ea în timp ce alegea portocalele. Când venea vorba de organizare, delegare şi punerea în aplicare a sarcinilor, Zoe Mecourt era la conducere.

Între muncă, decizii, căutarea plină de îngrijorare pentru cheie şi lupta ei de a-şi menţine capul deasupra inimii în ceea ce îl priveşte pe Jordan, era complet epuizată.

Dar se putea duce acasă, să se trântească pe pat şi să doarmă zece ore?

O, nu, s-a gândit ea, şuierând, în timp ce se îndrepta către departamentul de lactate. Nu, într-adevăr. Trebuia să participe la o mare întrunire la locuinţa lui Brad, peste râu.

Avea nevoie de circa două ore zdravene de solitudine şi linişte, dar trebuia să renunţe la asta pentru a-şi procura alimente, dacă nu voia să moară de foame în săptămâna următoare.

Pe deasupra, nu mai avea încredere că va găsi răspunsurile legate de cheie în stocurile de cărţi pe care le strânsese. Citise şi citise, urmase fiecare indiciu, dar nu părea să fie mai aproape de o teorie concretă şi cu atât mai mult o soluţie.

Şi dacă eşua, ce se întâmpla atunci? Nu numai că îşi va dezamăgi prietenii, fratele, iubitul. Nu numai că îi va dezamăgi pe Rowena şi Pitte, dar nepotrivirea ei le va condamna pe Fiicele Sticlei până când era aleasă următoarea triadă.

Cum putea să supravieţuiască cu asta? Deprimată acum, a pus un litru de lapte în coşul ei. Văzuse Cutia Sufletelor cu propriii ei ochi şi o duruse să vadă acele lumini albastre zbătându-se necontrolat în închisoarea lor.

Dacă nu putea găsi cheia ca să o strecoare în încuietoare, aşa cum procedase Malory cu prima, orice ar fi făcut ele ar fi fost degeaba.

Iar Kane ar fi câştigat.

— Peste cadavrul meu, a declarat ea, apoi a tresărit când cineva i-a atins braţul.

— Îmi pare rău. Femeia a râs. Îmi pare rău. Părea că te cerţi cu tine însăţi. De obicei nu ajung la acest punct până nu ajung la departamentul de deserturi

îngheţate.

— Ştii tu. Cu lapte integral, grăsimi puţine, două procente? E o junglă aici.

Apoi femeia şi-a mişcat căruţul astfel încât un alt cumpărător să poată trece.

Drăguţă, brunetă, de la sfârşitul deceniului treizeci, a observat Dana, încercând să o recunoască.

— Scuze. Te cunosc, nu-i aşa? Doar că nu-mi pot aduce aminte de unde.

— M-ai ajutat pe mine şi pe fiul meu acum două săptămâni în bibliotecă. S-a întins după lapte. Avea de făcut un referat pentru de a doua zi fa ora de istorie a Americii.

— Bine, bine. Dana a făcut un efort să îşi alunge gândurile negre şi să răspundă înapoi la zâmbet. Referatul de istorie a Statelor Unite, doamna Janesburg, clasa a şaptea.

— Exact. Sunt Joanne Reardon. L-a întins mâna. Şi viaţa pe care ai salvat-o era a fiului meu, Matt. M-am oprit pe la librărie săptămâna trecută să îţi mulţumesc din nou, dar mi s-a spus că nu mai eşti acolo.

— Da. Asta a adus la loc gândurile negre. Poţi să spui că m-am retras brusc din serviciile de la bibliotecă.

— Îmi pare rău să aud asta. Ai fost grozavă cu Matt. Şi tu ai avut un mare

aport. A luat un zece. Bine, un zece minus, dar orice are numele lui Matt pe ea şi include un zece, este motiv de sărbătoare în casa noastră.

— E grozav. E foarte plăcut să aud asta ia sfârşitul unei zile lungi. Probabil că a făcut o treabă foarte bună. Doamna Janesburg nu dă zece foarte uşor.

— Da, ceea ce nu ar fi putut să facă dacă nu i-ai fi indicat tu direcţia corectă. Mai mult, dacă nu ai fi găsit cheia potrivită ca să îi pui mintea la contribuţie. Mă bucur că am şansa să îţi spun asta.

— Şi eu la fel. Mi-ai făcut ziua mai bună în mod considerabil.

— Îmi pare rău în legătură cu orice s-ar fi întâmplat la serviciu. Nu este treaba mea, dar dacă ai nevoie vreodată de referinţe de la diverse persoane, pot să îţi dau.

— Mulţumesc. Cu adevărat. De fapt, nişte prietene şi cu mine pornim propria noastră afacere. Voi deschide o librărie peste o lună sau aşa ceva. Poate mai mult sau aşa ceva, dar acum aranjăm totul.

— O librărie? Ochii de culoarea alunei ai lui Joanne au strălucit de interes. În oraş?

— Da. O chestie combinată. O librărie, o galerie de artă şi meşteşuguri şi un salon de frumuseţe. Aranjăm o casă pe la Oak Leaf.

— Sună fabulos. Ce idee. Toate acestea într-un singur loc şi în oraş. Locuiesc la numai câţiva kilometri de acolo. Pot să promit că voi fi un client regulat.

— Dacă păstrăm ritmul, va funcţiona până la sărbători.

— Grozav. Nu faceţi angajări, nu?

— Angajări? Dana s-a depărtat puţin şi s-a gândit. Cauţi un serviciu?

— Mă gândesc să mă strecor înapoi în foiţa de muncă, dar vreau ceva aproape de casă, ceva amuzant şi cu program flexibil. Ceea ce ai numi un serviciu de vis. Mai ales dacă iei în considerare că nu am mai lucrat în afara casei de peste un deceniu şi doar de curând am învăţat să folosesc calculatorul, de fapt, poate fi prea îngăduitor să spun asta şi experienţa mea cea mai importantă este ca secretară în domeniul legal la o firmă medie de drept din Philadelphia – unde nu am strălucit – pe care am obţinut-o chiar după ce am terminat liceul. A râs de ea însăşi. Nu îmi fac o recomandare prea grozavă.

— Îţi place să citeşti?

— Dă-mi o carte şi câteva ore liniştite şi totul este în regulă. De asemenea, sunt bună la reiaţii interumane şi nu caut un salariu mare. Soţul meu are un serviciu bun

şi avem siguranţă materială, dar aş vrea să contribui şi eu cu ceva. Şi aş vrea să îi câştig într-un mod care nu are legătură cu rufele, gătitul sau pedepsirea unui copil de unsprezece ani ca să îşi facă ordine în cameră.

— Găsesc aceste calificări excelente la un potenţial angajat. De ce nu treci pe la clădire o dată? Este casa cu verandă albastră. Poţi să te uiţi la loc şi vom mai sta de vorbă.

— Este grozav. Voi veni. Uau! A lăsat să îi scape un râset. Mă bucur foarte mult că te-am întâlnit. Trebuie să fi fost soarta.

Soarta, a reflectat Dana, când s-au despărţit. Nu acordase suficientă importanţă sorţii. Nevoia de a-şi reface stocurile o adusese aici, la secţia de lactate din supermarketul local.

Un lucru minor, s-a gândit ea în timp ce mergea printre departamente. O chestiune cotidiană. Dar nu o adusese aici la momentul potrivit?

Şi mai mult decât atât. Nimerise peste femeia care îi spusese exact ce voia să audă.

Ai găsit cheia potrivită ca să îi pui mintea la contribuţie.

Fusese doar o coincidenţă că Joanne

folosise fraza asta? Dana nu intenţiona să o trateze ca pe o coincidenţă. Nu, cheia ei, cheia potrivită, era cunoaşterea.

O va găsi, şi-a promis Dana sieşi. O va găsi prin păstrarea unei minţi deschise.

13

În opinia Danei, erau multe lucruri pe care le puteai spune despre Bradley Charles Vane IV.

Era amuzant, inteligent şi arătos. Putea, în funcţie de dispoziţia sa şi de circumstanţe, să prezinte o imagine urbană, şlefuită, care te făcea să te gândeşti la James Bond comandând un Martini cu votcă în Monte Carlo şi apoi să întoarcă foaia şi să devină un nătărău gata să te împroaşte cu sifon pe pantaloni.

Putea să discute despre filmele franţuzeşti de artă cu pasiunea unui om care nu are nevoie de subtitrări şi să poarte o dezbatere, la fel de fervent, pe tema dacă Elmer Fudd sau Yosemite Sam erau un adversar mai bun pentru Bugs.

Acestea erau doar unele dintre lucrurile pe care le iubea în legătură cu Brad.

Un altul era casa lui.

Cei din oraş o denumeau Casa Vane sau

Casa de la Râu şi într-adevăr fusese şi una şi alta pentru mai mult de patru decenii.

Tatăl lui Brad a construit-o ca o mărturie a cherestelei care a format imperiul Vane. Folosind acea cherestea şi cu un ochi experimentat pentru împrejurimi, B.C. Vane III crease atât ceva simplu, cât şi ceva spectaculos.

Casa cu cadru auriu se întindea de-a lungul râului, învecinându-se cu punţi spaţioase şi terase fermecătoare. Erau un număr de linii ale acoperişului şi unghiuri, toate echilibrate într-o armonie creativă, care evidenţia frumuseţea lemnului.

Oferea privelişti superbe ale râului sau ale copacilor sau ale amestecăturilor inteligente de grădini.

Nu era genul de loc la care să te uiţi şi să gândeşti: Bani. Mai degrabă, gândeai: Uau!

Ea a petrecut ceva timp acolo, mergând împreună cu Flynn, când era copil, şi cu Jordan, când era mai mare. Era locul unde se simţise întotdeauna bine. Li părea că fusese creată întâi pentru confort şi apoi pentru eleganţă.

Un alt lucru pe care îl puteai spune despre Brad, a decis ca, este că nu se zgârcea la răcoritoare când avea întrunire.

Nu era nimic sofisticat sau cel puţin nu

era prezentat la modul ăsta. Doar o salată de paste incredibile care o făceau să plănuiască să se întoarcă pentru mai mult, o serie de aperitive, felii de şuncă şi nişte pâine neagră pentru sandvişuri.

Erau brânză Brie înconjurată de zmeură şi biscuiţi destul de subţiri ca să vezi prin ei când îi ronţăiai cu delicateţe satisfăcătoare la fiecare muşcătură.

Erau bere, vin, băuturi răcoritoare şi apă îmbuteliată.

Ea deja ştia că nu va rezista prăjiturilor mici şi pufoase cu frişcă îngrămădite într-un morman tentant pe un platou de mărimea oraşului New Jersey.

Toate acestea erau întinse într-un mod relaxant în camera principală, unde un foc trosnea şi sfârâia, iar mobila era genul în care te puteai scufunda fericit pentru mai multe săptămâni.

Nu era sofisticată, nu genul în legătură cu care simţi că nu îţi poţi odihni picioarele pe măsuţa de cafea. Doar stilată.

Aşa era Bradley Vane, în întregime.

Conversaţia zumzăia în jurul ei, iar ea aluneca într-o transă de fericire generată de mâncarea bună, căldură şi mulţumire.

Sau ar aluneca, s-a gândit ea, dacă Zoe nu s-ar vânzoli atât în jurul ei.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu agitaţia asta, i-a spus Dana.

— Îmi pare rău. Zoe a aruncat altă privire către arcadă. Sunt doar îngrijorată pentru Simon.

— De ce? Are o farfurie cu suficientă mâncare îngrămădită pe ea ca să hrănească un batalion înfometat şi este instalat în camera de jocuri. Visul oricărui puşti de nouă ani.

— Sunt atât de multe lucruri în casa asta, a şoptit Zoe. Lucruri scumpe. Artă şi sticlărie şi porţelan şi lucruri. Nu este obişnuit să aibă împrejurul său aşa ceva.

Şi nici eu, s-a gândit ea, şi s-a străduit să nu se agite din nou.

— Dacă sparge ceva?

— Păi! Leneşă, Dana a lăsat să-i cadă o altă zmeură în gură. Atunci cred că Brad îi va da o bătaie soră cu moartea.

— Loveşte copii? a exclamat Zoe.

— Nu. Lisuse, Zoe, calmează-te. Locul a mai supravieţuit şi altor băieţi de nouă ani înainte şi cel puţin trei dintre ei sunt în viaţă şi se află în această cameră. Relaxează-te. La un pahar de vin. Şi dacă tot te duci să îl iei, adu-mi şi mie mai multă zmeură.

Jumătate de pahar, s-a gândit Zoe şi s-a

ridicat în picioare. Dar chiar când se întindea după sticlă, Brad a ridicat-o.

— Pari un pic tulburată. I-a turnat vin şi i-a înmânat paharul. Este vreo problemă?

— Nu. La naiba, voia numai jumătate de pahar. De ce nu s-a dat deoparte din calea ei? Mă gândeam să văd ce face Simon.

— Este bine. Ştie unde sunt toate în camera de jocuri. Dar te conduc acolo dacă vrei să arunci o privire, a adăugat Brad când ea s-a încruntat.

— Nu. Sunt sigură că e bine. Este foarte frumos din partea ta că îl laşi să se joace. Ştia că vocea ei era rigidă şi reţinută, dar nu se putea abţine.

— Pentru asta este o cameră de jocuri, umblă vorba.

Din moment ce vocea lui Brad îi imita tonul, Zoe pur şi simplu a dat din cap.

— Mm, Dana voia mai mult. Din astea. Mortificată fără vreun motiv pe care îl putea numi, ea a pus mai multă zmeură într-un bol, apoi le-a dus împreună cu vinul ei înapoi la canapea.

— Încrezut, a spus ea încet şi a făcut-o pe Dana să clipească la ea.

— Brad? Dana şi-a înşfăcat bolul de zmeură. Îmi pare rău, dragă, dar ai greşit numărul.

Jordan s-a plimbat primprejur, s-a aşezat pe braţul unei canapele lângă Dana şi a furat nişte zmeură înainte ca ea să îl poată opri.

— Ia-ţi şi tu.

— Ale tale sunt mai bune. El s-a întins să se joace cu părul ei. Şi cum au ajuns chestiile astea blonde aici?

— Nu eu le-am tăcut, ci Zoe.

Luând încă un fruct de pădure, el s-a tras în spate să se uite peste Dana şi i-a făcut cu ochiul lui Zoe.

— Bună treabă.

— Ori de câte ori ai nevoie de o tunsoare, e pe gratis.

— Îmi voi aduce aminte. S-a aşezat la loc. Sunt sigur că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am adus în seara asta aici, a început el şi a făcut-o pe Dana să râdă.

— Asta chiar e încrezut. Dar şi-a pus o mână pe coapsa lui. Cred că din moment ce suntem aici să vorbim despre cheie, iar eu sunt cea care trebuie să o găsească, voi începe eu.

Înmânându-i lui Jordan ce mai rămăsese din zmeură, s-a ridicat de pe canapea şi şi-a luat paharul cu vin de pe măsuţa de cafea. Chiar în timp ce făcea primul pas, Jordan s-a lăsat să alunece în locul ei. I-a rânjit şi şi-a

petrecut braţul pe lângă Zoe pe la spatele canapelei.

— Vii des aici? a întrebat-o pe Zoe.

— Aş veni, dacă aş şti că eşti aici, frumosule.

— Voi, oameni buni, sunteţi nişte destrăbălaţi, a bombănit Dana, apoi a trecut de un Brad încruntat către sticla de vin. Ce naiba, nu era cu maşina.

— Acum, dacă toţi vă simţiţi comod şi confortabil… A făcut o pauză şi a sorbit din vin. Cheia mea are de-a face cu cunoaşterea sau adevărul. Nu sunt sigură că aceste cuvinte sunt interschimbabile, dar amândouă sau fiecare dintre ele sau o combinaţie dintre ele se aplică la căutarea mea. Există, de asemenea, o legătură cu trecutul, prezentul şi viitorul. Iau acestea, după câteva direcţii greşite şi fundături, ca personale şi având legătură cu mine.

— Cred că ai dreptate în legătură cu asta, a punctat

Malory. Rowena accentuează că noi suntem cheile. Noi trei. Şi a mea a fost personală. Dacă e să luăm în considerare un model, aceasta este o parte din el.

— De acord. Partea masculină din această cameră sunt parte din trecutul şi din prezentul meu. Şansele sunt ca probabil să

rămân cu ei într-un fel sau altul, aşa că sunt şi parte din viitorul meu. Ştim, de asemenea, că sunt legături între noi şase. Legătura mea cu fiecare dintre voi şi a voastră cu mine, a unuia către celălalt. Mai sunt şi picturile din partea lui Mal care adaugă o legătură.

Ea, la fel ca ceilalţi, s-a uitat la portretul pe care Brad îl atârnase deasupra şemineului. O altă lucrare de-a Rowenei, care le înfăţişă pe Fiicele Sticlei după vraja care le luase sufletele. Fiecare zăcea palidă şi nemişcată în sicriul ei de cristal.

— Brad a cumpărat asta la o licitaţie, fără să ştie ce se va întâmpla aici, aşa cum Jordan a cumpărat una dintre picturile Rowenei, tânărul Arthur pe punctul de a extrage sabia din piatră, de la galeria unde lucra Malory. De asemenea, cu ani înainte ca noi să ştim ceea ce ştim acum. Deci… acestea, pe rând, ne leagă pe toţi de Rowena şi Pitte şi de zeiţe.

— Şi de Kane, a adăugat Zoe. Nu cred că e inteligent să îl lăsăm pe dinafară.

— Ai dreptate, a fost Dana de acord. Şi Kane. S-a confruntat cu majoritatea dintre noi deja şi e foarte clar că se va confrunta cu noi din nou. Ştim că este rău. Ştim că este puternic. Dar aceste puteri nu sunt fără

limite.

— Sau cineva sau ceva îl limitează. S-a înfruptat din mine, a continuat Jordan. Apoi Rowena trimite o mică poţiune acasă cu Dana. Aţi văzut asta ieri. El şi-a deschis cămaşa. Tăieturile erau acum numai urme estompate. Au început să se vindece la câteva minute după ce am dat cu chestia asta pe ele. Ideea este că orice a făcut nu i-a putut rezista Rowenei. Şi orice a făcut ea ca să echivaleze nu a putut să le şteargă complet.

— De unde tragem concluzia, a încheiat Dana în locul lui, că sunt cam la acelaşi nivel.

— Are slăbiciuni. Absent, şi-a încheiat cămaşa. Ego, mândrie, temperament.

— Cine a spus că acestea sunt slăbiciuni? Dana s-a plimbat prin cameră şi s-a aşezat pe braţul unui scaun pe care îl luase Brad. Oricum, este mai mult. Nu ajunge cu adevărat la noi întreaga chestie umană sau muritoare. Nu poate ajunge la noi ca indivizi. Zgârie suprafaţa, se ia de micile noastre fantezii sau temeri, dar nu ajunge cu adevărat la esenţă sau n-a ajuns încă. Aşa l-a înfrânt Malory.

— Da, dar când te acaparează, este greu să vezi clar, este greu să ştii. Malory şi-a

scuturat capul. Nu putem să-l subestimăm.

— Nu îl subestimez, dar până acum ne-a subestimat el pe noi. Cu atenţie, Dana a studiat portretul. Vrea ca ele să sufere, doar pentru că o parte din ele este muritoare. Rowena a vorbit de forţe opuse: frumuseţe şi urâţenie, cunoaştere şi ignoranţă, curaj şi laşitate. Cum fară una dintre acestea îşi pierde forţa. Aşadar, el este întunericul şi nu poţi avea lumină fară întuneric. Bănuiesc că este esenţial în toată povestea, nu doar un motiv de enervare.

Ea a ezitat, apoi a luat ceva de băut.

— Nu este un secret că eu şi Jordan am fost intimi. Nu cred că este un secret că suntem… intimi acum.

Jordan a aşteptat an pic.

— Nu ştiam că poţi deveni tulburată când vorbeşti despre sex, Stretch.

— Vreau doar să clarific… oamenilor. Ţie, că nu mă culc cu tine doar ca să găsesc cheia. Chiar dacă are ceva de-a face cu ea, a continuat ea repede, deoarece, după cum mi-a spus cineva recent, sexul este o magie puternică.

— Dacă îl faci cum trebuie, a întrerupt-o Jordan.

— Aşa că hai să vedem ce ştim, a spus Brad, încercând să revină la discuţie. Nimic

din toate acestea nu s-ar fi întâmplat – trecut – fără Kane. Brad şi-a încrucişat degetele arătătoare. Prezenţa lui şi manipulările au influenţat căutările pentru cheie. Prezent. A ridicat al doilea deget. Şi nu există sfârşitul vrăjii fără el. Şi al treilea lucru. Este un factor necesar. Nu există recompensă fară muncă, nu există victorie fară efort, nu există luptă câştigată fară risc.

— Este un alt element tradiţional al căutării, a adăugat Jordan. Un rău care trebuie învins.

— Înţeleg toate astea, a spus Zoe. Şi este important. Dar cum o ajută pe Dana să găsească cheia?

— Cunoaşte-ţi duşmanul, i-a spus Brad.

— Ăsta e rezumatul, a fost Dana de acord.

— Dar este mai mult, a observat Flynn. A fost vărsat sânge. Un alt element tradiţional al căutării. Şi eu pot să citesc, a spus el. De ce a fost sângele lui Jordan? Nu există niciun motiv pentru asta.

— Poate din cauză că Jordan l-a enervat, luciu la care el se pricepe, a spus Dana. Dar cel mai probabil este pentru că am nevoie de Jordan ca să găsesc cheia.

— Stretch, ai nevoie de mine pentru atât de multe lucruri.

— Să ignorăm răbufnirea egoului şi să rămânem concentraţi. Dana a făcut un gest cu paharul ei. Cheia este cunoaşterea. Ceva ce ştiu sau trebuie să învăţ. Adevărul trebuie cernut dintre minciuni. Kane amestecă adevărul cu minciunile. Ce anume din ce a zis sau a făcut el reprezintă adevărul? Ăsta e unul din unghiurile pe care le iau în considerare. Aceasta este ultima parte a indiciului. Unde o zeiţă se plimbă, iar alta aşteaptă. Aceasta este o enigmă până acum. Zeiţa lui Malory cânta, iar ea a recreat acel moment şi cheia, pictându-le. Urmând această idee, zeiţa mea, Niniane, ar trebui să se plimbe. Dar unde, de ce şi cum? Şi care din zeiţe aşteaptă? Poate cea a lui Zoe? ’

— Poate ar trebui să scrii, a sugerat Zoe. Ca pe o poveste, vreau să spun. Aşa cum Malory a pictat.

— Nu e rău, a considerat Dana. Problema este că eu nu mi-am dorit niciodată să scriu, nu aşa cum Malory şi-a dorit să picteze. Dar poate este ceva ce ar trebui să citesc şi Dumnezeu ştie că nu îmi vine nimic în minte dintre cele şase milioane de cărţi pe care le-am citit până acum. Aşa că poate trebuie să scriu chiar eu, prima dată.

— Poate Jordan trebuie să scrie. Flynn se

juca absent cu părul lui Malory în timp ce se gândea. El este scriitorul, nu ca să diminuez talentele mele considerabile, dar eu doar informez. El doar inventează.

— Şi inventez chiar chestii bune, i-a reamintit Jordan.

— Se înţelege de la sine. Mă gândesc dacă ar putea exista vreun alt beneficiu, în afară de solidaritate şi exerciţiu, care să-l motiveze să scrie toate astea. Sub forma unei povestiri. Poate când o va citi Dana, va vedea totul mai clar, va scoate cheia şi vom da toţi o petrecere cu prăjituri.

” Nu este în întregime o idee prostească, a decis Dana.

— Eu cred că este grozavă. Zoe şi-a mutat scaunul ca să-i zâmbească lui Jordan.. Vrei să o faci? Ador să îţi citesc cărţile, iar aceasta ar fi şi mai amuzantă.

— Pentru tine, frumoaso? El i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Mă simt puţin rău. Dana s-a bătut uşor pe stomac, în cât timp vei avea ceva ce pot citi? l-a întrebat ea pe Jordan.

— Bine, acum vorbeşti ca un editor. Mi-ai putea crea un blocaj de creație şi să încetinesc totul.

— Ai? Blocaje creative, vreau să spun. Pentru Zoe, această idee era fascinantă.

Întotdeauna m-am întrebat cum funcţionează, cu artiştii şi aşa mai departe.

— O, Doamne, acum l-a denumit artist. Dana s-a ridicat în picioare. Trebuie să merg acasă şi să mă întind.

Ignorând-o, Jordan i-a dat atenţie lui Zoe.

— Nu, nu chiar. Este un serviciu, doar că unul extraordinar. Editorul meu, editorul meu adevărat, a adăugat el uitându-se la Dana, este o femeie cu gust, talent şi diplomaţie.

— Editorul tău este o femeie? Cum funcţionează? Lucrezi cu ea pe parcursul întregii cărţi sau îţi spune ce vrea să faci, sau… Ea s-a îndepărtat şi şi-a scuturat capul, îmi pare rău. M-am îndepărtat mult de la subiect.

— E în regulă. Vrei să scrii?

— Să scriu? Eu? Ideea a făcut-o să îşi mărească ochii exotici înainte să râdă. Nu. Îmi place doar să ştiu cum merg lucrurile.

— Vorbind de muncă, avem o zi întreagă pentru asta mâine. Malory i-a mângâiat mâna lui Flynn.

— Ăsta este indiciul meu. Mă duc să îl iau pe Moe pentru tine, i-a spus Flynn Danei.

— Rămân fară mâncare pentru câini. Se hrăneşte ca un elefant.

— Voi lăsa nişte mâncare pentru câini. I-a

prins faţa între palmele sale. Ţine-l pe aproape, da?

— Nu prea îmi dă de ales.

— Flynn, vrei să îl iei tu pe Simon? Automat, Zoe a început să strângă vasele. Este foarte ataşat de Moe, aşa că nu îţi va face probleme.

— Sigur.

— Mai bine plecăm şi noi. Mă duc să văd dacă îl pot convinge să îşi facă tema. Dana a făcut semn cu degetul înspre Jordan. Ai vreun pont pentru asta, Zoe?

— Mita. Asta e metoda mea.

Brad s-a ridicat şi a pus o mână pe cea a lui Zoe. Ceea ce a făcut-o să sară ca un iepure.

— Nu trebuie să te deranjezi cu astea.

— Scuze. Ea a pus farfuriile jos instantaneu. Obiceiul.

Lui Brad i se părea că această femeie, în mod deliberat, interpreta greşit fiecare al doilea cuvânt care îi ieşea din gură.

— Vreau să spun că nu trebuie să strângi. Vrea cineva cafea?

— Eu.

— Nu, nu vrei. Dana i-a dat lui Jordan un ghiont înspre uşă. Ai de lucru, prietene. Poţi să bei cafea când ai terminat vreo două pagini.

— Mită. Zoe a dat din cap aprobator. Nu dă greş niciodată.

Moe a sărit în cameră, o pată de blană sălbatică.

Încântat să vadă pe toată lumea, el a sărit, a lins, a spulberat paharele de pe masa de cafea cu o coadă exuberantă şi şi-a băgat capul într-o farfurie cu creveţi înainte să poată fi controlat.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Cu o mână înfiptă în zgarda lui Moe, Flynn a tras câinele sau a fost tras de câine, către uşă. Pe mai târziu.

— Nu mai trage de mine. Te pup, Brad. Ne vedem dimineaţă, Zoe.

Uşa s-a trântit în spatele lui şi a fost o tăcere absolută.

Totul se întâmplase atât de repede, e tot ce putea gândi Zoe. Nu intenţionase să rămână ultima care pleacă. Era oribil. Înspăimântător.

Se gândea să se năpustească în camera de jocuri şi să îl înşface pe Simon, dar nu era sigură unde este. Şi cu greu putea să stea unde era şi să strige după el. Totuşi, avea nevoie să facă ceva.

S-a aplecat să ridice paharele pe care Moe le aruncase pe podea. Exact în acelaşi moment, acelaşi lucru l-a făcut Brad.

Capetele lor s-au ciocnit. Fiecare s-a îndreptat repede, apoi au stat încordaţi ca şi cum ar face o reverenţă.

— Le iau eu. El s-a întins, a adunat paharele şi le-a aşezat pe măsuţa de cafea. Era destul de aproape ca să îi simtă parfumul. Era întotdeauna diferit, câteodată pământesc, câteodată uşor, întotdeauna foarte feminin.

Era unul dintre lucrurile fascinante la ea, a reflectat el. Varietatea.

— Cafea?

— Ar trebui să văd ce face Simon. E aproape ora lui de somn.

— Oh, atunci, bine.

Când el pur şi simplu stătea în picioare, uitându-se la ea, Zoe se simţea stânjenită. Făcuse ceva greşit? Uitase ceva?

— Mulţumesc pentru invitaţie.

— Mă bucur că aţi putut veni.

În timpul următoarei pauze îndelungate ea a trebuit să facă un efort conştient să nu îşi muşte buza.

— Simon? Nu ştiu exact unde este.

— În sala de jocuri. Oh! Amuzat de amândoi, Brad a râs. Nu ştii unde este sala de jocuri. Vino, te duc eu.

Cu cât Zoe vedea mai mult din casă, cu atât îi plăcea mai mult şi era mai intimidată

de ea. Pentru început, era atât de mare, toată fermecătoare, uimitoare sau doar adorabilă. Şi-a imaginat că lucrurile pe care le observase pe mese sau rafturi erau cu câteva niveluri mai sus decât bibelourile obişnuite.

Brad a virat printr-o arcadă în ceea ce ea a presupus că este un fel de bibliotecă. Tavanul înălţat era făcut din lemn şi făcea camera să pară deschisă în timp ce reuşea să rămână comodă.

— Este atât de mult spaţiu… Ea s-a oprit, îngrozită că vorbise atât de tare.

— Povestea este că odată ce tatăl meu a început construcţia, nu s-a mai putut opri. Îi venea încă o idee, pe care o adăuga la schiţă.

— Este o casă minunată, a spus ea repede. Atât de multe detalii fară să fie plină de aere. Cred că ţi-a plăcut la nebunie să creşti aici.

— Mi-a plăcut.

El a păşit într-o altă cameră. Zoe deja auzea zgomotul motoarelor, focurile de armă ale răufăcătorilor, scandările hai, hai, hai ale fiului ei.

Jocul video era un fel de maşină de oraş care trecea pe un ecran TV enorm de mărimea unui perete. Simon stătea cu

picioarele încrucişate pe podea mai degrabă decât în unul dintre fotoliile comode din cameră, care reprezentau visul oricărui băiat.

O masă de biliard, trei maşini de jocuri, două jocuri de video-arcade, un automat de sucuri şi un tonomat.

Tavanul era aici acoperit, înrămat în lemn de culoarea mierii, care proteja de razele de lumină.

Mai era un şemineu, cu flăcări care ardeau vesele şi mai era un bar mic şi al doilea televizor cu un dulap întreg pentru diverse componente.

— Doamne. Ăsta e paradisul în imaginaţia lui Simon Michael Mecourt.

— Tatăl meu adora jucăriile. Am petrecut o grămadă de timp aici.

— Sunt sigură că aşa e. Ea a trecut în spatele fiului ei. Simon. Trebuie să mergem.

— Nu încă, nu încă. Faţa lui era aprigă din cauza concentrării. Acesta este Grand Theft Auto Three! Sunt aproape să îi determin să cheme Garda Naţională. Tancuri şi tot restul! Bat echipa Swat. Pot stabili un nou record, încă zece minute.

— Simon. Domnul Vane îşi vrea casa înapoi.

— Domnul Vane este de acord cu asta, a

corectat Brad.

— Te rog, mamă. Te rog. Tancuri.

Ea a ezitat. A văzut mai mult decât îndârjirea competiţiei pe faţa lui în timp ce se uita la ecran. A văzut bucurie.

Cineva a murit pe ecran cu o grămadă de sânge împrăştiat şi din exclamația de încântare şi-a dat seama că nu este Simon.

— Este puţin cam violent, a realizat Brad şi s-a dat înapoi. Dacă nu vrei ca el să joace aşa ceva…

— Simon ştie diferenţa între realitate şi jocurile video.

— Corect. Foarte bine. De ce nu mergem să bem cafeaua aia? a sugerat Brad. Câteva minute în plus nu pot dăuna.

— Bine. Zece minute, Simon.

— Bine, mamă, mulţumesc, mamă. Voi reuşi, a bombănit el, deja înapoi în joc. Voi reuşi.

— E frumos din partea ta că îl laşi să se joace cu lucrurile tale, a început Zoe în timp ce îl lăsau pe Simon în bătălie. Vorbea de zile întregi că a fost aici înainte.

— Este un copil grozav. Este amuzant să fii în preajma lui.

— Sunt cu certitudine de aceeaşi părere.

S-a găsit în bucătărie cu el – o altă cameră spaţioasă, uimitoare. Aceasta era

strălucitoare, de un alb vesel şi un galben rumenit, care o făcea să pară însorită chiar şi într-o zi înnourată.

Invidia spaţiul din spatele barului, pădurea de ceşti, unele brodate cu o sticlă formidabilă. Admira ustensilele luxoase care făceau din gătit o bucurie creativă, nu o corvoadă lumească.

Apoi i-a trecut prin minte, din nou, că era singură cu el.

— Ştii, ar trebui să mă întorc la Simon şi să te las… să faci indiferent ce făceai. Ne vom da la o parte din drumul tău mai repede.

A terminat de studiat cafeaua până să se întoarcă la ea.

— De ce crezi că te vreau la o parte din calea mea?

— Sunt sigură că ai multe de făcut.

— Nu chiar atât de multe.

— Ei bine, eu am. Un milion de lucruri. Ar trebui să fiu pregătită să îl iau pe Simon înainte să îşi piardă controlul şi să înceapă un alt joc. Mă duc să îl iau şi vom pleca.

— Ce? Te simţi suficient de bine cu Flynn şi Jordan astfel încât să flirtezi cu ei, dar timp de două minute cu mine eşti rece ca gheaţa şi pe jumătate ieşită pe uşă.

— Nu flirtez. Vocea ei a devenit ascuţită.

Nu la modul ăla. Suntem prieteni. Sunt iubiţii lui Malory şi Dana, de dragul lui Pete. Şi dacă tu crezi că sunt genul de persoană care ar...

— Şi aici e problema, a continuat Brad cu ceea ce considera el a fi un calm admirabil. Modul în care automat sari la concluzii, de obicei greşite, când vine vorba de mine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. În primul rând, de abia te cunosc.

— Nu-i adevărat. Oamenii ajung să se cunoască destul de bine în situaţii limită. Suntem într-una şi suntem în ea de aproape două luni. Am petrecut timp împreună, avem prieteni comuni şi mi-ai gătit cina.

— Nu ţi-am gătit cina. Bărbia ei s-a ridicat. S-a întâmplat să fii în casa mea când am gătit cina. Ai mâncat. E ceva diferit.

— O bilă albă pentru tine, a recunoscut el. Află că, din nu ştiu ce motiv, răspunsul tău mă determină să semăn cu tatăl meu când este nervos. Acesta este tonul din vocea lui, schimbarea din limbajul trupului. Obişnuia să mă sperie de moarte când eram copil.

— N-am nicio intenţie să te sperii. Vom pleca.

În mintea lui Brad era un timp pentru discuţii şi un timp pentru acţiune. Când ajungeai la limită, era timpul pentru

acţiune. A pus un braţ ca să o ţină pe loc şi a privit, temperamentul şi nervii reflectându-i-se pe faţa cu adevărat spectaculoasă.

— Asta este, i-a pus el. Răspunsul tău obişnuit faţă de mine. Enervare şi/sau nervozitate. M-am întrebat de ce se întâmplă asta. Mi-am petrecut o grămadă de timp punându-mi întrebări despre tine.

— Atunci probabil că ai o grămadă de timp de pierdut. Să mergem. Plec.

— Şi una dintre teoriile mele este, a continuat el cu uşurinţă, asta.

A prins-o cu o mână de ceafa, a tras-o înspre el şi a sărutat-o.

Dorea să o sărute de săptămâni. Poate de ani. Voia să îi simtă gustul pe buzele lui, pe limbă, în sânge. Şi să o simtă, s-a gândit el în timp ce îi strecura un braţ în jurul taliei ca să o aducă lângă el.

Gura ei era atât de plină, atât de coaptă şi mult mai puternică decât anticipase. Corpul ei fremăta împotriva lui, în şoc, ca o formă de răspuns. Pe moment nu conta.

La fel cum nu conta dacă acest act singular era considerat o declaraţie de război sau o ofertă de pace. Ştia doar că încet va înnebuni aşteptând să o ţină.

A ezitat în loc să îl respingă. Şi asta, se va

gândi ea mai târziu, când gânditul era din nou posibil, a fost greşeala ei.

Era cald şi dur, iar gura lui era pricepută. Şi Dumnezeule, trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese lipită de un bărbat. Simţea nevoia ridicându-se în ea, de la vârfurile picioarelor la stomac şi în gât, urmată de acei fiori adorabili care au traversat-o.

Pentru un moment nebunesc, l-a tras spre ea. Mirosul bărbătesc şi aroma, puterea şi pasiunea.

Era ca un carnaval, ca cea mai nesocotită dintre călătorii când nu poţi fi sigur – nu absolut – că nu vei fi aruncat din scaun în aer.

Şi nu era fabulos?

Apoi ea a apăsat frânele. Ce alegere avea? Ştia ce se întâmplă când conduci prea repede, prea dur, la prea mare înălţime.

Şi nu era locul ei, nu era bărbatul ei. Ceea ce era al ei

— Copilul – se juca în camera alăturată.

S-a tras din braţele lui Brad.

El tremura, până în călcâie, dar s-a uitat în ochii ci şi a dat din cap liniştit.

— Cred că m-am făcut înţeles.

Nu era o virgină timidă şi era la mare distanţă de a fi o ţintă uşoară. Nu s-a dat

înapoi, ar fi însemnat retragere, dar s-a menţinut fermă şi şi-a menţinut ochii la acelaşi nivel cu ai lui.

— Hai să punem câteva lucruri la punct. Îmi plac bărbaţii. Îmi place compania lor, conversaţia, simţul umorului. Se întâmplă să cresc şi eu unul şi intenţionez să fac o treabă bună.

Arăta, s-a gândit el, ca o nimfă furioasă a pădurii.

— Şi faci o treabă bună.

— Îmi place să sărut bărbaţii – bărbatul potrivit, circumstanţele potrivite. Îmi place sexul, în condiţii similare.

Ochii lui s-au încălzit, devenind de un cenuşiu ceţos şi profund de neexplicat şi care constrângeau. Farmecul creştea în obrajii lui prea bărbăteşti, s-a gândit Zoe, ca să fie denumite gropiţe şi se adânceau. Degetele ei tânjeau să atingă acele pliuri, iar o anumită senzaţie o avertiza că este în pericol.

— Este o uşurare pentru mine.

— Mai bine ai înţelege că eu fac condiţiile în acest punct din viaţa mea. Faptul că am un copil şi nu sunt căsătorită nu mă face o femeie uşoară.

Un şoc de furie l-a lovit drept în faţă.

— Pentru Iisus Hristos, Zoe. De unde am

ajuns de la a te găsi interesantă şi atractivă şi a dori să te sărut la a te considera uşoară?

— Vreau să fiu clară, asta-i tot. Aşa cum am de gând să fiu clară în privinţa faptului că nimeni nu se foloseşte de copil ca să ajungă la mine.

Şocul, furia, l-a îngheţat. Fiorul l-a lovit de la distanţă.

— Dacă tu presupui că asta fac, ne jigneşti pe toţi trei.

A simţit atât vină, cât şi jenă. În timp ce începea să vorbească, Simon a intrat în cameră.

— Eu conduc. Ţi-am depăşit scorul, fraiere!

A ţopăit în jurul lui Brad, scuturându-şi degetul arătător în aer în semn de victorie.

Cu efort, Brad şi-a închis emoţiile în el, apoi şi-a pus un braţ în jurul gâtului lui Simon.

— Un eveniment de moment, îţi promit. Bucură-te cât mai ai şansa, insignifiantule.

— Data viitoare te bat la NBA.

— Nu se va întâmpla niciodată. Şi când te voi umili, te vei târî ca un vierme.

În timp ce asista la schimbul de replici, a văzut buna dispoziţie evidentă a fiecăruia, iar vina ei a crescut.

— Simon, trebuie să plecăm.

— Bine. Mulţumesc că m-ai lăsat să mătur pe jos cu tine.

— Te momesc doar, astfel încât să mă simt şi mai bine când te voi strivi. Cu un braţ încă în jurul băiatului, s-a uitat la mamă.

— Vă aduc hainele.

14

De când a devenit evident, şi asta foarte repede, că Dana nu era foarte îndemânatică la reparaţiile casnice la care se foloseau unelte, a fost desemnată zugrav-şef. Ceea ce însemna, s-a gândit ea, puţin supărată, că ea şi-a petrecut toată ziua aruncând cu vopsea pe pereţi în timp ce Zoe făcea diverse treburi cu o mică şurubelniţă electrică sau cu burghiul, iar Malory îşi pierdea vremea cu scurgerea de sub chiuvetă.

Faptul că Malory era cea mai feminină dintre cunoştinţele Danei şi că eu luase uneltele era înjositor.

Nu o deranja să dea atât de mult cu vopsea, deşi era incredibil de plictisitor, în ciuda aparatului magic de zugrăvit. Dar ar fi apreciat un pic de varietate pe lista sarcinilor ei.

Cu toate acestea, privind cum pereţii prind culoare, era mulţumitor. Malory fusese pe față în alegerea culorii. Secţiunea ei de librărie va arăta nu numai călduros, dar şi stilat.

Zoe jura că, odată ce podelele vor fi lustruite, vor străluci.

Ştia cum ar putea să arate. Kane îi arătase. Şi dacă se folosise de propria ei imaginaţie ca să construiască imaginea, era în regulă. Aceasta era o fantezie despre care se va asigura că va deveni realitate.

Deoarece îi venise o idee, ea s-a oprit din vopsit şi a lăsat trafaletul deoparte.

Adevărul este în minciunile lui. Fantezia ei şi manipularea acesteia de către el.

Şi dacă era cheia aici, aşa cum fusese cea a lui Malory? De ce nu era aşa de simplu? Uite ce poţi avea, numai dacă vrei să cooperezi cu mine: librăria de vis plină de clienţi şi de cărţi. Nu era reală, s-a gândit ea, nu era adevărată. Dar exista o parte de adevăr în asta. Era ceea ce îşi dorise ca, pentru ce muncise. Ce ar fi putut avea, cu propriile sale eforturi şi merite.

Poate cheia era aici, numai dacă o putea vedea. Dacă ar putea doar să o scoată la iveală, ca Malory.

A respirat adânc şi-a scuturat braţele, şi-a

rotit umerii, la fel ca un scafandru gata să se lanseze de pe o platformă înaltă.

Apoi şi-a închis ochii, încercând să se lase dusă de curent.

Putea să audă zgomotul pe care îl făcea burghiul lui Zoe şi muzica veselă pe care Malory o pusese la radio.

Ce era asta? ABBA? Iisuse, nu putea să găsească un post care difuza muzică din mileniul ăsta?

Enervându-se singură, Dana s-a luptat să şteargă din mintea ei imaginea unei adolescente care dansează.

Cheia. Cheia aurie. Era mică, strălucitoare, cu modelul celtic imprimat pe mâner. Se putea numi mâner când era vorba de o cheie? s-a întrebat ea. Nu era o afurisită de sabie, deci trebuia să existe un alt cuvânt. Trebuia să caute.

Oh, încetează!

Ea a expirat, ţâfnoasă, şi s-a concentrat.

Zgomotul burghiului, clinchetul muzicii şi, peste toate astea, sunetul făcut de maşinile care treceau afară pe stradă, bâzâitul cuptorului care funcţiona în continuare.

Şi, dacă ascultai destul de atent, a realizat ea, scârţâieturile şi şoaptele unei case vechi care se aşeza pe oasele sale.

Casa ei. A ei. Prima pe care a deţinut-o.

Un pas în afara trecutului spre viitor. O mişcare singulară şi bine definită care schimba modelul a ceea ce fusese în ceea ce va fi.

Putea simţi mirosul vopselei proaspete, o mărturie pentru un nou început.

Acele lucruri erau reale, la fel de reale ca propriul ei trup din carne şi oase. Acele lucruri reprezentau adevărul.

Cheia era reală. Trebuia doar să o vadă, să o atingă, să o ia.

A văzut-o acum, plutind într-un câmp verde-păun, strălucind pe fondul acelei culori. Dar când s-a întins după ea, mâna ei a trecut prin ea ca şi cum fie ea, fie cheia ar fi fost lipsite de substanţă.

Eu sunt cheia. Îmi este destinată.

Ea a încercat din nou şi din nou, suportând efortul până când perle de sudoare i-au apărut pe frunte.

Este a mea, a continuat ea să gândească. Şi acest loc este al meu. În curând cărţile vor fi aliniate de-a lungul acestui perete şi al altora. Cunoaşterea.

— Dana!

Ea şi-a revenit, s-a legănat chiar şi când mâinile lui Zoe au prins-o de braţe.

— Ce ţi-a făcut? Ce a a făcut? Malory!

— Nu, e în ordine. Sunt bine.

— Nu pari bine. Ţine-te de mine. Mal! a strigat ea din nou.

Dana a calculat că sprijinea cam cincisprezece kilograme pe Zoe, dar prietena ei a reuşit să o ţină dreaptă şi stabilă.

— Ce este? Ce se petrece? Cu o cheie în formă de semilună încleştată în mână ca o armă, Malory s-a năpustit în cameră. Dintr-un anumit motiv, văzând-o pe blonda drăguţă şi feminină în ţinuta ei de instalator cu jambiere sexy lungi şi negre şi pulover verde cu bentiţă asortată – mânuirea unei chei o tăcea pe Dana să chicotească încet.

— Kane. Kane a acaparat-o. Era într-un fel de transă.

— Nu. Nu era Kane. Sunt puţin ameţită. Poate ar trebui doar să stau jos.

S-a lăsat să alunece pe podea, luând-o pe Zoe cu ea.

— Oh, Doamne. Eşti însărcinată?

— Ce? Şocul i-a limpezit mintea în timp ce se uita la Zoe. Nu. Doamne. De abia am început să fac sex din nou, îţi aduci aminte? Vreţi să încetați să vă uitaţi la mine ca şi cum aş fi luat-o razna?

— Uite. Ia nişte apă. Zoe a luat o sticlă din cureaua pentru unelte pe care o avea în talie.

— Sunt bine. Dar a sorbit apa. Experimentam doar puţină autohipnoză.

— Lasă-mă să iau şi eu o gură. Malory s-a întins după apă şi a luat o înghiţitură mare. M-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău. Îmi venise ideea că în acest loc se află cheia. A ta a fost şi toată chestia asta cu trecutul, prezentul şi viitorul. Magazinul, afacerea noastră. Cărţile pe care le voi aduce aici. Adevărul din minciuni. Cum mi-a arătat locul terminat şi plin de cărţi şi de clienţi care le cumpără.

— Bun. Te urmăresc. Zoe a scos o bandană şi a tamponat sprânceana Danei. Dar ce s-a întâmplat? Când am intrat stăteai în mijlocul camerei cu braţul întins în faţă. Ca şi cum te legănai, cu ochii închişi. Dragă, arătai chiar înfricoşător.

— Încercam, ştii, să aduc cheia la suprafaţă. Să văd cheia. Să fiu cheia. La naiba, sună stupid.

— Nu, nu-i aşa. Înmânându-i apa înapoi lui Zoe, Malory s-a gândit. E o idee bună. Ar putea fi aici. La naiba, ar putea să fie oriunde, deci de ce nu şi aici?

— O idee bună, a fost Zoe de acord. Dar nu cred că ar trebui să încerci aşa ceva singură. E ca şi cum te-ai deschide în faţa

lui, fără nimeni primprejur care să te ajute să îţi păstrezi echilibrul. Ca un grup de control sau întărire. Păreai depăşită, Dana.

— Ai dreptate. Dar a zâmbit. Nu te mai agita, mamă. Ca să mai însenineze atmosfera, a ciupit-o pe Zoe de biceps. Eşti mult mai puternică decât pari. Faci exerciţii?

— Puţin, pe ici, pe colo. Mai mult este din construcție. Şi ritmul inimii ei s-a stabilizat din nou. Arăţi mai bine acum. Poate mai încercăm aşa ceva, dar toate trei.

— S-ar putea să merite încercarea, a fost Malory de acord.

— Dacă vrei, Dana. Am putea să stăm chiar aici şi să ne ţinem de mâini. Mal şi cu mine putem să împingem energia noastră către tine.

— Poate îţi reaminteşti un mic incident de luna trecută ce implică o tăbliţă Ouija? a întrebat Dana.

— Nu e uşor de uitat. Zoe s-a cutremurat puţin. Dar nu am folosi nimic altceva decât propriile noastre conexiuni. Nu e ca şi cum ne jucăm cu artele negre sau orice sunt ele.

— Bine. Cu buzele strânse, Dana s-a uitat în jur. Dar pare puţin prostesc. Noi trei pe o bucată de material într-o cameră goală, pe jumătate zugrăvită, încercând să invocăm o

cheie magică. Dar… A prins mâna lui Zoe, apoi pe cea a lui Malory. Mă implic.

— Mal, poate îi spui nişte șmecherii. Cum a fost în cazul tău, cum ai procedat.

— Nu ştiu dacă pot să explic. Multe dintre ele pur şi simplu s-au întâmplat. E ca şi cum ai fi într-un vis, dar ştiind că visezi şi în acelaşi timp ştiind că nu e un vis.

— Ăsta e un mare ajutor. Dar, cu jumătate de râset, Dana i-a strâns mâna. De fapt, ştiu ce vrei să spui. Este felul în care m-am simţit când m-a dus în librărie.

— Nu ştiu cum am înţeles ce să fac, dar era dintr-odată atât de clar. Singurul lucru pe care mă concentram era ce să fac fără ca el să îşi dea seama pe ce mă concentram. Şi era greu, chiar greu, dar o parte era cauzată de faptul că eram atât de speriată. Pe mine mă ajuta să mă concentrez la pictat, arta şi actul prezent. Culorile, tonul, detaliul. Nu ştiu dacă asta te ajută.

— Nici eu nu ştiu. Aşa că hai să aflăm.

— Nu vom lăsa să ţi se întâmple nimic, i-a spus Zoe. Vom fi chiar aici.

— Bine.

Trăgând aer în piept, Dana şi-a închis ochii. Era plăcut să simtă mâinile care o strângeau. Ca o ancoră, a presupus ea, care o împiedica să se ducă undeva unde n-ar

trebui.

S-a lăsat din nou să asculte sunetele casei, propria ei tăcere, respiraţia stabilă în acelaşi ritm cu a prietenelor ei. A simţit miros de vopsea şi de parfum.

Fată din nou cheia, strălucind pe câmpul colorat care, a realizat ea, era zidul pe care de abia îl pictase. Zidul ei, în culorile pe cave le aleseseră femeile de lângă ea.

Dar când a încercat să ajungă la el cu mintea ei, nu a putut să îl aducă mai aproape.

S-a luptat cu nerăbdarea şi a încercat să îşi imagineze cum ar simţi cheia în mâinile ei. Netedă, s-a gândit ea, şi rece.

Nu, ar avea căldură. Deţinea putere. Ar putea să simtă focul din care fusese făurită şi când ar închide pumnul peste ea, s-ar integra uşor în palmele ei.

Pentru că ea era menită să o deţină.

Culoarea s-a dizolvat într-un alb puternic mărginit de negru. Cheia părea să se fi dizolvat în el, o entitate de un auriu strălucitor care a devenit alb şi negru, apoi a dispărut.

În mintea ei a auzit un oftat prelung. Oftatul unei femei. Şi a simţit, a auzit o pală de vânt care mirosea a toamnă.

Se plimba noaptea, şi era noaptea cu toate

umbrele fi secretele sale. Când plângea, plângea după zi.

Cuvintele care îi treceau prin minte îi produceau o asemenea durere încât credeau că inima ei va sângera până se va usca din cauza lor, ca în cazul unei răni mortale, în apărare, ea le-a închis.

Totul pălea din nou. Şi putea simţi mirosul de vopsea şi de parfum.

A deschis ochii şi a văzut prietenele privind-o.

— Dragă, eşti bine? Zoe a vorbit uşor în timp ce îşi elibera mâna din cea a lui Malory şi atingea obrazul Danei.

— Sigur. Da.

— Plângi. Zoe a şters obrazul Danei cu bandana.

— Da? Nu ştiu de ce. Ceva doare, cred. Ştii tu. Şi-a apăsat mâna pe inimă. Aici. Nu ştiu unde este. Încă nu ştiu unde este cheia.

Şi-a trecut podul palmelor peste faţă şi le-a spus ce îşi imaginase.

— Se plimbă noaptea, a repetat Malory. Zeiţa se plimbă.

— Da. Sună familiar, dar puteam inventa. Sau poate fi valabil în cazul lui Niniane. Ştiu doar că m-a întristat teribil.

S-a ridicat în picioare şi s-a plimbat până la fereastră ca să o deschidă. Avea nevoie

de aer. Este singură în întuneric, aşa mă gândesc la ea. Sunt toate singure în întuneric. Dacă nu aflu ce trebuie făcut, vor rămâne în întuneric.

Zoe s-a deplasat ca să o apese pe obraz pe la spatele umărului Danei.

— Se au una pe cealaltă şi ne au pe noi. Nu te pedepsi, încerci.

— Şi cred că ajungi undeva. Malory li s-a alăturat la fereastră. Nu spun să fii enervant de optimistă. Pui diverse părţi din indiciul Rowenei cap la cap. Creierul tău le prelucrează, făcând diverse combinaţii şi încercând să le potrivească. Şi cred că, în această ultimă încercare, ai început să îţi foloseşti inima.

— Nu doar mintea ta trebuie să se deschidă, a adăugat Malory când Dana a întors capul ca să se uite la ea. Şi inima ta trebuie să se deschidă. Ăsta e un lucru pe care l-am învăţat. Nu poţi să faci acest ultim salt altfel. Nu vei fi pregătită să rişti ce e de partea cealaltă.

NU ştia ce a supărat-o, a supărat-o până la punctul de a se înfuria. Să îşi deschidă inima? Ce voia să însemne asta? Că trebuia să îşi dezvăluie emoţiile astfel încât oricine să poată veni după chef şi să facă ce vrea cu ele?

Nu era suficient că se străduia din greu până o durea capul din cauza orelor de cercetare, luări de notiţe, calcule şi supoziţii?

Îi păsa, la naiba, s-a gândit ea în timp ce trântea uşa apartamentului său. Îi păsa de cele trei femei tinere, pe jumătate zeiţe şi captive pentru eternitate înăuntrul unei închisori din sticlă.

A plâns pentru ele şi şi-ar vărsa şi sângele dacă ar fi necesar.

Cât de deschisă trebuia să fie?

Obosită, supărată, iritată, a mers cu paşi mari către bucătărie, a desfăcut o bere şi o pungă de covrigi. S-a trântit pe un scaun în sufragerie să soarbă, să mestece şi să înghită.

Să facă ultimul salt?

Urma să se lupte cu un vrăjitor puternic şi străvechi. Risca aproape fiecare ban pe care îl avea într-o afacere nouă. Comandase rafturi şi mese, scaune şi cărţi. Să nu uităm de cărţi.

Şi mai era aparatul de capuccino, ibricele de ceai, sticlăria, produsele de patiserie care îi vor epuiza cărţile de credit într-un timp foarte scurt.

Şi avea de gând să facă totul fără să se proiecteze vreun venit. Dacă ăsta nu era un

afurisit de salt, atunci ce era?

Era uşor pentru Malory să vorbească despre inimi deschise şi salturi finale. Ea îşi încheiase deja partea ei şi trăia un paradis conjugal împreună cu Flynn.

Ai casa ta, câinele tău şi bărbatul tău, s-a gândit Dana, încruntată. Felicitări pe toate liniile.

Şi, Doamne, a fost aşa de rea.

Şi-a lăsat capul să cadă pe spate şi s-a uitat la tavan.

— Recunoaşte, Dana, eşti geloasă. Nu numai că Malory a trecut testul cu un mare zece, dar a câştigat toate recompensele. Şi iată-te pe tine în acţiune, culcându-te cu un bărbat care deja ţi-a frânt inima o dată şi terifiată că vei distruge totul.

S-a dus până la uşă să răspundă când a auzit o bătaie şi şi-a luat berea cu ea.

Moe şi-a băgat nasul între picioarele ei ca formă de salut, apoi a trecut peste ea ca să ia funia stâlcită pe care o lăsase pe covor în timpul ultimei sale vizite.

S-a întors, cu urechile fluturându-i, ca să pocnească funia plin de speranţă de genunchii ei.

— N-ai trecut ca să îl iei pe Moe, a comentat Jordan.

— Am uitat. Ea a dat din umeri, apoi s-a

întors şi s-a aşezat pe scaun din nou.

Jordan a închis uşa în spatele lui şi a aşezat plicul pe care îl ţinea pe masă. Cunoştea acea privire, s-a gândit în timp ce studia faţa Danei. Ea era supărată şi pe cale să înnebunească.

— Ce se petrece?

— Nimic important. Din moment ce Moe încerca să se caţere în poala ei, ea i-a luat sfoara dintre dinţi şi i-a dat-o lui Jordan.

A generat răspunsul aşteptat şi mulţumitor ca Moe să îl urmărească aşa cum urmăreşte taurul un matador. Şi aşa cum un matador îşi foloseşte mantia, Jordan mişca frânghia în stânga şi în dreapta. Omul şi câinele se jucau de-a trasul frânghiei în timp ce câinele mormăia jucăuş, iar bărbatul se holba la femeie.

— O zi lungă? Voiam să vin şi să te ajut, dar am fost prins de treburi.

— Ne descurcăm.

— Încă o pereche de mâini n-au cum să strice.

— Vrei să îţi foloseşti mâinile?

— Este un gând.

— Bun. Ea a împins scaunul şi s-a îndreptat către dormitor. Ia-le cu tine.

Jordan a ridicat o sprânceană la Moe.

— Îmi pare rău, puştiule, dar eşti pe cont

propriu. Cred că eu voi juca alt joc.

El a urmat-o pe Dana în dormitor şi a închis uşa. L-a auzit pe Moe prăbuşindu-se de cealaltă parte cu un oftat uriaş de câine.

Ea deja se dezbrăcase de cămaşă, îşi dăduse jos pantofii şi se descheia la blugi.

— Aruncă hainele.

— Te mănâncă ceva, Stretch?

— Corect. Ea s-a strecurat afară din blugi şi şi-a tras părul pe spate. Ai vreo problemă să mă scarpini?

— Nu mă pot gândi la una. El şi-a dat haina jos şi a aruncat-o.

A scăpat de pantofi, de cămaşă, în timp ce ea a tras păturile.

Când ea a ajuns să îşi desfacă sutienul, el a păşit înspre ea, i-a luat mâinile, şi 1 le-a tras la spate pentru un moment erotic. Apoi a eliberat-o pentru a-şi plimba mâinile pe spatele ei.

— Lasă ceva pentru mine, da?

Ea s-a scuturat, apoi şi-a înfipt o mână în părul lui şi i-a tras gura înspre a ei.

Ea s-a folosit de dinţii, de unghiile ei, creând dispoziţia pentru sex rapid şi fierbinte, folosindu-se doar de o intenţie uşoară. Nu căuta atingeri sofisticate sau înfloriturі uşoare, ci transpiraţie şi viteză.

Ea a simţit răspunsul instantaneu al

corpului lui, inima lui care bătea ca un ciocan, căldura zdrobitoare care ţâşnea din el către ea. Gura lui se hrănea dintr-a ei, iar mâinile lui au început să ia, degetele săpând ca să marcheze şi să strivească.

Era deja umedă şi pregătită când l-a împins înapoi pe pat.

Ea l-ar fi încălecat şi ar fi terminat repede, dar el a doborât-o şi i-a prins corpul sub al lui. Şi-a înfipt dinţii în sânii ei. Coapsele ei au început să se smucească, mâinile ei s-au încleştat pe ale lui într-o cerere frenetică şi furioasă.

Privirea lui s-a înroşit în timp ce muşcătura fioroasă a nevoii îi sfâşia corpul. El i-a tras sutienul până în talie şi şi-a umplut gura cu a ei, chiar şi când şi-a strecurat mâna sa între ei şi-a înfipt degetele în căldura ei şi a aruncat-o cu brutalitate peste limite.

Ea a explodat sub el, corpul ei zvârcolindu-se, încordindu-se, apoi adunându-se pentru încă un salt. Unghiile ei se înfigeau în el, coapsele ei pistonând până când el era la fel de sălbatic ca şi ea.

Ei s-au rostogolit, luptându-se mai mult pentru o bătălie fară minte care făcea ca un fior să genereze alt fior. Gura ei era înfierbântată şi înfometată, mâinile ei

lacome şi rapide.

El ştia că mai bine ar muri luptându-se cu ea, decât să trăiască în pace cu altcineva.

Cu respiraţia sacadată, ea s-a ridicat deasupra lui şi l-a tras înăuntru brusc.

Gloria întunecată a ţâşnit prin ea şi a inundat-o până când mânia şi îndoiala s-au înecat.

Era real, şi-a spus ea. Era suficient.

Şi ea l-a privit cum o priveşte luându-l.

Rapid şi fierbinte, concentrată pe obiectivele gemene de plăcere şi eliberare, stătea deasupra lui cu o energie nemiloasă care îi transforma propriul ei corp într-o mare de lăcomie. Pentru viteză, pentru pasiune. Pentru mai mult.

Când a simţit degetele lui încleştându-i-se pe coapse, când a văzut acei ochi albaştri sclipitori orbind, şi-a aruncat capul pe spate şi a simţit sfârşitul lumii împreună cu el.

Încă mai tremura când s-a întins lângă el. Respiraţia ei era la fel de sacadată ca a lui când capul i-a căzut greu pe umărul lui. El a reuşit să pună un braţ în jurul ei şi să decidă că, la un moment dat, îşi va recâştiga simţurile în extremităţi.

Pentru moment era foarte bine să zacă acolo epuizat şi fericit.

— Te simţi mai bine? a întrebat-o el.

— Considerabil. Tu?

— Nu mă plâng. Când urechile mi se vor opri din ţiuit, poate vrei să îmi spui ce te-a scos din sărite azi.

— Nimic special. Ea şi-a ridicat capul suficient ca să îşi dea părul la o parte astfel încât să îşi simtă obrazul lipit de pielea lui. Simt doar că sunt stângace la mai tot ce fac, dar mi-am amintit de acest lucru pe care îl fac cu adevărat bine.

— Nu vei auzi plângeri de la mine din acest punct de vedere. La ce eşti stângace?

— Vrei lista? Simt că sunt atât de aproape să găsesc cheia, încât nu o fac. Apoi mi se pare că sunt foarte departe de cheie şi toată povestea se va duce pe apa sâmbetei. Mi-am petrecut toată ziua zugrăvind pentru că am dat dovadă de foarte puţine, dacă nu deloc, aptitudini de a lucra cu uneltele.

— Atunci probabil că nu vrei să spun că ai nişte vopsea în păr.

Ea a oftat din rărunchi.

— O ştiu. Până şi Malory se descurcă mai bine cu şurubelniţa decât mine şi este mai feminină. Iar Zoe? Este un Bob Vila cu sâni. Ştiai că şi-a pus un inel în abdomen?

— Serios? A urmat o pauză lungă. Serios? a repetat el cu suficient interes masculin ca să o facă să râdă.

— Oricum. Ea a căzut pe spate. Au fost toate astea, apoi am început să fac nişte numărători mentale şi am devenit deprimată realizând cât de aproape de colaps financiar mă duc toate aceste lucruri. Toate investiţiile, fară niciun venit, şi fară investiţii nu va fi niciun venit. Şi chiar când vin veniturile, vor fi nişte angajamente serioase pentru viitorul apropiat.

— Aş putea să îţi împrumut nişte bani ca să mai poţi respira. Tăcerea ei spunea mult.

Ar fi o investiţie. Scriitor-librărie. Are sens.

— Nu mă interesează un împrumut. Vocea ei s-a răcit şi sub răceală se ascundea supărarea. Nu caut încă un partener.

— Bine. El a abandonat subiectul, apoi a prins-o de păr. Ştiu ce să fac. Pot să te plătesc pentru sex. După cum ai spus, te pricepi. Dar ar trebui să stabilesc un preţ pentru fiecare act şi cred că ar trebui să fie şi o ofertă de genul plătesc trei şi primesc unul gratis. Rezolvăm noi.

Din moment ce o privea, a văzut gropiţele ei apărând în obraji în timp ce se lupta să nu zâmbească.

— Eşti un pervers. S-a răsucit pe stomac şi s-a ţinut de umeri. A fost frumos din partea ta să coborî în noroi ca să mă înveseleşti.

— Facem ce putem. Şi-a plimbat un deget pe obrazul ei. Pun pariu că îţi este foame. Vrei să ieşim să mâncăm?

— Categoric nu vreau să ies.

— Bine. Nici eu. El s-a deplasat puţin şi a luat o expresie fermecătoare. Presupun că nu vrei să găteşti.

— Presupun că nu.

— Bine. Voi găti eu.

Ea a clipit, apoi s-a ridicat şi s-a bătut cu degetele pe tâmplă.

— Scuză-mă, ai spus că vei găti?

— Nu te bucura prea tare. Mă gândeam la ceva de genul omletă sau sandvişuri cu brânză. Ea s-a aplecat şi l-a sărutat scurt.

— Mulţumesc. Mă duc să fac un duş.

CÂND a ieşit, simţindu-se comod în haine de casă, el era în bucătărie, punând câteva ouă într-o cratiţă în timp ce în alta se rumeneau nişte sandvişuri, iar câinele mânca dintr-un bol.

Îi lipsea şorţul cu volane, a observat Dana, dar în rest forma un tablou formidabil.

— Uită-te la domnul Domestic.

— Chiar şi locuind în New York, contează să fii în stare să găteşti o masă de urgenţă. Vrei să scoţi nişte farfurii?

New York, s-a gândit ea, în timp ce deschidea un dulap. Nu trebuia să uite că

tipul a locuit în New York şi că nu îi va găti sandvişuri cu brânză în mod regulat.

A îndepărtat gândul, a întins masa şi a adăugat două lumânări pentru amuzament.

— Drăguţ, a spus ea după prima îmbucătură când s-au aşezat. Serios, mulţumesc.

— Mama obişnuia să îmi facă sandvişuri cu brânză când eram deprimat.

— Sunt liniştitoare pâinea prăjită, untul, căldura, brânza topită.

— Mmm. Dacă eşti interesată de ce pot face mâinile mele în afară de a te înnebuni de pasiune, pot să îţi arăt mâine.

— Dacă ai timp.

— Veneam de astăzi, dar am avut temă. El a indicat plicul pe care îl lăsase când intrase.

— Oh! Ai scris povestea.

— Cred că am relatat totul. Poţi să te uiţi, să vezi dacă am uitat ceva.

— Grozav. Ea s-a ridicat şi s-a grăbit prin cameră să aducă plicul.

— Nu ţi-a spus nimeni că nu e politicos să citeşti la masă?

— Cu siguranţă, nu. Trăgându-şi părul pe spate, ea s-a aşezat. Nu e niciodată nepoliticos să citeşti. Ea a răsfoit paginile, surprinsă de cât de multe erau. Ai fost

ocupat.

El a mai luat nişte ouă cu furculiţa.

— M-am gândit că este mai bine să scriu totul deodată.

— Să vedem ce avem aici.

Ea a mâncat şi a citit, a citit şi a mâncat. El a luat totul de la început, din noaptea în care ea a condus pe furtună la Warriors Peak. El a făcut-o să vadă totul din nou, să simtă din nou. Acel lucru şi tot ce se întâmplase de atunci.

Acesta era darul lui, a realizat ea. Arta lui.

El a relatat-o sub formă de poveste, cu fiecare personaj autentic şi plin de viaţă, fiecare acţiune clară, astfel încât, când ajungeai la final, voiai să mai citeşti.

— Flynn a avut dreptate, a spus ea în timp ce întorcea ultima pagină. Mă ajută să o văd sub această formă în mintea mea. Trebuie să o absorb, să o citesc din nou. Dar pune tot ce s-a întâmplat pe seama destinului, în loc să fie mai multe coincidenţe.

— Va trebui să scriu asta.

— Am crezut că tocmai ai făcut-o, a replicat ea, scuturându-şi capul.

— Nu, e numai o parte. Jumătate, în cel mai bun caz. Mi-am dat seama astăzi, când scriam totul, că va trebui să o mai scriu o dată când se va încheia totul, să o transform

într-o carte. Ai ceva de obiectat?

— Nu ştiu. Ea şi-a trecut degetele peste pagini. Cred că nu. Dar mi se parc puţin straniu. Nu am mai fost niciodată într-o carte înainte.

El a început să vorbească, apoi s-a oprit şi şi-a terminat ouăle. Nu mai fusese într-o carte pe care ea o citise înainte, s-a gândit el. Care, când venea vorba, însemna acelaşi lucru.

15

Uite, a zis Kane, cum te trădezi în somn.

Dana stătea în picioare, uitându-se în jos la patul unde ea şi Jordan dormeau. Pe podea, alături de ei, Moe se răsucea şi scotea sunete de agitaţie.

— Ce i-ai făcut lui Moe?

— I-am dat un vis, unul nevinovat şi fericit. Aleargă după iepuri într-o zi de primăvară plină de soare. ÎI va menţine în siguranţă şi ocupat, deoarece noi doi avem multe de discutat.

Ea a privit piciorul drept din spate al lui Moe mişcându-se ca şi cum ar fi alergat.

— Nu am multe să îi spun unuia care se strecoară noaptea în dormitorul meu ca să tragă cu ochiul.

— Nu trag cu ochiul, urmăresc. Mă interesezi, Dana. Eşti inteligentă. Respect asta. Cărturarii sunt apreciaţi în lumea mea, în orice lume. Şi aici avem cărturarul şi poetul. A făcut un gest către pat, la ea şi la Jordan. Cineva s-ar gândi că este o combinaţie foarte bună. Dar noi ştim mai bine.

A înfricoşat-o şi a fascinat-o să vadă cuplul pe pat, îmbrăţişat.

— Nu ne cunoşti. Nu ne vei cunoaşte niciodată. De aceea te vom înfrânge.

El a zâmbit numai. Negrul i se potrivea, îl învelea ca mătasea şi catifeaua şi îi lăsa ochii să strălucească în întuneric.

— Cauţi, dar nu găseşti. Cum ai putea găsi? Viaţa ta este o prefăcătorie, Dana, un vis la fel ca acesta. Uite cum te agăți de el în somn. Tu, o femeie puternică şi inteligentă, care se consideră independentă, chiar încăpăţânată. Cu toate acestea, te arunci asupra unui bărbat care te-a azvârlit deoparte o dată şi va face la fel din nou. Te laşi condusă de pasiune şi te transformă într-o persoană slabă.

— Ce altceva te conduce, dacă nu pasiunea? a replicat ea. Ambiţia, lăcomia, ura, vanitatea. Toate sunt pasiuni.

— A, de asta te plac. Am putea avea o

conversaţie atât de interesantă. Nu, pasiunile nu aparţin muritorilor. Ele doar pot să abată asupra lor durerea pentru iubire şi pentru plăcerile cărnii. El şi-a scuturat capul. Erai mai înţeleaptă când îl urai. Acum îl laşi să te folosească din nou.

El minte. El minte. Nu putea să se lase prinsă din nou în capcana acelei voci seducătoare şi să uite cum minţise.

— Nimeni nu mă foloseşte. Nici măcar tu.

— Poate ai nevoie să îţi aduci aminte mai clar.

Ningea. Simţea fulgii de zăpadă moi, reci, umezi pe pielea ei, deşi nu-i putea vedea căzând. Păreau să atârne suspendaţi în aer.

Simţea lovitura vântului, dar nu îl putea auzi, nici nu simţea răcoarea.

Lumea era o fotografie alb-negru. Copaci negri, zăpadă albă. Munţi albi ridicându-se pe un cer alb, iar în depărtare, silueta neagră de la Warriors Peak.

Totul era liniştit, rece şi tăcut.

A văzut un om îngheţat în timp ce îşi croia drum în zăpadă. Lopata lui era ridicată, iar căuşul de zăpadă era luat pe sus.

— Ştii acest loc? a întrebat-o Kane.

— Da. Trei blocuri la sud de Market şi două blocuri la vest de Pine Ridge.

— Şi această casă.

Casa mică, vopsită în alb, cu obloane negre. Cele două ferestre mici de la etajul doi, câte una pentru fiecare dormitor. Floarea ale cărei frunze erau împodobite de zăpadă şi şoseaua îngustă de dedesubtul ei. Două maşini erau pe şosea. Furgoneta veche şi Mustangul la mâna a doua.

— Este casa lui Jordan. Gura ei era uscată. Limba îi era încleiată. Este… a fost casa lui Jordan.

— Este, a corectat Kane. În acest moment îngheţat.

— De ce sunt aici?

El a păşit lângă ea, dar nu a lăsat niciun semn, nicio urmă, în zăpadă. Tivul mantiei lui negre părea să plutească la circa un centimetru deasupra suprafeţei albe.

Purta o piatră roşie, mare şi rotundă pe un lanţ în jurul taliei. În lumea alb-negru strălucea ca o picătură mare de sânge.

— Îţi dau privilegiul de a şti că aceasta este o amintire, de a te lăsa să stai cu mine şi de a observa. Înţelegi asta?

— Înţeleg că aceasta este o amintire.

— În prima, ţi-am arătat cum ar putea fi. Dar înţeleg că tu eşti mai mult… o creaţie legată de pământ. Una care preferă realitatea. Dar eşti suficient de curajoasă ca să vezi ce este real?

— Să văd ce? Dar ea ştia deja.

Culoarea s-a strecurat în lume. Verdele închis al pinilor dedesubtul zăpezii care îi învelea, cutia poştală de un albastru strălucitor de pe colţ, albastrul, verdele şi roşul hainelor pe care le purtau copiii în timp ce ridicau oameni de zăpadă şi fortăreţe în curţi.

Şi odată cu culoarea a apărut şi mişcarea. Zăpada cădea din nou, iar poteca se acoperea din nou cu zăpadă, deşi omul o dădea la o parte cu lopata. Ea a auzit strigătele, înalte şi pure în aer, de la copiii care se jucau şi pocniturile bulgărilor de zăpadă care îşi loveau ţintele.

S-a văzut pe ea, îmbrăcată într-o jachetă pufoasă, de culoarea afinelor. Ce o fi fost în capul ei? Arăta ca Violet din Charlie şi fabrica de ciocolată.

Avea o beretă tricotată pe cap şi un fular tricotat în jurul gâtului. Se mişca rapid, dar s-a oprit pentru o bătaie cu zăpadă scurtă şi energică cu micul Dobson şi prietenii lui.

Propriul ei râset a ajuns până la ea şi ştia ce gândea atunci, ce simţea.

Se ducea să îl vadă pe Jordan, să îl convingă să iasă la joacă. Petrecea prea mult timp închis în casă de când murise mama lui. Avea nevoie să fie cu cineva pe

care îl iubea.

Ultimele luni fuseseră un coşmar de spitale şi doctori, suferinţă şi durere. Avea nevoie de consolare şi de un imbold blând să îşi reia viaţa. Avea nevoie de ea.

Ea a trecut pe cărarea ne deszăpezită, afundându-şi picioarele. Nu a bătut la uşă. Nu avusese niciodată nevoie să bată la uşa lui.

— Jordan! Ea şi-a dat jos bereta şi şi-a trecut degetele prin păr. Îl avea scurt pe atunci, un experiment pe care îl ura şi îşi dorea zilnic să crească la loc.

L-a strigat din nou în timp ce îşi descheia fermoarul.

Casa mirosea încă a doamna Hawke, a observat ea. Nu a ceara de lămâie pe care o folosea întotdeauna pe mobilă sau a cafeaua pe care o servea de obicei pe sobă. Ci a boala ei. Dana şi-ar fi dorit să deschidă larg ferestrele şi să îndepărteze toată tristeţea şi durerea.

El a apărat în vârful scărilor. Inima ei s-a zbătut în piept, ca întotdeauna când îl vedea. Era atât de frumos, atât de înalt şi bine făcut, cu un pic de pericol care emana în jurul ochilor şi a gurii.

— Credeam că eşti la garaj, dar când l-am sunat pe Pete, a zis că nu vii astăzi.

— Nu. Nu mă duc.

Vocea lui suna puţin răguşită, ca şi cum de-abia s-ar fi trezit. Dar era deja două după-amiaza. Erau umbre în ochii lui şi sub ei, care îi frângeau inima.

Ea a venit lângă scări şi i-a aruncat un zâmbet.

— De ce nu îţi iei haina? Copiii Dobson au încercat să mă atace pe drum încoace. Putem să îi batem.

— Am diverse lucruri de făcut, Dana.

— Mai importante decât să îi îngropi pe copiii Dobson într-un potop de bulgări de zăpadă?

— Da. Trebuie să termin de împachetat.

— Împachetat? Nu a simţit pericolul, nici măcar atunci, numai confuzie. Pleci undeva?

— New York. El s-a întors şi a plecat.

— New York? încă nu s-a alarmat. Acum era un fior de bucurie şi s-a năpustit pe scări după el plină de entuziasm. Este în legătură cu cartea ta? Ai veşti de la agentul tău?

Ea s-a grăbit să între în dormitor şi s-a aruncat în spatele lui.

— Ai veşti de la agentul tău şi nu mi-ai spus? Trebuie să sărbătorim. Trebuie să facem ceva nebunesc. Ce a spus?

— Este interesat, atâta tot.

Bineînţeles că este interesat. Jordan, e minunat! Te întâlneşti cu el? O întâlnire cu un agent literar din New York! A scos un sunet de încântare, apoi a observat valizele.

Încet, cu primul semnal de alarmă, ea s-a lăsat să alunece de pe spatele lui.

— Iei o grămadă de lucruri pentru numai o întâlnire.

— Mă mut la New York. El nu s-a întors spre ea, dar a pus încă o bluză şi o pereche de blugi într-o valiză deschisă.

— Nu înţeleg.

— Am pus casa la vânzare ieri. Probabil că nu vor reuşi să o vândă până în primăvară. Cei de la piaţa de vechituri vor lua cea mai mare parte din mobilă şi orice a mai rămas pe aici.

— Vinzi casa. Când picioarele i s-au înmuiat, s-a aşezat pe pat. Dar, Jordan, tu locuieşti aici.

— Nu mai locuiesc.

— Dar… nu poţi să împachetezi pur şi simplu şi să pleci la New York. Ştiu că ai spus despre o mutare acolo, eventual, dar…

— Am terminat aici. Nu a mai rămas nimic pentru mine.

Era ca şi cum i-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

— Cum poţi să spui asta? Cum poţi să spui

că n-a mai rămas nimic pentru tine aici? Ştiu, Jordan, ştiu cât de greu a fost pentru tine să îţi pierzi mama. Ştiu că încă mai jeleşti. Nu este momentul potrivit să iei o astfel de decizie.

— E deja luată. El s-a uitat în direcţia ei, dar ochii lui nu i-au întâlnit pe ai ei. Mai am câteva lucruri de rezolvat aici, apoi mă duc. Plec mâine dimineaţă.

— Aşa, pur şi simplu? Mândria a făcut-o să stea iar în picioare. Aveai de gând să mă anunţi sau îmi trimiteai o vedere când ajungeai acolo?

El s-a uitat la ea, dar ea nu a putut vedea nimic în ochii lui, nu putea vedea prin zidul pe care el îl pusese între ei.

— Intenţionam să trec diseară pe la tine şi pe la Flynn.

— Este foarte drăguţ din partea ta.

El şi-a trecut degetele prin păr, un gest care ea ştia că denotă nerăbdarea sau frustrarea.

— Uite, Dana, e ceva ce trebuie să fac.

— Nu, e ceva ce vrei să faci pentru că ai terminat cu acest loc acum. Şi cu toată lumea de aici.

Trebuia să îşi menţină vocea joasă, foarte joasă. Sau ar fi devenit stridentă. Sau ar fi început să ţipe.

— Asta mă include şi pe mine. Aşadar cred că ultimii doi ani n-au însemnat nimic.

— Nu e adevărat şi ştii asta. A trântit capacul unei valize şi a încuiat-o. Îmi pasă de tine. Întotdeauna mi-a păsat. Fac ceea ce trebuie să fac – ceea ce vreau să fac. În orice caz, se ajunge la acelaşi lucru. Nu pot să gândesc aici. Şi trebuie să scriu. Am şansa să realizez ceva şi vreau să profit. La fel ar trebui să procedezi şi tu.

— Da, să realizezi ceva. Un ticălos egoist. Ai plănuit asta, să mă atragi în timp ce te gândeai să mă părăseşti când îţi vine ţie bine.

— Nu este vorba despre tine, ci despre mine - părăsind această casă nenorocită, acest oraş. El a venit lângă ea şi scutul s-a crăpat suficient încât ea să zărească furia. Este vorba despre mine evitând să muncesc pe rupte în fiecare zi într-o groapă slinoasă doar ca să îmi plătesc facturile, apoi să încerc să îmi fac timp câteva ore ca să scriu. Este vorba de viaţa mea.

— Cristoase. El şi-a trecut din nou o mână prin păr înainte să deschidă un sertar pentru mai multe haine.

Nu putea să se oprească din împachetat, s-a gândit ea, nici măcar când îi frângea inima.

— Sunteţi parte din viaţa mea. Tu, Flynn şi, Brad. Cum naiba schimbă asta mutarea mea la New York?

— Din câte ştiu eu nu te-ai culcat cu Flynn şi cu Brad.

— Nu pot să mă îngrop în Valley pentru că noi doi suntem încinşi unul după altul.

— Ticălosule. Simţea cum începe să tremure şi lacrimile i se adună în gât. Folosindu-şi toată puterea, a direcţionat durerea către furie. Poţi să faci să pară totul ieftin. Poţi să te faci pe tine ieftin. Dar nu mă vei face pe mine ieftină.

El s-a oprit acum, s-a oprit di n împachetat şi s-a întors să se uite la ca cu regret şi ceea ce ai putea să numeşti milă.

— Dana, n-am vrut să sune aşa.

— Nu. Ea l-a lovit peste mână când s-a întins după ea. Să nu mai pui mâna pe mine niciodată. Ai terminat cu Valley? Ai terminat cu mine? Bine, e foarte bine, pentru că şi eu am terminat cu tine. Vei fi norocos dacă vei rezista o lună în New York cu tâmpeniile pe care le scrii. Aşa că, atunci când te vei târî înapoi, să nu mă suni. Să nu vorbeşti cu mine. Pentru că ai dreptate în privinţa unui singur lucru, Hawke, nu te mai aşteaptă nimic aici.

A trecut de el şi a plecat.

În timp ce se privea alergând afară din casă, şi-a dat seama că îşi uitase bereta. Un bulgăre de zăpadă aruncat de unul din băieţii Dobson a lovit-o în mijlocul spatelui, dar ea nu a observat.

Nu simţea frigul sau lacrimile care i se prelingeau pe faţă.

Nu simţea nimic. O transformase în nimic.

Cum putuse uita? Cum putuse uita?

Nu văzuse atunci, nici acum, că el stătea la fereastra îngustă a mansardei şi o privea cum pleacă.

EA s-a trezit în lumina subţire de toamnă, cu obrajii uzi şi pielea rece.

Durerea era atât de reală, atât de proaspătă, încât ea s-a rostogolit, s-a ghemuit ca o minge şi s-a rugat să treacă.

Nu putea, nu voia să treacă prin asta din nou. Se străduise atât de mult să treacă peste el, să iasă din durere şi suferinţă numai ca să se deschidă din nou către toate acestea?

Era atât de slabă, atât de proastă?

Poate era, când era vorba de Jordan. Poate că era atât de slabă şi de proastă. Dar nu trebuia să fie.

S-a ridicat din pat şi l-a lăsat dormind. A tras pe ea un halat, un fel de armură, apoi s-a îndreptat către bucătărie pentru cafea.

Moe a plecat de la picioarele patului şi a mers după ea. Cu lesa între dinţi, el dansa pe loc în bucătărie.

— Nu încă, Moe. Ea s-a aplecat să îşi îngroape faţa în blana lui. Nu sunt gata încă.

Simţind problemele, el a scheunat, apoi a lăsat lesa ca să îi lângă faţa.

— Eşti un câine bun, nu-i aşa? Ai fost la vânătoare de iepuri, da? E în regulă, şi eu am vânat ceva. Niciunul dintre noi nu va prinde vreodată vânatul.

A băut cafeaua unde stătea, în picioare, şi îşi turna a doua ceaşcă în momentul în care i-a auzit paşii lui Jordan.

Îşi pusese hainele, dar încă părea şifonat din cauza somnului. A mormăit când laba lui Moe l-a lovit pe piept şi a reuşit să ia cana de cafea din mâna Danei. A băut mult.

— Mulţumesc. I-a dat-o înapoi, apoi s-a aplecat să ridice lesa lui Moe. Acţiunea l-a făcut pe Moe să alerge în jurul lor în cercuri disperate.

— Vrei să îl scot eu la plimbare?

— Da. Poţi să ÎI duci înapoi la Flynn.

— Sigur. Vrei să mergi ia o plimbare înainte de micul dejun? i-a spus lui Moe în timp ce scurta lesa. Da, cum să nu.

— Nu vreau să te mai întorci aici.

— Hmm? El s-a uitat în sus şi i-a văzut faţa. Ce ai spus?

— Nu vreau să te întorci aici. Nici în dimineaţa asta, nici altă dată.

— Jos, Moe. Ceva în tonul potolit l-a făcut pe câine să se supună. Am dormit în timpul unei dispute sau… Kane, a spus şi a înşfăcat mâna Danei. Ce a făcut?

— Nu are nimic de-a face cu el. Este în legătură cu mine, de data asta. Am făcut o greşeală primindu-te înapoi. O corectez acum.

— Ca naiba a dus la asta? Noaptea trecută…

— Am făcut un sex grozav. Ea a dat din umeri şi a sorbit din cafea. Nu e suficient pentru mine. Sau poate este prea mult pentru mine. În fiecare din cazuri nu funcţionează. M-ai rapt în bucăţi o dată.

— Dana, lasă-mă…

— Nu, aşa este. Ea s-a depărtat de el. Nu te voi mai lăsa să faci asta din nou. Am o viaţă bună, una peste alta. Mă satisface. Nu te vreau în ea. Nu te vreau aici, Jordan. Nu pot să te las aici. Aşa că îţi spun să pleci atâta timp cât nu sunt resentimente. Îţi spun asta atât timp cât mai există o şansă să fim prieteni.

Mă duc să fac un duş. Să nu te mai găsesc

aici când mă întorc.

ERA încă năucit când a intrat în casa lui Flynn. Asta simţea ea? s-a întrebat el. Asta îi făcuse ei? O lăsase simţindu-se goală pe dinăuntru şi amorţită?

Şi ce se întâmplase când amorţeala trecuse? Rămăsese durere, furie sau ambele?

Voia furia. Cristoase, voia să îşi găsească furia.

Târând lesa pe care Jordan a uitat să o desprindă, Moe s-a repezit către bucătărie, iar salutările pline de veselie ale lui Flynn au urmat sunetelor pocniturilor.

— Un băiat şi câinele lui. Malory a alergat în jos pe scări, proaspătă, în kaki şi tricou marin. Te-ai întors devreme în dimineaţa asta, a început ea, sau sunt eu în urmă. Apoi s-a oprit şi s-a uitat fix la el. Ce este? Ce este în neregulă? Un fior de teamă i s-a strecurat în voce. Dana…

— N-a păţit nimic. Este bine.

— Dar tu nu eşti. Haide. Să ne aşezăm.

— Nu, am nevoie să…

— Stai jos, a repetat ea, şi luându-l de braţ, l-a tras înspre bucătărie.

Flynn era la masă, o măsură temporară în bucătăria aflată în dezvoltare. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru azuriu puternic

care punea în valoare lemnul auriu al dulapurilor. Podeaua fusese curăţată în vederea instalării parchetului pe care îl selectase Malory. O bucată de furnir stătea pe nişte dulapuri ca un blat.

Flynn mânca cereale şi, după feţele vinovate, atât a sa, cât şi a lui Moe, le împărţise cu câinele.

— Hei, ce se petrece? Dacă vreţi mâncare, aveţi circa cincisprezece minute până când echipa ajunge aici.

— Stai jos, Jordan. Îţi aduc nişte cafea.

Flynn a studiat faţa prietenului său.

— Care-i treaba? Tu şi Dana v-aţi certat?

— Nu, nu ne-am certat. Doar mi-a spus să plec.

— Să pleci unde?

— Flynn. Malory a aşezat o cană de cafea în faţa lui Jordan şi a pus o mână pe umărul lui. E posibil să fii atât de greu de cap?

— Dă-mi un minut să mă prind. Dacă nu v-aţi certat, de ce te-a dat afară?

— Pentru că nu m-a vrut acolo.

— Aşa că ai plecat pur şi simplu? a întrebat Flynn. Fără să afli ce a enervat-o?

— Nu era supărată. Dacă ar fi fost supărată, m-aş fi descurcat cu ea. M-aş fi descurcat în situaţia dată. Ea arăta doar… obosită şi tristă. Şi terminată. El şi-a frecat

faţa cu mâinile. Aşa că nu era furie la urma urmei, a realizat el. Era doar durere.

— Orice ar fi simţit ea, orice era în spatele comportamentului ei, trebuie să afli. Malory l-a scuturat rapid de umăr. Ea nu înseamnă nimic pentru tine?

El i-a aruncat o privire în care se citeau emoţii furtunoase şi, cu un oftat, ea s-a dus şi şi-a înfăşurat braţele în jurul lui.

— Bine, atunci, a murmurat ea. Bine.

— Înseamnă destul, a spus el, astfel încât să nu o mai fac să aibă expresia aceea niciodată. Dacă vrea să plec, voi pleca.

— Bărbaţii sunt aşa de proşti. Nu te-ai gândit că ea vrea să pleci numai pentru că se aşteaptă ca tu să pleci?

ZOE a întâlnit-o pe Malory la uşa de la intrare, apoi a împins-o afară.

— Mă uitam după tine. Dana este înăuntru, zugrăvind partea ta. Ceva nu este în regulă. Pot să văd asta. Dar nu vrea să discute subiectul.

— S-a despărţit de Jordan.

— Oh! Dacă s-au certat…

— Nu, este altceva şi nici pe departe ceva aşa de simplu ca o ceartă. Mă duc să văd ce pot să fac.

— Noroc. Zoe s-a întors.

— Ce este cu zgomotul ăsta?

— Încă o complicaţie. Bradley este în secţiunea Danei cu o raşchetă. Nu mă lasă să o folosesc eu. Da, a fost foarte frumos din partea lui să ne-o împrumute, a continuat ea când Malory a ridicat din sprâncene. Dar sunt perfect capabilă să raşchetez podelele. Cu el aici, este cu atât mai greu să o faci pe Dana să vorbească.

— Ţine-l ocupat, mă ocup cu de Dana.

— Nu vreau să îl ţin ocupat. Ultima dată când am fost singură cu el zece minute, mi-a făcut avansuri.

— Ce avansuri?

Zoe s-a uitat peste umăr în direcţia de unde provenea sunetul aparatului de raşchetat.

— Aseară eram acasă la el, după ce toată lumea plecase. Aveam o simplă conversaţie cu el, apoi m-a sărutat.

— Te-a sărutat? Maniac pervers! Adu frânghia.

— Oh, ha, ha.

— A trebuit să te lupţi cu el? A fost o experienţă înfricoşătoare?

— Nu, dar… Ea şi-a coborât vocea, deşi ar fi putut şi să strige şi nu ar fi fost auzită. M-a sărutat cu adevărat iar capul a devenit tulburat pentru un minut, aşa că l-am sărutat înapoi. Am destule pe cap acum ca

să mai am timp de jocuri şi de distracţii. În plus, mă face agitată.

— Da, bărbaţii frumoşi care îşi fac timp să cureţe podelele pentru mine, întotdeauna mă fac agitată. Ascultă, trebuie să vorbesc cu Dana. După ce voi avea grijă de ea, vin încoace şi, dacă e cazul, te salvez din ghearele infame ale lui Brad. Cu condiţia în care, fireşte, nu crezi că te descurci singură.

— Asta a fost josnic. Foarte josnic.

— Asigură-te doar că nu umblă prin casă în timp ce vorbesc cu Dana. I-a făcut semn lui Zoe de la revedere, apoi s-a îndreptat în direcţia opusă.

Primul ei gând a fost: Oh! Pereţii ei prindeau viaţă cu acel auriu ars palid şi delicat pe care îl alesese. Era o alegere bună, foarte bună. Deja putea vedea ce cadru perfect crea pentru artă.

Al doilea gând al ei a fost cât de inexpresiv era chipul Danei în timp ce lucra.

Şi ăsta era un lucru rău, atât de rău.

— Arată extraordinar.

Evident smulsă din gânduri adânci, Dana şi-a întors capul.

— Da. Ai talent la alegerea culorilor. Mă gândeam că va arăta prea şters, aproape fără culoare. Însă are o strălucire plăcută şi

caldă.

— Pe când tu nu ai. Nu străluceşti deloc astăzi.

Dana a dat din umeri şi a continuat să muncească.

— Nu pot să fiu Mary-Razăă-De-Soare tot timpul.

— L-am văzut pe Jordan azi de dimineaţă. Nici el nu strălucea. De fapt, a continuat ea în timp ce mergea către Dana, părea devastat.

— O să treacă peste asta.

— Chiar crezi asta sau ai nevoie să crezi pentru că te eliberează de legătură?

— Nu sunt legată de nimic. Se uita fix la perete în timp ce zugrăvea. Auriu peste alb, auriu peste alb. Am făcut ce era bine pentru mine. Nu e treaba ta, Malory.

— Ba da, este. Te iubesc. ÎI iubesc pe Flynn şi el te iubeşte pe tine.

— Suntem o familie mare şi prostuţă.

— Poţi să fii supărată pe mine dacă vrei, dacă te ajută. Dar trebuie să ştii, sunt de partea ta. Orice s-ar întâmpla, sunt de partea ta.

— Atunci ar trebui să înţelegi de ce am rupt relaţia şi ar trebui să îmi sprijini decizia.

— Te-aş sprijini dacă aş crede că este ceea

ce vrei cu adevărat. Malory a mângâiat-o pe Dana pe spate. Dacă te-ar face fericită.

— Încă nu caut să fiu fericită. Mângâierile consolatoare ale prietenei ei o făceau să dorească să stea jos pe podea şi să jelească.

— Spune-mi ce s-a întâmplat de ieri până azi.

— Mi-am amintit, cu puţin ajutor din partea lui Kane.

— Ştiam eu. Faţa lui Malory a început să strălucească din cauza furiei. Ştiam că el este în spatele a ce se întâmplă.

— Aşteaptă. M-a dus într-o călătorie în lumea amintirilor. Asta îl transformă într-un ticălos, dar nu schimbă faptele. Doamne, era obosită. Voia doar să fie lăsată în pace să zugrăvească pereţii. Să îndepărteze prin zugrăvit durerea şi oboseala. Nu a schimbat ce s-a întâmplat, nici nu a agravat faptele. Nu era nevoie. Am ştiut, după ce am văzut totul din nou, am simţit din nou că fac o greşeală.

— De ce este o greşeală să iubeşti un bărbat respectabil?

— Pentru că el nu mă iubeşte pe mine. Ea şi-a smuls bentiţa din păr, ca şi cum procedând aşa ar fi eliberat durerea de cap care mocnea la baza cutiei ei craniene. Pentru că intenţionează să plece imediat ce

îşi termină treburile aici. Pentru că pe măsură ce stau mai mult cu el, cu atât mai mult mă implic şi nu pot să controlez ce simt aşa cum credeam. Nu pot să fiu cu el şi să nu fiu îndrăgostită de el.

— L-ai întrebat şi pe el ce simte?

— Nu. Şi ştii ceva? Nu aveam chef să aud vechea replică „îmi pasă de tine”. Dă-mă în judecată pentru asta.

Nimeni nu a vorbit pentru un moment. Se auzea numai respiraţia generată de efort a Danei, zumzetul maşinii de zugrăvit şi bâzâitul constant al maşinii de raşchetat ce provenea din cealaltă parte a casei.

— L-ai rănit. Malory s-a dus şi a îndepărtat maşina de zugrăvit. Poate că sentimentele lui nu sunt chiar atât de simple şi slabe cum crezi tu. Omul pe care l-am văzut azi de dimineaţă era rănit de moarte. Dacă ai vrut să te răzbuni, Dana, ai reuşit.

S-a răsucit, vibrând de furie, tremurând din cauza insultei. Rola a căzut din mâna ei şi a lăsat o pată aurie strâmbă pe cârpa de şters.

— Pentru Dumnezeu, drept cine mă iei? Crezi că m-am culcat cu el doar ca să îl dau afară şi să mă răzbun?

— Nu, nu cred asta. Mă gândesc doar că dacă vrei să ai drumul deschis, nu obţii asta

aruncând pe altcineva în groapă şi lăsându-l acolo sângerând.

Dana a aruncat bentiţa de păr la pământ şi şi-a dorit în mod răutăcios să fi avut la îndemână ceva de aruncat şi mai greu.

— Ce tupeu ai.

— Da, cred că am.

— Este dreptul meu, Malory. Nu am nevoie de tine sau de altcineva ca să îmi spună pe cine să primesc în viaţa mea sau pe cine să elimin.

— Îmi pare mic că este tocmai ceea ce îl Iaşi pe Kane să facă. Vrea să te îndrepţi într-o anumită direcţie şi tu o urmezi. Nici măcar nu te întrebi de ce te-a îmboldit la asta.

— Deci acum ar trebui să stau cu Jordan din cauza cheii? îmi ţii lecţii despre propria mea viaţă, propriile mele decizii, ca să nu îţi pun în pericol interesele?

Malory a tras adânc aer în piept. Nu era momentul să îşi piardă răbdarea sau, a decis ea, să o învinuiască pe Dana că o pierduse pe a ei.

— Dacă tu crezi asta, atunci nu mă cunoşti şi, mai mult, nu ştii ce ai acceptat să faci. Aşa că poţi să zugrăveşti în continuare şi să te feliciţi că ai evitat dificultăţile de pe traseu sau poţi să încetezi să fii o laşă şi să

lămureşti lucrurile cu Jordan.

Epuizată, a început din nou.

— Nu ar trebui să fie greu de găsit, a strigat ea.

— I-a spus lui Flynn că se duce să o vadă pe mama lui în dimineaţa asta.

16

I-a adus garoafe. Lalelele fuseseră favoritele ei, dar nu era anotimpul potrivit. Cu toate acestea îi plăceau cel mai mult florile simple. Lalelele şi narcisele galbene, trandafirii sălbatici şi margaretele. Garoafele erau simple, îi păreau lui, şi feminine, de un roz delicat şi demodat.

Le-ar fi apreciat, ar fi făcut caz şi le-ar fi pus în vaza cea bună pe care i-o dăruise mama ei cu mult timp în urmă, de Crăciun.

Nu se gândise să aducă nimic în care să le pună, aşa că ambalajul de la florărie trebuia să fie suficient.

Ura cimitirul. Toate acele pietre care răsăreau din pământ ca o recoltă a morţii în culori de gri, alb şi negru. Toate numele şi datele înscrise pe ele erau la fel de mult o reamintire a faptului că nimeni nu înfrânge moartea în final şi o comemorare a unei vieţi întregi.

Gânduri morbide, a presupus el, dar acesta era locul pentru ele.

Iarba era abundentă şi plină de buruieni, astfel încât verdele era înţesat cu pete maro, unde se ofilise. Alţii aduseseră flori morţilor lor, iar unele din ofrande erau veştejite. Alţii au rezolvat problema amintirii morţii aducând flori artificiale, dar culorile puternice le indicau drept false.

Mai mult minciuni, s-a gândit el, decât tributuri.

Era prea mult vânt aici, pe partea de nord, şi prea rece, fără adăpostul oferit de micul crâng de copăcei din est sau razele însorite dinspre vest.

Înlocuise însemnul funerar, cu câţiva ani înainte, cu granit alb. Ea ar fi considerat-o o cheltuială inutilă, dar el simţise nevoia să facă ceva.

Purta numele ei. Susan Lee Hawke. Şi durata vieţii ei, cei patruzeci şi şase de ani scurţi. Dedesubt, în scriere, era o propoziţie pe care o parafrazase din Emily Dickinson.

Speranţa răsare în suflet

Ea nu îşi pierduse niciodată speranţa. Îşi trăise viaţa crezând în puterea speranţei, a credinţei, combinată cu multă muncă. Chiar şi când boala îi erodase frumuseţea şi o redusese treptat la o mână de oase fragile,

ea încă îşi păstrase speranţa.

Pentru el, s-a gândit Jordan acum. Sperase pentru el, crezuse în el şi îl iubise fără posibilitate de descriere.

El s-a aplecat să aşeze florile pe mormântul ei.

— Mi-e dor de tine, mamă. Mi-e dor să vorbesc cu tine şi să îţi aud râsul. Mi-e dor să văd în ochii tăi privirea aceea care spunea că am dat de necaz. Şi chiar când dădeam de necaz, erai acolo pentru mine. Întotdeauna ai fost acolo pentru mine.

El se uita fix la cuvintele de pe piatră. Păreau atât de formale. Întotdeauna fusese Sue. Simplu şi direct, Sue.

— Ştiu că nu eşti acolo. Acest lucru este doar un mod de a le spune oamenilor că ai fost pe aici, că ai fost iubită.

Câteodată te simt şi este o senzaţie atât de puternică de parcă m-aş întoarce şi te-aş găsi acolo. Întotdeauna ai crezut în lucruri de genul ăsta, în posibilităţile a ceea ce suntem.

El s-a ridicat şi şi-a strecurat mâinile în buzunare.

— Mă întreb ce naiba sunt. Am dat-o în bară. Nu cu totul, ci doar într-o chestiune vitală. Am un lucru pe care mi l-am dorit întotdeauna şi am pierdut lucrul despre

care n-am ştiut că am avut nevoie de el întotdeauna. Aş spune că este justiţie cosmică. Poate că nu le poţi avea pe toate. Dar mi-ai arunca acea privire.

El s-a uitat înspre dealurile pe care ea le iubise întotdeauna, cum iubise felul în care cerul păstra un albastru puternic deasupra flamei copacilor.

— Nu ştiu dacă pot să remediez. Adevărul este că nu ştiu dacă ar trebui măcar să încerc.

El a închis ochii un moment.

— Doare să fiu aici. Presupun că aşa trebuie. El şi-a dus degetele la buze, apoi a presat degetele de piatră. Te iubesc. Mă voi întoarce.

El s-a întors şi s-a oprit când a văzut-o pe Dana stând pe marginea dramului, privindu-l.

Părea atât de trist, s-a gândit ea. Mai mult decât atât, era ca şi cum tristeţea îi spulberase sistemele de apărare şi lăsase emoţiile din spatele lor deschise. Era dureros să îl vezi atât de vulnerabil, să înţeleagă că amândoi ştiau că îl prinsese cu garda jos într-un moment care trebuia să fie personal.

Nefiind sigură ce ar trebui să spună, ce ar putea să spună, ea a mers prin iarbă să stea

lângă el la mormântul mamei sale.

— Îmi pare rău. N-am vrut să… te deranjez, a început ea. De aceea aşteptam acolo.

— Este în regulă.

Ea s-a uitat în jos la mormânt, la florile proaspete împrăştiate prin iarbă. Poate că nu ştia ce să spună.

— Flynn şi cu mine venim aici o dată pe an. Ea şi-a dres vocea. Tatăl lui, mama mea… şi a ta. Noi, ah, încercăm să venim chiar după prima cădere a zăpezii. Totul este atât de liniştit, de alb şi de curat. Îi aducem flori.

Ea şi-a mutat privirea de la flori şi a observat că el se uita la ea.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii că întotdeauna îi aducem flori când venim.

El nu a vorbit, dar ochii lui spuneau totul. Apoi el şi-a aplecat pur şi simplu fruntea către a ci.

Au stat aşa, în tăcere, în timp ce vântul bătea în jurul lor şi flutura petalele garoafelor roz.

— Mulţumesc. El s-a îndreptat încet ca şi cum s-ar fi temut că ceva dinăuntrul lui se va rupe. Mulţumesc.

Ea a înclinat din cap, apoi au stat în picioare, tăcând din nou, privind dealurile.

— Este prima dată când vin aici de când m-am întors, i-a spus el. Niciodată nu ştiu ce ar trebui să fac într-un loc ca ăsta.

— Ai tăcut ce trebuia. Garoafele sunt drăguţe. Simple.

El a râs puţin.

— Da, asta m-am gândit şi eu. De ce te afli aici, Dana?

— Am să îţi spun lucruri pe care poate nu le-am spus aşa cum trebuia azi de dimineaţă.

— Dacă este una dintre replicile de genul, putem încă să fim prieteni, poate mai aştepţi vreo două zile.

Nu chiar. Nu ştiu dacă este locul şi timpul potrivit să vorbim despre asta, a început ea, dar după ce Malory m-a zguduit azi de dimineaţă, am decis că avea ceva dreptate şi că îţi datoram – şi mie –, datoram amândurora ceva mai bun decât felul cum am încheiat relaţia.

— Te-am rănit. Am văzut asta pe faţa ta. Nu vreau să te rănesc iar, Dana.

— Este prea târziu pentru asta. Ea şi-a ridicat umerii, apoi i-a lăsat să cadă. Ai fost nepăsător cu mine, Jordan. Ai fost nepăsător şi nemilos. Şi, deşi poate mi-am petrecut câteva ore fericite de-a lungul anilor visând să îţi plătesc pentru asta, realizez că nu asta

doresc. Aşadar, comportamentul meu nepăsător şi nemilos faţă de tine de azi-dimineaţă nu a fost mai satisfăcător pentru mine decât a fost pentru tine.

— De ce ai făcut-o?

— M-am întors în timp aseară, mulţumită lui Kane. Ea s-a încruntat la comentariul lui.

— Nu cred că ar trebui să foloseşti un asemenea limbaj lângă mormântul marnei tale.

Din anumite motive, remarca i-a provocat un nod în stomac.

— A mai auzit şi înainte.

— Nu contează.

El a dat din umeri şi era ceva de băieţel în gesturile lui care ei îi plăcea. De ajuns cât să îi mişte inima din nou.

— Unde ai fost?

— M-am întors în ziua în care tu împachetai ca să pleci la New York. Am trăit-o din nou. M-am privit trăind din nou acea zi. A fost foarte straniu şi nu a fost mai puţin groaznic, deşi ştiam că este o reluare. Era ca şi cum aş sta de ambele părţi ale unei oglinzi cu o singură direcţie. Privindu-ne pe amândoi şi încă făcând parte din ce se întâmpla. Tot ce mi-ai spus, tot ce nu mi-ai spus a fost la fel de dureros ca atunci când s-a întâmplat.

— Îmi parc rău.

Ea şi-a înclinat faţa către a lui.

— Chiar cred că îţi pare rău, de aceea sunt mai degrabă aici, decât arzându-ţi imaginea sculptată. Dar vezi, a durut din nou. Şi am dreptul, am responsabilitatea faţă de mine însămi să mă feresc de aşa ceva. Nu vreau să îmi las inima să se zdrobească la picioarele tale din nou şi nu pot să fiu cu tine şi să o păstrez intactă. Poate vom fi prieteni, poate nu. Dar nu putem fi iubiţi. Am nevoie să îţi explic asta.

Când ea s-a dat înapoi, el a aşezat o mână pe braţul ei.

— Vrei să te plimbi cu mine?

— Jordan…

— Doar plimbă-te cu mine câteva minute. Ai spus ce aveai de spus. Acum îţi cer doar să asculţi.

— Bine. Ea şi-apus mâinile în buzunare ca să le încălzească şi ca să evite contactul cu ale lui.

— Nu m-am simţit prea bine de când mama a murit.

— Nu ştiu dacă trebuie să te simţi bine în asemenea situaţii. Mama mea este îngropată acolo. Ea a ridicat mâna ca să facă un gest. Nu îmi aduc aminte prea bine de ea. Dar îmi este dor de ea şi câteodată

mă simt trădată. Am câteva dintre lucrurile ei – o bluză pe care tatăl meu a oprit-o şi care era favorita ei, câteva dintre bijuteriile ei şi fotografii. Îmi place să le păstrez. Faptul că nu mi-o amintesc, că eram prea tânără ca să îmi aduc aminte pierderea ei nu înseamnă că nu înţeleg cum a fost pentru tine. Nu m-ai ti lăsat să te ajut.

— Ai dreptate, nu te-aş fi lăsat să mă ajuţi. Nu ştiam cum. El a luat-o uşor de braţ ca să o echilibreze pe un teren accidentat şi i-a dat drumul când se îndreptau către pomi.

— O iubeam atât de mult, Dana. Nu este genul de lucru la care să te gândeşti în fiecare zi când lucrurile decurg normal. Vreau să spun că nu mă trezeam în fiecare zi spunându-mi, Doamne, cu siguranţă îmi iubesc mama. Dar eram uniţi.

— Ştiu.

— Când tatăl meu ne-a părăsit… bine, nu mi-l aduc aminte nici pe el foarte bine. Dar îmi aduc aminte că ea a fost ca o stâncă. Nu era rece, nu era dură, doar fermă. A muncit ca un câine, la două joburi, până când am scăpat de datoriile pe care ni le lăsase el.

Chiar şi acum, el încă mai simţea amărăciunea.

— Trebuie să fi fost foarte obosită, dar întotdeauna avea timp pentru mine. Nu

doar să pregătească o masă şi să îmi dea o cămaşă curată, ci pentru mine.

— Ştiu. Era atât de interesată de orice făceai, fără să te sufoce. Pretindeam că este mama mea.

El a privit în jos.

— Aşa făceai?

— Da. Doar nu credeai că stăteam pe la tine pe acasă când eram copil doar ca să vă enervez pe tine, pe Flynn şi pe Brad, nu-i aşa? îmi plăcea să fiu în preajma ei. Mirosea a mamă şi râdea mult. Se uita la tine şi era atâta dragoste în privirea ei, atâta mândrie. Voiam o mamă care să se uite la mine aşa.

1 mişca să o audă că spune asta şi amărăciunea se dizolva.

— Nu m-a lăsat baltă niciodată. Nici măcar o dată. Niciodată. Citea tot ce scriam, chiar şi când eram copil. Păstra multe scrieri şi îmi spunea că într-o zi, când voi fi un scriitor faimos, oamenii vor fi foarte interesaţi să îmi citească povestirile timpurii. Nu ştiu dacă aş fi ajuns un scriitor astăzi, dacă nu era ea. Încrederea ei constantă şi stabilă în mine.

— Ar fi încântată de ce ai realizat.

— Nu a trăit să mă vadă publicând, nici măcar o singură carte. Voia ca eu să merg la colegiu. Şi eu voiam, dar mă gândeam să

mai amân un an sau doi, ca să mai strâng ceva bani. Ea a făcut legea şi era a naibii de bună la asta când era important pentru ea. Aşa că m-am dus.

El a tăcut un moment şi un nor a trecut peste soare, omorând lumina.

— Am trimis ceva bani acasă, dar nu prea mulţi. Nu prea îmi mai rămâneau. Nu veneam acasă atât de des cât ar fi trebuit. Am fost ocupat. Erau atât de multe acolo… Apoi am fost la maşter. Au trecut o grămadă de ani în care nu am fost disponibil pentru ea.

— Eşti prea aspru cu tine însuţi.

— Oare? Ea mă punea pe primul loc, de fiecare dată. M-aş fi putut întoarce aici mai devreme, să îi ofer o viaţă mai bună şi să mai ridic din povara de pe umerii ei.

Ea a pus o mână pe umărul lui astfel încât el să se întoarcă şi să o privească în faţă.

— Nu asta a vrut pentru tine. Ştii că nu asta a vrut pentru tine. Era foarte mândră de ceea ce făceai. Când ţi-ai publicat acele povestiri în reviste, era încântată.

— Aş fi putut să le scriu aici. Am scris când m-am întors într-un final acasă. M-am apucat de o carte şi scriam ca un nebun noaptea, după muncă. Când nu umblam cu tine, asta făceam. Voiam să le fac pe toate,

să le am pe toate. Bani, faimă, lucrări.

El vorbea repede acum, ca şi cum cuvintele ar fi fost reţinute prea multă vreme.

— Voiam să o mut din casa aceea dărăpănată şi să-i cumpăr o locuinţă frumoasă, sus, pe deal. N-ar fi trebuit să mai muncească din nou. Putea să grădinărească, să citească sau orice voia ea. Intenţionam să am grijă de ea. Dar nu am făcut-o. Nu am putut.

— Oh, Jordan! Nu eşti tu de vină pentru asta.

— Nu este ceva anume de vină. Ea s-a îmbolnăvit. Am petrecut atâta timp departe, acum mă întorsesem şi voiam să îndrept lucrurile. Apoi ea s-a îmbolnăvit. Era doar puţin obosită, spunea ea. Şi avea nişte dureri. Îmbătrânea. Apoi râdea. Aşa că nu s-a dus la doctor la timp. Banii erau puţini, timp liber de la serviciu era greu de obţinut, aşa că nu s-a dus la doctor decât când a fost prea târziu.

Neputând să se abţină, ea i-a luat mâna într-a ei.

— Era teribil. Ce aţi trăit amândoi a fost teribil.

— Nu am dat atenţie, Dana. Eram prea prins în propria mea viaţă, de ceea ce îmi

doream, ceea ce aveam nevoie. Nu am văzut că era bolnavă decât atunci când… Doamne, m-a pus să stau jos şi mi-a spus ce au găsit în interiorul ei.

— Este stupid să te învinovăţeşti pentru asta. Stupid, Jordan, şi ea ţi-ar spune exact acelaşi lucru.

— Probabil da, şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie de atunci. Dar în perioada aceea şi după… S-a petrecut atât de repede. Ştiu că a durat luni, dar a părut atât de rapid.

Doctorii, spitalul, operaţia, chimioterapia. Hristoase, a fost aşa de bolnavă. N-am ştiut cum să am grijă de ea…

— Aşteaptă. Aşteaptă doar. Ai avut grijă de ea. Ai stat cu ea, i-ai citit. Doamne, Jordan, ai hrănit-o când nu mai putea să facă singură acest lucru. Ai fost stâlpul ei de susţinere atunci, Jordan. Am văzut.

— Dana, am fost îngrozit şi furios şi nu puteam să-i spun. Am ţinut totul în mine pentru că n-am ştiut ce altceva să fac.

— Aveai doar douăzeci de ani, iar lumea ta se prăbuşea în jurul tău.

Chiar şi ca a spus-o, că ştia că nu a înţeles complet la acel moment, nu complet.

— Se ducea chiar sub ochii mei şi nu am putut opri asta. Când noi am ştiut că ea era pe moarte, când nu mai rămăsese mult timp

– avea nişte dureri mari – ea mi-a spus că regretă că trebuie să plece, că trebuie să mă părăsească. A spus că nu a existat o singură zi din viaţa mea în care să nu fi fost mândră de mine şi recunoscătoare pentru mine.

M-am pierdut. N-am ştiut ce să mai spun. Apoi ea s-a dus. Nu ştiu dacă i-am spus adio sau dacă i-am spus că am iubit-o. Nici nu mai ştiu ce am spus sau ce am făcut.

El s-a întors, mergând încă o dată către pietrele care răsăreau din iarbă.

— Ea făcuse deja toate aranjamentele, aşa că tot ce trebuia să fac era să urmez etapele. Un pas înaintea celuilalt. Serviciul memorial, rochia pe care ea voia să o poarte, muzica ce voia să fie cântată. Avea asigurare. Strângea bani pentru asta în fiecare lună. Dumnezeu ştie cum. Erau suficienţi bani cât să achit datoriile şi să îmi mai rămână şi mie.

— Erai copilul ei. Voia să îţi asigure resursele.

— A făcut-o, în toate modurile posibile. Nu am putut să stau aici, Dana. Nu atunci. Nu puteam să stau în casa aceea şi să plâng după ea la fiecare suflare. Nu puteam să stau în acest oraş, unde vedeam oameni pe care îi cunoşteam, oriunde mă duceam.

Ai crede că ar fi ceva plăcut, familiar. Dar pentru mine era o durere constantă. Pentru un minut simţeam că mă sufocam, iar în următorul simţeam că explodam. Trebuia să scap din asta. Trebuia să îngrop din durere, aşa cum am îngropat-o pe ea.

— Nu ai vorbit cu mine despre asta.

— Nu am putut. Dacă aş fi ştiut ce să spun, mi-ar fi rămas în gât. Nu spun că era bine. Nu era. Dar reprezintă adevărul. Trebuia să realizez ceva în viaţă şi nu o puteam face aici. Sau credeam că nu o puteam face. Dar care era diferenţa?

— A trebuit să pleci, a murmurat ea, sau nu ai fi ajuns cine eşti. Cum de îi luase aşa de mult să vadă asta?

— Uram ce eram aici şi îmi era teamă de ce aş fi devenit dacă rămâneam. M-am văzut muncind în garaj zi după zi, an după an şi renunţând la toate lucrurile pentru care ea muncise, la tot ce îşi dorise pentru mine pentru că eu nu puteam mai mult. Eram furios şi plin de durere, atât de acaparat de ele încât nu mai dădeam doi bani pe nimic altceva.

El s-a întors la marginea mormântului mamei sale şi s-a uitat în jos la flori.

— Nu ştiam că mă iubeşti. Nu ştiu cum aş fi făcut altfel, dacă aş fi ştiut, dar nu ştiam.

Întotdeauna păreai atât de puternică, de sigură pe tine, atât de împăcată cu situaţia, încât nu am văzut mai departe de asta.

El s-a întins să-i dea la o parte părul de pe obraz, apoi şi-a lăsat mâinile din nou să cadă.

— Poate că nu am vrut. După tot ce i se întâmplase, nu mai puteam să iubesc pe nimeni. Dar te-am rănit şi am intenţionat asta. Pentru că era mai uşor pentru mine dacă tu plecai. Mi-e ruşine de asta şi îmi pare rău. Meritai mai mult.

— Nu ştiu ce să îţi răspund. Mă ajută să aud toate astea. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să îmi spui.

— Nu plânge, Dana. Mă sfâşie.

— Este puţin cam greu să trec peste asta altfel. Dar ea şi-a trecut degetele pe sub ochi. Eram tineri, Jordan, şi amândoi am făcut greşeli. Nu putem schimba ce s-a întâmplat, dar putem să înţelegem şi să încercăm să fim prieteni din nou.

— Suntem adulţi acum şi avem ziua de astăzi ca să rezolvăm. Dacă vrei să fim prieteni, voi fi prietenul tău.

— Bine. Ea a reuşit să schiţeze un zâmbet şi să îi întindă o mână.

— Mai este un lucru pe care trebuie să îl ştii. El i-a prins ferm degetele între ale lui.

Sunt îndrăgostit de tine.

— Oh! Inima ei deja tulburată s-a zbătut. Doamne!

— Niciodată nu te-am uitat. Orice am simţit pentru tine atunci, a fost ca o rădăcină. Timpul a trecut, am tot încercat să omor rădăcina, dar nu a vrut să moară. M-am întors în oraş să îl văd pe Flynn, să îţi arunc o ocheadă sau tu mie, şi ceea ce creştea din rădăcina aceea se mai ridica puţin deasupra solului.

— La naiba, Jordan! La naiba!

Oricât l-ar fi costat, trebuia să o spună.

— Ultima dată, când am bătut la uşa lui Flynn, iar tu ai deschis-o, era ca şi cum mlădiţa ar fi crescut încă doi metri şi mi s-ar fi înfăşurat în jurul gâtului. Sunt îndrăgostit de tine, Dana. Nu pot să ucid asta şi n-aş face-o nici dacă aş putea. Aşa, că eu îmi pun inima la picioarele tale de data asta. Este a ta, orice vrei să faci cu ea.

— Ce crezi că voi face, ticălosule? Ea i-a sărit în braţe.

Eliberare, bucurie, plăcere l-au podidit ca un potop în timp ce îşi îngropa faţa în părul ei.

— Asta speram că vei spune.

PRIMUL lucru pe care l-a auzit Dana când a intrat înapoi în Indulgence era o ceartă.

Unul dintre elementele esenţiale, după părerea ei, care transformau o casă într-un cămin. Ea a ciulit urechea către secţiunea ei din clădire şi i-a făcut semn lui Jordan să facă linişte, când el a venit în spatele ei.

— Nu mă voi răni. Sunt perfect capabilă să folosesc un aparat electric de raşchetat. Vrei doar să nu îl folosească şi altcineva.

— În primul rând, nu e o jucărie. Era o asemenea exasperare temperată în vocea lui Brad, încât Dana a trebuit să îşi înăbuşe un râset. În al doilea rând, odată ce am terminat cu această zonă – ceea ce s-ar fi petrecut deja dacă nu m-ai bate tu la cap…

— Nu te bat la cap. Era venin şi insultă în cantităţi egale în răspunsul lui Zoe.

Dana l-a tras de braţ pe Jordan.

— Du-te şi împacă-i pe Gemenii Nervoşi, a şoptit ea. Am nevoie să vorbesc cu Malory.

— De ce nu pot să vorbesc eu cu Malory?

— Un bărbat adevărat nu s-ar teme să…

— Oh, încetează cu asta! El şi-a cocoşat umerii, şi-a îndesat mâinile în buzunare şi s-a îndreptat cu paşi mari către locul unde se certau.

Dana şi-a lovit jacheta cu unghiile.

— Funcţionează de fiecare dată. Apoi a expirat, nerăbdătoare, şi-a îndreptat umerii şi s-a îndreptat în direcţia opusă.

Pereţii din camera principală a lui Malory erau terminaţi. Şi uite, a decis Dana, arătau elegant. Putea să audă muzica de la radio răsunând din camera de alături şi pe Malory cântând împreună cu Bonnie Raitt.

Şi dansa, a observat Dana când a păşit înăuntru. În timp ce Malory mişca rola în sus şi în jos, şoldurile ei se legănau după ritmurile Delta săltăreţe.

— Ai dat radioul atât de tare doar ca să îţi păstrezi ritmul sau ca să blochezi tensiunea sexuală de peste hol?

Malory s-a întors şi a aşezat jos rola doar ca să îşi mai odihnească braţele.

— Câte puţin din ambele. Ce mai faci?

— Cum par?

— Mai bine. Malory a studiat-o mai îndeaproape. De fapt, arăţi al naibii de bine.

— Mă simt al naibii de bine. În primul rând, îmi pare rău. Mă simţeam groaznic şi m-am descărcat pe tine. Încercai doar să mă ajuţi.

— Prietenii fac asta. Îşi proiectează stările asupra altora şi încearcă să fie de ajutor. Amândoi arătaţi atât de nefericiţi, Dana.

— Ei bine, chiar eram. Aveam motive să fim. Oricare ar fi fost motivele lui Kane, el mi-a arătat adevărul. Nu puteam să îngrop pur şi simplu tot ce se întâmplase înainte,

toate acele întâmplări dureroase. Trebuia să fie rezolvate, scoase la lumină şi analizate. Înţelese, cel puţin.

— Ai dreptate.

— Nu, tu aveai dreptate. Ea şi-a dat jos jacheta şi a pus-o pe pervazul ferestrei. Nu rezolvam vechile probleme, nu luând lucrurile de la capăt cu Jordan sau terminându-le. Doar le îngropam într-un mormânt foarte adânc. Amândoi făceam asta.

— Aveaţi nevoie să petreceţi timp împreună mai întâi, să ajungeţi să vă cunoaşteţi din nou.

— Ai dreptate. Câştigi o mie de puncte azi.

— Deşi nu am înţeles niciodată exact ce înseamnă, lasă-mă să văd dacă pot să ţin pasul. Ai fost să îl vezi pe Jordan, aţi vorbit despre o parte din lucrurile astea şi aţi ajuns să înţelegeţi, în sfârşit, că sunteţi îndrăgostiţi unul de celălalt.

— Consemneaz-o. El mă iubeşte. Când ochii Danei s-au umplut, Malory şi-a luat baticul de pe cap şi s-a grăbit să i-l ofere. Mulţumesc. Mi-a spus lucruri pe care nu mi le-a mai spus până acum. Nu le-a putut spune sau nu a vrut. Nu cred că are vreo importanţă. Nu era pregătit şi, dacă sunt sinceră, niciunul dintre noi nu era pregătit.

Îl iubeam, dar nu era suficient ca să văd prin ce trece, de ce avea nevoie. De ceea ce aveam eu nevoie în acea privinţă. Era orbitor, aşa că tot ce puteam vedea este „îl vreau pe Jordan”. Punct. Nu m-am gândit niciodată la ce vom face împreună sau dacă vom fi împreună sau ce avea nevoie fiecare dintre noi să facă separat pentru a deveni mai puternici. Totul era perfect în momentul acela.

— Erai tânără şi îndrăgostită. Malory a luat baticul înapoi şi şi-a şters proprii ochi.

— Da, eram. Îl iubeam din tot sufletul. Dar acum îl pot iubi şi mai mult. Şi este atât de uimitor, serios, să te poţi da un pas înapoi şi să te uiţi la bărbatul care este, bărbatul pe care l-a construit şi să îţi dai seama că este chiar mai mult decât atât. Să ştii că a meritat să aştept.

— Dana.

Ochii plini de lacrimi s-au mărit pe chipul lui Malory, apoi ea a clipit rapid înainte să se întoarcă înspre locul unde stătea Jordan în uşă.

— Astea sunt treburi de fete.

— Dana. El i-a pronunţat numele din nou, apoi a traversat încăperea către ea. Dana a văzut emoţia în ochii lui, strălucind, înainte ca el să îşi pună braţele în jurul ei. El a

ridicat-o pe vârfuri în timp ce gura lui o acoperea pe a ei.

— Oh! Impresionată, Malory şi-a îngropat faţa în batic.

— Bun, mi-ar plăcea să spun… Zoe s-a năpustit până la jumătatea camerei înainte să se oprească. Uitându-se la cuplul înlănţuit, ea şi-a pus o mână la inimă.

— Oh! Ea s-a dat înapoi să scoată bentiţa din buzunar, dar Brad a venit în spatele ei şi i-a înmânat-o pe a lui.

— Mulţumesc. Ea şi-a suflat nasul în ea. Dar aveam şi eu una.

— Taci, Zoe.

Pentru că momentul era prea preţios ca să îl strice, ea a tăcut.

Jordan s-a tras înapoi.

— Este ceva ce trebuie să fac.

Sprânceana ei s-a ridicat şi a zâmbit rapid şi viclean.

— Aici? În faţa tuturor prietenilor noştri?

— Ca lumea, a fost răspunsul lui Brad, care i-a adus un cot în stomac de la Zoe.

— Nu e momentul pentru gânduri carnale.

— Întotdeauna este timpul.

— Ignoră-i, a murmurat Jordan şi şi-a lipit buzele de fruntea Danei.

— Aşa fac.

— Este ceva ce trebuie să fac, a spus el

din nou. Aşa că nu mă voi putea ţine de promisiunea de a te ajuta aici astăzi.

— Dar…

— Este important, a întrerupt-o el. Îţi voi explica di seară.

— Toţi trebuie să ne întâlnim diseară şi să parcurgem ce ai scris. Sunt în criză de timp.

— De ce să nu ne întâlnim acasă la Flynn? Este cel mai central. El a aruncat o privire. Eşti de acord, Malory?

— Sigur că da. Bucătăria nu este încă terminată, aşa că nu vom avea mâncare ca la Brad. De fapt, chiar şi dacă ar fi terminată bucătăria tot nu am avea mâncare ca la Brad.

— Pizza şi bere e de ajuns pentru mine, a spus Dana.

— Asta e fata mea. Jordan a sărutat-o din nou. Ne vedem acolo.

— Ai ceva în mânecă. Dana şi-a îngustat ochii. Pot să văd. Dacă te gândeşti să te răfuieşti cu Kane…

— Nu are nimic de-a face cu asta. Trebuie să plec, altfel nu apuc să rezolv totul. Brad, vii cu mine.

— Nu am terminat aici.

— Mergi. Ia-l, a spus Zoe, arătând înspre Brad. Lasă aparatul de raşchetat. Totul va fi bine aici.

— Nu cari obiectul acela singură pe scări.

— Nu e chiar aşa de greu, iar eu nu sunt chiar atât de firavă.

— Nu îl cari pe scările acelea.

— Iisuse, Vane, cară aparatul sus şi termină odată. Rânjind, Jordan şi-a azvârlit braţul pe umerii Danei. Nu ştii să te descurci cu o femeie?

— Pupă-mă în fund. Brad s-a răsucit pe călcâie şi a plecat cu paşi mari.

— Pot singură, a început Zoe.

— Zoe. Încălzită de strălucirea iubirii redescoperite, Dana şi-a scuturat capul. Încetează să fii o ticăloasă.

— Nu mă pot abţine. Zoe şi-a ridicat mâinile, apoi le-a lăsat din nou să cadă. Scoate la lumină ticăloasa din mine. L-a auzit înjurând şoptit când căra aparatul pe scări şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Nu voi spune nimic. Nu voi face nimic.

— E un plan bun. De ce nu iei un trafalet? a sugerat Malory. Putem termina aici, apoi să începem la etaj.

— Pot să spun că, voi, femeile, faceţi o treabă a naibii de bună cu acest loc?

— Vezi? încântată, Zoe s-a dus şi l-a pupat cu zgomot pe Jordan pe obraz. Aici este sigur un bărbat care respectă capacităţile femeilor.

— Absolut. Nu e nimic mai sexy decât o femeie auto-suficientă.

— Şterge-o, Jordan, şterge-o. Dana l-a împins. Acum ia-ţi tovarăşul de joacă şi plecaţi. Avem de lucru.

Ea a aşteptat până când Jordan şi Brad au plecat, apoi s-a repezit la fereastră să îi spioneze.

— Ce pune la cale? Da, da, Brad îl întreabă ce urmează.

Pot să îmi dau seama. Dar el nu spune. Nu spune pentru că ştie că sunt la fereastră şi îi urmăresc. La naiba!

S-a dat înapoi cu un râset în timp ce Jordan se uita direct la ea prin geam.

— Nu poţi să îl păcăleşti pe Jordan. Doamne, iubesc asta la el.

— Sunt aşa de fericită pentru tine. Malory a oftat. Şi dacă nu avem grijă vom începe o nouă repriză de plâns.

— Din moment ce am plâns mai mult în această zi decât pe parcursul întregului an ce a trecut, hai să zugrăvim. Dana s-a întors şi şi-a flexat puternic bicepsul. Are dreptate, să ştii. Facem o treabă a naibii de bună cu locul acesta.

ELE au lucrat jos până când au terminat pereții, apoi au luat o pauză de cafea, aşezate pe podea şi au admirat munca.

— Podeaua din secţiunea Danei are nevoie să fie dată cu mopul. Avem nevoie de o suprafaţă netedă înainte să le ceruim.

— Nu ştiu cum decurge partea cu ceruitul.

— Este uşor, i-a spus Zoe. Îţi voi arăta eu. Odată ce au fost cernite, bine uscate şi au devenit dure, poţi să începi să muţi mobila pe ele.

— Uau! Din moment ce stomacul Danei începuse să sară, ca şi-a presat o mână pe el. Ne apropiem de final pe zi ce trece. Am comandat rafturile. Dacă ajung aici atunci când ar trebui, împreună cu celelalte lucruri pe care le-am comandat – şi prima șarjă de cărţi ar trebui să o primesc în două săptămâni. Poate mai puţin. Şi am un potenţial angajat.

— Nu ai spus nimic despre asta. Zoe a lovit-o uşor pe braţ. Cine este?

— Este o femeie pe care am întâlnit-o când lucram la bibliotecă. M-am întâlnit cu ea la Alimentara şi am ajuns la discuţia asta. Este frumoasă, prezentabilă, îi place să citească, vrea un serviciu şi nu caută un salariu mare. Va trece pe aici într-o zi să vadă locul. Dacă nu o ia la fugă urlând, cred că mi-am făcut rost de un librar.

— Zoe, cât de curând crezi că pot să încep să mut stocurile înăuntru? a întrebat

Malory.

— Cred că săptămâna viitoare. Zoe a sorbit din cafea şi a aruncat o privire prin cameră. Totul începe să se potrivească aşa de bine, nu vreau să cobesc, dar cred că săptămâna viitoare suntem gata. Îmi va lua ceva mai mult timp. Sunt mai multe de instalat în salon. Şi încă trebuie să înlocuim o parte din ferestrele acelea. Plus că va fi o listă lungă de muncă cu braţele.

— Îmi place când vorbeşte ca un bărbat, a comentat Dana. Acum hai să mergem şi să ne jucăm cu maşina de raşchetat ca nişte bărbaţi.

— În primul rând, a spus Zoe imitând bine tonul cel mai sever al lui Brad, nu este o jucărie.

— Iisuse. Dana s-a cutremurat de râs. Mă omori.

17

Eşti sigur în legătură cu asta? l-a chestionat Brad pe Jordan, privind inelul cu rubin de formă pătrată din mâna sa.

— Da, aşa cred. I-ar plăcea mai mult decât diamantul tradiţional.

— Nu mă refer la inel. Mă refer la motivul pentru care cumperi inelul.

— Sunt sigur. Puţin agitat, dar sigur.

— Nu mă voi simţi jignit, a decis Flynn. M-aş putea supăra că cererea în căsătorie a surorii mele te face agitat, dar nu mă voi supăra.

Jordan a zâmbit puţin în timp ce ducea inelul la lumină. Voia să fie amândoi cu el când va face pasul. Un fel de cerc, şi-a imaginat el, aşa cum şi inelul era un cerc. Nu putea spune dacă vreunul dintre ei a fost încântat să fie adus la Pittsburg într-un magazin de bijuterii, dar veniseră.

Întotdeauna au făcut-o.

— Cred că aceasta este. Ştiu că ea este. I-a oferit inelul lui Brad. Ştii mai multe despre genul ăsta de lucruri decât oricare dintre noi. Spune-mi o părere despre rocă.

În spatele tejghelei, bijutierul a început să facă zgomote.

— Da, da. Jordan i-a făcut semn să tacă. Ştiu discursul. Aş vrea mai degrabă să aud ce are de spus prietenul meu.

— Pot să te asigur că piatra are o calitate excelentă. Rubin burmez de trei carate, montat în aur de optsprezece carate. Lucrarea lui…

— De ce nu-mi dai o lupă? a sugerat Brad într-un mod plăcut. Tipul cumpără un inel de logodnă. Este momentul.

Poate că nu s-a bucurat, dar vânzarea potenţială l-a tăcut să aducă o lupă de bijutier şi să i-o dea lui Brad.

Jucându-se cu el, Brad l-a întors pe toate părţile înainte de a aşeza atât inelul, cât şi lupa pe o căptuşeală de catifea.

— Cumperi o piatră dată naibii, a spus el. Are cele trei calităţi – culoare, tăietură, claritate – şi la trei carate substanţiale, rotunjite frumos, li va plăcea foarte mult.

— Da, la asta m-am gândit şi eu. Împachetează-l, i-a spus el bijutierului.

— Mergem la o bere, da? Flynn a aruncat o privire grijulie la celelalte inele expuse. Şi Jordan ar trebui să cumpere, într-un gest simbolic… oh, la naiba cu toate astea. Vreau doar o bere.

— Toate la timpul lor, frumosule. Jordan şi-a scos portofelul, din care a luat cartea de credit. Mai trebuie să facem o oprire la întoarcere.

DUPĂ felul în care s-a uitat la casă, voia să facă totul perfect. Un fel de scamatorie romantică. Avea fata, cumpărase inelul. Acum, se gândea el, în timp ce parcau la porţile de la Warriors Peak, avea de gând să vadă dacă avea iscusinţa de a cumpăra casa.

— Este sălbatic, a spus Flynn de pe locul

din spate unde sforăia Moe, epuizat de bucuria călătoriei cu maşina. Cred că sunt într-un fel de şoc.

— Destul de sălbatic, a fost Jordan de acord. Dar adevărul este că întotdeauna mi-am dorit locul ăsta. Chiar şi când am fost copil.

— Bun, înainte să intri şi să faci vreo ofertă nebunească, să mai repetăm o dată procedeul. Brad s-a deplasat. Lasă-mă să îţi reamintesc, încă o dată, că acest loc este enorm.

— Îmi place să zic mare.

— Este izolată.

— Îmi place izolată.

— Nu ai întrebat-o pe Dana dacă vrea să locuiască aici, sus.

— Nu este nevoie. Ştiu ce va simţi în legătură cu asta.

— E ca şi cum ai vorbi cu o cărămidă, a bombănit Brad. Bine, dacă eşti hotărât să mergi până la capăt cu asta, cel puţin renunţă la semnul sunt-un-mare-fraier-cu-bani de pe fundul tău.

— Sunt zei, fiule. Jordan a parcat şi a deschis uşa. Nu cred că o faţă de poker va face vreo diferenţă.

— Nu ştiu de ce crezi că se vor gândi să îţi vândă ţie proprietatea, a continuat Brad. Au

cumpărat-o abia acum două luni. Zei sau nu, există micile probleme ale capitalului, taxelor şi ale câştigurilor din capital.

— Ascultă-l pe domnul în costum. Flynn a rânjit la el în timp ce Moe sărea pe el şi în afara maşinii.

— Taci. Eşti în şoc, îţi aduci aminte? Durează treizeci de minute să ajungi jos, în Valley, de aici, a continuat Brad.

— La felul cum conduci tu, atât durează, a bombănit Jordan încet.

— Am auzit asta. Treizeci de minute, a repetat Brad, pentru un adult care respectă limita de viteză. Şi asta pe vreme bună. E bine pentru tine, tu poţi să stai acasă şi să scrii în chiloţi. Dana va conduce o afacere în oraş, şase zile pe săptămână.

— Şase? Jordan s-a întors, abandonând studiul casei. De unde ştii că au stabilit să ţină deschis şase zile pe săptămână?

— Am aflat de la Zoe înainte să mă atace. Ideea este că ea va face drumul ăsta aproape zilnic. Iar iarna…

— Îi cumpăr o maşină, o afurisită Humvee. Nu te mai agita, Mary.

— Numai pentru asta sper, dacă au nevoie de un cumpărător, te vor alege.

Rowena a deschis uşa şi deja râdea în timp ce se apleca să îl salute pe Moe.

— Bine ai venit! Ce încântător! Trei bărbaţi frumoşi şi un câine faimos.

— Numeşti câinele frumos, a comentat Jordan. Trebuie să fie dragoste.

— Aşa şi este. Ea s-a îndreptat, a zâmbit sclipitor în timp ce se uita în ochii lui Jordan. Aşa şi este. Intră.

Moe n-a avut nevoie de o a doua invitaţie. A trecut pe lângă ea, a alunecat pe olane, s-a izbit de arcadă când a vrut să între în salon. Când l-au prins din urmă, era făcut covrig pe un scaun, cu bărbia odihnindu-se pe braţul de catifea şi cu coada agitându-se.

— Hei! Dă-te jos de pe mobilă, nerecunoscătorule.

Chiar şi când Flynn s-a dus să îl dea jos, ochii mari şi căprui ai lui Moe s-au mutat asupra Rowenei. Coada lui a început să se agite mai tare.

— Nu, te rog. Este chiar binevenit să stea acolo. La urma urmei… ca s-a grăbit să intervină. La urma urmei, este un musafir.

— Este un operator.

— Da. Ea a atins una dintre urechile lui moi. „Şi el…” care era expresia? „El are numărul meu”. Nicio supărare. Acum ce pot să vă ofer? Cafea, ceai? Colţul buzelor ei s-a mişcat când s-a uitat la Flynn. Poate o bere rece.

— Mi-ai citit gândurile sau arăt doar ca un tip care vrea o bere acum?

— Poate un pic din ambele. Te rog, urmează exemplul lui Moe şi stai jos. Fă-te comod. Lipsesc doar un moment.

— Este Pitte disponibil? a întrebat Jordan.

— Cu siguranţă. Îi voi cere să ni se alăture.

Brad a aşteptat până când ea a părăsit camera, apoi s-a întors la Jordan.

— Bine. Nu mai suport. Nu izbucni despre cât de mult vrei casa şi ai vrut-o întotdeauna sau ceva fară minte de genul ăsta.

— Arăt de parcă de abia am căzut din cuib?

— Ai mai cumpărat vreo casă vreodată?

— Nu, dar…

— Eu da. Eşti un autor plin de succes cu un şir de best-seller-uri. Ei ştiu că dispui de bani. Adaugă nişte vise sclipitoare din copilărie la asta şi aştepţi doar să se profite de tine.

Jordan a luat loc.

— Ştii, încep să înţeleg de ce o iriţi pe Zoe.

Brad s-a uitat în jos.

— Nu o irit, o fac nervoasă. Iritarea este doar un efect secundar al emoţiilor.

— Da, încep să înţeleg şi eu, a punctat Flynn şi s-a ghemuit în scaunul său destul de asemănător câinelui său. El s-a îndreptat când a intrat Rowena cu o tavă.

— Hei, lasă-mă să te ajut cu asta. Flynn s-a ridicat în picioare şi a luat tava pe care se aflau cinci cutii cu bere.

— Mulţumesc. Vă rog, serviţi-vă. Pitte va veni imediat. Ea s-a aşezat pe canapea, şi-a încrucişat picioarele şi i-a zâmbit diafan lui Flynn când i-a oferit unul din paharele sale. Este o zi importantă.

El a simţit că i se strânge stomacul când ea s-a uitat la el.

— Da. Cred că da.

— Este permis să te simţi puţin bulversat. Este omeneşte. Ah, uite-l pe Pitte.

— Bună ziua. Rowena mi-a spus că avem ceva de discutat. El s-a aşezat pe canapea, lângă ea şi s-a întins după o bere. Eşti bine?

— Pare să fie, a răspuns Jordan. Poate ar trebui să încep cu ceea ce s-a discutat.

El le-a povestit întâi despre modul cum Kane a dus-o pe Dana înapoi în trecutul lor.

— Este interesant. Pitte şi-a studiat berea şi s-a gândit. Mai direct decât cineva s-ar aştepta din partea lui.

— O metodă care se potriveşte stilului lui, a spus Rowena.

— Inteligent din partea lui. Nu încearcă să o păcălească sau să o amăgească. Mai degrabă îi spune exact ce face, îi permite să vadă şi încă să trăiască. Da, a fost o strategie foarte bună.

— Ar fi putut funcţiona. Aproape că a reuşit. Nu cred că am fi fost unde suntem, cel puţin nu acum, dacă Malory nu ne-ar fi dat amândurora un imbold.

— Voi şase sunteţi parte dintr-un întreg. Vital şi individual, a adăugat Rowena, dar mai puternic cu toate acestea pentru legătura voastră. Cum ai rezolvat acest lucru cu Dana?

— Trebuie să îţi spun? încă mai văd un cerc de inimioare roşii învârtindu-se în jurul capului meu.

— Încă mi-ar plăcea să aud ce spui şi cum.

În timp ce el era de acord, ea a dat din cap şi şi-a strecurat mâna în cea a lui Pitte.

— Este greu, a spus ea, să ştii la ce să renunţi şi ce să păstrezi. Mă bucur pentru voi amândoi, că v-aţi susţinut unul pe celălalt.

— Şi eu vă susţin, din motive pur personale. Dar se potriveşte cu imaginea de ansamblu, nu? Jordan i-a privit faţa şi şi-a dorit să o fi putut citi. Este parte din căutare.

— Într-o tapiţerie, fiecare fir contează. Lungimea, textura, culoarea. E! a dorit să vă separe, voi nu aţi permis. Legătura dintre voi este lungă, bogată şi puternică.

— De ce este aşa de important ca el să ne despartă?

— Sunteţi mai mult împreună decât separaţi. Ştii asta.

— Nu e numai asta. El s-a aplecat în faţă. Ajută-mă să o ajut.

— O ajuţi. O vei ajuta. Cred asta.

— Aproape că a rămas fară timp.

— Aţi ajuns mai departe decât credeaţi, aşa că aveţi grijă. Va face orice îi stă în puteri să rupă această legătură.

Jordan s-a dat înapoi.

— El nu o va rupe. Acesta este un alt motiv pentru care mă aflu aici. Încep să mă întreb dacă nu face şi el parte din tapiţerie. Vreau să cumpăr această casă.

Brad a scos un sunet ştrangulat din gât care l-a făcut pe Pitte să îi arunce o privire seacă şi amuzantă.

— Vrei nişte apă?

— Nu. Nu. Cu un oftat, Brad a mai băut nişte bere.

Nu.

— Marele om de afaceri de acolo crede că eu ar trebui să mă învârt în jurul problemei

şi că ne vom juca de-a negociatul timp de o oră sau două. Nu văd rostul. Nu ştiu ce planuri aveţi cu acest loc din momentul în care se termină totul, dar, dacă eşti dispus să vinzi, sunt gata să cumpăr.

De ce nu le dă un cec în alb? s-a gândit Brad în sinea lui. Acces la contul lui de brokeraj, actele apartamentului său din New York?

— Prietenul tău orientat către afaceri are nişte puncte de vedere excelente. Trimiţându-i lui Brad o înclinare a capului în semn de recunoaştere, Pitte şi-a răsucit berea. Mi-am dezvoltat un număr de interese în domeniul afacerilor de-a lungul timpului. Îmi place… El i-a aruncat Rowenei o privire întrebătoare.

— Să închei diverse afaceri.

— Da. Este un hobby. Această proprietate, în afară de faptul că s-a potrivit necesităţilor noastre în această perioadă, este chiar oportună. O casă de dimensiunea aceasta şi din acest material, cu istoria şi locaţiile sale care includ un teritoriu mare, o parte defrişată, alta acoperită de păduri, un garaj cu şase maşini, o piscină de interior, cu saună şi…

— Jacuzzi, a adăugat Rowena cu un hohot de râs. Chiar savurăm jacuzzi.

— Da. El şi-a ridicat mâna şi a ciupit-o. Şi un număr de alte detalii şi atracţii…

— Te rog. Incapabil să se abţină, Brad a ridicat o mână.

Acest loc este un imens elefant alb. Atracţiile şi istoria sunt un lucru, dar este la douăzeci de mile distanţă de Valley…

— Optsprezece cu şase, a corectat Pitte amabil.

— Pe un drum îngust plin de serpentine care urcă muntele, a continuat Brad. Te costă o avere să încălzeşti şi să răcoreşti locul. Dacă îl scoţi mâine la vânzare, ai fi norocos să primeşti o ofertă serioasă în următorii zece ani.

Pitte şi-a întins picioarele şi şi-a încrucişat gleznele. Lui Jordan i-a venit în minte că aceasta era cea mai relaxată postură în care îl văzuse pe Pitte în săptămânile de când se cunoscuseră.

— Mi-ar plăcea să fac afaceri cu tine, i-a spus el lui Brad. Poate, într-un anumit punct, se va ivi o oportunitate. Consider că ar fi foarte stimulantă.

— În acest moment faci afaceri cu mine, i-a reamintit Jordan.

— Da, este adevărat. Privirea lui Pitte s-a mutat către Jordan.

— Am o întrebare pentru început. Rowena

l-a bătut uşor pe Pitte pe braţ pentru a-l reţine, apoi s-a uitat la Jordan. De ce vrei această casă?

— Întotdeauna mi-am dorit-o.

Brad şi-a ridicat ochii către cer.

— Ai milă de el.

— Întrebarea este de ce.

— Mi-a… vorbit. Nu vreau să spun asta literar.

— Nu. Rowena a dat din cap. Te înţeleg. Continuă.

— Când eram puşti, mă uitam aici sus şi gândeam: Aceasta este casa mea. Mă aşteaptă doar să cresc. Îmi aduc aminte că îi spuneam mamei că o voi cumpăra pentru ea într-o zi şi că va putea să stea aici, pe acoperişul lumii.

El a dat din umeri.

— Când eram mai în vârstă, conduceam până aici uneori, mă uitam la loc şi îmi spuneam că într-o zi voi trece printre porţi şi voi merge până la uşa din faţă. Este frumoasă, puternică şi poate că este tocmai aici sus, dar este o parte care face din Valley ceea ce este. Nu i-am putut-o dărui mamei mele. Vreau să i-o dau Danei. Vreau să îmi fac o viaţă cu ea aici, să cresc copiii cu ea în acest loc. Vreau să fiu capabil să mă uit în jos la Valley şi să ştiu că facem cu

toţii parte din ceva solid şi cu adevărat important.

— Poţi avea casa.

Ochii lui Pitte au sclipit.

— Rowena!

— La valoarea ei estimată, a continuat ea, fluturând un deget la iubitul ei. Fără niciun bănuţ în plus.

— Mi-ai provocat daune, *a ghra*.

— Nu îl vei taxa pentru problemele legale, reglementările, transferul şi orice altceva. Vei plăti taxele şi… cum se numesc? l-a întrebat ea pe Brad.

— Puncte. A trebuit să îşi reţină un râset. Cred că te referi la puncte.

— Da, toate genurile acestea de probleme. Ea s-a gândit un moment. Cred că acestea sunt toate.

Pitte a expirat şuierând.

— Femeile sunt o pacoste pe capul bărbaţilor. De ce să nu fac o fundă în jurul casei şi să i-o fac cadou?

— Pentru că nu ar accepta. Ea s-a aplecat ca să îi sărute obrazul lui Pitte în timp ce el se încrunta. Întotdeauna a fost a lui, a spus ea. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Să fie aşa cum ar putea fi. El a bătut cu degetele pe genunchi. Tu şi cu mine, i-a spus el lui Jordan, vom rezolva detaliile

contractului fară să ne bată femeia la cap.

— La dispoziţia ta.

— Bateţi palma, Pitte. Rowena l-a înghiontit. Bate-ţi palma asupra condiţiilor pe care tocmai le-aţi stabilit.

— La naiba. El s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna. Dacă nu o fac mă va sâcâi până rămân fără păr.

Jordan i-a strâns mâna lui Pitte, simţind o zdruncinătură scurtă. Ar putea fi putere, a reflectat el, sau simplă frustrare. Era greu de spus când încheiai o afacere cu un zeu.

— Mulţumesc.

— Ar trebui să îmi mulţumeşti. Prietenul tău de acolo va şti că aş putea cere considerabil mai mult decât valoarea evaluată pe piaţa curentă.

— Strângerea de mână te obligă? a întrebat Brad.

— Da.

— Fără o inspecţie completă a proprietăţii aş zice că ai fi obţinut zece procente peste valoarea evaluată. Minim.

— Mai degrabă cincisprezece. Deşi fusese tăcut în timpul tranzacţiei, Flynn a vorbit acum. Când editezi ziarul local, cunoşti aceste lucruri. Este un hotelier care a încercat să cumpere proprietatea şi să o transforme într-o staţiune. A fost pe

aproape de câteva ori, a continuat Flynn conversaţia. Dar întotdeauna ceva i-a stricat afacerea. Ghinion pentru el.

Rowena i-a întâlnit privirea tăcută şi a zâmbit.

Într-adevăr. Ai vrea să faci turul unei părţi din casă acum, Jordan?

Înainte să poată deschide gura, Flynn a bătut cu mâna pe ceas. Rămânem fară timp.

— Ah, bun. Pe curând, atunci. Ea a luat şi mâna lui Jordan şi a strâns-o o dată. Trebuie să vezi mai mult din ea, şi priveliştea, fireşte, de pe terase, balcon şi de pe parapet.

— O să am asta în vedere. O voi aduce şi pe Dana şi vom…

El s-a dat înapoi şi s-a uitat la ca şi la felul în care stătea. Suplă şi tăcută şi într-un fel separată de ei.

Şi a văzut femeia care stătea pe parapet sub o lumină strălucitoare cu capa ei neagră fluturând în vânt.

— Tu erai. Cu atâţia ani în urmă, te-am văzut.

— Te-am văzut. Ea i-a atins obrazul cu mâna, foarte delicat. Un băiat frumos, tânăr, atât de tulburat şi plin de gânduri. Mă întreb când ţi-ai adus aminte de mine.

— De ce te-am văzut eu? De ce nu ei?

— Ei nu aveau nevoie.

EL nu era sigur de tot ce însemnase totul, iar Rowena îl lăsase întrebându-se. Ceea ce avea nevoie, a decis Jordan, în timp ce intra în apartamentul Danei, era puţin timp pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Poate ar trebui să le pună pe hârtie, aşa cum procedase cu succesiunea evenimentelor. Ar trebui să se aşeze la computerul Danei şi să lase totul să curgă.

Dar, când a intrat în dormitor, a auzit duşul curgând. Nu observase maşina ei parcată în faţă, ceea ce însemna, a conchis el, că mintea lui era în altă parte. El a intrat în baie ca să o anunţe că venise.

Ţipătul ei ar fi putut sparge cărămizi când a tras perdeaua duşului.

Cu o mână pe inimă şi cu cealaltă împingându-şi pe spate părul ud leoarcă, ea a gâfâit după aer.

— De ce nu faci un zgomot strident de vioară şi închei treaba?

— Hei, nu e ca şi cum aş fi îmbrăcat într-o rochie şi aş avea un cuţit. Am vrut doar să îţi spun că sunt aici, ca să nu te sperii când ieşi.

— Da, mai bine mă sperii când sunt udă, goală şi neajutorată.

El şi-a strâns buzele. Întotdeauna arătase

bine udă şi goală.

— Neajutorată?

— Bine, poate că nu neajutorată. Ea s-a întins şi l-a înhăţat de cămaşă.

— Vino încoace, tipule.

— Tentant, foarte tentant, dar am nevoie să vorbesc cu tine despre unele chestiuni şi trebuie să ajungem la Flynn.

— Vorbim mai încolo, acum facem sex fierbinte.

— Este greu să mă opun la aşa ceva. El şi-a scos pantofii din picioare.

Ea a aşteptat până el a venit în spatele ei, apoi i-a înmânat săpunul şi o invitaţie peste umăr.

— Mă speli pe spate?

— Pot să încep de aici.

— Mmm. Voi deveni toată… alunecoasă şi… netedă şi… Acela nu este spatele meu.

El şi-a trecut mâinile pline de săpun peste fundul ei.

— Este în spatele tău, aşa că se pune la socoteală. Aplecându-şi capul, el şi-a înfipt dinţii în umărul ei. Ai cel mai incredibil corp. Ţi-am mai spus asta vreodată?

— Poate o dată sau de două ori, dar nu mă deranjează repetiţia în anumite circumstanţe. Ea şi-a dat capul pe spate în timp ce mâinile lui îi săpuneau torsul,

alunecând pe deasupra sânilor ei. Cum ar fi aceasta.

— Atunci risc să mă repet. El a întors-o cu faţa. Te iubesc. El şi-a lipit buzele de ale ei. Sunt atât de îndrăgostit de tine.

Cu un sunet ce exprima plăcerea şi bucuria, ea şi-a pus braţele în junii lui şi s-a revărsat asupra lui.

Apa se revărsa asupra lor şi aburul se ridica în sus. Carnea aluneca peste carne, iar mâinile pline de săpun alunecau, mângâind şi aţâţând. Buzele frecau şi morfoleau, apoi au început să fie înfometate. Inima ei era atât de plină încât se mira că nu izbucnea ca o lumină şi zdruncina camera.

— Este diferit. Ea i-a sărutat gura, gâtul şi din nou gura. Este diferit acum, ştiind că mă iubeşti. Ea şi-a înfipt mâinile în părul lui ca să îl tragă înapoi câţiva centimetri. Este diferit acum, când îţi pot spune că te iubesc.

— Atunci va fi întotdeauna diferit, pentru că nu mă voi opri niciodată.

Gurile lor s-au întâlnit din nou.

Era diferit. Fiecare atingere, fiecare gust, fiecare nevoie era poleită cu un sentiment de apartenenţă. Apa curgea peste ei în timp ce el o ţintuia, în timp ce el aluneca în interiorul ei. Frumuseţea actului îi producea

ei mii de înţepături dulci.

Al ei acum, era al ei acum. Şi ea era a lui.

Ea îl ţinea strâns şi se mula perfect pe ritmul lui.

Emoţiile îl asaltau, senzaţiile îl înecau şi tot ce putea vedea, era ea. Ochii întunecaţi, părul lucios, gura puternică şi apa care curgea pe faţa ei ca nişte lacrimi. Ea îl deţinea, corp şi inimă. Şi, a realizat el, întotdeauna îl avusese.

El a simţit tremurai ei, a auzit tremurai respiraţiei şi oprirea, apoi ochii ei au devenit frumoşi şi opaci când a atins punctul culminant.

În timp ce ea se lipea de el, el şi-a apăsat gura de a ei, din nou, şi i s-a dăruit.

După aceea, mult timp după aceea, ci au stat pur şi simplu îmbrăţişaţi.

— Este bine, Jordan. Este cu adevărat bine.

— Da.

— Deşi apa se răceşte. Mă simt leneşă şi adormită. Aş vrea să ne strecurăm în pat în loc să ne îmbrăcăm şi să mergem la Flynn.

— Dacă eşti prea obosită ca să mergi…

— Nu asta e problema. Vreau doar să zac în pat cu tine.

El a tras-o înapoi.

— Nu pot să mă opun nici la asta.

— Dar urmează să ne îmbrăcăm şi să mergem la Flynn pentru că să zăcem în pat ar fi greşit. L-a sărutat uşor. Lisuse, apa devine rece.

El s-a întins în spatele ei şi a închis robinetul.

— Putem merge, apoi să plecăm devreme, să ne întoarcem şi să zăcem în pat.

— Este un plan bun. Ea a ieşit de sub duş şi a înşfăcat un prosop. Deci care este misiunea misterioasă în care ai fost astăzi? Ea şi-a înfăşurat părul într-un prosop şi a mai luat încă unul.

El a întins mâna, crezând că este pentru el, dar ea a început să îşi usuce picioarele cu el. El şi-a scuturat capul şi-a mai luat încă un prosop.

— Vom vorbi despre asta mai târziu.

— De ce nu acum?

— Pentru că suntem în baie, goi. Nu este momentul potrivit.

— Asta este o prostie. Am mai purtat conversaţii goi şi înainte. De fapt, am avut nişte conversaţii foarte interesante când eram goi. Unde ai fost şi de ce ai avut nevoie să îi iei şi pe Brad şi pe Flynn cu tine? Pentru că ştiu că au fost cu tine. Am metode de a obţine genul ăsta de informaţii.

Ea a luat o sticlă de cremă de corp şi a

turnat o parte în palmă.

— Îţi spun mai târziu. Vei aprecia faptul că voi aborda acest subiect într-un cadru mai potrivit.

— Vezi, acum mă scoţi din minţi. A aplicat nişte cremă. Ceea ce mă forţează să te chinuiesc. Ai fost plecat timp de ore. Unde ai fost? Ce ai făcut?

— Am fost într-un bar cu femei uşoare şi am consumat băuturi ieftine în timp ce femei cu sâni artificiali dansau la bară.

— Crezi că asta mă va enerva şi că te voi lăsa în pace, dar te înşeli. Ea şi-a scos prosopul de pe cap şi şi-a pieptănat părul cu degetele. Personal, nu am nicio problemă cu tipii care merg în cluburi de striptease şi care se fac de râs pe acolo. Aşa că ai putea foarte bine să îmi spui adevărul.

— Bine. Aici şi acum, atunci. El şi-a ridicat pantalonii şi a scos cutia bijutierului din buzunar. El i-a înmânat-o şi a ridicat capacul cu degetul mare.

— Oh, Iisuse Hristoase, a spus ea şi s-a aşezat cu greutate pe capacul de la toaletă.

— Da, asta e, dragoste. Îţi place sau ce?

Ea a trebuit să înghită.

— Depinde.

— De ce? El s-a încruntat şi a întors cutia ca să studieze inelul. Arăta grozav, a decis

el, dar cu femeile nu puteai fi niciodată sigur. Mi-am imaginat că ţi-ar plăcea mai mult ăsta decât diamantul standard. Dar dacă preferi varianta cealaltă, îl pot schimba.

Ea a tremurat, dar nu a simţit frigul. Câtuşi de puţin.

— Atunci ce ai acolo ar fi un inel de logodnă.

— Ce naiba crezi că este? Vrei să stai în picioare? Este puţin prea bizar.

— Îmi pare rău. Ea s-a ridicat în picioare. Nu eram sigură ce însemna.

— Înseamnă că te cer în căsătorie, Dana. El a trebuit să îşi împingă părul ud înapoi. Înseamnă că te iubesc şi vreau să îmi petrec viaţa cu tine. Vreau să fac copii cu tine şi să îmbătrânesc cu tine.

Credea că inima ei era plină, dar nu era aşa. Mai exista loc, atâta loc pentru el.

— Oh, bine, asta clarifică frumos lucrurile. Este un inel faimos. Este cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată. Te-ai înşelat numai asupra unui singur lucru.

— Care este acela?

— Nu îmi pasă de timp şi de loc, Jordan. Ea s-a uitat în sus la el acum cu un zâmbet strălucitor. Nu mă deranjează de loc. De fapt, dacă pui acel inel pe degetul meu mi-

ar plăcea să fie singurul lucru pe care îl port pentru următoarele câteva minute.

Întinzând mâna, a respirat rapid şi reţinut.

— Mi-ar plăcea cu adevărat să port acel inel. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine şi tot restul, de asemenea.

El a scos inelul, a pus cutia deoparte, apoi i-a ridicat mâna.

— Acesta este încă un început pentru noi.

— De-abia aştept restul lucrurilor.

El i-a pus inelul pe deget. A fost un mic zumzet de căldură, apoi o împrăştiere adorabilă a acesteia unde aurul i-a înconjurat degetul.

— Este frumos. Mi se potriveşte.

— Da? Niciunul dintre noi nu îţi cunoştea mărimea degetului, deci acest este un bonus. El i-a întors mâna şi a privit piatra strălucind. Îţi stă bine.

Ea s-a ridicat pe degete şi a luat gura lui cu a ei.

— Eşti plin de surprize.

— Aici ai nimerit-o. Aş putea să ţi-o spun şi pe următoarea. Am cumpărat sau cumpăr Warriors Peak.

Ea a clipit de două ori, foarte încet.

— Scuză-mă. Am crezut că ai spus că eşti pe cale să cumperi Peak.

— Exact. Vreau ca noi să locuim acolo.

Vreau să ne facem o familie acolo.

— Tu… Deşi genunchii ei se împleticeau, ea nu a cedat şi s-a aşezat din nou. Nu te întorci la New York?

— Bineînţeles că nu mă întorc la New York. Uimirea s-a instalat pe faţa lui. Cum naiba să tiu căsătorit cu tine şi să locuiesc la New York în timp ce tu ai o afacere în Valley? Dana!

— Am crezut… Acolo locuieşti.

El i-a prins bărbia între palme, nesigur dacă era nerăbdător sau amuzat.

— Crezi că ţi-aş cere să te muţi la New York şi să renunţi la librărie înainte chiar să începi? Nu am plănuit să mă întorc să locuiesc acolo oricum, dar dacă aş fi plănuit, acest lucru ar fi schimbat oricum situaţia.

— Nu te mai întorceai?

— Nu. A fost un timp când a trebuit să plec. Acesta a fost timpul când a trebuit să mă întorc. Am nevoie să fiu aici. Am nevoie să fiu cu tine.

— Aş fi mers cu tine, a reuşit ea să spună. Vreau puncte pentru asta.

— Nu mergem nicăieri. Dacă Peak nu îţi convine, vom…

— Încerci doar să câştigi puncte înapoi. Copleşită, ea a râs şi şi-a aruncat braţele în jurul lui. Ştii că îmi convine. Doamne, este

fantastic. Este uimitor. Dar, te rog, spune-mi că este ultima surpriză. O să îmi zboare capul de pe umeri.

— Cam asta este tot pentru moment.

— Să ne îmbrăcăm şi să mergem la Flynn. Ea şi-a apăsat palmele mâinilor şi a privit inelul. De abia aştept să le spun tuturor.

— Flynn şi Brad deja ştiu.

— Bărbaţii! Ea l-a îndepărtat cu o fluturare din mână în tâmp ce intra în dormitor. Nu ştiu nimic. Mamă, să vezi când le voi arăta inelul lui Zoe şi Malory! Trebuie să găsesc o ţinută foarte frumoasă, care să se potrivească.

— Îmi place cea pe care o ai acum.

Ea i-a aruncat o privire peste umăr înainte să înceapă să caute în dulap.

— Vezi? Bărbaţii nu ştiu nimic.

18

Când Moe l-a târât pe Flynn în casă au auzit ţipătul ascuţit şi singular. Moe şi-a dezvelit dinţii, Flynn şi i-a dezvelit pe ai lui şi s-au întrecut către bucătărie pregătiţi să guste sânge.

Malory stătea în centrul camerei, cu mâinile încrucişate, râzând ca o idioată.

— Unde este? Ce a făcut? Ticălosul!

— Cine? Malory s-a pregătit pentru salturile drăgăstoase ale lui Moe, dar nu era gata să fie ridicată de Flynn pe sus. Ce?

— Ţipai.

— Oh! Bine, Moe, coboară. Flynn, aşază-mă jos. Sunt bine, mă simt perfect. În afara faptului că se înroşise de jenă şi încerca să nu chicotească. Credeam că sunt singură.

Reacţia l-a făcut pe Flynn să i se oprească respiraţia. A lăsat-o pe Malory jos cu o mică pocnitură în timp ce braţele lui începeau să tremure.

— Stai în bucătărie şi ţipi când crezi că eşti singură?

— Păi, de obicei nu. Dar uită-te! Doar uită-te. Ea a făcut nişte paşi de dans, urmaţi de o piruetă.

Fără să ştie ce se întâmplă, Flynn a încercat din nou.

— Ai realizat că vrei să îţi îndeplineşti un vis din copilărie şi să devii o vedetă care dansează pe scenă şi pe ecran?

— Nu! Cu un râset, l-a învârtit pe Flynn într-un cerc care l-a făcut pe Moe să ţopăie din nou. Uite. Avem podea. O podea minunată din lemn tare.

A executat un fel de dans.

— Sună a lemn, într-adevăr.

— S-a terminat cu linoleumurile urâte

pentru noi. Şi uită-te la asta! S-a răsucit în direcţia opusă lui şi a îmbrăţişat noul frigider alăturat cu pasiunea unei femei care îşi salută iubitul ce se întoarce din război. Nu e minunat? Şi vezi cât de bine se potriveşte?

— Foarte sexy.

— Este. Răsucindu-se într-un dans din nou, ea a încercat o rumba. Şi avem dulapuri noi şi frumoase cu faţete de sticlă. Voi pune vase frumoase înăuntru şi pahare strălucitoare. Este o bucătărie. O bucătărie adevărată.

Începea să înţeleagă acum şi sarcina de a o vedea pe ea bucurându-se. Ea a trecut de la rumba la... nu era sigur la ce. Dar era foarte drăguţă.

— Cum era înainte?

— Nici nu există nume pentru felul cum era înainte. Sunt atât de fericită. Sunt atât de recunoscătoare. Eşti cel mai minunat om din lume. Ea i-a prins faţa în palme şi l-a sărutat. Iar eu sunt o persoană îngrozitoare.

— De ce? Nu partea cu „Sunt minunat”, deoarece, hei! Dar de ce eşti tu o persoană îngrozitoare?

— Pentru că nu m-am mutat cu tine înainte să faci asta. Am transformat bucătăria într-un fel de schimb. Refă

bucătăria şi voi locui cu tine. A fost egoist din partea mea. A funcţionat, a adăugat ea, acoperindu-i faţa cu sărutări. Dar a fost egoism. Faci asta pentru mine. Ştiu că am spus că nu mă voi muta până nu este terminată şi am făcut comentarii răutăcioase despre lămpile de sus din dormitor.

— Ceva de genul că nu sunt potrivite să lumineze o peşteră locuită de lilieci şi păianjeni orbi.

— Da, ăsta a fost unul dintre ele. Oricum, mă ierţi?

— Bine.

— Ştiu că nu este complet terminată. Mai sunt câteva lucruri de pus la punct, dar nu vreau să mai aştept. Mă voi muta mâine şi putem începe, oficial, să locuim împreună.

— Nu vreau să locuim împreună.

Faţa ei s-a albit.

— Ce?

— Îmi pare rău, Mal. El a strâns-o de umeri. Nu vreau să locuim împreună.

— Dar… dar mi-ai cerat să mă mut cu tine cu săptămâni în urmă. M-ai întrebat de vreo şase ori.

— Da, bine. El a dat din umeri. Mi-am schimbat părerea.

— Tu… tu ţi-ai schimbat părerea!

— Corect. Neatent, el a deschis noul frigider.

— Uau! Uite ce de spaţiu. Şi este strălucitor.

Nu mai putea să facă nimic decât să se holbeze la el. Inima îi căzuse la picioare, iar acele picioare nu mai aveau chef să danseze.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg cum ţi-ai putut schimba părerea în legătură cu aşa ceva, de la o clipă la alta.

— Nici eu. De fapt, nu cred că mi-am schimbat-o cu adevărat, am realizat doar că nu este ceea ce îmi doresc.

— Ai realizat doar că nu mă vrei. A fost un şoc prea mare, prea multă furie pentru ca durerea să mai răzbată. Aşadar a trecut peste şoc şi furie şi a mers mai departe ca să-i dea o lovitură puternică.

— Foarte bine atunci.

— Nu am spus că nu te vreau. Am spus că nu vreau să stăm împreună.

— Poţi să îţi iei noua bucătărie şi să ţi-o bagi undeva. Dacă nu poţi să faci faţă unei relaţii mature, care presupune un angajament, atunci nu poţi să îmi faci faţă nici mie.

— Tată, suntem pe aceeaşi lungime de undă. Relaţie matură, care presupune un

angajament. El a scos cutia din buzunar şi a deschis-o. Este suficient de matură pentru tine?

Gura ei a rămas căscată, iar el s-a gândit că ea nu păruse niciodată mai frumoasă ca acum când se uita fix, perplexă, la inelul cu diamant.

— Hai să ne purtăm ca nişte adevăraţi adulţi, Malory. Hai să ne căsătorim.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Vreau. Uite, deja îmi ştiu replicile. El a zâmbit la ea. Pari puţin palidă. Voi interpreta asta ca pe un semn bun. Bijutierul a spus că este ceva clasic, iar Brad l-a apreciat, de asemenea. Flynn a scos inelul din cutie. Tăietură splendidă, unică şi aşa mai departe. Tu eşti adepta stilului clasic, nu?

Un blocaj în gât tot încerca să nu o lase să vorbească, dar ea s-a forţat să o facă.

— Da, vreau.

— Vezi, şi tu îţi ştii replicile. El i-a luat mâna moale şi i-a strecurat inelul pe deget înainte ca ea să mai poată să scoată un cuvânt. Se potriveşte. Nu credeam că se potriveşte, ai nişte degete atât de delicate, dar se pare că nu va fi nevoie să îl dăm la modificat la urma urmei.

Ea a simţit unda de căldură, împrăştierea

căldurii aurului în jurul pielii ei. Da, se potriveşte, s-a gândit ea visătoare. Părea tăcut pentru degetul ei.

— Este frumos. Este absolut superb.

— Poţi să spui da acum.

Ea s-a uitat în sus, de la inel, în ochii lui.

— Viaţa va fi plină de surprize cu tine. Înainte îmi era teamă de surprize pentru că nu ştiai la ce să te aştepţi. Dar nu mă mai sperie.

— Spune da. Voi scăpa de lămpi.

Cu un sunet intermediar între un suspin şi un râset, ea a sărit în braţele lui.

— Da. Ştii că răspunsul meu e da, chiar şi cu lămpile acelea urâte.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Cu obrazul ei lipit de al lui, ea şi-a ridicat mâna cu inelul şi a privit diamantul strălucind. Cum e posibil ca acelaşi bărbat care a cumpărat acest inel splendid să fi cumpărat şi lămpile acelea hidoase?

— Multiplele părţi ale lui Flynn Hennesey.

— Norocul meu. Ea a auzit uşa din faţă deschizându-se şi s-a deplasat aproape la fel de repede ca Moe. Oh, vin. Trebuie să le arăt şi lor. Ea s-a îndepărtat de Flynn, apoi s-a întors să-l sărute din nou. Trebuie să arăt cuiva.

Ea s-a grăbit înspre intrarea în casă, chiar în timp ce Dana venea cu Zoe după ea.

— Ce este? a întrebat Zoe.

— Trebuie să vă arăt la amândouă deodată. Mamă, am noutăţi pentru voi, a spus Dana când Malory se grăbea înspre ea.

— Orice ar fi, nu le poate depăşi pe ale mele. Am ştiri pentru voi.

Zoe s-a aşezat între ele.

— Lisuse, cineva să îmi spună ceva înainte să explodez.

— Eu prima, au spus Dana şi Malory la unison, apoi au întins amândouă mâna stângă.

S-au auzit strigăte, urmate de o izbucnire de cuvinte neinteligibile. Cel puţin erau neinteligibile pentru cei trei bărbaţi şi pentru băiatul care se uita.

Simon a privit-o pe mama lui şi pe cele două prietene ale ei sărind şi ţipând asemenea fetelor de pe terenul de joacă de la şcoală.

Încreţindu-şi sprânceana, el s-a uitat la Brad.

— Cum de fac asta?

— Este unul dintre marile mistere ale vieţii, puştiule.

— Fetele sunt ameţite. El a bătut din palme ca să îşi cheme câinele, care

participa orbeşte la extazul femeilor şi se culca la pământ pentru luptă.

Flynn s-a uitat pe deasupra femeilor la Brad.

— Bere? a întrebat el.

— Bere, a fost Jordan de acord şi a înconjurat nebunia pentru a găsi liniştea relativă a bucătăriei.

— Nu pot să cred! Zoe a prins atât mâna lui Malory, cât şi pe cea a Danei şi s-a ridicat pe vârful degetelor. Logodite! Sunteţi amândouă logodite. În acelaşi timp. Este ceva magic. Inelele. Sunt atât de frumoase. Oh, Doamne. A căutat în buzunar după un şerveţel.

— Off! Revino-ţi, mamă!

Zoe i-a aruncat fiului ei o privire aspră.

— Îţi arăt eu ţie revenire.

El a mârâit, rostogolindu-se cu un Moe încântat.

— Primim pizza sau nu?

— De ce nu te întorci în bucătărie şi să întrebi pe Flynn? Politicos, a adăugat ea în timp ce el se precipita spre uşă.

— Trebuie să îţi arăt uşa, şi-a adus aminte Malory. Dar mai întâi… Ea a înşfăcat mâna Danei din nou ca să admire rubinul. Este splendid. Atât de perfect pentru tine.

— La fel şi el. Aşteaptă până îţi povestesc

cum m-a cerut.

— Povestea mea e şi mai spectaculoasă, a pretins Malory.

— Erai goală?

— Nu.

Dana şi-a lins un deget şi a bifat o tabelă imaginară de scoruri.

— Am câştigat.

— Mamă! Simon a strigat din uşa bucătăriei. Băieţii spun că dacă voi toate vreţi pizza trebuie să spuneţi ce fel, altfel va trebui să acceptaţi orice.

— Îţi spun ceva. Zoe şi-a pus un braţ în jurul umerilor prietenelor ei. Când nu avem un grup de tipi agitându-se prin preajmă, puteţi să îmi spuneţi şi una celeilalte, fiecare detaliu. Vom face o mică sărbătoare la Indulgence dimineaţa.

— Eu sunt de acord, a spus Dana. Sunt moarta de foame şi nu vreau o grămadă de ceapă şi de ciuperci pe pizza mea.

O oră mai târziu, Dana îşi termina a treia felie. Ea s-a întins pe podea lângă Simon şi Moe şi a spus:

— Uuu!

— În aceeaşi notă, a început Flynn, să vorbim despre găsirea cheii.

— Simon, de ce nu îţi iei cartea sus? E în ordine, nu-i aşa? Zoe l-a întrebat pe Flynn.

— Sigur. El cunoaşte drumul.

— Tu şi cu Moe puteţi sta împreună. Vă chem eu când e momentul să mergem.

— Cum se face că nu putem sta şi noi când voi vorbiţi despre chestiuni legate de magie?

— De unde ai scos asta? a întrebat Zoe. Simon, ai tras cu urechea?

— Lisuse, mamă. El i-a trimis o privire încruntată şi insultătoare. Nu trebuie să mă furişez, trebuie să am doar urechi. El le-a prins între degete şi le-a mişcat. Hei, uite! Am două.

— Vom discuta despre urechile tale mai târziu. Sus, în închisoarea aceea oribilă cu televizorul şi câinele. Poţi să trimiţi o scrisoare de nemulţumire politicianului tău preferat mâine.

— Doamne. Deşi buzele lui s-au strâns, şi-a rotit ochii de formă, apoi aceştia s-au mărit şi s-au fixat pe ceea ce Brad ţinea în mână. Sfinte Sisoe! Jocul meu preferat!

— Poate vrei să îl împrumuţi, să faci câteva runde.

— Da? Jocul e dat... El s-a abţinut să pronunţe cuvântul care l-ar ti făcut să dea de belea cu mama lui. E chiar grozav, s-a corectat el. Mulţumesc.

— Nicio problemă. În acest fel, când vom

juca împreună şi te voi umili, nu te vei putea plânge că nu ai avut şansa să exersezi.

— Da, sigur, aşa e. Simon a luat discul video. Este atât de ca lumea. Mulţumesc.

El s-a înclinat, luând plasa cu cartea sub braţ şi chemându-l pe Moe.

Zoe şi-a încrucişat mâinile în poală.

— A fost foarte frumos din partea ta.

— S-ar putea ca el să nu creadă aşa când îl voi bate la partida pe care o vom juca.

— Nu vreau să te simţi obligat să…

— Nu mă simt. Brad i-a tăiat vorba calm, ferm, apoi s-a uitat în mod intenţionat la Dana. Vrei să trecem la treabă?

— Atâta timp cât pot să pornesc de la zero. După cum am discutat anterior, Jordan a notat şirul evenimentelor.

— Mi-a dat o copie, l-a întrerupt Malory. Şi am făcut copii pentru toată lumea. Mă duc să le aduc.

— E grozavă, nu-i aşa? a comentat Dana în timp ce Malory părăsea camera. Propria noastră Debbie Detaliu. Din moment ce Mal deja a citit-o şi restul o veţi citi, voi spune doar că pune totul într-o formă inteligibilă şi legată. Este de ajutor să vezi cum s-a petrecut totul până acum. Malory, Zoe şi cu mine primind invitaţia la Warriors Peak, întâlnindu-ne acolo pentru prima dată.

Primul nostru contact cu Rowena şi Pitte şi auzirea poveştii Fiicelor Sticlei. Deşi nu ştiam că aşa se numesc până când Flynn 1111 s-a implicat.

— În acest fel Flynn a întâlnit-o pe Malory şi a devenit o parte din căutare, a continuat Jordan. Faptul că fiecare dintre voi eraţi la o răscruce de drumuri, în căutarea unui serviciu.

— Eram la ananghie, a corectat Zoe. Şi asta a făcut ca oferta de douăzeci şi cinci de mii de dolari, pentru a fi de acord să căutăm cheile, chei la care nu cred că vreuna dintre noi se gândea –, să fie prea tentantă pentru a o refuza.

— Este mai mult decât atât. Malory a intrat şi a distribuit plicuri pe care erau etichete cu numele. A existat stimulentul financiar, într-adevăr. Dar a fost, de asemenea, un sentiment de frustrare reciprocă, de a fi într-o schimbare continuă, fară să ştim ce vom face în continuare. Şi legătura aproape instantanee dintre noi. Jordan a prins asta, foarte clar, în ceea ce a scris.

— La care se adaugă modul cum acele tentacule s-au extins, a continuat Dana. Cum i-au prins şi pe Jordan şi pe Brad. Cum i-a conectat cu noi, cu căutarea, cu Rowena

şi Pitte şi cu fiicele. Cred că acesta este un aspect important. Fiecare dintre noi are un rol, fiecare dintre noi trebuie să fie aici pentru a rezolva această situaţie.

— Şi mai e şi Kane. Malory şi-a scos copia din plic. Felul în care îl descrii, Jordan, este atât de înfricoşător şi atât de conform cu realitatea. De parcă l-ai fi văzut prin ochii mei.

— Văzându-l prin ochii mei proprii a fost suficient. Cred că trebuie să vedem în el mai mult decât o sperietoare, mai mult decât un duşman. Este un alt element al căutării.

— Sunt de acord cu asta. Brad a încuviinţat. Este, în această situaţie, la fel de important ca şi noi. În final, cred, nu va fi o problemă de a-l înfrânge, cum a făcut Malory, sau de a întoarce jocul lui în favoarea noastră, după cum a procedat Dana până acum. Se va pune problema distrugerii lui.

— Cum distrugi un zeu? a întrebat Zoe.

— Nu ştiu, dar aş zice că în primul rând prin credinţă poţi face asta.

— Poate. Dar pentru moment mă voi concentra pe obţinerea cheii. Dana s-a aşezat. Mai ara doar câteva zile. Şi iată ce ştiu. În timp ce s-ar putea să fiu nevoită să o

găsesc singură, Jordan este esenţial în căutare. Kane a încercat să ne separe şi nu doar din cauză că nu vrea să trăim fericiţi împreună până la sfârşitul zilelor. Ce a obţinut, totuşi, a fost să ne apropie şi mai mult. Nu va fi încântat de asta.

Ea s-a întins, a luat nişte pepperoni de pe o felie de pizza şi a început să ciugulească.

— Şi a tăcut o greşeală când mi-a arătat trecutul. Acesta a fost unul dintre paşii pe care trebuia să îi fac şi pe care poate nu l-aş fi făcut, nu decisiv, dacă el nu m-ar fi aruncat înapoi în trecut. Trecut, prezent şi viitor. Am rezolvat şi acceptat trecutul, am făcut pace cu prezentul şi…

Ea şi-a ridicat mâna cu inelul.

— Mă uit înspre viitor. Acesta este un lucru important nu numai pentru mine personal, dar şi pentru menirea mea. Unul dintre constantele în aceste trei cadre este Jordan.

— Mulţumesc, Stretch.

— Nu te umfla în pene. O parte din asta este doar soarta. Acum, dacă aţi citit o parte din material… Ea a smuls copia din mâinile lui Malory. Începi să simţi, să vezi, chiar dacă nu ai tăcut parte din evenimentul respectiv. Îţi faci o imagine bună şi clară. Aici, ceaţa albastră care a invadat

Indulgence. Fiorul care te străbătea până în măduva oaselor, ciudăţenia luminii, culoarea, textura, începi să simţi cum ţi se încreţeşte pielea.

— Instrumentele scriitorului, a spus Jordan.

— Da, şi te pricepi foarte bine să le foloseşti.

— Pardon?

Uşor enervată de întrerupere, ea s-a uitat spre el şi l-a văzut holbându-se la ea cu un fel de intensitate focalizată care a făcut-o să se încălzească la faţă.

— Am spus că ai fost bun. Şi ce dacă?

— Aşa că… există o „prima dată” pentru orice. Mai am nevoie de o băutură, a spus el şi a ieşit din cameră.

Dana s-a mişcat, apoi a expirat nervoasă.

Luăm o scurtă pauză, a anunţat ea şi l-a urmat pe Jordan în bucătărie.

— Care-i treaba?

El a scos un suc din frigider.

— Niciuna. I-a scos dopul, apoi a dat din umeri. Niciodată, ei bine, de când m-am mutat la New York, nu ai spus o vorbă de bine despre munca mea.

— Eram supărată pe tine.

— Da, pricep asta. El a început să ia înghiţituri mari, apoi a aşezat sticla alături.

Adevărul, s-a gândit el din nou. Nu conta cum îl spunea, dar trebuia să existe adevăr între ei.

— Problema este, Dana, că are importanţă. Nu respect şi nu valorific mai mult opinia cuiva când vine vorba de cărţi decât a ta. Aşa că a contat ce ai crezut despre munca mea.

— Vrei să ştii ce cred despre munca ta? Părerea mea adevărată?

— Da, hai să fim cinstiţi.

— Păi, mi-ai cumpărat acest inel formidabil, aşa încât cred că ar trebui să dau totul la iveală. Ea a luat sucul, a sorbit şi i l-a dat înapoi. Ai un talent uimitor. Ai un dar şi este evident că îl apreciezi şi îl cultivi. De câte ori am citit una dintre cărţile tale am fost uimită de şirul evenimentelor, competenţa ta şi talentul pe care îl ai în folosirea limbajului. Chiar şi când te uram, Jordan, eram mândră de tine.

— Ce să zic despre asta… a reuşit el să spună.

— Nu îmi pare rău că te-am înţepat înainte. Poate că te-a determinat să munceşti mai mult.

El a fost nevoit să îi zâmbească.

— Poate că da.

— Ne-am înţeles acum?

— Mai mult decât atât.

— Atunci hai să ne întoarcem, pentru că nu am terminat. Şi voi fi foarte interesată de ceea ce gândeşti în legătură cu ceea ce am de spus în momentul următor.

Ea s-a întors în sufragerie şi s-a instalat pe podea din nou.

— Bine, a spus ea, ridicându-şi vocea deasupra conversaţiilor. Pauza s-a terminat. Ideea pe care încercam să o evidenţiez este că oricât de talentat ar fi Jordan, aceasta este mai mult decât punctul de vedere al unui scriitor. Reprezintă mai mult decât o serie de evenimente împletite sub forma unei poveşti de dragul distracţiei. Când citeşti, începi să vezi cât de des este el legat de unul dintre aceste evenimente sau de unul dintre oamenii implicaţi în eveniment. De fapt, el a fost primul, cu ani în urmă, care a simţit sau a văzut ceva supranatural la Peak. A crezut odată că a văzut o fantomă acolo.

Ea s-a oprit, amuzată să o vadă pe Malory luând un marker din coş şi începând să pună în evidenţă secţiunile despre care se discuta pe copia lui Flynn.

— Jordan a fost primul dintre noi care a văzut şi a deţinut una dintre picturile Rowenei, a continuat Dana.

Flynn este fratele meu, Brad este prietenul meu, dar Jordan a trecut de la a fi ca un fel de frate pentru mine, la a fi prieten, apoi la a fi iubitul meu.

— Ţi-a frânt inima. Malory a acoperit cu meticulozitate cuvintele tipărite cu galben luminos. O zdrobire a inocenţei. Îmi pare rău, i-a spus ea lui Jordan, dar este un soi de magie foarte puternică în asta.

— Şi a fost sângele lui Jordan pe care Kane l-a împrăştiat înclinându-şi capul spre Malory, Dana a zâmbit. El este cel care a părăsit casa orfan, singur, tânăr, în căutare. Şi s-a întors, a conchis ea, întâlnind ochii lui Jordan, ca să o termine.

— Crezi că deţin cheia. Fascinat, Jordan s-a lăsat pe spate. Urmăresc logica şi elementele tradiţionale ale teoriei tale, Dana, dar unde? Cum? Când?

— Nu pot şti totul. Dar are sens. Nu am pus încă totul cap la cap. Încă există afacerea aceea legată de zeiţa care se plimbă şi aşteaptă. Se plimbă unde? Aşteaptă ce anume? Şi mai este imaginea aceea pe care am văzut-o când am încercat să intru în transă.

Ceva a început să ticăie în capul lui, apoi s-a oprit din nou la ultima ei propoziţie.

— Şi ce ai făcut după aceea?

— Un experiment. Ca meditaţia. Mi-am golit mintea, ceva de genul ăsta şi am văzut ce s-a format apoi. Am văzut cheia, plutind într-un fel pe acest câmp albastru-verzui. Probabil că mă holbam la peretele meu de la Indulgence. Era ca şi cum m-aş fi putut întinde şi atinge. Dar nu am putut.

Încruntându-se, ea s-a întors în trecut şi şi-a imaginat totul din nou.

— Apoi câmpul s-a schimbat. Alb cu acele dungi negre neclare care apăreau pe acel fond. Şi am auzit aceste cuvinte în capul meu.

— Ai auzit voci? a întrebat-o Brad.

— Nu chiar. Dar am auzit cuvintele. Aşteaptă un minut, lasă-mă să mă gândesc, să îmi dau seama corect. „Ea se plimbă prin noapte şi este noaptea cu toate… toate umbrele şi secretele. Şi când plânge, plânge pentru zi”.

— Aşadar, nu are sens că ea este zeiţa – cine naiba este ea? Aceasta trebuie să fie una dintre ultimele piese care trebuie puse la locul lor.

— Pot eu să o aşez la locul său, i-a spus Jordan. Este a mea. Eu am scris asta. Privirea fantomei.

S-a creat un moment de tăcere plină de uimire, apoi toată lumea a început să

vorbească deodată.

— Opreşte-te! Brad s-a ridicat în picioare şi şi-a întins mâinile în sus. Am spus opriţi-vă! Să nu pierdem firul, în primul rând, să eliminăm orice coincidenţă. Dana, ai citit cartea?

— Da, dar…

— Ai citit-o?

Ea şi-a dat ochii peste cap la Jordan.

— Nu mai începe o nouă rundă de ridicare în slăvi a egoului tău creativ. Da, am citit-o, dar cu ani în urmă. Deşi nu-mi mai aduc aminte fiecare replică din orice carte, am citit-o. Nu am recunoscut-o când am auzit-o.

— Şi eu am citit-o. Zoe şi-a ridicat mâna ca o fetiţă la şcoală, apoi, mortificată, a coborât-o imediat. A fost grozav, i-a spus ea lui Jordan. Dar femeia, cea despre care ai scris că se plimbă noaptea, nu era o zeiţă. Era o fantomă.

— Bine spus, a accentuat Brad. Dar este un aspect interesant că Jordan a scris acea carte despre Warriors

Peak, că a creat fantoma deoarece s-a gândit că a văzut-o într-o noapte.

— Ai văzut-o? a întrebat Zoe. E grozav!

— Ne-am dus acolo să ne instalăm corturile. Brad, Flynn şi cu mine. Brad a reuşit să… strecoare nişte bere şi ţigări.

Acum Zoe s-a întors către Brad.

— Aşa este?

— Aveam şaisprezece ani, a bombănit el.

— De parcă asta îmbunătăţeşte situaţia.

— Îl cerţi mai târziu, a cerut Dana. Să punem toate aceste indicii cap la cap.

— Am văzut-o plimbându-se pe parapet, a continuat Jordan. În lumina lunii. Scăldată în lumini şi umbre, cu mantia ei care flutura într-un vânt care nu exista. Am crezut că era o fantomă, şi când am scris despre ea am descris-o aşa. Singură, prinsă în noapte şi plângând după zi. Dar nu era o fantomă.

Dana şi-a pus o mână pe genunchiul lui.

— Era o zeiţă.

— Era Rowena. Am înţeles asta astăzi, când am mers să îi vizitez la Peak. N-am ştiut ce a însemnat până acum.

— Ai fost primul care a văzut-o, a spus Dana cu blândeţe. Şi ai scris despre ea, într-o oarecare formă. I-ai dat o altă substanţă, un alt fel de lume. Ea, deţinătoarea cheii. Cheia este în carte.

Mâna ei tremura în timp ce aluneca în locul pentru ea.

Câmpul alb traversat de dungi negre. Cuvinte pe o pagină. Şi cheia se topea în ea. În pagină. Cartea. Ea a sărit în picioare. Flynn, tu ai o copie.

— Da. El s-a uitat în jurul camerei. Nu sunt sigur unde este. Nu am despachetat totul încă.

— De ce ai fi făcut asta? Locuieşti aici de numai doi ani. Ei bine, găseşte-o, a cerut Dana.

El i-a aruncat o privire obosită, apoi s-a ridicat.

— Mă voi urca sus şi voi căuta.

— Am o copie acasă, a spus Zoe. Cu coperţi de hârtie. Am toate cărţile tale, dar bugetul meu nu îmi permite să le cumpăr cu coperţi frumoase, a spus ea scuzându-se.

Jordan s-a întins şi i-a sărutat mâna.

— Eşti cea mai dulce.

— Aş putea să mă duc să o aduc. Aş putea reuşi să o aduc înainte ca Flynn să o găsească pe a lui.

— Dă-i puţin timp. Malory s-a uitat înspre tavan, imaginându-și-l pe Flynn sus, răscolind printre cutii. Şi eu am o copie, iar casa mea este mai aproape, dacă vine vorba aşa. Apoi s-a oprit şi a ridicat degetul arătător de la ambele mâini. Pe ce vreţi să pariem că toţi avem copii după Privirea fantomei?

— Eu cu siguranţă am, a confirmat Jordan.

— Şi eu, a fost Brad de acord.

— Da. Cline, eline, eline, a spus Dana.

Acesta este sunetul ochiuri lor care se leagă ca să formeze un lanţ. Haide, Flynn, cât de greu poate fi să găseşti o carte?

— Când ai fost ultima dată într-una dintre acele camere libere? a întrebat Malory.

— Bine spus. Ea a început să se plimbe cu paşi mari. Este aici. Este aici. O ştiu. Mă duc sus şi o găsesc singură.

Ea s-a învârtit către uşa de la intrare chiar când Flynn cobora alergând scările.

— Am găsit-o. Ha! Era într-o cutie ce purta eticheta „Cărţi”. Nu ştiam că aveam o cutie ce purta eticheta „Cărţi”. El i-a înmânat cartea Danei.

Ea şi-a plimbat mâna pe deasupra ei, sperând să simtă vreun fel de semn şi a studiat silueta de la Warriors Peak meditând sub o lună plină. Ea a deschis-o, a răsfoit paginile şi a simţit miros de hârtie şi praf.

— Unde este fraza, Jordan?

— Este sfârşitul prologului.

Ea a întors primele pagini, a citit cuvintele în minte, apoi le-a pronunţat cu voce tare. A aşteptat.

— Nu simt nimic. Ar trebui să simt ceva. Malory?

— Era o anumită conştienţă, un fel de a şti. Este greu de explicat.

— Dar aş şti dacă aş fi simţit, a terminat Dana. Şi nu simt. Poate că trebuie să o citesc, ca să am o privire de ansamblu. La fel cum a trebuit să pictezi tu întreg portretul înainte să găseşti cheia.

— Mă întreb… Zoe a ezitat. Ei bine, mă întreb doar dacă se poate ca să nu fie în carte pentru că aceasta nu este a ta. Jordan a scris-o, aşa că toate copiile sunt ale lui într-un fel. Dar numai una este a ta. Şi tu eşti cheia, aşa că nu ar fi logic să fie în cartea ta?

Dana s-a holbai la ea, apoi a rânjit.

— Zoe, asta este absolut sclipitor. Bine, trupă, să pornim. Să mutăm căutarea la mine acasă.

— Voi veni chiar după tine. Zoe şi-a luat poşeta. ÎI duc pe Simon acasă şi o să văd dacă vecina mea va sta cu el.

— Lasă-mă doar să scap de aceste cutii. Zoe, voi împacheta pizza care a rămas pentru Simon.

Viaţa, a decis Dana, nu s-a oprit. Nici măcar pentru chei magice şi vrăjitori diabolici. Şi nu de aceea era viaţă?

— Ne întâlnim acolo după ce termini cu treburile domestice. Ea a înşfăcat mâna lui Jordan şi s-a îndreptat către uşă. Şi ai putea să împachetezi câteva felii pentru mine,

dacă tot te ocupi de asta.

19

Ai citit cartea sau ai spus doar că ai citit cartea? a întrebat Jordan în timp ce conduceau înapoi la apartamentul ei.

— De ce aş spune doar că am citit-o?

— Asta mă depăşeşte. Dar ai spus chiar zilele trecute că nu ai mai fost într-o carte înainte. Aşa că mi-am imaginat că nu ai citit niciodată Privirea fantomei.

— M-ai pierdut.

— Ai citit cartea?

— Da, la naiba. Am urât cartea. Era atât de bună şi aş fi vrut să fie foarte proastă. Voiam să pot spune despre tine: „Vezi, nu e mare lucru de capul lui”. Dar nu am putut. Voiam să o arunc, chiar visam uneori pentru scurte momente că o ard.

— Iisuse, erai furioasă.

— Oh, Doamne, lasă-mă să îţi spun. Bineînţeles că nu am putut să ard o carte. Sufletul meu de bibliotecară s-ar veşteji şi ar muri. Nu am putut nici să o arunc, cam din aceleaşi motive. Şi nu am putut niciodată să mă conving să o duc la un anticariat sau pur şi simplu să o dau cuiva.

— Nu am văzut niciuna dintre cărţile mele

în apartamentul tău.

— N-ai avea cum. Sunt camuflate.

El şi-a luat ochii de la drum ca să râdă la ea.

— Termină.

— Nu voiam să vadă oamenii că am cărţile tale. Nu voiam să văd nici eu că am cărţile tale. Dar trebuia să le am.

— Aşadar, ai citit Privirea fantomei, dar nu ai recunoscut-o pe Kate.

— Kate? Ea a săpat adânc în memorie. Eroina principală? Ah… deşteaptă, puţin arogantă din cauza asta. Încăpăţânată, încrezătoare în propria ei persoană, se simţea bine în propria ei companie, de aceea făcea plimbările acelea lungi şi a sfârşit făcând o fascinaţie pentru Peak sau pentru Watch, ar trebui să spun.

Ea a săpat şi mai adânc în memorie şi a lăsat imaginea să se formeze.

— Avea gura cam mare. Am admirat asta. O tendinţă spre a fi răutăcioasă, în special faţă de eroul principal, dar nu o puteai învinovăţi. El o cerea. O fată dintr-un oraş mic şi fericită să rămână aşa. Lucra într-un mic anticariat pentru cărţi, ceea ce o includea în categoria ştrengarilor.

— Asta-i fata noastră.

— Avea o deschidere sănătoasă pentru

sex, pe care am apreciat-o. Prea multe femei din literatură sunt descrise fie ca fecioare, fie ca desfrânate. Îşi folosea capul, care era unul bun, dar asta era şi o înclinaţie spre tenacitate care a implicat-o în probleme.

— Nu-ţi sună nimic cunoscut? a întrebat Jordan după un moment.

— Ce să îmi sune cunoscut? Eu nu… O undă de şoc a determinat-o să facă o pauză. Vrei să spui că personajul e inspirat de mine?

— Părticele şi bucăţele. O grămadă de bucăţele şi particule. Lisuse, Dana, avea până şi ochii tăi.

— Ochii mei sunt căprui. Ai ei erau… ceva poetic.

— „Culoarea ciocolatei, atât cremoşi, cât şi amari.” Sau ceva de genul ăsta.

— Nu sunt încăpăţânată. Sunt… încrezătoare în deciziile mele.

— Uh! El a oprit în faţa clădirii ei.

— Nu sunt arogantă. Pur şi simplu nu am răbdare cu minţile înguste şi comportamentul îngâmfat.

— Aşa e.

Ea a ieşit din maşină.

— Încep să mă prind. Această Kate ar putea fi o adevărată pacoste.

— Uneori. Este ceea ce o face autentică, reală şi umană. Mai ales de când poate fi generoasă şi amabilă. Are un simţ al umorului foarte dezvoltat, şi e genul de femeie care se poate amuza pe seama propriei sale persoane.

Încruntându-se la el, ea a descuiat uşa.

— Poate.

În timp ce intrau, Jordan a bătut-o în joacă pe fund.

— M-am îndrăgostit destul de tare de ea. Bineînţeles, dacă ar trebui să scriu despre ea astăzi… El a împins-o pe Dana cu spatele de uşă şi şi-a pus mâinile pe părţile laterale ale capului ei.

— Da?

— N-aş schimba nimic. El şi-a coborât gura spre a ei şi a sărutat-o. Eram atât de convins că o vei citi, te vei recunoaşte şi vei intra în legătură cu mine. Când nu m-ai contactat, mi-am imaginat că nu ai citit-o niciodată.

— Poate nu eram pregătită să mă văd pe mine însămi.

Dar poţi să fii sigur că o voi citi din nou. Realitatea este că este singura dintre cărţile tale pe care nu am recitit-o.

Pot să văd cum începi să te umfli în pene, aşa că mă voi da la o parte din calea ta

înainte ca cineva să fie rănit. S-a cuibărit sub braţul lui şi s-a îndreptat către unul dintre rafturi.

— Pentru femeia pe care am pierdut-o. Pentru femeia pe care ara găsit-o. Pentru singura femeie pe care am iubit-o. Ce noroc pe mine că toate trei sunt una singură.

Ea s-a uitat înapoi la el în timp ce se întindea după o carte.

— Despre ce era vorba?

— Este dedicaţia pe care tocmai am conceput-o în minte pentru cartea la care lucrez acum.

Braţele ei au căzut.

— Doamne, Jordan, mă vei face să fiu moale ca mămăliga. Nu obişnuiai să îmi spui lucruri de genul ăsta.

— Obişnuiam să gândesc lucruri de genul ăsta. Doar că nu ştiam cum să le spun.

— Acesta este romanul din care am citit o parte. Cel despre răscumpărare. De-abia aştept să citesc şi restul.

— De-abia aştept să îl scriu pentru tine.

El a privit-o cum ia o carte din raft şi îi îndepărtează învelitoarea pentru a o scoate la iveală pe cea de dedesubt.

— *Privirea fantomei,* a citit el, Jordan Hawke. Acoperită de… El a început să râdă. *Cum să extermini paraziţii din casă şi din*

grădină. Bună asta, Stretch.

— A funcţionat pentru mine. Mai am încă una de-a ta sub coperta unui roman intitulat Mâncătorii de câini. O carte surprinzător de banală şi lipsită de sânge, în ciuda titlului. Apoi mai este… ei bine, nu contează. Doar variaţii pe aceeaşi temă.

— Înţeleg.

— Să îţi spun ceva. Ea a acoperit mâinile lui cu ale ei. După ce terminăm, tu şi cu mine vom avea un ritual de dezvăluire, după care voi plasa cărţile tale în locul potrivit pe rafturi, cu ceremonialul potrivit.

— Sună bine. El s-a uitat în jos la cărţi, apoi înapoi la ea. Îi vei aştepta şi pe ceilalţi?

— Nu pot. Ea a putut vedea că el nu se gândea ca ea să aştepte. Sunt prea răscolită. Şi cred, simt, că aceasta este ceva ce se presupune că trebuie să facem noi. Tu şi cu mine.

— Atunci hai să o facem.

Aşa cum făcuse cu copia lui Flynn, ea şi-a plimbat degetele pe copertă, peste ilustraţiile de la Peak.

Dar de data aceasta, ea a simţit… ceva. Cum o numise Malory? Ca o conştiinţă. Da, a decis Dana, exact asta.

— Asta este, Jordan, a şoptit ea. Cheia este în carte. Cu mâinile stabile, ea a

deschis-o.

Concentrează-te, şi-a spus ea sieşi. Concentrează-te. Era acolo. Trebuia doar s-o vadă.

El a privit-o plimbându-şi uşor degetele pe sub titlul paginii, vârfurile degetelor alergând uşor pe deasupra numelui lui. Respiraţia ei s-a accelerat.

— Dana.

— Simt. Este cald. Aşteaptă. Ea aşteaptă.

Ea a răsfoit paginile uşor, apoi a lăsat să îi scape un singur icnet şocat în timp ce cartea îi cădea din mâini. El i-a strigat numele din nou şi a prins-o când a leşinat.

Uimit, speriat, el a lăsat-o pe covor. Respira, putea să o simtă respirând, dar devenise palidă şi rece ca gheaţa.

— Întoarce-te Dana, fir-ar să fie, întoarce-te. Într-o criză de panică, el a scuturat-o, capul ei răsucindu-se moale într-o parte.

— Unde ai dus-o, ticălosule? El a început să o ridice şi privirea i-a căzut asupra cărţii care ajunsese jos, deschisă, pe podea. Oh, Doamne!

A ridicat-o, agăţând-o de el ca să o încălzească, să o protejeze. A auzit vocile din hol şi a bâjbâit să deschidă uşa înainte ca Flynn să bată.

— Dana. Flynn s-a întins după ea şi şi-a

trecut mâinile peste faţa ei. Nu!

— Aprins-o, a izbucnit Jordan. Ticălosul a tras-o în carte. O are captivă în nenorocita de carte.

EA a simţit când el a luat-o. Asta voise el şi ea ştiuse imediat. O luase cu durere, aşa încât ea să fie sigură că ştie că poate. Smulsese conştiinţa din corpul ei la fel de voios cum un băieţel diabolic rupe aripile muştelor.

După durere, a urmat răceala. Amară, brutală, răceala, care îi ajungea direct în oase şi păru să le facă fragile şi subţiri ca sticla.

Fusese smulsă de la căldură şi lumină şi împinsă în răceală şi durere, prin degetele umede şi hidoase ale ceţei albastre. Părea să o înfăşoare, legându-i mâinile și picioarele, strangulând-o până când horcăia pentru o singură gură de aer rece, horcăia pentru încă una, deşi era ca şi cum ar fi inhalat lame reci.

Apoi până şi ceaţa dispăruse şi ea rămăsese tremurând, singură în întuneric. Prima şi-a făcut apariţia panica, ce a făcut-o să vrea să se chircească şi să scâncească. Dar în timp ce trăgea aer în piept, a simţit gust de… pin, toamnă. Pădure. Ea s-a împins în mâini şi în genunchi şi a simţit,

da, ace de pin, frunze căzute sub mâinile ei. Şi în timp ce primul stadiu de frică se instala, a văzut strălucirea lunii venind printre copaci.

Nu mai era atât de frig acum, a realizat ea. Nu, era mai mult un aer înviorător decât rece, aşa cum trebuia să fie într-o noapte clară. Putea auzi sunetele păsărilor de noapte, chemarea prelungă a unei bufniţe, muzica liniştită a vântului care fremăta printre copaci.

Puţin năucită, şi-a înfăşurat un braţ în jurul trunchiului unui copac şi aproape a plâns de uşurare când a simţit textura aspră a scoarţei de copac. Era atât de solid, atât de normal.

Luptându-se cu o senzaţie de ameţeală, s-a ridicat în picioare, apoi s-a sprijinit de copac în timp ce ochii ei se obişnuiau cu întunericul.

Era în viaţă, şi-a spus sieşi. Era întreagă. Un pic inconştientă, un pic tremurând, dar întreagă. Trebuia să îşi găsească calea înapoi acasă şi singurul mod prin care putea ajunge acolo era mişcându-se.

În ce direcţie, asta era întrebarea. A decis să aibă încredere în instinctele ei şi să se mişte înainte.

Umbrele erau atât de adânci, încât părea

că s-ar putea împiedica de una şi să cadă o veşnicie. Lumina care răzbătea printre copaci era argintie, culoarea ternă a săbiilor nelustruite.

I-a trecut absent prin minte gândul că erau prea multe frunze pe copaci pentru un octombrie atât de târziu.

A călcat pe o nuia şi sunetul ei rupându-se sub călcâi a fost ca un foc de armă care a făcut-o să se împleticească înainte.

— E în regulă, totul este în regulă. Propria ei voce i-a răsunat înapoi şi a făcut-o să îşi strângă buzele pentru a evita să mai vorbească din nou.

S-a uitat în jos ca să îşi verifice urmele paşilor, apoi s-a holbat pur şi simplu, nedumerită, la pantofii ei. Purta cizme maro fară tocuri, pentru plimbări lungi, în locul pantofilor şic din piele neagră pe care îi încălţase pentru seara respectivă.

Îşi dorise să se îmbrace frumos pentru că… Gândul i-a trecut şi i-a ieşit din minte până când, plictisită, a reuşit să îl identifice. Îşi dorise să arate inelul. Da, îşi dorise să arate fabulos pentru a se potrivi cu inelul ei de logodnă.

Dar când şi-a ridicat mâna, nu avea niciun inel.

Inima i-a sărit şi orice altă spaimă a pălit

până la dispariţie la ideea pierderii inelului de la Jordan. L-a plimbat prin jur, a alergat înapoi prin pădure, încercând să găsească locul unde căzuse.

Trezită?

Şi alergând, căutând prin pământ pentru o bucăţică de aur, a auzit primul foşnet viclean din spatele ei şi a simţit un fior pe şira spinării.

Se înşelase. Nu era singură.

A alergat, dar nu într-o panică oarbă. Fugea în grabă mare pentru a evada şi a supravieţui. L-a auzit venind în spatele ei, prea arogant ca să se grăbească. Prea sigur că va câştiga această întrecere.

Dar va pierde, şi-a promis ea. Va pierde pentru că nu intenţiona să moară aici.

Cu respiraţia şuierând, a ţâşnit dintre copaci în lumina strălucitoare a lunii pline.

Era luna greşită. O parte din mintea ei a înregistrat asta în timp ce umbla prin iarbă. Nu trebuia să fie plină. Trebuia să fie în ultima fază, îndreptându-se către o lună nouă la sfârşitul celor patru săptămâni ale ei.

Sfârşitul căutării ei.

Dar aici luna era plină, pe un cer negru ca sticla, deasupra umbrelor de la Warriors Peak.

Ea a încetinit ritmul până la cel de plimbare şi şi-a apăsat cu mâna partea laterală pentru a-şi uşura o crampă.

Nu exista niciun steag alb cu emblema unei chei fluturând deasupra turnului. Nu existau lumini care să pâlpâie în auriu la ferestre. Ar trebui să fie goale acum, s-a gândit ea, cu excepţia păianjenilor ocupaţi şi a şoarecilor care mişunau.

Pentru că aşa o descrisese Jordan.

Ea era în carte, plimbându-se prin paginile cărţii lui.

— Ai o minte foarte puternică.

Ea s-a răsucit. Kane stătea în spatele ei, chiar la marginea pădurii.

— Este fals. Doar altă fantezie.

— Oare? Cunoşti puterea cuvântului scris, realitatea care se creează pe pagini. Aceasta este lumea lui şi era reală pentru el când a construit-o. Eu doar te-am adus aici. Mă întrebam dacă mintea ta va rezista şi văd că a rezistat. Asta mă bucură.

— De ce ar trebui să fii bucuros? Sunt foarte aproape de cheie.

— Oare? Mă întreb dacă îţi aduci aminte ce se întâmplă în etapa următoare?

— Ştiu că asta nu era în carte. Nu erai în carte.

— Câteva schimbări. El a ridicat un braţ şi

a măturat locul cu un gest elegant. Asta va conduce la un final diferit. Poţi să fugi dacă vrei. Îţi voi da o şansă sportivă.

— Nu mă poţi ţine aici.

— Poate că nu. Poate că vei găsi ieşirea. Bineînţeles, dacă pleci, pierzi. El a venit cu un pas mai aproape şi a întins o mână în care se clătina o eşarfa lungă albă. Dacă stai, vei muri. Bărbatul tău a creat moartea în Privirea fantomei.

El a făcut un gest către marea casă pe care Jordan a denumit-o Watch în romanul lui.

— Cum putea să ştie că va fi a ta?

Ea s-a răsucit înspre Watch şi a luat-o la fugă.

— TREBUIE să o aducem înapoi! Lipsit de ajutor, Flynn a frecat mâna rece a Danei între ale sale. Au întins-o pe pat şi au învelit-o cu pături.

— Dacă asta este ceea ce îi este destinat să facă, a început Brad, nu ar trebui să o facă de una singură.

— Nu va fi singură. Văzând o singură opţiune, Jordan s-a ridicat în picioare. Nu o putem aduce noi înapoi. Contactul, chematul ci, simplul fapt de a fi aici. Niciuna dintre acestea nu o va aduce înapoi. Brad, am nevoie să te duci să o aduci pe

Rowena. Am nevoie să o aduci aici şi rapid.

— Va lua o oră. Zoe, stând în picioare la capătul patului, s-a mutat acum de-o parte.

— O oră înseamnă prea mult. Malory, Rowena a mai venit la noi şi înainte. Trebuie să încercăm să o facem să vină la noi din nou. Dana n-ar trebui să fie singură. Asta face el. Ne separă, ne izolează. Nu trebuie să îl lăsăm să facă asta.

— Putem încerca. Suntem mai puternici când suntem împreună. Malory s-a întins de-a lungul patului după mâna lui Zoe şi a ţinut-o pe cealaltă în junii Danei. O vom ruga să vină.

— Nu de data aceasta. Degetele lui Zoe s-au strâns şi o lumină războinică a strălucit în ochii ei. De data aceasta îi ordonăm.

— Cum intenţionează ele să îi comande unui zeu să facă o vizită la domiciliu? a spus Flynn.

Brad i-a pus o mână pe umeri.

— Totul va fi bine, Flynn. O vom aduce înapoi.

— Ea arată ca portretul. Gâtul lui a ars în timp ce se holba la faţa surorii lui. Faţa ei albă şi inexpresivă. Ca fiica din portret. După…

— O vom aduce înapoi, a spus Brad, mai ferm. Uite, mă voi îndrepta chiar acum

către Peak. Îi voi aduce pe Rowena sau pe Pitte sau pe ambii înapoi chiar dacă va trebui să o fac sub ameninţarea puştii.

— Nu va fi necesar. Rowena stătea în uşă, cu Pitte în spatele ei.

DANA a alergat către casă, căutând să se refugieze în ea, sperând că piatra şi geamul îi vor oferi un fel de protecţie.

Ce s-a întâmplat în carte? în ce capitol intrase? Acţiunile erau din propria ei voinţă, s-a întrebat ea, sau scrise?

Gândeşte! şi-a ordonat ea. Gândeşte-te în urmă şi adu-ţi aminte. Odată ce citea o poveste, devenea parte din ea. Era în memoria ei. Trebuia doar să îndepărteze frica şi să readucă povestea înapoi.

Era atât de speriată! ţipătul unei bufniţe a făcut ca inima să îi vină în gât. Ceaţa se ridica deasupra pământului acum, subţire şi albă, mărginită doar cu albastru. Se îngroşa, părea să fiarbă la picioarele ei până a fost ca şi cum se bălăcea în fum.

Amortiza sunetul paşilor ei care alergau. Şi pe ai lui, a realizat ea. Doamne, şi pe ai lui.

Dacă putea ajunge la casă, doar să ajungă la casă, putea să găsească un loc unde să se ascundă până îi revenea răsuflarea. Putea să găsească o armă şi să se apere.

Deoarece intenţiona să o ucidă, intenţiona să îi înfăşoare acea eşarfa albă lungă în jurul gâtului şi să tragă, să tragă în timp ce ea se zbătea pentru aer, în timp ce ochii i se roteau în cap frenetic, iar venele i se umflau de sânge.

Pentru că el era nebun, iar ea văzuse nebunia prea târziu.

Nu. Nu. Acestea erau gândurile lui Kate. Gândurile unui personaj fictiv dintr-o lume fictivă. Nu era un ucigaş fictiv care să o urmărească în acest moment. Era Kane.

Dacă ar fi putut, ar fi luat ceva mai preţios decât viaţa ei. I-ar lua sufletul.

În ultimul moment, ea a ocolit uşa. Şi-a amintit acum, şi-a amintit această ultimă şansă şi bătălia. Kate a pierdut timp preţios alergând înspre pădure, zbătându-se şi strigând după ajutor înainte să cedeze şi să accepte că nu era nimeni să o ajute.

Strângând din dinţi, ea a spart geamul cu umărul, a ignorat durerea produsă de sticla zimţată care îi zgâria braţul în timp ce intra, a sărit pe pervaz şi s-a rostogolit înăuntru.

A aterizat destul de dur ca să îşi audă propriile oase lovindu-se şi a rămas întinsă, gâfâind din cauza durerii, în timp ce se lupta să vadă prin acest strat nou de întuneric.

Aerul era rânced şi umed, iar podul palmelor mâinilor sale alunecau din cauza prafului în timp ce se ridica. Nu exista podea lucioasă, candelabre bogate sau antichităţi uimitoare. Niciun foc care să ardă în centru.

În schimb, camera era plină de igrasie şi umedă, cu pânze de păianjen cenuşii şi respiraţia fantomelor.

Acesta nu era Peak din lumea ei, ci Watch al lui Jordan. Ea s-a ridicat în picioare, ţinându-şi braţul drept, care zvâcnea, cu stângul, şi a şchiopătat prin cameră pe deasupra podelelor care scârţâiau şi gemeau.

Bună atmosferă ai creat, Hawke, s-a gândit ea, luptându-se să stea dreaptă. Ai construit o casă bântuită de categoria întâi aici. Locul perfect pentru eroina noastră curajoasă ca să înfrunte maniacul care dorea să omoare oameni.

Tresărind, ea s-a întins şi şi-a frecat genunchiul delicat. Kate se lovise la genunchi, şi-a adus aminte Dana, dar asta nu o oprise.

Ea a tras aer în piept şi în timp ce a venit către holul de la intrare, a văzut umbrele confruntându-se cu razele de lumină ale lunii care se furişau prin fereastra sinistră.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se cufunde într-o carte, şi-a reamintit Dana, dar asta era ceva mai mult decât se aştepta.

Ea a închis ochii pentru un moment şi a făcut o evaluare. Îşi lovise genunchiul, îşi rănise umărul, îşi tăiase braţul. Era speriată, atât de speriată încât o durea şi când respira.

Dar era în regulă, era permis. Putea fi rănită, putea fi speriată. Dar nu îi era permis să între în panică sau să renunţe.

— Vom vedea cine încheie până la urmă povestea asta, ticălosule. Această afurisită de fostă bibliotecară te va bate măr.

A auzit zgomotul ironic al sticlei sparte sub picior şi a ţâşnit pe scări. Apoi a urmat punctul culminant.

— Al venit. Zoe i-a eliberat mâna lui Malory şi, cu greutate, pe cea a Danei. Fă ceva.

Rowena a ieşit în faţă şi şi-a atins degetele uşor de încheietura mâinii Danei, ca şi cum i-ar fi verificat pulsul.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Tu eşti zeiţa, a izbucnit Flynn. Tu să ne spui. Şi s-o aduci înapoi. Adu-o înapoi acum.

Jordan l-a împins pe Flynn de-o parte şi s-a aşezat între ei.

— De ce nu ştii ce s-a întâmplat? i-a

pretins el Rowenei.

— Este capabil să blocheze anumite acţiuni faţă de noi.

— Poţi bloca şi tu anumite acţiuni faţă de el?

— Da, fireşte. Nu are sufletul ei, i-a spus ea, cu delicateţe, lui Flynn.

— Orice are, adu-o înapoi. Flynn a ieşit în faţă din nou, dând mâna lui Malory de-o parte. I-a aruncat numai o uitătură dură şi rece lui Pitte când s-a mutat mai aproape de Rowena. Crezi că mă îngrijorezi chiar acum?

— Pierzi timp cu frica pentru sora ta.

— Este rece. Pielea ei este ca gheaţa. De-abia mai respiră.

— A luat-o în carte, a spus Jordan şi i-a atras atenţia Rowenei.

— De unde ştii?

— Ştiu. El a ridicat cartea pe care o aşezase pe noptieră. A deschis asta şi a dispărut.

Ea a luat cartea de la el.

— A dispărut. Cheia nu mai este aici. Nu trebuia să fie aşa, a murmurat ea. Trece prea multe linii, încalcă prea multe pacturi. De ce nu este oprit? Asta nu este tentare, intimidare sau măcar ameninţare.

Ea s-a întors către Pitte şi era o undă de

teamă în ochii ei.

— A schimbat terenul şi cumva a mutat cheia.

— Era în carte? a întrerupt-o Jordan.

— Da. Acum, într-un fel, a dus-o în poveste, şi pe Dana cu ea. Nu ar trebui să aibă voie să facă asta.

— Este singură acolo. Indiferent dacă este povestea sau Kane, viaţa ei este în pericol. Jordan a înhăţat mâna Danei. Adu-o aici.

— Nu pot să scot din carte ce a dus el acolo. Este peste puterile mele. Trebuie să o elibereze el sau trebuie să se elibereze singură. Pot să o încălzesc, a început ea.

— La naiba cu asta. Jordan a smuls cartea înapoi. Trimite-mă în poveste cu ea.

— Nu este posibil. S-a întors de la el ca să se aplece asupra Danei şi ca să îşi plimbe mâinile delicat peste faţa ei.

Cu o înjurătură, Jordan a apucat-o de braţ şi a întors-o cu faţa spre el.

— Nu îmi spune că nu este posibil. El a simţit o zdruncinătură, un şoc, care i-a traversat braţul până la umăr, dar şi-a menţinut strânsoarea ferm.

— Ia-ţi mâinile de pe femeia mea, a spus Pitte foarte delicat.

— Ce vei face, vei aplica o vrajă asupra mea? Femeia mea zace acolo, neajutorată,

trecând prin Dumnezeu ştie ce, pentru că ţi-ai dat cuvântul faţă de ea. Şi ai sta aici fară să faci nimic?

— El a invocat lumea în care a dus-o. Puterea lui predomină acolo. Rowena şi-a dat părul pe spate, ca un semn rar de agitaţie. Nu există nicio cale să aflăm ce a făcut acolo sau ce se va întâmpla cu tine dacă încerc. Şi nu am voie să te scot din lumea ta. Ca să fac asta ar însemna să încalc jurământul pe care l-am făcut când am venit în acest loc şi când mi s-au încredinţat cheile.

— Eu am creat lumea asta, a replicat Jordan şi a aruncat cartea pe pat lângă Dana. Mintea mea este acolo, cuvintele mele, şi am o mare problemă cu un zeu egoist care o ameninţă pe femeia pe care o iubesc şi care mă plagiază ca să o facă. Nu îmi pasă câte jurăminte încâlci, nu o laşi acolo singură. Mă trimiţi după ea.

— Nu pot.

— Rowena. Apucând-o de umeri, Pitte a întors-o cu faţa la el. Are dreptul. Ascultă, a insistat el în timp ce a început să vorbească. Un bărbat nu ar trebui să fie legat de mâini şi de picioare în timp ce femeia lui luptă singură. Kane a încălcat un jurământ şi procedând aşa a coborât sub orice

demnitate. Nu se punea problema să îi ia viaţa. Nu trebuia să atingă cheia cu mâna, mintea sau prin magie. Este o luptă diferită acum. Luptăm în condiţiile lui sau pierdem.

— Dragostea mea. Ea şi-a încolăcit degetele în jurul braţelor lui. Dacă fac asta, chiar dacă reuşesc, ştii ce ne poate costa.

— Putem trăi în această închisoare şi să nu facem nimic?

Un oftat a ieşit din pieptul ei în timp ce îşi cobora fruntea către pieptul lui.

— Voi avea nevoie de tine.

— Mă vei avea. Întotdeauna.

Ea a înclinat din cap, a tras adânc aer în piept, apoi s-a uitat la Jordan cu nişte ochi ce păreau că ard.

— Fii sigur – dacă fac acest lucru, viaţa ei, a ta şi totul este în pericol.

— Fă-o.

— Trimite-ne pe toţi. Zoe a prins mâna Danei din nou. Trimite-ne pe toţi. Ai spus că suntem mai puternici împreună şi suntem. Vom avea mai multe şanse să o aducem înapoi dacă mergem toţi.

— Luptători curajoşi. Pitte i-a zâmbit. Asta nu este pentru voi. Dar, dacă zeii vor, va veni şi rândul vostru.

— Daţi-i o armă, a cerut Brad.

— Nu poate lua nimic cu el în afara minţii

lui. Întinde-te lângă ea, i-a spus Rowena lui Jordan, apoi a ridicat cartea. Ea a închis ochii şi i-a apărut o strălucire. Ah, da, văd. Apuc-o de mână.

— Deja o ţin.

Rowena şi-a deschis ochii. Albastrul strălucitor era aproape negru pe lângă albul pur al pielii sale. Părul ei părea ridicat de un vânt nevăzut.

— Eşti gata?

— Da, sunt gata.

— Adu-o înapoi. Flynn a tras-o pe Malory aproape de partea lui în timp ce se uita în jos la Jordan. Adu-o acasă.

— Poţi să pariezi pe asta.

A simţit că vântul sufla prin el, repede şi cald. A simţit cum îl poartă prin timp, spaţiu, printre perdelele de un argintiu strălucitor care se dădeau la o parte cu un sunet ca al mării.

Iar el stătea în noaptea cu lună, uitându-se la vârfurile negre şi la turnurile din Privirea fantomei.

A sărit înspre castel, observând ceaţa fumurie, ţipătul unei bufniţe. Un câine ar urla la luna aceea plină, şi-a amintit el, şi a simţit o satisfacţie curioasă când sunetul a adus un ecou prin aer.

Ultimul capitol, a realizat, şi a avut

confirmarea când a văzut geamul spart.

E timpul pentru o mică revizie, s-a gândit el, şi a intrat prin geamul spart.

20

Ce putem face? Malory s-a ţinut strâns de Flynn. Trebuie să putem face mai mult decât să stăm aici şi să aşteptăm.

— Stai pe aproape, i-a spus Pitte.

— Poate trebuie un pic mai mult. Rowena s-a aşezat pe o parte a patului, cu cartea în poală. Deja ne-am încălcat jurămintele, i-a spus ea lui Pitte. Dacă există o pedeapsă, nu se va schimba dacă facem mai mult.

— Priveşte, atunci. El s-a aşezat lângă ea. Dar ei merită şansa să câştige asta singuri. Citeşte. El şi-a aşezat mâna pe umerii ei şi şi-a unit puterea cu a ei. Aşa că ceilalţi pot privi, de asemenea.

Ea a înclinat din cap şi a deschis cartea la ultimul capitol.

— Ea a început să alerge pe scări şchiopătând, iar teama o înconjura, ghemuită în umbrele de la Watch.

L A aterizare Dana a început să vireze la dreapta. Erau zeci de camere, sute de locuri în care să te ascunzi.

Dar pentru cât timp?

O va găsi. Întunericul nu era o barieră pentru el.

O va ucide? Poate? Kate se salvase în final, dar se luptase cu un om, came şi oase contra came şi oase.

Cum putea ea să ştie în ce măsură aceasta era lumea lui Kane şi cât de mult era a lui Jordan? Chiar, a realizat ea, în ce măsură era propria ei creaţie adusă din părticelele pe care şi le reamintea din carte, ţintuite de propria ei frică?

La sunetul de dedesubt, ea s-a răsucit ca să vadă umbra lui Kane şi lunga eşarfa albă strălucind într-o nuanţă de albastru palid sub lumina lunii.

Iar acum a văzut ceaţa rece şi albastră, începând să urce pe trepte către ea.

— Te voi găsi, Kate, a spus el, fredonând. Întotdeauna te voi găsi.

Cuvintele criminalului, s-a gândit ea. A auzit răspunsul din gura ei fară să îl conştientizeze.

— Nu va fi uşor. Nu va fi ca în cazul celorlalţi.

Ea s-a rotit în jurul palierului şi a atacat următorul şir de trepte.

Avea nevoie de distanţă, s-a gândit cu frenezie. Distanţă suficientă pentru a câştiga timpul necesar ca să îşi limpezească

mintea. Frica i-o înceţoşa, creându-i dificultăţi în a stabili diferenţa dintre ea şi acţiunile sale şi cele ale personajului.

Ea strica pânzele de păianjen într-un ritm nebunesc şi a trebuit să îşi înăbuşe un ţipăt în timp ce acestea se urcau către părul şi faţa ei. Dar cumva dezgustul omenesc înnăscut a făcut-o fermă.

Găseşte adevărul în minciunile lui, şi-a adus aminte, în timp ce respiraţia ei începea să formeze aburi fini.

— Sunt Dana! a strigat ea. Sunt Dana Steele, ticălos venit din iad, şi nu vei câştiga aici.

Râsetul lui a urmărit-o de-a lungul coridorului larg unde uşile se legănau deschise, trântindu-se ca pocnetul de glonţ. Ceaţa se strecura de-a lungul podelei şi adăuga o strălucire hidoasă întunericului şi ceţii care i se înfăşură în jurul picioarelor. Sudoarea care i se prelingea de-a lungul spatelui şi tâmplelor devenea jilavă din cauza răcelii, în timp ce se împiedica de un labirint de pasaje.

Fără respiraţie, ea a început să se învârtă în cerc. Erau zeci de coridoare acum şi fiecare părea să se întindă pe kilometri, ca într-un vis nebunesc.

Schimbă povestea, a realizat ea.

Adăugând propriile sale înfloriturі, ca să îi provoace confuzie. Şi făcând o treabă a naibii de bună.

— Alege. Vocea lui şoptea înăuntrul capului ei. Dacă faci o alegere lipsită de înţelepciune, poţi să te prăbuşeşti la marginea lumii sau să alergi către o groapă de foc. Dar stai, stai şi rezistă numai, şi toate acestea nu vor fi mai mult decât un vis.

— Minţi.

— Aleargă şi riscă-ţi viaţa. Predă-te şi salveaz-o.

Alege, a spus el din nou şi ea a simţit mătasea fierbinte a eşarfei înfăşurată în jurul gâtului ei.

Îngrozită, şi-a înfipt ghearele în ea, zgâriindu-şi propria piele cu propriile ei unghii. Se îneca, luptând cu iluzia bucăţii de cârpă care o strangula în timp ce sângele îi urla în cap ca marea.

Apoi, dintr-odată, era liberă şi era numai un singur coridor care conducea la ultima scară.

Lacrimi îi curgeau din ochi atunci când alerga spre ea, târându-se pe lângă balustradă, în timp ce genunchiul rănit i-a cedat.

S-a aruncat către uşă, trăgând de mâner

cu mâini alunecoase. Respiraţia ieşea din plămânii care ardeau, loveau gâtul rănit când s-a împleticit în lumina argintie a lunii.

Era în vârful lui Watch, cu mult deasupra văii, unde luminile străluceau în întuneric. Oamenii, s-a gândit ea, erau înghesuiţi în casele acelea. În siguranţă şi la căldură. Ea îi cunoştea pe ei şi ei pe ea. Prieteni, familie, un iubit.

Toate erau atât de departe acum, încât nu putea ajunge la ele.

Era singură şi nu era niciun loc rămas unde să se ascundă.

A trântit uşa ca să se închidă şi a studiat parapetul de piatră, căutând ceva care să se fixeze lângă uşă. Dacă putea să ţină ucigaşul de partea cealaltă până se lumina de ziuă…

Nu, nu ucigaşul. Kane. Era Kane.

Ea era Dana, Dana Steele, şi ceea ce o urmărea era mai rău decât un criminal.

S-a lipit cu spatele de uşă, folosind greutatea ei ca să blocheze accesul. Apoi a văzut că greşise. Nu era singură.

Silueta ascunsă a ieşit în lumina lunii, singură, cu inelele strălucitoare, strecurându-se de-a lungul zidului jos de piatră. Mantia ei flutura într-un vânt care nu scotea niciun sunet.

Fantoma de la Watch, s-a gândit ea, şi a închis ochii pentru un moment de pace. Fantoma. Fantoma lui Jordan.

— Vine. Era uimită de cât de calmă era cu un zeu răzbunător sau un criminal nebun în spatele ei şi cu un spirit al unei persoane moarte în faţa ei. Să mă omoare sau să mă oprească sau să îmi ia sufletul. Totul se reduce la acelaşi lucru în final. Am nevoie de ajutor.

Dar silueta nu s-a întors. Stătea doar în picioare, uitându-se în jos la pădurea unde, cu două sute de ani în urmă, dragostea o omorâse.

— Eşti a lui Jordan. Eşti creaţia lui Jordan, nu a lui Kane. În carte ai ajutat şi această acţiune te-a eliberat. Nu vrei să fii liberă?

Dar fantoma nu a spus nimic.

— Dialogul lui Kate, a murmurat Dana. Ani nevoie de cuvintele lui Kate. Care sunt ele?

În timp ce se străduia să şi le amintească, uşa s-a deschis brusc, aruncând-o în faţă pe piatră.

— Nu te poate ajuta. Kane şi-a trecut eşarfa printre mâini în timp ce păşea în faţă. Este doar un suport.

— Toate sunt nişte proptele. Ea s-a târât în spate ca un crab. Toate sunt nişte minciuni.

— Cu toate acestea sângerezi. El a făcut un gest către braţul ei, către gâtul ei. Este durerea o minciună? Este teama ta? Zâmbetul lui a devenit mai larg pe măsură ce se apropia. Ai fost un adversar puternic. Ai o minte inteligentă şi o voinţă puternică. Suficient de inteligentă, suficient de puternică astfel încât să schimbi nişte părţi mici din imaginea mea de ansamblu. Să îţi imaginezi scările şi uşa către acest loc a necesitat o forţă considerabilă. Să o aduci aici – el a făcut un gest către silueta ascunsă – chiar mai mult decât atât. Îţi comand.

Gura ei s-a deschis tremurând, apoi a închis-o din nou. Îşi imaginase ruta, uşa? Determinase fantoma să apară?

Nu, nu credea că făcuse asta. Se învârtise în confuzii.

Jordan. Era cartea lui Jordan. Iar el era un bărbat cu o minte inteligentă şi cu o voinţă puternică. Cumva încercase să o ajute. Să dea naiba dacă avea de gând să îl lase să eşueze.

Ea era Dana, şi-a reamintit ea. Iar ea era Kate, Kate a lui Jordan. Niciuna dintre ele nu ar da dovadă de laşitate la sfârşit.

— Poate îmi voi imagina cum vei sări - de pe zid către o moarte sângeroasă.

— Încă şuierând. O pisică încolţită. Poate te voi lăsa simplu aici, înăuntrul cărţii. Ar trebui să îmi mulţumeşti, din moment ce cărţile sunt una dintre plăcerile tale.

El şi-a înclinat capul în timp ce ea se ridica în picioare, iar el vedea fiorul ei de durere.

— Sau poate mă retrag şi îl las pe criminal să între în scenă. Ar fi interesant să te văd luptându-te cu el, deşi în versiunea mea nu vei câştiga. În orice caz, ar fi distractiv. Da, cred că aş savura spectacolul.

Eşarfa albă a dispărut din mâinile lui.

— Îţi aduci aminte cum îl aude târându-şi picioarele pe scări, ce simte ea când înţelege că este prinsă în capcană?

Respiraţia Danci a început să devină sacadată din nou, în timp ce auzea paşii care se apropiau încet.

Nu o putea forţa să facă nimic, şi-a adus ea aminte. Putea doar să îi păcălească mintea.

Cum teama i-a făcut stomacul ghem când a înţeles că ea alergase exact în direcţia în care dorise el să alerge? Şi dedesubt, iubitul ei o vede stând în lumina lunii, vede fantoma deasupra ei şi pe ucigaşul care urcă pe piatră.

— Şi o cheamă pe nume, plin de teroare şi

disperare, întrucât ştie că nu poate ajunge la ea la timp.

— Cu siguranţă poate. Tot ce trebuie este o rescriere.

Kane s-a răsucit în timp ce Jordan intra pe uşă.

Forţa atacului l-a lovit pe Kane de perete.

— Nu ai ce căuta aici!

— Aici este locul meu. Cu toată furia pe care o avea în el, Jordan i-a tras lui Kane un pumn în faţă. Ardea ca şi cum şi-ar fi băgat mâna în foc. Cu toate acestea, el s-a dat înapoi ca să lovească din nou. Şi a fost ridicat pe sus şi aruncat în spate.

— Mori aici, atunci.

O sabie a apărut din mâna pe care o ridicase Kane. Dana a sărit în picioare şi l-a atacat, i-a sărit la picioare ca să lupte cu dinţii, unghiile şi multă furie. A auzit pe cineva urlând şi a realizat, în timp ce gâtul ei s-a deschis din nou, că sunetul provenea de la ea.

Kane a aruncat-o în spate cu o mână care a trântit-o peste Jordan cu putere. Ea a văzut sânge pe faţa lui, de la rănile pe care atât ea, cât şi Jordan i le produseseră.

Şi inima ei a sărit de bucurie.

— Vei cunoaşte durerea, i-a replicat ea.

Ochii lui au licărit în timp ce ridica sabia.

— Şi tu, mai rău. Sângele tău va rămâne aici.

Dar, în timp ce se dădea înapoi să lovească, mâna lui era goală.

— Să vedem dacă zeii zboară, a spus Jordan. Atât el, cât şi Dana, au fugit înainte.

Dana a simţit cum mâinile ei îl împingeau, apoi au trecut prin el când dispărea.

A fost un vârtej de fum, un fulger de lumină albastră palidă. Apoi nimic altceva decât luna şi umbrele.

— Eu am făcut asta? Ea a fost nevoită să şuiere cuvintele. Sau tu?

— Nu ştiu. El a prins-o când picioarele i s-au înmuiat şi a aşezat-o pe podeaua din piatră. Nu îmi pasă. Lisuse, eşti rănită şi sângerezi. Dar te-am găsit. El a strâns-o în braţe. Te-am găsit.

— Mai poţi să zici asta o dată. Distrusă, ca şi-a îngropat faţa în pieptul lui. Cum ai ajuns aici? Nu te-a adus el. Nu te aştepta.

— Nu este singurul zeu din Valley în zilele astea. Ridicându-şi capul, el a sărutat-o pe obraz şi pe tâmple. Trebuie să ne găsim drumul înapoi, Dana. Nu mă deranjează să fiu absorbit într-o poveste, dar asta este un pic cam mult.

— Sunt deschisă la sugestii. Aşteaptă, şi-a impus ea. Aşteaptă până se sfârşeşte.

Suntem aproape de sfârşitul poveştii. Eroina se luptă cu tipul cel rău şi cu un pic de ajutor din partea fantomei – care nu a fost de ajutor deloc, apropo – îl învinge, îl aruncă peste zid tocmai când eroul se repede să o salveze. Multe sărutări, explicaţii frenetice şi declaraţii de dragoste. Apoi au privit fantoma dispărând, eliberată de gestul ei ultim de umanitate.

— Îţi aduci aminte destul de bine pentru cineva care a citit cartea cu şase ani în urmă. El a ajutat-o să se ridice în picioare, apoi s-a uitat către capătul parapetului. Silueta ascunsă stătea în picioare, uitându-se către pădure.

— Nu dispare.

— Poate are nevoie de ceva mai mult timp. Când s-a sprijinit pe genunchi, durerea i-a adus lacrimi în ochi. Au! La naiba. Poate poţi să bagi în poveste şi un pachet de gheaţă pentru genunchiul acesta.

— Aşteaptă. Fascinat, el a păşit în faţă. Rowena.

— Numele ei nu era Rowena. Era… Nu pot să îmi aduc aminte exact, dar nu era… Ea l-a întrerupt, ochii ei mărindu-se pe măsură ce femeia ce se ascundea s-a întors şi i-a zâmbit. Doar dacă nu este chiar Rowena.

— Nu te-am putut trimite singură. Nu l-am

lăsa să vă ia vieţile aici. Îţi vei încheia căutarea? a întrebat-o pe Dana.

— N-am ajuns aşa de departe ca să abandonez acum. Eram pe cale să… Ea s-a abţinut din nou. Nu este în carte, nu mai este. Nu pe pagina albă cu cuvinte negre. Este aici, acum. În poveste, aşa cum suntem noi.

— Am făcut deja mai mult decât am voie. Pot numai să te întreb: îţi vei termina căutarea?

— Da, o voi încheia.

Ea a dispărut, nu cu fum şi lumini cum a făcut Kane, ci ca şi cum nu fusese niciodată.

— Ce naiba facem acum? a întrebat Jordan. Întoarce-te

— Cumva – la începutul cărţii şi începe să cauţi! Replicile pe care ţi le aminteşti erau din prolog.

— Nu, nu trebuie să ne întoarcem. Am nevoie de un minut mai întâi. Ea s-a îndreptat spre zid şi a tras adânc aer în piept. „Fum de toamnă în aer”, a cântat ea. Felul în care luna, o minge perfectă, este sculptată în cer. Totul copacii, valea… uite, poţi să vezi râul, felul în care lumina lunii se reflectă în apă la cotitura ei. Totul este aici, fiecare detaliu.

— Da, frumoasă privelişte. Hai să

terminăm şi să ne ducem să o privim din lumea noastră.

— Îmi place cartea ta, Jordan. Nu vreau să locuiesc aici, dar este un loc fascinant pentru vizitat. Este exact felul în care mi l-am imaginat. Scrii o poveste dată naibii.

— Dana, nu pot să fac asta. Nu pot să suport gândul că zaci acolo acasă. Eşti atât de palidă, de rece. Arăţi ca…

— Niniane, din portretul lui Brad. Cea care se plimbă. Ea a făcut un gest către locul în care fusese Rowena. „Cea care aşteaptă”. Ar putea fi Niniane, sau în reflecţie, cred că sunt eu. Ea s-a întors şi a întins o mână. Am nevoie de cheie, Jordan.

El s-a uitat la ea.

— Iubito, dacă aş fi avut cheia, ţi-aş fi dat-o de mult.

— Întotdeauna ai deţinut-o. Doar că nu ai ştiut asta. Eu sunt cheia, iar tu îmi aparţii. Scrie-o pentru mine, Jordan. Pune-o în mâna mea şi hai să mergem acasă.

— Bine. El a încercat să se concentreze. Apoi i-a atins faţa şi şi-a permis să vadă. Ea stătea scăldată în lumina lunii. Zeiţă şi iubită, cu ochi profunzi şi întunecaţi cu adevăruri. El s-ar fi putut naşte iubind-o, nu era sigur. Dar ştia, fără niciun dubiu, că va muri iubind-o.

Ea a zâmbit, a continuat el, în timp ce buzele Danei se curbau, şi i-a întins o mână. A strălucit în palma ei, un lucru mic şi simplu. Cheia pe care o căutase, pentru care se luptase. Era veche, dar strălucea de promisiuni. O bară subţire de aur impregnată cu un vârtej de cercuri conectate într-un simbol la fel de vechi ca timpurile.

I-a simţit greutatea şi forma în palma ei. Închizând pumnul în jurul ei, ea s-a întins după el cu mâna rămasă liberă.

— Ne va duce înapoi, a spus ea, pentru epilog.

EA a deschis ochii, a clipit la numeroasele feţe, apoi a clipit la fratele ei.

— Mătuşica Em.

— Oh, Hristoase! Dana. El a luat-o în braţe, a tras-o înspre el şi a început să se legene.

— Auh! Dar ea râdea în timp ce el o îmbrăţişa strâns, suficient de tare încât să îi rupă coastele, ia-o încet. Am deja mai mult decât suficiente cucuie şi zgârieturi.

— Eşti rănită? Unde eşti rănită?

— Dacă suporţi să o laşi o clipă, o voi îngriji eu. Rowena i-a atins umărul lui Flynn.

— Am cheia.

— Da, ştiu. Mi-o vei încredinţa mie de acum?

— Cum să nu. Fără ezitare, ea a pus cheia în mâna Rowenei şi întorcându-se spre Jordan, a zâmbit prietenilor ei. Ce mai călătorie.

— Ne-ai speriat de moarte. Malory şi-a înghiţit lacrimile. Amândoi.

— Faţa ta este zgâriată. Faţa ei este zgâriată, a spus Zoe şi s-a apropiat imediat. Braţul ei sângerează. Oh, vai de gâtul ei. Unde sunt bandajele?

— Nu va avea nevoie de ele, mămico, a afirmat Pitte calm.

— Mi-am tăiat braţul în nişte sticlă, când arp intrat în Peak, sau Watch, ar trebui să spun. Şi îmi simt genunchiul de dimensiunea unui pepene. Pe cât de înfricoşătoare şi de ciudată a fost întreaga experienţă, trebuie să recunosc, a fost, de asemenea, foarte interesantă. Am fost…

Ea s-a retras, uitându-se în jos surprinsă la genunchiul care zvâcnea până când Rowena şi-a pus mâinile pe el.

— Uau, e o senzaţie plăcută. Mai bine decât de obicei.

— Poate că aşa este, dar pun pariu că încă mai poţi utiliza asta. Jordan i-a împins un pahar de brandy în mână. Mi-am adus

aminte unde ţii brandy-ul, i-a spus el, apoi s-a aplecat şi şi-a apăsat buzele pe ale ei. Bine ai venit înapoi, iubito.

— E bine să mă aflu înapoi aici. Ea a luat o înghiţitură de brandy, apoi i-a dat paharul lui Jordan. Sunt multe de povestit.

— Ai prefera să stai aici şi să te odihneşti sau te simţi suficient de bine ca să vii la Peak în seara asta şi să foloseşti cheia?

Dana a studiat-o pe Rowena în timp ce femeia îi mângâia cu degetele obrazul rănit.

— Ai aştepta?

— Alegerea este a ta. Întotdeauna a fost.

— Ei bine, eu sunt de acord. Ea s-a uitat la ceas şi a rămas uimită. Nouă? Cum poate fi doar ora nouă? Mă simt de parcă aş fi lipsit zile întregi.

— Şaizeci şi opt din cele mai lungi minute din viaţa mea, i-a spus Flynn. Dacă vrei să faci asta diseară, vom merge cu tine.

— Trebuie să chem bona. Zoe s-a înroşit în timp ce toate capetele se întorceau către ea. Ştiu că sună prosteşte în situaţia dată, dar…

— Nu e nimic prostesc în a te asigura că fiul tău este în siguranţă şi bine îngrijit. Rowena s-a ridicat. Pitte şi cu mine vom lua cheia şi vă vom aştepta.

— Dacă este vreo problemă cu bona, a început Brad, mă voi duce eu să stau cu

Simon. Tu trebuie să fii alături de ceilalţi pentru asta.

— Oh, bine. Tulburată, ea s-a retras din cameră. Sunt sigură că doamna Hanson va fi de acord să stea puţin mai târziu. Dar mulţumesc. Voi suna doar.

— Vom începe imediat ce Zoe este gata. Dana s-a întors să se uite la Rowena, dar ea şi Pitte dispăruseră. Mamă, cu siguranţă ştiu să apară şi să dispară brusc, nu-i aşa?

— Ne-ar fi salvat de o călătorie de o oră dacă ne-ar fi luat cu ei. Jordan şi-a plimbat degetele uşor peste obrazul Danei, de-a lungul gâtului. Rănile şi zgârieturile dispăruseră. Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta?

— Nu numai că sunt gata, dar de-abia aştept. Vă punem pe toţi la curent cu totul când ajungem la Peak. Mă voi simţi mai bine de îndată ce cheia se află în încuietoare.

ÎN sala cu portretul erau serviţi cu cafea tare şi prăjiturele cu zahăr, în timp ce Dana şi Jordan se completau reciproc în povestea celor şaizeci şi opt de minute.

— Aţi fost atât de inteligenţi, a comentat Zoe. Nu ştiu cum v-aţi păstrat calmul.

— Au fost momente când ni l-am pierdut. Am devenit confuză sau m-am speriat sau a

schimbat intriga. M-a ajutat mult când am realizat că Jordan era fie acolo, fie manipula situaţia şi el. Eliberându-mă din încurcătura pe care Kane o crease, indicându-mi uşa corectă, a însemnat ceva.

— Nu mi-a păsat de inovaţiile sale editoriale. Jordan i-a luat mâna şi i-a sărutat-o până deasupra rubinului. Şi, în acest caz, am decis că eroul ar trebui să aibă un rol mai activ în deznodământ.

— Nu am nicio obiecţie aici.

— Crezi că l-ai omorât? a vrut Malory să ştie. Când l-ai împins peste parapet?

— Nu, nu cred. El s-a dus, ştii. Dana a ridicat un deget către Rowena şi Pitte. A dispărut.

— Dar l-am rănit, a accentuat Jordan. Şi nu doar în mândria lui. A simţit când l-am lovit, aşa cum a simţit când Dana a încercat să îi sfâşie faţa. A sângerat. Dacă sângerează, poate fi ucis.

— Nu complet. Inelele au strălucit pe mâna Rowenei în timp ce turna mai multă cafea. Moartea este diferită pentru noi şi o parte din ceea ce suntem rămâne. În copaci, în pietre, în pământ, apă sau vânt.

— Dar poate fi înfrânt, a insistat Jordan. Poate fi… înfrânt.

— Se poate realiza, a spus ea încet. Poate

că va fi.

— El s-a retras. Brad şi-a ridicat ceaşca de cafea. A fugit pentru că nu era pregătit să vă înfrângă pe amândoi deodată.

— Ar fi putut să ne ucidă pe amândoi cu sabia aceea pe care a scos-o din senin. Cred că suntem datori Rowenei pentru faptul că am scăpat din situaţia aceea, a spus Dana.

— Nu avea voie să împrăştie sânge de muritor sau să ia viaţa unuia. N-ar fi trebuit ca acest lucru să fie vreodată permis. Nu ştim de ce a fost permis acest lucra, dar, din moment ce a fost, vom face tot ce este posibil ca să îl împiedicăm să se repete.

— Şi cât vă costă asta pe voi? a întrebat Brad.

— Responsabilitatea este a noastră, a spus Pitte simplu. La fel şi costul.

— E posibil să nu vă mai puteţi întoarce acum, nu-i aşa? şi-a dat el seama în timp ce încerca să îşi ţină mintea departe de propriile sale temeri pentru prietenii lui. V-aţi încălcat jurământul, deci chiar dacă toate trei cheile sunt găsite şi folosite, chiar dacă sufletele Fiicelor Sticlei sunt eliberate, s-ar putea să nu vă mai puteţi întoarce. Veţi fi prinşi în această dimensiune. Pentru totdeauna.

— Nu e corect. Văzând adevărul acestei

afirmaţii pe faţa Rowenei, Zoe s-a ridicat în picioare. Asta nu e dreptate. Nu este corect.

— Zeii nu sunt întotdeauna drepţi şi deseori sunt departe de a fi corecţi. Atinsă de apărarea lui Zoe, Rowena s-a ridicat în picioare. Aceasta a fost alegerea noastră. Cum s-ar spune, momentul adevărului. Şi acum, îl veţi încheia pe al vostru?

Ea a întins o mână, oferindu-i cheia Danei.

Ciudat, s-a gândit Dana, că acum era în genunchi într-o poziţie instabilă. Dar s-a ridicat în picioare şi s-a dus înspre Rowena.

— Orice promisiune sau lege ai încălcat, ai făcut-o ca să ne salvezi vieţile. Dacă eşti pedepsită pentru asta, dacă aşa funcţionează lumea voastră, atunci poate vă este mai bine în a noastră.

— N-ar fi existat încuietori dacă noi le-am fi păzit mai bine. Ele sunt nevinovaţii, Dana, şi suferă pentru că am fost slabă.

— Cât timp trebuie să plăteşti pentru asta?

— Atâta timp cât plătesc şi ele şi chiar mai mult dacă asta este legea. Ia asta şi descuie a doua încuietoare. Le vei da speranţă şi, de asemenea, şi mie.

Pitte a ridicat cutia de sticlă, în care dansau lumini albastre, la piept. El a aşezat Cutia Sufletelor cu mare grijă pe masă, apoi

s-a aşezat de-o parte, în poziţie de luptător, în timp ce Rowena stătea de partea cealaltă.

Privind acele lumini, Dana a simţit că o doare inima.

Rămăseseră două încuietori, iar ea a strecurat cheia în prima, a simţit căldura aurului pe piele şi a privit lumina ce se răspândea de-a lungul barului, de-a lungul degetelor sale pe măsură ce răsucea încheietura mâinii.

A auzit click-ul tăcut, ca un fel de oftat, apoi a văzut saltul frenetic al celor trei lumini. Cu o străfulgerare, atât cheia, cât şi încuietoarea s-au topit.

Şi mai rămăsese doar o încuietoare în închisoarea de sticlă.

Rowena a ieşit în faţă şi a sărutat-o pe Dana pe ambii obraji.

— Mulţumesc pentru viziunea ta. Întorcându-se, ea i-a zâmbit lui Zoe. Deoarece ceaşca a zăngănit în farfurioară, a aşezat-o deoparte.

— Veţi veni toţi, la şapte, în noaptea dinainte de luna plină?

— Noaptea dinainte de luna plină? a repetat Zoe.

— Vineri, la şapte, a completat Brad.

— Oh, da! Bine.

— Îl vei aduce şi pe fiul tău? Îmi plac

copiii şi mi-ar plăcea să îl întâlnesc.

— Simon? Nu vreau să îmi asum niciun fel de riscuri cu Simon.

— Nici eu, a asigurat-o Rowena. Mi-ar plăcea să îl cunosc şi să fac ce pot ca să fie în siguranţă. Orice pot face, mă voi strădui să nu păţească nimic rău. Îţi promit asta.

Zoe a dat din cap.

— Va fi foarte surprins de casa asta. N-a mai văzut niciodată aşa ceva.

— De-abia aştept. Dana? Pot să îţi spun ceva, în particular?

— Sigur.

Rowena a întins o mână şi a luat-o pe cea a Danei ca să o conducă afară din cameră.

— Ţi-am spus vreodată că îmi place ce ai tăcut cu acest loc? Dana a cercetat mozaicul colorat de pe podea, pereţii mătăsoşi şi mobila strălucitoare. Îmi place acum în mod special, mai ales când am văzut cum ar putea arăta în circumstanţe mai puţin ospitaliere.

— Va fi a ta în curând.

— Încă îmi vine greu să îmi imaginez asta.

— Tot intenţionez să îţi arăt această cameră specială. Rowena s-a oprit în faţa unei uşi duble şi a deschis-o.

Şi a introdus-o în versiunea paradisului pentru un iubitor de carte.

Era o bibliotecă pe două niveluri, cu un ornament adorabil care înconjura nivelul doi. Un foc ardea într-o inimă de granit roz, lumina lui şi lumina de la încă douăsprezece lămpi strălucind pe podeaua de lemn lustruită.

Cu mult deasupra, o pictură murală se vedea pe plafonul ca un dom. Ea a zărit zeci de forme din cele mai romantice poveşti. Rapunzel, împrăştiindu-şi părul auriu dintr-un turn, Frumoasa din Pădurea Adormită tocmai se trezise după sărut, Cenuşăreasa strecurându-şi piciorul într-un pantof delicat de cleştar.

— Este incredibil, a şoptit Dana. Mai mult decât incredibil.

Scaune adânci şi largi, canapele lungi şi adânci erau îmbrăcate în piele în culori de bun gust. Erau alte comori mici care constau în mese, covoare, artă, dar Dana a fost uimită de cărţi. Sute, poate mii de cărţi.

— Ştiam că îţi va plăcea a spus Rowena printre hohote de râs. Arăţi de parcă eşti pe cale să fii satisfăcută de un iubit foarte priceput.

— Ştii, trebuie să fiu impresionată de faptul că eşti o zeiţă şi alte lucruri de genul ăsta. Dar aceasta depăşeşte toate limitele. Mă înclin în faţa ta.

Încântată, Rowena s-a cocoţat pe braţul unui scaun.

— Când Malory a încheiat căutarea, i-am oferit un dar la alegerea ei. Orice hatâr cu care o putem recompensa. Îţi ofer acelaşi lucru acum.

— Am încheiat o înţelegere. Amândouă ne-am îndeplinit partea noastră.

— Aşa a spus şi ea, sau ceva pe aproape. I-am dăruit portretul pe care l-a pictat în timp ce Kane o avea în puterile lui. A părut că îi place. Aş dori să îţi ofer aceste cărţi şi tot ceea ce se află în această cameră. Sper că îţi vor plăcea când vei deveni stăpâna locului.

— Pe *toate!*

— Da, pe toate, a spus cu un alt hohot de râs. Şi tot ce se află în această cameră. Accepţi?

— Nici nu trebuie să mă forţezi. Mulţumesc. S-a dus către unul dintre rafturi, apoi s-a oprit. Nu, dacă încep, nu voi mai ieşi de aici pentru următorii doi sau trei ani. Voi avea foarte mare grijă de ele. Voi preţui această cameră, i-a spus Dana. Şi tot ce se află în ea.

— Ştiu că aşa vei face. Acum, lasă-l pe bărbatul tău să te ducă acasă. Lasă-l să aibă grijă de tine, aşa cum doreşte.

— Pot face asta. Deja mi-ai făcut un cadou, a spus ea în timp ce ieşeau din cameră. Mi l-ai dat înapoi.

— Tu l-ai luat înapoi. Este cu totul altceva. Ea a făcut o pauză când au ajuns la uşa cu portretul. Este foarte chipeş, luptătorul tău.

— Da. Ea l-a studiat, a privit felul cum îşi întoarce capul, felul în care ochii lui i-au întâlnit pe ai ei şi i-au ţintuit în timp ce zâmbea încet.

— Vezi privirea de acolo? a murmurat ea către Rowena.

E cea care mă transformă în plastilină. Dacă ar şti asta, ar folosi-o asupra mea ori de câte ori vrea să procedez ca el.

— De ce rânjeaţi tu şi cu Rowena când aţi intrat înapoi? a întrebat Jordan.

— Acesta este micul nostru secret. În loc să deschidă uşa maşinii, ea a trecut prin ea, apoi s-a întors ca să privească Peak. Va fi al nostru. Încă încerc să mă obişnuiesc cu ideea. Vom locui aici, Jordan.

EI a venit în spatele ei, şi-a încolăcit braţele în jurul taliei ei şi a tras-o către el.

— Vom fi fericiţi aici. Casa vrea fericire.

Cu un oftat, ea şi-a înclinat capul şi şi-a lipit buzele de obrazul lui.

— Sunt deja fericită.

Ei au plecat cu maşina de la Peak şi

niciunul dintre ei nu a văzut silueta ascunsă care stătea pe parapet sub lumina subţire a unei luni în ascensiune.

Ea i-a privit plecând. Le-a dorit tot binele.

Apoi s-a întors când luptătorul ei i-a atins umărul. Apăsându-şi obrazul de inima lui, ea a plâns puţin pentru ceea ce fusese şi ceea ce urma să fie.

Sfârşit

CONTINUAREA ACŢIUNII ACESTEI CĂRŢI,
ÎN VOLUMUL URMĂTOR:
CHEIA CURAJULUI